

aliquis dicitur aliquid *ὑστερον* ποιεῖν τινα vel *ὑστερον* τίθεσθαι τινος pro Posthabere, Postponere. Plut. Dem. 1665. meæ Ed. Πάντα ποιησάμενος *ὑστερα* τοῖς ἐντυχεῖν βουλομένοις, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς πρεσβυτίδος ἐκείνης ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐσχόλασεν. Pro quo in Apophth. Philippi dicit, (6, 682.) Οὐ μόνον ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων εὐθὺς διήκουσεν. Sic *ὑστερον* τίθεσθαι τὸν πλοῦτον τοῖς λόγοις, Postponere et posthabere. Quibus adde Thuc. 8, (41.) p. 275. Νομί-σας πάντα *ὑστερα* εἶναι τὰ ἄλλα πρὸς τὸ ναῦς τε το-σαύτας-ξυμπαροκομίσαι καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους ἀσφα-λῶς περαιωθῆναι, εὐθὺς ἀφείλετο ἐς τὴν Χίον, ἐπλεῖ ἐς τὴν Καῦνον, Schol. νομίσας πάντα ἐν δευτέρῳ εἶναι τοῦ παρακομίσαι τοσαύτας ναῦς. Valla, Cetera omnia posthabenda existimavit, satiusque esse ut deduceret tot naves. Dicitur sese etiam aliquis *ὑστερόν* τινος τίθεσθαι, cui se summittit et supra quod se non effert. Plut. Fab. "Ὑστερον αὐτὸν τοῦ νόμου καὶ τοῦ ἄρχοντος τίθῃσι, Legi et consuli se summittit, Legibus se et consule demissiore gerit. Cui adde Æschin. (57.) Μὴ ἐμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' *ὑστερος* πολιτεύου, Noli te præferre legibus, sed eis te subijce, et eis sis secundus. Præterea aliquis dicitur aliqua re esse *ὑστερος* τινός, itidem pro Secundus, Inferior, Posthabendus et postponendus quod illam ad rem attinet. Thuc. 1, (91.) Οὐδενὸς *ὑστεροι* γνώμη φανῆναι: 7, (78.) p. 260. Οὐτ' εὐτυχία δοκῶν πρὸς *ὑστερός* του εἶναι κατὰ τὸν ἴδιον βίον καὶ ἐς τὰ ἄλλα, Nulli inferior, nullique secundus, ut Virg. nulli pietate secundus. Sic Ἀρετῇ οὐδενὸς *ὑστερος*, Nulli virtute secundus. Hom. vero γένει *ὑστερος* dicit pro eo, quod Lat. Natu minor: forsitan et Ætate secundus reddere queas, ut dicitur aliquem ætate antecellere, antea, præcurrere. Il. Γ. (215.) Οὐδ' ἀφάρμαρτο-πῆς· εἰ καὶ γένει *ὑστερος* ἦεν: i. e. ἡλικία νεώτερος ἦν. Aliibi dicit ὀπλότερος γενεῇ, et γενεῇφι νεώτερος: quidam alii μεταγενέστερος pro eod. || Affertur et ὁ *ὑστερος* σύλλογος, pro Proximum consilium, i. e. Proxime venturum. Itidemque *ὑστέρη* Ὀλυμπιάδι, pro Proxima Olympiade. Bud. certe annotat, ut πρότερος χρόνος dicitur Tempus præteritum, ita *ὑστερον* dici Futurum, afferens ex Andocide, "Ἀν *ὑστέρω* χρόνῳ μεταμελήσῃ. Alioquin *ὑστέρω* χρόνῳ dicitur pro Postea, ut ap. Plut. Amat. Narr. Ὑστέρω γεμὴν χρόνῳ δίκας ἔδοσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, Postea pœnas dederunt: s. potius Non multo post, ut Polit. vertit. E Plat. autem de LL. Ἐν *ὑστέροις* χρόνοις.

Item ἐν *ὑστέρω* dicitur pro ἐν *ὑστέρω* χρόνῳ, Postea, Postmodum. Quod ap. Thuc. aliquoties occurrit, ut 3, (13.) p. 87. et 8, (27.) p. 271. nec non p. 266. ejusd. libri (c. 8.) ubi νῆες *ὑστερον* διαφερόμεναι Schol. exp. μετὰ τοῦτο παρακομιζόμεναι. Sic ἐς *ὑστερον* dicitur pro ἐς *ὑστερον* χρόνον, ut ap. Latinos quoque In posterum pro In posterum tempus. Hesiod. "Ἔργ. (1, 349.) Ὡς ἂν χρηζέων, καὶ ἐς *ὑστερον* ἄρκιον εὐρύς. Et e Plat. Epist. 7. Εἰς *ὑστερον* ἀποτελεῖ καρπὸν. E Gal. autem ad Gl. Εἰς *ὑστερον* δέ, pro Deinde. Et οἱ εἰς *ὑστερον*, Posterius, Bud. e Greg. Naz. Affertur et cum articulo εἰς τὸ *ὑστερον*, pro εἰς τὸ ἐπὶ, itidem pro In posterum s. futurum: quod aliquando dicitur etiam significare In posterum s. sequentem diem, i. e. In crastinum. At ἐξ *ὑστέρης* nescio unde affertur pro Rursus.

"Ὑστερον adverbialiter accipitur pro Post, Postea, Posterio loco, Posterius, Deinde; nonnunquam etiam pro Serius, Tardius: nec non pro Deinceps, Posthac. Plato de Rep. 1. Τὸν ὡς ἀληθῶς ἱατρὸν τὸ πρῶτον ὀριζόμενος, τὸν ὡς ἀληθῶς ποιμένα οὐκέτι ὦον δεῖν *ὑστερον* ἀκριβῶς φυλάξαι; Deinde, Posterio loco. Ubi nota et opponi πρῶτον, ut Hesiod. Θ. (34.) Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτον τε καὶ *ὑστερον* αἰὲν ἀεί-δειν, Et primo loco et posteriore, Et primo et ultimo loco, Et primum et novissime. Rectius enim per superl. redditur, cum præcedat alius itidem superl. πρῶτον. Quo referendum *ὑστερον*, quod interdum signif. Tandem, Denique; æquivalent enim duo hæc adverbio Postremo significanti Postremo loco. Interdum vero cum gen. jungitur, ut cum Xen. dicit (K. Π. 5, 3, 16.) "Ὑστερον τῶν ἵππων, Post equites, et Herod. (6, 140.) "Ὑστερον τουρέων, Post ea

A tempora, qua signif. et *ὑστερον* χρόνων τούτων usurpa-
tum reperitur. Interdum cum dat., qui sc. tempus significat, veluti cum Isocr. dicit πένθ' ἡμέραις *ὑστερον*, pro Quinque diebus post: in Æginet. (12.) Ἀδελφὴν δὲ κόρην τετταρακαίδεκα ἔτη γεγονυῖαν ἐντὸς τριάκονθ' ἡμερῶν κατέθαψα, τὴν δὲ μητέρα οὐδὲ πένθ' ἡμέραις *ὑστερον*: ut et Xen. Ἑλλ. 1. init. Μετὰ δὲ ταῦτα οὐ πολλαῖς ἡμέραις *ὑστερον*, Non multis diebus post. Plato de LL. "Ὑστερον μὲν ἡμέρᾳ τῆς μάχης, Uno post pugnam die, Postridie pugnae. Sic χρόνῳ οὐ πολλῷ *ὑστερον*, Non multo post tempore, Non multo inter-
jecto tempore. Dem. Οὐ πολλῷ χρόνῳ *ὑστερον* ἢ ἐξέ-πεμψεν. Non multo post quam emisit tempore. Xen. (K. Π. 5, 3, 19.) Βραχεῖ χρόνῳ *ὑστερον*, Brevi post tempore, Paulo post. Item, "Ὑστερον ἐνιαυτῷ τριή-ρης ἀφίκετο, ap. Plat. in Epist. Anno post venit trire-
mis. Nec non χρόνῳ *ὑστερον* dicitur pro Post id tempus, Insequenti tempore, Philo V. M. 2. Χρόνῳ δ' *ὑστερον* ἐκ τῶν ὑπολειφθέντων πάλιν του γένους συναυξήθέντος, Postea. Itidemque Plut. de Def. B Orac. "Ὑστερον δὲ χρόνῳ, Quodam postea tempore: Lycurgo, "Ὑστερόν ποτε χρόνῳ. Sed et omisso subst. χρόνῳ Idem in Per. dixit, Ὀλίγῳ δ' *ὑστερον* pro ὀλίγῳ δ' *ὑστερον* χρόνῳ, Brevi post tempore, Paulo post, Non multo post. Ubi itidem subauditur ablativus Tempore. Sic Thuc. init. 1. Πολλῷ γὰρ *ὑστερον* ἐτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γενόμενός, Cum longo post bellum Trojanum tempore fuerit, Hom. sc. Sed loco hujus dat. πολλῷ et ὀλίγῳ interdum ponitur accus. πολλὸν et ὀλίγον, ut, cum idem Plut. in Popl. dicit, Ὀλίγον *ὑστερον*, et in Lycurgō, Μικρὸν *ὑστερον*, paulo post. Itidemque Οὐ πολὺ *ὑστερον* dicitur pro Non multo post. ["Et cum gen. *ὑστερον* τουτέων, Post hæc, He-
rod. 9, 83. 105. Pro quo alibi ait ὑστέρω χρόνῳ τουτέων, 4, 166. 5, 32." Schw. Mss.] At αὐθις *ὑστερον* e Thuc. (5, 76.) affertur pro Rursus simpliciter. Asciscit sibi hoc adv. etiam articulum. Dicuntur enim οἱ *ὑστε-
ρον*, Posterius, ut ap. Herodian. 1. init. Οὐκ ἀτερπῆ τὴν γνῶσιν καὶ τοῖς *ὑστερον* ἔσεσθαι προσδοκήσας, Sperans
haud injucundam fore posteritati earum rerum noti-
tiam. Et ap. Plut. Apophth. Οἱ ἐκείνων *ὑστεροι*, Illorum posterius. Nec non ap. Aristot. H. A. 5. Τῷ *ὑστερον* ἔτει, Secundo anno, s. Postero anno.

"Ὑστερον, s. "Ὑστερα, Secundæ. Tradit enim Mar-
cell. Virg. ap. Diosc. *ὑστερα* Secundas dici, omnia sc., quæ editum in lucem infantem statim sequuntur: chorion autem, quod ante puerperium tunica et invo-
lucrum foetus fit. [Aristot. H. A. 7, 9. Hippocr.]

FEM. GEN. Ὑστέρα δεκάτη Atticis dicitur ἢ ἐξ
εἰκάδος ἡμέρα, ut Etym. annotat, et Lex. meum vetus:
ἦν, inquit, ἡμεῖς καὶ καλοῦμεν: ea igitur est vigesi-
ma prima mensis dies, quem mensem in tres dividere
δεκάδας solebant. || Apud Medicos autem et Phys-
icos *ὑστέρα*, Vulva, Uterus, Loci muliebres, s. Loca
feminarum: Plato Tim. Μῆτραι καὶ *ὑστέραι* λεγόμεναι,
Vulvæ et matrices quas vocant. Ubi nisi intelliga-
mus μῆτραι καὶ *ὑστέραι* quasi dixisset μῆτραι quæ
etiam *ὑστέραι* vocantur, mirum fuerit unum alteri
addi, cum pro eod. accipi soleant, ut tum aliis e Il.
patet, tum ex hoc Sorani, in l. quem περὶ Μήτρας καὶ
Γυναικείου Αἵματος inscripsit, Ἡ μήτρα, inquit, καὶ
ὑστέρα λέγεται καὶ δελφύς. Ubi cum rationes horum
nominum attulisset, cur sc. μήτρα dicatur et cur δελ-
φύς, hujus etiam nominis etymologiam exponit:
Ὑστέρα δὲ, inquit, λέγεται, διὰ τὸ ἐσχήτην κείσθαι τῶν
σπλάγχχνων, εἰ μὴ πρὸς ἀκρίβειαν, ἀλλὰ κατὰ πλάτος.
Itidemque J. Poll. 2. scribit τὸ μητρῶον χωρίον nomi-
nari μῆτραν, *ὑστέραν*, et δελφύν. Hæc de nomine.
Subjiciam nunc exempla quædam. Diosc. 1, 184.
Ὑστέρας ἀναχαλαστικὸς, μετὰ ἀμυγδαλῶν λεῖον πινύ-
μενος, Vulvam recludit cum detrita nuce Græca po-
tus, ut Ruell. vertit. Apud Eund. et alios Medicos
Ὑστέρας ἀναδρομή, Vulvæ in superiorem partem
ascensus et veluti recursio: et *ὑστέρας* παρέγκλις,
Vulvæ declinatio in latus: nec non *ὑστέρας* διαστροφή.
["Athen. 585. Ἡ *ὑστέρα* με λυπεῖ: ludit in voce
ambigua, quæ perinde et Uterum signif., et Eam
quæ posterior venit." Strong. Mss.] UNDE Ὑστερι-
κός, Ad vulvam, i. e. τὴν *ὑστέραν*, pertinens, s. Qui
vulvæ est: ut *ὑστερικὸς* ὕμνην, Vulvæ s. Uteri mem-

brana; nam et ipsa suum habet ὑμένα. Et ap. Aristot. H. A. 6. Ὑστερικοί πόροι, Vulvæ meatus, Genitales feminæ meatus. E lib. 4 autem ejusd., Ὑστερικός ἐστὶ τῆς θηλείας affertur pro Feminæ est pro vulva. Item ὑστερικάι προπτώσεις ap. Medicos, Procidentiæ vulvæ, Vulva procidens. Nec non ὑστερική πνιξ, Uteri suffocatio, Vulvæ strangulatus: qui est, ut Gorr. tradit inter alia, vulvæ ad superiora recursus, principalissimas partes in doloris consortium perducens. Cum enim uterus secundum omnes positionum differentias loco moveri possit, attamen nisi sursum feratur, suffocationem non inducit; non enim aliud suffocatio est quam respiratiouis defectus. Itaque supernas partes respiratioui inservientes affici necesse est, sursumque ferri ab utero suffocationis causam. Sunt autem inter omnes præcipuæ, cor, diaphragma, et cerebrum, ad quas affectionis noxa pervenit: ad cor quidem, per arterias; ad cerebrum vero et diaphragma, per spinæ membranas et nervos. De causis autem hujus morbi et symptomatis vide plura ap. Eund.: vide et Πνιξ. [“Fabric. B. Gr. 2, 636.” Wakef. Mss.] Inde ὑστερικάι γυναῖκες, VEL Ὑστερικῶς πνιγόμεναι, Quæ obnoxie sunt huic malo. Diosc. 3, 67. de anetho, Χρήσιμον δὲ τὸ ἀφένχημα αὐτοῦ καὶ γυναῖξιν ὑστερικάς εἰς ἐγκάθισμα, Feminis vulvæ malo opportunis ad desessiones, Ruell.: 2, 10. de ungue odorato, Ἐγείρουσι δὲ καὶ οὗτοι ὑποθυμιασθέντες τὰς ὑστερικῶς πνιγόμενας καὶ ἐπιληπτικούς, Suffitu excitant feminas vulvæ strangulatu oppressas. “Ὑστρος, Venter,” [Hes.]

Rursum ὑστέρα dicitur pro ὑστέρα ἡμέρα, Postera s. Sequens dies. Quo modo accepit Themistocles ap. Plut. (7, 272.) cum πρὸς τινὰς τῶν ὑστερον εὐημερούντων Ἀθήνησι στρατηγῶν καὶ προτιμᾶσθαι αὐτοῦ ἀξιούντων, inquit τὴν ὑστέραν ἐρίσαι πρὸς τὴν ἑορτήν, Posterum diem cum die festo olim contendisse: de dignitate sc. Licet enim postera festi dies honorata sit et celebrata, utpote in qua cernatur aliquæ adhuc festi reliquiæ, nullo tamen modo cum ipso festo est conferenda. Sed hæc ὑστέρα frequentius DICITUR Ὑστεραία, ut προτεραία nominatur ἢ προτέρα, quam Vigiliam festi Plautus appellat. J. Poll. 1, c. 7. Ἡ δ' ἐπιούσα ἡμέρα καλεῖται αὔριον καὶ ὑστεραία, Dies sequens s. posterus. Plato Epist. 7. Ἐφ' ἣν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀπαγγελεῖν, Dixi me postridie renuntiaturum. Ibid. Eἰς τὴν ὑστεραίαν εἶπον πρὸς Διονύσιον, pro quo ibid. dicit, Τῇ μετὰ ταῦτα ἡμέρᾳ ἐλθῶν. Ibidem Gal. ad Gl. 1. Κατὰ τὴν ὑστεραίαν, Postero die. Æschin. c. Ctes. Νύξ ἐν μέσῳ, καὶ παρήμην τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Dem. c. Tim. Νόμον εἰσηνεγκεν εὐθὺς τῇ ὑστεραίᾳ, Postridie statim legem tulit, i. e. τῇ μετὰ τὴν προειρημένην ἡμέρᾳ. Xen. K. Π. 8, (3, 5.) Ἡνίκα δὲ ἡ ὑστεραία ἦκε, Postera dies. Dixi nonnunquam ὑστεραίαν dici τὴν αὔριον, Diem crastinam; ea enim proxime sequitur hodiernam: ut Dem. c. Mid. (p. 541.) Τὸ μὲν πρῶτον ἐπισχεῖν ἐδεῖτό μου τὴν δαίταν, ἔπειτα εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀναβάλλεσθαι, Instituit ut arbitrium prorogarem et sustinerem, postremo ut in crastinum rejicerem. Et ap. Synes. Ep. 108. Ὁ δὲ ἀγὼν τῆς ὑστεραίας, Cras erit certamen. [“Τῇ ὑστεραίᾳ, Thom. M. 761. 825. ad Charit. 484. Herod. 535. Diod. S. 2, 427. ad Lucian. 2, 85. Τῇ ὑ., τὴν ὑ., Zeun. ad Xen. K. Π. 23. Τῆς ὑ., τῇ ὑ., τὴν ὑ., Herodian. Philet. 452. et n., ad Herod. 331. 558. Alciph. 450.” Schæf. Mss.] SED Ὑστεραῖος dicitur etiam de Eo qui fit τῇ ὑστέρᾳ, Die postero: Xen. Ἑλλ. 2, (1, 10.) Τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ κατὰ κράτος εἶλε, Postera die oppugnans, etiam Secunda oppugnatione: ut idem sit ac si dixisset τῇ ὑστέρᾳ s. δευτέρᾳ προσβολῇ. [“Baver. ad Thuc. 1. p. 783. Koen. ad Greg. Cor. 249 (=526.) ad Lucian. 1, 497. ad Herod. 494. Sequ. ἦ, Bast üb. Plat. G. p. 168.” Schæf. Mss.] * Ὑστεραῖος, Foes. Œcon. Hippocr. * Ὑστεραῖω, i. q. ὑστερέω, Hippocr. Epid. 6. s. 7. Aph. 7. Schneidero susp.]

[“Ὑστερος, Thom. M. 761. 764. Eur. Rhes. 333. 412. ibique Musgr. Wakef. S. Cr. 3, 16. 182. 185. Herc. F. 1176. Phil. 181. Eum. 251. Jacobs. Anth. 9, 337. ad Mær. 298. Toup. Opusc. 2, 280. 290.

A Ammon. 119. ad Herod. 729. 745. Zeun. ad Xen. K. Π. 210. ad Charit. 325. Tardus, Wakef. Trach. 93. Qui sero aliquid facit, Eur. Phœn. 1441. Cum gen., Toup. Opusc. 1, 251. 2, 254. ad Herod. 727. Ἐξ ὑστέρης, Herod. 54. 431. 477. Ὑστερον et ὑστατον conf., ad Callim. 1. p. 114. Brunck. ad Anal. 103. Ἐξ ὑστέρον, Diod. S. 1, 725. 2, 392. 559. 561. Dionys. H. 2, 815. Ὑστερον, adv., Musgr. Rhes. 412. Fac. ad Paus. 1, 405. ad Charit. 325. Wakef. S. Cr. 2, 14. Plut. Mor. 1, 902. 915. Diod. S. 1, 311. 328. 343. Posthac, Il. A. 27. Cum gen., Dionys. H. 2, 1263. 3, 1321. ad Herod. 112. 503. 565. 745. Plut. Mor. 1, 922. Conf. c. ὑστερος, Heind. ad Plat. Charm. p. 87. Ἐσῦστερον, Eur. Iph. A. 720. Ruhnck. Hist. Cr. Orat. Gr. p. 42. Πρότερον, ὑστερον δὲ, Wolf. ad Reiz. p. 91.” Schæf. Mss. Ὑστερος et ὑστατος conf., Spitzner. Obs. in Quint. Sm. 216.: Aristoph. A. 69. Μῶν ὑστεραὶ πάρεσμεν; Soph. Antig. 746. Ὡς μὲν ἦθος καὶ γυναικὸς ὑστερον, Phil. 181. Ἡκὼν οὐδενὸς ὑστερος, pro ὑστερών. * “Ὑστέρω, i. q. ὑστερον, Diog. L. 3, 95.” Wakef. Mss. * Ὑστέρω, Plato Phædro p. 260. “Ad Mær. 298. Ammon. 119. Pbryn. Ecl. 138. Thom. M. 764.” Schæf. Mss.]

Ὑστερόβουλος, ὁ, ἢ, Qui post factum consultat, ut sero sapientes Phryges, et ὁ ἀμαρτίνος Ἐπιμηθεῖς ap. Hesiod. [“Ὑστεροβουλῶ, Post factum sapio, Cyrill. Alex. in Jo. p. 449.”] Ὑστεροβουλία, ἢ, ἐσχάτη βουλή, μετάνοια, μετάνεμος, Hes. Serum consilium, Sera pœnitentia: in Prov. Salomonis, (31, 3.) et ap. Greg. Naz., teste Bud. [Cyrill. Alex. ad Esai. 1, 19. p. 22. in Jo. 464. 645. “Eust. 67, 27.” Seager. Mss.] Ὑστερογενής, Natu s. Ortus posterior, τῷ γένει ὑστερος, s. τῇ γενεῇ ὀπλότερος, ut Hom. loquitur. Idem cum μεταγενής, oppositum τῷ πρωτογενής, nec non τῷ συγγενής ap. Aristot. Ῥέουσι δὲ μάλ' ὅναι αἱ τρίχες τοῖς ἀφροδισιαστικαῖς αἱ συγγενεῖς αἱ δ' ὑστερογενεῖς γίνονται θάττον. Quæ verba Plin. sic vertit, Libidinis congeniti pili maturius defluunt; agnati, celerius recrescunt. [“Synes. 249.” Wakef. Mss.] Ὑστερολόγος, Qui posterior verba facit, s. Qui secundo loco loquitur. Bud. h. l. affert sine Auctoris nomine et interpretatione, Ἡ τύχη, ὥσπερ ποιήτρια, ποτὲ μὲν πρωτολόγαν, ὁτὲ δὲ ὑστερολόγον περιετρίθει πρὸς ὥσαν. [“Stob. Serm. 27. cf. Barnes. ad Eur. de Trag. p. 42.” Kall. Mss.] * Ὑστερολογέω, unde Ὑστερολογία, quod vide in Πρωθύστερος. Ὑστερόμητις, i. q. ὑστερόβουλος, Qui post factum sapit, Nonn. [Jo. 252. “Ad Charit. 319.” Schæf. Mss.] Ὑστερόποτος, Hes. ὦ ᾧ ζῶντι ὁ τάφος οὐ τεθηκῶσι γέγονεν, Cui etiamnum vivo, non mortuo, bustum erectum est, seu, ut alii interpr., Cui etiamnum vivo, vita tantum ex hominum opinione defuncto, rogos fuit structus, ut Plut. quoque in Probl. Rom. inut. p. 472. meæ Edit. (=75.) innuit ὑστεροπότους dictos fuisse οἷς ἐκφορά γεγόνει καὶ τάφος ὡς τεθηκῶσι. Ubi vide quæ de Aristino quodam refert. Rursum Hesych. annotat ὑστερόποτον esse τὸν δεύτερον γάμον: nisi potius scribendum τὸν δεύτερον γαμοῦντα vel γήμαντα. [“Toup. Opusc. 2, 259.” Schæf. Mss.] Ὑστερόπους, Qui seriore advenit pede, i. e. Qui serius s. tardius venit, Hes. ὁ ὑστερον ἐρχόμενος. Ex Eur. certe (Phœn. 150.) affertur ὑστερος ποὺς pro Pes relictus et longe sequens. [Orph. Arg. 1162. Aristoph. A. 326. “Jacobs. Anth. 9, 346. 10, 112. Wakef. S. Cr. 3, 15. Toup. in Schol. Theocr. 215. Opusc. 2, 254. Ὑστερόπους, * Ὑστερόπουνος, * Ὑστερόνου, ad Charit. 319.” Schæf. Mss.] * “Ὑστεροφανής, Post veniens, Eust. Il. 809, 15.” Wakef. Mss. * “Ὑστεροφεγγής, Synes. H. 3, 215.” Schleusn. Mss. * Ὑστερόφημος, unde * Ὑστεροφημέω, e quo] Ὑστεροφημία, ἢ, Fama ap. posteros, Fama et nomen celebre post obitum. Plut. (6, 317.) de Alexandro magno loquens, Ἀγγελλον ἰδὼν περιχαρῇ προσθέοντα, καὶ τὴν δεξιὰν προτείνοντα, Τί μοι μέλλεις, εἶπεν, ὦ τὰν, ἀπαγγελεῖν; ἢ ὅτι Ὀμηρος ἀναβεβίωκεν; οὐδένος αὐτῷ τὰ πράγματα πλὴν ὑστεροφημίας ἐνδεῖν δεόμενος. Bud. interpr. Posthuma et superstes fama, Laus post mortem. [“Ruhnck. ad Longin. 266. Toup. 312. 382.” Schæf. Mss.] * Ὑστεροφθόρος, Soph. Ant. 1086.] Ὑστερόφω-

vos, Qui posterior vocem edit, Post aliquem vocem edens. E Greg. Naz. Τὸ τῆς φωνῆς ὑστερόφωνον affert Bud. pro Vox ab echo reddita; recantat enim echo, et vocem reciprocā edit. Unde ab Ovid. dicitur Vocalis nymphe, quæ nec relicere loquenti, Nec prior ipsa loqui didicit resonabilis echo. ["Satyr. Thyill. 2. Jacobs. ad Anth. Palat. 444." Schæf. Mss. * "Υστεροφωνέω, unde * "Υστεροφωνία, Plut. Opp. Mor. 85. e Cod. ap. Wyttēb. Anim. 606." Boiss. Mss. * "Υστερόχρονος, Tzetz. Exeg. in Il. 99, 27." Schæf. Mss. * "Υστεροχρονέω, Clem. Alex. Strom. 8. p. 932, 7. * "Υστεροχρονία, Lex. Hermanni p. 341. "Schol. Cod. Par. Philostr. Her. 387." Boiss. Mss. Eust. Od. H. 153. p. 1475, 60. "Heyn. Hom. 5, 256." Boiss. Mss.]

[* Καθυστερικὸς, unde adv. * "Καθυστερικῶς, Serius, Tardius, Ptol. Fabricii Bibl. Gr. 3. p. 431. Τους καιροὺς ποτὲ μὲν * συλλήπτως, ποτὲ δὲ κ. ἀποβαίνοντας." Schn. Lex. Suppl.]

[* Μεθύστερος, Posterus, Æsch. S. c. Th. 578. Pers. 207. Ag. 433. Cho. 514. * "Μεθύστερον, Postea, Hymn. in Cer. 205. Soph. Phil. 1133." Schæf. Mss. Sero, Trach. 713.]

Πρωθύστερος, ὁ, ἡ, Præposterus. Gramm. πρωθύστερον, ET "Υστερον πρότερον SIVE "Υστερόπρωτον, vocant Cum in oratione quod natura prius est, posterius refertur. Eadem ET "Υστερολογία nominatur. [Eust. Od. K. p. 1664. Brunck. ad Apoll. Rh. 4, 1392.] Sic enim Donatus in suo de Figuris libello, Hystero-logia s. Hysteron proteron, est Sententiæ cum verbis ordo mutatus: ut, Et Cererem torrere parant et frangere saxo. Dicit autem hanc hystero-logiam esse speciem hyperbati: quod hyperbatum est transcensio quædam verborum ordinem perturbans. Attamen exemplum hoc parum aptum est, cum torrere flammis ibi nihil aliud sit quam Exiccare et arefacere, ut e præcedentibus patet. Tum, inquit, Cererem corruptam undis, cerealiaque arma Expediunt fessierum: frugesque receptas Et torrere parant flammis et frangere saxo. Patet vero et ex hoc loco Ejusd. Georg. 1. Nunc torrete igni fruges et frangite saxo. Vide etiam Servium. ["Πρωθύστερος, T. H. ad Plutum p. 266. Brunck. Aristoph. 2, 50. Valck. Phœn. p. 285." Schæf. Mss. Eust. Il. E. 118. p. 400, 38.]

* "Υστερέω, Sum ὑστερος, Posterior sum. Plut. "Ἡ τῶν Ἰώνων ἀποικία ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἑρακλειδῶν καθύδου ἔρετον ἐξήκοντα, Annis sexaginta posterior est re-ditu Heraclidarum. Ubi nota dat. cum gen., quibuscum ὑστερος quoque jungitur. Nec vero solum signif. Posterior sum tempore, sed etiam Serius venio, Tardius advenio, adsum: ut in Axiocho, qui Platoni ascribitur, de Cleobi et Bitone fratribus, Τοῦ ζεύγους ὑστερήσαντος ὑποδύντες αὐτοὶ διήνεγκαν αὐτὴν εἰς τὸν νεώ. Ibi enim ὑστερήσαντος i. est q. οὐ παραγενομένου ἐν ὥρῃ: ut Herod. 1, (31.) eandem referens historiam, Εὐόσης, inquit, ὁρτῆς τῇ "Ἡρῃ τοῖσι Ἀργεῖοις, ἔδεε πάντως τὴν μητέρα αὐτῶν ζεύγεϊ κομισθῆναι ἐς τὸ ἱόν· οἱ δὲ σφι βόες ἐκ τοῦ ἀγροῦ οὐ παρεγίνοντο ἐν ὥρῃ· ἐκκλητίζόμενοι δὲ τῇ ὥρῃ οἱ νεηνῖαι, ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζεύγλην, εἰλκον τὴν ἄμαξαν· ἐπὶ τῆς ἀμάξης δὲ σφι ὀχέετο ἡ μήτηρ. Sed et alia re aliquis ὑστερεῖν dicitur, veluti cum Thuc. 1, (134.) p. 43. ait, Τοπαράντικα μὲν ὑστέρησαν τῇ διώξει: ibi enim ὑστέρησαν τῇ διώξει i. est q. ἐβράδυναν τῇ διώξει, Schol. Lentius insecuti sunt, s. Tardiore pede; nolebant enim eos persequi ulterius. Nec non die uno aut pluribus ὑστερεῖν τῆς μάχης dicitur, Qui serius s. tardius ad pugnam venit, et ὑστερος τῶν ἄλλων. Aristid. "Υστέρησαν τῆς μάχης ἡμέρα μί, Uno post confictum die venere, i. e. Postridie quam pugnatum est. Sic Herod. (6, 89.) "Υστέρησαν ἡμέρη μί τῆς συγκειμένης, Pervenerunt postridie ejus diei qui destinatus erat. At e Plut. Oth. "Υστέρησε τῆς μάχης, pro Prælio non interfuit. Quæ interpr. nimis generalis est, et forsā reddendum, Venit post prælium, ut Isocr. Paneg. ὑστερεῖν τῶν βαρβάρων dicit pro Post barbaros venire: (43.) Διὸ δεῖ σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβὴν, ἵνα μὴ πάθωμεν ὅπερ οἱ πατέρες ἡμῶν· ἐκεῖνοι γὰρ ὑστερήσαντες τῶν βαρβάρων, καὶ προέμενοι τινὰς τῶν συμμάχων, ἡναγκάσθησαν ὀλίγοι πρὸς

A πολλοὺς κινδυνεύειν· ἐξὸν αὐτοῖς προτέροις διαβᾶσιν εἰς τὴν ἡπειρον, μετὰ πάσης τῆς τῶν Ἑλλήνων δυνάμεως, ἐν μέρει τῶν ἔθνων ἕκαστον χειρώσασθαι. Ubi nota vicinæ signif. verba διατριβὴν ποιεῖσθαι et ὑστερεῖν: et opposita his σπεύδειν et προτέρους ἐλθεῖν, s. προτέρους διαβῆναι. Dicitur aliquis ὑστερεῖν τινος etiam pro Frustrari, Non assequi: utpote in quo captando vel persequendo fuit negligentiior. Thuc. 3, (31.) Ἐπειδὴ τῆς Μιτυλήνης ὑστερήκει, Postquam Mitylene frustratus erat s. exciderat. Synes. Epist. 141. "Υστερήσει γὰρ μου τῆς παρουσίας, sc. ἂν σχολαιότερον ἀποστείλης, Frustrabitur mea præsentia, i. e. Non me inveniet præsentem, Veniet post meum discessum. Isocr. "Υστερεῖν τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων, Frustrari rerum gerendarum occasionibus, cum sc. aliquis eas præoccupare neglexit, s. eas sua cunctatione et procrastinatione προήκατο: quo sensu ἀπολείπεσθαι etiam dixit. Quibus adde Clearch. ap. Athen. init. 14. Νῦν δὲ πρότερον γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν Προλαμβάνοντες, ὑστεροῦμεν τάχαθού. Nisi ibi ὑστερεῖν malis accipere pro Destitui, Carere. Nam et in hac signif. accipitur interdum: quamobrem exp. non solum, Sum inferior, nec non Frustror, Non assequor, verum etiam Deficior, Non habeo, Deest mihi, Penuriam patior; ut ap. Dem. (447.) "Υστερῶ πολλῶν, Multis destituor, Multa desunt; et ap. Alciph. Oἶδας γὰρ οἷόν ἐστιν ἐραστοῦ τοιοῦτου καὶ βραχύν ὑστερῆσαι χρόνον, Carere, Bud. Sic Luc. 22, 1. Μὴ τινος ὑστερήσατε; Num quid vobis deficit? Et Cor. 12, (24.) Τῷ ὑστεροῦντι περισσοτέραν δούς τιμὴν, Ei, cui deerat, copiosiore tributo honore, i. e. τῷ χρειάνῃ, Ei cui opus est. At 2 ad Cor. 11, (5.) Λογίζομαι γὰρ μὴδὲν ὑστερῆκεναι τῶν ὑπὲρ λίαν ἀποστόλων, Puto enim me nihilo inferiorem fuisse summis apostolis. Res etiam aliqua ὑστερεῖν dicitur, qua destituimur s. deficimur, Quæ nos deficit, nobis deest: ut Bud. quoque annotat ὑστερεῖν ap. Plut. et Diosc. accipi pro Abesse et deesse; affersens simul Jo. 2, (3.) Καὶ ὑστερήσαντος οἴνου, λέγει ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτὸν, Οἶνον οὐκ ἔχουσι, Cum deesset s. defecisset vinum. Sic pro his ap. Matth. 19, (20.) Πάντα ταῦτα ἐφύλαξάμην ἐκ νεότητός μου· τί ἐτι ὑστερῶ; Quo adhuc deficior? Marcus 10, (21.) habet, "Ἐν σοι ὑστερεῖ: et Luc. 18, (22.) "Ἐτι ἐν σοι λείπει, Unum tibi adhuc deest. || Pass. "Υστερέομαι, i. signif. q. ὑστερῶ, ut ἀποροῦμαι i. q. ἀπορῶ, Deficior, Destituor, Egeo, Inopiam s. Penuriam patior. In qua signif. interdum absolute et sine casu ponitur, interdum cum gen. Absolute, ut Luc. 15, (14.) prodigus ille, postquam πάντα ἐδαπάνησε, ἐγένετο δὲ λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, ἤρξατο ὑστερεῖσθαι, Cæpit penuriam pati, et victu defici. Sic 1 ad Cor. 8, (8.) Οὐτε, εἰ μὴ φάγωμεν, ὑστερούμεθα, Pauperiores reddimus: cui opp. ibid. περισσεύομεν, ut et supra. Et in Ep. ad Philipp. 4, (12.) Χορτάζεσθαι καὶ πεινᾶν, καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι. Cum gen. autem Basil. "Οσοι ὑστερεῖσθε ἄρτων, ἔλθετε πρὸς με, Quotquot deficiimini et egetis panibus. Et Paulus Ep. ad Rom. 3, (23.) Πάντες γὰρ ἡμαρτον, καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, Omnes enim peccarunt, et deficiuntur gloria Dei, i. e. Non assequuntur, Ad eam non perveniunt. Idem diversa constr. in 1 ad Cor. 1, (7.) "Ὡστε ὑμᾶς μὴ ὑστερεῖσθαι ἐν μηδενὶ χαρίσματι, Adeo ut nullo dono deficiamini. Proprie autem ὑστεροῦμαι esse volunt Linquor in cursu et posterior fio, ὑστερος γίνομαι, et ἐλλείπομαι. ["Ad Charit. 86. Markl. Iph. p. 168. Musgr. 1203. Luzac. Exerc. 120. Diod. S. 2, 310. 635. 636. Wakef. S. Cr. 3, 13. 17. P. Abresch. Paraphr. 241. ad Herod. 480. Athen. 1. p. 14. "Υστερέω τινός, Careo, Alciph. 118. Phalar. p. 10. Poët. Gn. 202." Schæf. Mss. Diosc. 5, 86. "Υστερούσης σποδοῦ, Med., Diod. S. 18, 71. Memnon. 26. Pass., Socr. H. Eccl. 1, 29. "Υστερεῖσθαι τῆς ἐτέρας χειρός. Cum gen. et dat., Lobeck. Phryn. 238. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.: Valck. Schol. in N. T. 2, 472. Schleusu. Lex. V. T.]

"Υστέρημα, τὸ, signif. Partes posteriores et ἡτταν s. ἡσσημα, ejus præcipue qui in cursu deficit et vincitur: cui opp. προτέρημα. Alioqui signif. etiam Defectum, Inopiam, Penuriam, Indigentiam s. Ege-

statem, ut *υπερεῖν* et *υπερεῖσθαι* dictum est accipi pro Defici, Inopiam et penuriam pati, Indigere s. Egere: 2 ad Cor. 11, (9.) Τὸ γὰρ *υπερήμα* μου προσανεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοί, Id in quo *υτέρου* s. *υτερούμην*, Quod mihi deficiebat: 1 ad Thess. 3, (10.) Καταρτίσαι τὰ *υπερήματα* τῆς πίστεως ὑμῶν. Rursum 2 ad Cor. 8, (14.) Τὸ ὑμῶν περισσεύμα εἰς τὸ ἐκείνων *υτέρημα*, Vestra abundantia supplet eorum defectum, s. tenuitatem. Legitur et alibi passim tum ap. Eund. tum ap. alios N. T. Scriptt. [Schleusn. Lexx. in N. et V. T.] *Υστερήσις*, ή, Penuria, Inopia, Egestas; itidem ut *υτέρημα*. Marc. 12. (44.) Αὕτη δὲ ἐκ τῆς *υτερήσεως* αὐτῆς πάντα ὅσα εἶχεν, ἔβαλεν, ὅλον τὸν βίον αὐτῆς, οἱ δὲ λοιποὶ ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον, E penuria sua. Pro quo Luc. 21, (4.) dixit Ἐκ τοῦ *υτερήματος* αὐτῆς, ἅπαντα τὸν βίον, ὃν εἶχεν, ἔβαλε. [* *Υστερητός*, unde * “*Ἀνυστερήτος*, Non deficiens, Philo Cantic. Cant. 58. Inamissibilis, 192.” Schleusn. Mss. “*Ignat. Ep. ad Smyrn. in Epigr.*” Kall. Mss.] *Υστερητικός*, dicitur ὁ *υτερώων*, s. Qui solet *υπερεῖν* et tardius accedere. Medicis *υστερητικός* τύπος dicitur Retardatio accessionis, i. e. Motus accessionis, tardius quam præcedens accessio invaserat, recurrens; vel, ut diffinit Gal., ἐπιλαμβάνων τι τοῦ μέλλοντος χρόνου, h. e. Aliquid futuri temporis assumens. Consequitur autem vel morbi proprietatem, quam ἥθος appellant, maxime quidem si proportionem per singulas accessiones servarit; vel declinationem signif., si tardior multo fiat quam proportio prius servata videatur exigere; vel si accessiones, quæ tardare antea non solebant, tardari et subsequi cœperint: hoc enim modo facta retardatio, declinationem morbi ostendit, sicut et accessionum anticipatio, quæ προληπτικός τύπος dicitur, incrementum: cum quo recte consentit aphorismus Hippocr., quo docet longam fore febrem, quæ eadem semper hora invadit. Gorr. Inde et COMP. *Ἀφυστερῶ* ET *Καθυστερέω*, idem cum simplici significantia. Sicut enim *υστερέω* interdum signif. Frustror, Destituor, ita *αφυστερῶ* exp. Defraudor. Præterea ut *υστερέω* signif. Sum *υστερός*, ita *καθυστερέω*, Posterior sum, nec non Tardior sum, Serius venio et tardius. Polyb. 1. 16. Τῶν δὲ *Ῥοδίων* οἱ καθυστεροῦντες, ἐκ τῆς ἀναγωγῆς συνήψαν τοῖς περὶ τὸν Θεοφιλίσκον, Rhodiorum vero, qui postremi erant, convenerunt cum Theophilisco, Bayf. Plut. (6, 616.) Ἡρόμην αὐτόν, sc. Arionem, ὅπου τὴν καὺν οἶεται κατασχῆσειν ὁ δὲ, πάντως μὲν εἰς Κόρινθον, πολὺ μὲντοι καθυστερεῖν αὐτόν γὰρ ἐσπέρας ἐκπέσοντα πεντακοσίων οὐ μείον οἶεσθαι δρόμον σταδίων κομισθῆναι, καὶ γαλήνην εὐθὺς κατασχῆιν, Respondit putare sese omnino appulsuram Corinthum; sed non dubitare quin longe post se remanserit, s. quin longe adhuc a se absit: utpote qui vesperi in mare delapsus et a delphino vectus, existimet sese non minus quingentis stadiis confecisse iter. Seu, Diu post se appulsuram. Theophr. dativo junxit, C. Pl. 1. *Ἀνεθέντες* γὰρ οὗτοι ταχεύας ποιοῦνται τὰς αὐξήσεις, ὥστε μὴ πολὺ καθυστερεῖν, εἰ μὴ κατὰ λόγον τοῖς εὐδιεινοῖς. Bud. Signif. etiam Cedo et Inferior sum, quomodo et *υπερεῖν* usurpatur. Strabo, Οἱ δ' *υστερον* οὐδὲ τούτων καθυστερήσαν, Nec eis in his faciendis cesserunt. I. e. Non minori diligentia in hæc incubnerunt. Bud. E Luciano autem (3, 602.) affertur *Καθυστερεῖν* θανάτου, pro Morte superari. [“*Ἀφυστερῶ*, Lobeck. Aj. p. 337. Wakef. S. Cr. 3, 15.” Schæf. Mss. LXX. Nehem. 9, 20. Sir. 14, 14. * *Ἐφυστερῶ*, unde * *Ἐφυστέρησις*, Clem. Alex. 74=172=201. “*Καθυστερέω*, Aristæn. 2, 23.” Boiss. Mss. Bast Lettre 229. Plut. de S. N. V. p. 7. Eod. S. 1, 373. Wakef. S. Cr. 3, 15.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] [* *Υστερέω*, Gl. οἱ *υστερεύοντες*, Infimates.] *Υστερίζω*, i. q. *υστερέω*, Sum posterior, Tardo, Cunctor, Posterior venio. Aristot. Rhet. 3. ἐπιπόλαια ἐνθυμήματα esse dicit ὅσων ἡ ἅμα λεγομένων ἡ γνώσις γίνεται, καὶ εἰ μὴ πρότερον ὑπῆρχεν, ἡ μικρὸν *υστερίζει* διάνοια. Apud Suid. Τούτοις ἐτέτακτο μὲν ἡμέρα *υστερίζειν* βασιλέως, Uno post regem die venire: ut et ipse Suid. exp. μετὰ μίαν ἡμέραν ἔρχεσθαι. Thuc. 8, (44.) p. 276. *Υστερίσαντες* οὐ πολλῶ, i. e.

A μετ' ὀλίγον ἐλθόντες. Item *καυῶν* *υπερίζειν* dicitur, et ἐν καιροῖς *υπερίζειν*, Qui tarditate et cunctatione sua rerum gerendarum occasiones negligit, præripi sibi eas sinens. Xen. K. Π. 8, (5, 4.) *Ὅσω τε οὐκ ἔνδοξοι οἱ καιροὶ τῶν εἰς τὰ πολεμικά χρησέων, καὶ μείζω τὰ σφάλματα ἀπὸ τῶν *υπεριζόντων* ἐν αὐτοῖς, Quæ præveniri in eis se sinunt, eas sibi præripi patiuntur sua negligentia et tarditate. Dem. pro Cor. *Υστερίζουσιν* ἐκ τούτων τὴν πόλιν τῶν καιρῶν, Urbi præripi rerum gerendarum occasiones. Idem (p. 51.) dicit *υπερίζειν* τῶν ἔργων, ὑρπονens ei ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων, et ἡγεῖσθαι τῶν πραγμάτων. Et rursum, (p. 730.) Τοῖς τοῦ πολέμου καιροῖς ἀκολουθεῖν, καὶ μηδενὸς *υπερίζειν*. || Præterea aliquis *υπερίζειν* τινὸς dicitur quod amisit, Quo destitutus est, s. destituitur, deficitur. Isocr. *Υστερίζω* τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαντοῦ, Vires me deficiunt, utpote senem. || Inferior sum. Xen. (Ap. 3, 5, 13.) Καταβραθυμήσαντες *υπερίζουσι* τῶν ἀντιπάλων: K. Π. 1, (6, 19.) Κραυγῇ οὐδὲν *υπεριζούση* τοῦ λαγῶ βοῶν ἐξέπληττες αὐτόν, Clamore premens non minore quam quo lepus urgeri solet. Itidem Philo usurpavit pro Inferior sum s. Superior, Vincor: V. M. 1. Οἱ γὰρ ἐφεδρῶν τῶν ἀγωνιστῶν οὐκ ἐλαττούμενοι ταῖς προθυμίαις, χρόνῳ καὶ τῷ φθασθῆναι μόνον *υπερίζουσι*, Tempore et præceptione tantum vincuntur, Turn. [“*Phalar. 364. Phryn. Ecl. 100. 194. Luzac. Exerc. 120. ad Dionys. H. 2, 1031. ad Herod. 480. Wakef. S. Cr. 3, 13.*” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 237.] *Ἀφυστερίζω*, Serius venio, Tardo, Moror. Affertur enim *αφυστερίσαι* pro βραδύναι, Morari. *Ἐφυστερίζω*, Posterior sum s. fio, ut Schol. Thuc. *ἐφυστερίζοντα* exp. *υστερον* γινόμενα, Subsequentia et posteriora, 3, (82.) p. 110. Καὶ τὰ *ἐφυστερίζοντά* πον, πύσσει τῶν προγεγομένων, πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τῶν καινοῦσθαι τὰς διανοίας. [“*Greg. Nyss. 3, 241.*” Wakef. Mss.] *Καθυστερίζω*, Tardo, Moror, ut *καθυστερέω*. Eccles. 16, (15.) Οὐκ ἐκφεύζεται ἐν ἀρπάγματι ἀμαρτωλὸς, καὶ οὐ μὴ *καθυστερίσει* [αἱ. *καθυστερήσει*] ὑπομονὴ εὐσεβοῦς. Ubi vulg. Versio habet, Et non retardabit sufferentia misericordiam facientis. [“*Geop. 1, 126.*” Wakef. Mss. “*Καθυστερίζω* τῶν καιρῶν, Sero venio, Suid. v. “*Ὁψ' ἤλθες.*” Schleusn. Mss.] *ΥΣΤΑΤΟΣ*, ejusd. cum *υστερον* originis, eandem etiam habet signif.; ut enim illud signif. Posterior, ita hoc, Postremus, Ultimus, τελευταῖος, ἔσχατος. Il. E. (703.) et A. (299.) τίνα πρῶτον, τίνα δ' *ύστατον* ἐξενάριξεν, Quem primum et quem ultimum peme-rit. Aristoph. B. (938.) ἐν τοῖς *ύστατοις* φράσω, Postremo loco dicam; ut Idem dicit, ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτων *ύστερος* λόγος, Posteriore loco cum his agam: [cf. “*Ὀρν. 336.*”] Utitur Herodian. quoque et Demetr. Phaler. At Lucian. dixit (1, 748.) Γέρων ἤδη ἐς τὸ *ύστατον*, i. e. Summe, etiam Extreme: si quidem dici ita posset, ut nos dicimus Extrêmement. Eod. certe modo et eadem de re usurpavit idem Lucian. ἐς τὸ ἔσχατον, scribens (3, 82.) Γέρων ἐς τὸ ἔσχατον. AT *Υστατον* ET *Υστατα* adverbialiter accipiuntur, ut et ap. Lat. Ultimum, Postremum, Ultimo, Postremo. Virg. Extremum affati. Liv. Errabundi domos suas, ultimum illas visuri, pervagantur. Lucian. 150 (=2, 94.) Ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ *ύστατον* προσιπνόντες ἀλλήλους, ἐμένομεν, Ultimum affati. Chion in Epist. Προσαγορεύω σε *ύστατον*. Sic Il. A. (232.) νῦν *ύστατα* λωβήσαιο. Od. X. (78.) Τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν *ύστατα* τοξάσαιο. Idem copulat *ύστατον* et *πύματα*: Od. Y. (116.) Μνηστῆρες *πύματόν* τε καὶ *ύστατον* ἡματι τῷδε Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἐλοῖατο δαῖτ' ἐρατεινὴν, Δ. (685.) *Υστατα* καὶ *πύματα* νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν, Y. (13.) Ἡ ἐ' ἐφ' μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι *Υστατα* καὶ *πύματα*. Exp. etiam Tandem. In qua signif. affertur ex Epigr. [“*Thom. M. 764. Wakef. Trach. 1005. ad Mær. 298. Ammon. 119. Υστάρη ὁδός*, Wakef. Alc. 621. Trach. 874. Πρῶτόν τε καὶ *ύστατον*, Wolf. ad Hesiod. p. 66. *Υστατα*, ad Callim. 2. p. 6.” Schæf. Mss.] Πανύστατος, Omnium postremus s. ultimus, ὁ πάντων *ύστατος*, ut πανάριστος dicitur ὁ πάντων ἀριστος. Item πανύστατον adverbialiter pro Ultimo et postremo loco, Omnium postremum. Soph. Aj. (857.)

ἄλλον προσενέτω Πανύστατον, Omnium postremum A alloquor. ["Τὸ π., Postremum, Euseb. H. E. 329." Kan. Mss.]

Υστατίος, i. q. ὕστατος, sed Poeticum, i. e. Postremus, Ultimus. Il. O. (634.) πρῶτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσι Αἰὲν ὁμοστικᾶει. Sic ὑστατὴν νίκη Epigr. At Υστατίον adverbialiter capitur pro Ultimo, Postremo, Ultimum, Postremum, ut etiam ὕστατον et ὕστατα. Il. O. (353.) οὐκέτι νῶϊ Ὀλλυμένων Δαναῶν πεσασσόμεθ' ὑστατίον περ. Exp. et Tandem. ["Wakef. Georg. 124. Jacobs. Anth. 8, 115. ad Callim. 1. p. 59." Schæf. Mss. * "Υστατία, ἡ, Extremitas, Quint. Sm. 14, 314." Wakef. Mss. * Πανυστάτιος, Callim. L. P. 54.]

"ΥΠΟΛΑΙΣ, (ἔδος, ἡ,) Avicula quæ Lat. Cur-cus nido dicitur, quam vermibus pasci ferunt. In ejus nido ponit ovā cuculus, illa autem exclusos pullos pro suis alit. Theophr. C. Pl. 2, (17, 9.) Οὐδὲ ἦν γένεσις τοῦ κόκκυγος εἰ μὴ ἦν ὑπολαίς." [Sehn. Υπολαίς: olim erat * Ἀπολαίς.] "Vocatur etiam Υπολαίς et Ἐπιλαίς." [Υπολαίς, Aristot. H. A. 6, 7, 9, 29.] "Ἐπιλαίς, Curuca, Avis quæ vivit vermibus, VV. LL. ex Aristot. H. A. 8," [13. Epilis veteri Interpr. * Υπολήις, Hesychio εἶδος ὀρνίθου.]

"ΥΠΤΙΟΣ, Supinus, Resupinus, In dorsum versus. H. O. (11.) Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε Ὑπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής, ubi nota opposita ὑπτιος et πρηνής, Supinus et pronus: Od. Σ. (397.) πέσεν ὑπτιος ἐν κονίῃσι: Il. Δ. (108.) ὁ δ' ὑπτιος ἐμπεσε πέτρῃ: H. (271.) ὁ δ' ὑπτιος ἐξετανύσθη. Utuntur et proæ Scriptt. Athen. 10. (p. 447.) Μόνοι δὲ οἱ τῷ πίνῳ μεθυσθέντες εἰς τοῦ πῖνῳ καὶ ὑπτιοὶ κλίνονται: quoniam sc. οἱ ὑπὸ τῶν λοιπῶν μεθυστικῶν μεθυσθέντες ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι· καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, καὶ πρηνεῖς καὶ ὑπτιοὶ: Et in dextrum et in sinistram latus, et proni et supini. Idem 9. "Ὡσθ' ὑπτιοὺς ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν. Lucian. (1, 110.) Ὡσπερ τινὰ στήλην παλαιὸν νεκροῦ ὑπτιαν, Resupinam, i. e. Retrorsum vergentem. Sic et Xen. K. (6, 7.) Πηγνύειν δὲ τὰς σχαλίδας ὑπτίας, Varos ita figere oportet, ut resupini pendeant. [Item χεῖρ ὑπτία dicitur pro ἡλωμένη, ut Suid. exp. in h. I. Προθυμῇ τῇ πάσῃ ἀναπετάσαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο ὑπτίας χερσὶ τοὺς πολεμίους. Ubi ὑπτίας χερσὶ exponendo ἡλωμένας, convenit cum eo, quod Latine dicitur Passis manibus. Cæsar, Milites passis manibus flentes implorabant. Sed eadem sunt et supinæ: unde Ovid. dicit Preces concipere supinis manibus. Et Liv. Supinas manus ad cælum ac deos tendentes. [Horat. Cælo supinas si tuleris manus.] || Præterea ut Lat. dicunt Supina negligentia, et Supina aure audire, pro Negligenter audire, ita Suid. annotat ὑπτιον ὑπνον in Epigr. dici τὸν ἀπρακτόν. || Eidem ὑπτία πεδία sunt τὰ ὁμαλὰ, Plana, ut Epaminondas ["ap. Plut. in Apophthegm. 2, 193. Ed. Francf." Schw. Mss.] Bœoticam regionem, ὑπτιαν οὖσαν καὶ ἀναπεπταμένην, appellavit πολέμου ὀρχήστραν. Itidemque ὑπτία χώρα dicitur ap. Aristidem opponi τῇ ὀρείᾳ, Montanæ. ["Sic Ægyptus πάση ὑπτία, Tota plana dicitur Herodoto 2. Et Appian. Mithr. 42. "Υπτιον καὶ εὐπετὲς ἐς δόξιν καὶ ἀναχώρησιν ἦν πεδίων." Schw. Mss.] Idem tamen Suid. ὑπτία exp. etiam ὑψηλὰ, ut Acron ap. Horat. Tybur supinum vocat montosum, quoniam sc. iu ascensu montis ea civitas constituta est. || Ἐν ὑπτιοῖς autem exp. non solum Parte supina, sed etiam Infra. Quæ exp. Plinii auctoritate confirmari potest. Is enim hæc Theophr. Τὰ ὑπτία ποωδέστερα καὶ λειότερα, sic vertit, Foliorum pars inferior a terra herbido viret colore. Pro his vero Aristot. Οἱ δὲ χερσαῖοι ἔχθιοι ὀρθοὶ, τὰ ὑπτία πρὸς ἄλλα ἔχοντες, Idem habet, Herinacei stantes ambo inter se complexi. ["Thom. M. 877. Jacobs. Anth. 7, 50, 9, 73. 12, 360. Albert. N. T. 423. Brunck. Soph. 3, 528. Aristoph. 1, 20. ad Ἑκκλ. 782. Cæd. T. 811. ad Diod. S. 1, 330. 384. 2, 416. Bast Lettre 103. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 57. Mor. 1, 769. Valek.

PARS XXIX.

Phœn. p. 564. De manu, ad Charit. 330. Metaphor., Ruhnk. Hist. Or. p. 62. Ἐξ ὑπτίας, Aristoph. Fr. 282. Heind. ad Plat. Phædr. 307(=104.) Theæt. 397." Schæf. Mss. "Ignavus, Stob. 312, 36. Plannus, Placidus, de mari, Philostr. 151. De sermone, 623. "Υ. χερσὶ, Eunap. 50." Wakef. Mss. Gronov. ad Gell. 9, 7. p. 441. Ælian. H. A. 16, 15. Χωρίοις ὑπτιοῖς καὶ λείοις. LXX. Job. 14, 19. ὕδατα: vide Schleusn. Lex. V. T. De oratione, Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 57.]

* "Πολυῦπτιος, Toup. Opusc. 1, 528." Schæf. Mss.] Ὑπερυπτιος, Valde s. Supra modum supinus.

Ὑπτιως, Supine. Unde compar. ὑπτιωτέρως, Supinior, Remissior. ["Boiss. Philostr. 466." Schæf. Mss.]

Ὑπτιότης, ἡ, Supinitas. Theophr. H. Pl. 1, 16. Ἡ μὲν γὰρ ὕ. μαλλον δοκεῖ ποιεῖν ἢ τὸ πρηνές. Est et ὑπτιότης λόγος ap. Hermog. ["De vento, Jambl. V. P. 70. (132.) De stylo, Phot. 129." Wakef. Mss.]

Ὑπτιῶ, Supino, Resupino. Unde pass. ὑπτιουσθαι, Supinari, Resupinari, Diosc. 4. Et Gal. στομαχικοῖς dicit ὑπτιουσθαι τὸν στόμαχον, Resupinari et subverti. ["Thom. M. 877." Schæf. Mss. "Devinco, Profligo, Schol. Pind. N. 7, 25." Wakef. Mss.]

Ὑπτιάζω, Supinus sum, Supinor, Resupinor, Supinus relabor. Herodian. 1, (4, 16.) Τοσαῦτα εἰπόντα τὸν Μάρκον ἐπιπεσούσα λειποθυμία κατεσίγασεν· ὑπὸ δὲ ἀσθενείας καὶ ἀθυμίας αὐτοῦ ὑπτιάζεν: Talia dicentem Marcum ita animus defecit, ut statim conticesceret, ac languore nimio supinus in lectum relaberetur, Polit. || Supinus sum ac negligens. Herodian. 2, (12, 3.) Ἡδὲ οἱ πολέμιοι ἔνδον ἦσαν, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔτι ὑπτιάζοντος καὶ τὰ πραττόμενα ἀγνοούντες, Juliano adhuc supino et ignaro rerum quæ gerebantur: (8, 16.) de Nigro, Ταῦτα εἰπαρόμενος ταῖς ἐλπίσιν ὑπτιάζε πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν, Supinius jam negligentiusque agitabat, Polit. Et rursum, (14, 11.) Ἐτι μέλλοντος καὶ ὑπτιάζοντος τοῦ Νίγρου, Cunctante adhuc et supino Nigro: 3, (7, 1.) Ἡδὲ παρσέσμενος ὑπτιάζοντι καὶ τρυφῶντι. Synes. quoque ita usurpavit, Ep. 154. Εἰ που γέγονε πίστις ὑφέρπουσα τὸ ὑπτιάζαν διήγημα, Surrepens supinæ narrationi. Oratio etiam ὑπτιάζειν dicitur, unde Hermog. π. Γοργότητος ait, Ταῦτα τὰ σχήματα τὸν ὑπτιάζοντα λόγον ὀρθοῦ καὶ ὀργῶν ποιεῖ. ["Thom. M. 877. Wakef. Phil. 822. Jacobs. Anth. 7, 50. ad Mær. 76." Schæf. Mss. "Phot. Bibl. Cod. 74. de Candidi stilo: Εἰς τὸ ἐκλελυμένον τε καὶ ἐμμελὲς ὑπτιάζει, h. e. Subinde ita negligit compositionis studium, ut fiat remissus et inconcinnus: vide v. "Υπτιος. Philostr. Vit. Protag. p. 495. dicit Ὑπτιάζοντα καὶ πον καὶ μακρολογώτερον τοῦ συμμέτρου. Adhibuerunt vero etiam τὸ ὑπτιάζειν pro Sublimem cervicem attollere, de Sophistis ἀλαζονεύουσι et ὑψαυχνοῦσι. Sic Synesius de Dionis λόγοις σοφιστικοῖς p. 39. Petav. Ἐν ἐκείνοις μὲν ὑπτιάζει καὶ ὠραίετα, καθάπερ ὁ * ταῶς περιθρῶν ἑαυτὸν, καὶ οἷον γαννύμενος ἐπὶ ταῖς ἀγλαίαις τοῦ λόγου. In illis resupinus quodammodo, et cum magnifici decoris ostentatione fertur, pavonis instar se circumspectans, et ipso quasi orationis nitore gestiens: cf. Cresoll. Theatr. 3, 19. Seneca Ep. 80. Ille, qui in scena elatus incedit, et hæc resupinus dicit, En impero Argis etc., servus est." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Activo sensu, Joseph. B. J. 3, 7, 29. 5, 5, 6. LXX. Job. 11, 13. Ὑπτιάζεις δὲ χεῖρας πρὸς αὐτόν, Expandis. Cf. "Υπτιος.] Ὑπτιασμα, τὸ, Supinatio, Resupinatio, etiam Supinitas. Æsch. Pr. (1004=1040.) Γυναικομήμοις ὑπτιασμασιν χερῶν, interpr. Supina manuum inflexione. Ὑπτιασμός, idem. Lucian. (2, 307.) Τὴν μὲν οὖν σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς καὶ στροφῆς αὐτῆς καὶ περιαγωγὰς καὶ πηδήματα καὶ ὑπτιασμούς, Resupinationes, Cum se in terga resupinant. Vide et Στομαχικός. ["Huschk. Anal. 154. Jacobs. Anth. 10, 106. Boiss. Philostr. 402." Schæf. Mss. * Ὑπτιασμός, Herodotus Oribasii p. 71. Matth. * Ὑπτιαστέον, Xen. Ἰππ. 8, 8. Εἰς τὸ πρηνές καὶ ἑαυτὸν ὑπτιαστέον. * Ἐνυπτιάζω, Philostr. 834. ἑαυτὸν τῇ γῇ.] Ἐνυπτιάζω, Resupinus sum, Resupinor, Supinus sum, Supinor. Aristot. H. A. 2. de feris bubus loquens, Τα δὲ κέρατα ἐνυπτιάζοντα ἔχουσι μᾶλλον. Lucian. (3, 83.) Οὐτὲ ὅλως ἀντιτείνουσιν ἢ τοῖς ποσὶν

ἀντρεῖδουσι πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, Nec omnino restitantes aut in diversum renitentes resupinatosque videas. Active etiam ponitur pro Resupino s. Supino, velut ap. Lucian. (1, 639.) Σεμνῶς προβαίνων καὶ ἐξυπτιάζων ἑαυτὸν. Unde Ἐξυπτιάζομαι, Resupinor s. Supinor, ut cum Aristot. ap. Athen. (34.) scribit ὅτι οἱ μὲν ἀπ' οἴνου μεθυσθέντες ἐπὶ πρόσωπον φέρονται, οἱ δὲ τὸν κρίθινον πεπωκότες ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλὴν. Ubi ante τὴν forsān ommissa est præp. eis: nam idem Athen. (447.) "Ὡς φησιν, inquit, Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ Μέθης, εἰς τὰ νῶτα καταπίπτουσιν οἱ τὸν κρίθινον πεπωκότες. Ubi nota, eis τὰ νῶτα καταπίπτειν, et eis τὴν κεφαλὴν ἐξυπτιάζεσθαι, idem esse. Verborum autem Aristotelis, quæ ibi afferuntur ab Athen., bonam partem habes in Ὑπτιος.

[* Ὑπτιῶ, i. q. ὑπτιάζω, Arat. 789. 795. "In elegantissimis illis versibus (sc. Chæremonis ap. Athen. 608.) Hermanni et Jacobsii opera ad pristinum nitorem reductis, unum superest grave mendum * ὑπτιώμεναι, quod Schw., nulla aut metri aut Grammaticæ reverentia tactus in ὑπτιώμεναι diffingit. B Remedium e propinquo petendum: ὑπνώμεναι." Lobeck. ad Phryn. 682.]

"ΥΡΟΝ, Examen. Ὑριον, Favus: unde Ὑριατόμος, Qui apum favos eximit. Vide Hes."

"ΥΡΧΑΙ, Vasa fictilia quibus salsamenta imponuntur; habebant autem binas ansas. Sic exp. Schol. Aristoph. Σφ. (676.) τούτοις δὲ δωροδοκοῦσιν "Ὑρχας, οἶνον, δάπιδας. Verum J. Poll. (6, 14.) "aliter legit, sc. ὑρχὰς οἶνου, dicens esse vocem Æolicam, quæ significet τὸ προσεοικὸς τῷ βίῳ κεράμιον, "ubi pro βίῳ reponendum esse βίκῳ constat. Sed "Ὑρχῇ Hesychio est etiam ἐφ' ἧς τὰ φορτία φέρουσιν "οἱ ναῦται." ["Jacobs. Anth. 7, 337. Brunck. Aristoph. 2, 226. 3, 167. Fr. 260." Schæf. Mss. Æolice Ὑρχῇ, unde Lat. Urceus, Orca: vide Bentl. ad Horat. Serm. 2, 4, 66.]

"Ορχῇ, Vas olearium s. vinarium, Capsa pigmentorum muliebrium, Arca, VV. LL. At ὄρκῃ, C Hesychio ὄψις."

"Ὑράνα, Ollæ operculum. Hes." [An ὑράνα s. ὑρχάνα?]

[* ὙΣΜΙΝΗ, ἡ, Pugna, Prælium, II. B. 40. 477. Apoll. Rh. 2, 988. "Heyn. Hom. 6, 339. Κατὰ ὑσμίνην, 646. Πρώτῃ ὑσμ., 7, 61. Ὑσμῖνι, (ab * ὑσμίς, ἵνος, ἡ,) ibid. 4, 432. (II. B. 863.)" Schæf. Mss.]

ΥΦΑΩ, Texo: ap. Dionys. P. Ionice pro eod. DICITUR Ὑφώω, ut ὀρώω pro ὀράω. Od. H. (105.) Αἱ δ' ἰστοὺς ὑφώωσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσι, Telas texunt, et fusos torquent. Nisi potius dicamus ὑφώωσι poni pro ὑφάουσι, ut βοδῶσι pro βοάουσι. ["Ad Charit. 545. * Ἐξυφάω, ibid." Schæf. Mss.]

Υφή, ἡ, Textura, Textus; utrumque enim in usu est, illud ap. Lucr., hoc vero ap. Plin. Plato de LL. 12. Χρώματα δὲ λευκὰ πρέποντ' ἂν εἴη θεοῖς καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν ὑφῇ, Cic. p. 40. mei Cic. Lex. Color autem albus præcipue decorus deo est, cum in ceteris tum vero maxime in textili. Ubi ὑφῇ accipit pro ὑφασμα s. ὑφος: alioqui enim potius Texturam signif., ut cum Athen. 2. dicit ἡ τῶν ποικίλων ὑφή. [Gl. Ἡ ὑφή του πράγματος. Lineamenta causæ: Ἡ ὑφή, τάξις. Teuor. "Wakef. Ion. 1165." Schæf. Mss. Plut. Nicia 18. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 339. Aqu. 1 Sam. 6, 8. Etym. M. 785, 29. ὑφή, ὁ ἰστός. * Ὑφός, Epicuri Fr. * Ὑφάδιον, Lobeck. Phryn. 74.]

[* "Ἀλουργοῦφης, Purpura subtextus, Epiphan. Panar. 32." Kall. Mss.] Εὐυφῆς, Bene s. Scite et eleganter textus, Pulcro artificio contextus, ut εὐυφέα λαφέα in Epigr. ["Jacobs. Anth. 9, 99." Schæf. Mss. Soph. Trach. 602. * Λεπτοῦφης, Schol. ibid. "Alciph. 3, 41." Boiss. Mss. * Μεγαλόφως, Apollon. Lex. 431.]

Υφος, τὸ, Textile, i. e. Id ipsum quod textum est, Opus a textore s. textrice effectum, veluti tela est, tapes, vestis, aut simile quid. Diosc. 2, 68. de

aranea, Τὸ δὲ ὑφος αὐτῆς ἐπιτιθέμενον αἷμα ἴσσης, Tela ejus imposita sanguinem sistit: quod ὑφος ibid. vocat ὑμένα, de altero aranei genere loquens, Κατασκευάζον τὸν ὑμένα λευκὸν, λεπτὸν καὶ πυκνὸν, Qui candidam, tenuem, densamque telam orditur, Ruelh. Ex Ejusd. l. 1. affertur ὑφος ἐριούν pro Vestis lanea, Alicubi pro Sindone accipitur, aut pro Velo, ut ap. Joseph. Pro Reti etiam et Tapeto usurpari nonnunquam tradunt; omnia enim illa textoris confici manu possunt. Socrates certe Rhodius peripetasmata ὑφή appellat, cum ap. Athen. (147.) ait, Ἦσαν δὲ οἱ τοῖχοι ἀλουργίσι καὶ διαχρύσοις ἐμπεπερασμένοι ὑφεσι, Purpureis aureisque peripetasmatis obtenti. ["Jacobs. Anth. 8, 191." Schæf. Mss. "Vestis, Joseph. 206, 12." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

[* Διυφάω, unde * Διυφή, i. q. καταπέτασμα, Aristæas de LXX. Intt. 260.]

Παρυφάω, Attexo. UNDE Παρυφή, ἡ, Id quod telæ s. textili attextum est, veluti sunt in tela virgæ aureæ, argenteæ, purpureæ, candidæ, ornatus gratia παρυφασμένοι τῷ ὑφει. Suidæ est ἡ ἐν τῇ ἐσθῇτι ἐργασία. Plut. (6, 889.) Σακκοφόρον ἀνεῖλον διότι παρυφὴν εἰς τὸν σάκκον ἐνέβαλε: volebant enim telam unius esse coloris et unius fili: ut et ap. Syracusanos νόμος ἦν τὰς γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ἀνθινὰ φορεῖν, μηδ' ἐσθῆτας ἔχειν πορφυρᾶς ἐχούσας παρυφάς, ut refert Athen. (521.) Idem Athen. (522.) e Clearcho de Tarentinorum luxu, Ἐφόρου δὲ καὶ παρυφὴν διαφανῇ πάντες ἢ νῦν ὁ γυναικῶν ἄβρύνεται βίος. Videntur autem hæ παρυφαὶ fuisse in ora et extremo vestis, ut fimbria. [Gl. Prætexta, Præclava, Præclavium. "Ad Diod. S. 1, 492. Montf. Bibl. Coisl. 507. Jacobs. Exerc. 2, 80. Bottiger Specimen Terent. p. 51." Schæf. Mss.] Dicitur ET Πάρυφος. Sic enim ap. J. Poll. 7, c. 14. Αἱ μέντοι ἐν τοῖς χιτῶσιν πορφυραὶ, ῥάβδοι, πάρυφοι [leg. παρυφαὶ] καλοῦνται, In tunicis purpureæ virgæ, (ut et Lat. Poeta dicit Virgatis lucent sagulis,) vocantur πάρυφοι. Sed adjective hoc πάρυφος accipi potest, PRO Πάρυφῃ, significante sc. Attexus s. Intertextus, quo ibid. utitur Idem: Τὸ δὲ παρυφές καὶ παραλουργές, τὸ ἐκὰτέρωθεν ἔχον παρυφασμένην πορφύραν, Utrumque attextum habens purpureum limbum; est enim παρυφασμένη πορφύρα et παρυφή illud ipsum quod Lat. appellant Limbum. Ovid. Ultima pars telæ tenui circumdata limbo. Et rursum, Indutus chlamydem Tyriam, quam limbus obibat Aureus. Sic Virg. Sardoniam picto chlamydem circumdata limbo. Et rursum, Victori chlamydem auratam, quam plurima circum Purpura. ["Παρυφῆς, ad Diod. S. 1, 492." Schæf. Mss. "Τρύφημα παρυφές, Prætexta delicata, Clem. Alex. 210. ex Aristoph. (Fr. 249.)" Schæf. Mss.] Ε παρυφή porro COMP. Εὐπάρυφος, Λευκοπάρυφος, Φοινικοπάρυφος, Χρυσοπάρυφος. Est igitur Εὐπάρυφος, Qui pulcrum habet παρυφὴν, Cujus vestis insignem pulcrumque limbum attextum habet, Vestem habens limbo eleganti insignem: ut ap. Romanos Prætextati. Nam Prætextas, seu, ut Cato loquitur ap. Liv., Prætextas purpura togas appellabant, quod eis purpura esset circumtexta. Lucian. (1, 21.) Ἄλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπ' ἀνῆκειν: (2, 382.) Πύθωνός τιςος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπάρυφων, νεανίσκων ὥραλον. Vestis quoque εὐπάρυφος dicitur Quæ pulcro limbo insignis est, s. Quæ purpureo et eleganti limbo prætexta est, qualem Romæ gerebant prætextati et laticlavii. Herodian. 1, (16, 8.) de Commodο, Ἐβουλεύετο ἀντὶ τῆς εὐπαρυφον καὶ βασιλικῆς πορφύρας, ὅπλα φέρων ὑφθῆναι τοῖς Ῥωμαίοις: calendis sc. Januariis, quo die ἐπώνυμοι ἀρχαὶ τὴν ἐνδοξὸν καὶ ἐνιαυσίον πορφύραν περιτίθενται. Polit. ibi vertit, Pro eleganti vestitu purpuraque imperatoria armatus prodire in conspectum Romanorum. Fuisse autem banc εὐπάρυφον πορφύραν tenuissimam ac subtilissimam, patet e Nicostrato ap. Athen. (230.) dicente ψυκτήριον. Τῆς εὐπαρυφον λεπτότερον: nam ἐξήλαυνόν τινες τὸν ἀργυρον καὶ τότε εἰς ὑμένος ἰδέαν, inquit ibid. Athen. ["Phryn. Ecl. 149. Jacobs. Anth. 7, 327. Huschk. Anal. 174. 267. ad Thom. M. 134. Bottiger Specimen Terent. 51. Plut. Mor. 1, 216. Bergler. Alciph. 364. Lucian. 1, 15. Bast.

Specim. 36." Schæf. Mss.] Λευκοπάρυφος, Cujus vestis candido limbo prætexta est, vesti candidus limbus s. candida fimbria attexta est, ut homines frugi, qui sumtuosis vestimentis uti minime gaudent: unde Alexander Macedo, ap. Plut. (6, 687.) laudantibus quibusdam Antipatri εὐτέλειαν, utpote ἀθρόπῳ, δαιτυμένον καὶ αὐστηρῶς, inquit, "Ἐξωθεν Ἀντίπατρος λευκοπάρυφός ἐστι, τὰ δὲ ἔνδον ὀλοπόρυφος: innuens eum in externo vestitu esse hominem frugi, interno autem luxu animi diffluere. Φοινικοπάρυφος, Puniceo limbo prætextam vestem gerens, Purpura prætextam vestem gestans. Nam Puniceus et Purpureus color idem pene sunt. ["Ad Dionys. H. 1, 385, 2, 1069." Schæf. Mss. Petav. ad Themist. 443. J. Poll. 7, 14.] Χρυσοπάρυφος, Aureum limbum in sua veste gestans, Aureo limbo prætextam vestem ferens. Sin de veste ipsa χρυσοπάρυφος dicitur, signif. Aureum limbum prætextum habens, Cui aurea fimbria attexta est, Aureo limbo insignis. Aliis Auro intextus vel contextus.

Συννύφω, Contexto: UNDE Συννύφη, Contextus s. Contextio. Plato de LL. 5. (p. 220.) Καθάπερ οὖν δὴ τινὰ ξυννύφην [al. ξυννύφην] ἢ καὶ πλέγμ' ἄλλ' ὁτιοῦν, οὐκ ἐκ τῶν αὐτῶν οἶόν τ' ἐστὶ τὴν τε συννύφην [ἐφυφὴν] J. Poll. 7, 29. Victor. ad Aristot. Polit. 2, 6.] καὶ τὸν στήμονα ἀπεργάζεσθαι, διαφέρειν δ' ἀναγκαῖον τὸ τῶν στημόνων πρὸς ἀρετὴν γένος, ἰσχυρότερόν τε καὶ τινὰ βεβαιότητα ἐν τοῖς τρόποις εἰληφός: [Ast. p. 249. "Boeckh. in Plat. Min. 103." Schæf. Mss. LXX. Exod. 28, 27. 39, 19. Max. Tyr. 26, 21.] ITEM Συννύφης, Contextus. Aristot. H. A. 9, 37. de nautilo pisce, "Ἐχει δὲ μεταξὺ τῶν πλεκτανῶν λέπος τι συννύφης, ὁμοῖον τοῖς στεγανόποσι τοῦ μεταξὺ τῶν δακτύλων πλὴν ἐκείνοις μὲν, παχὺ, τοῖσι δὲ, λεπτὸν τοῦτο καὶ ἀραχνῶδες ἐστὶ: quem piscem Athen. 7. scribit μεταξὺ τῶν δύο πλεκτανῶν λεπτὸν ὑμένα ἔχειν διαπεφυκότα, ὥς καὶ τῶν ὀρνίθων οἱ πόδες ὀρῶνται μεταξὺ τῶν δακτύλων δερμάτινον ὑμένα ἔχοντες. Plin. vero 9, 29. inter duo prima brachia membranam habere miræ tenuitatis tradit. [* Συννύφεια, Lobeck. Phryn. 497. Aristot. H. A. 9, 40.]

["Υφάζω, i. q. ὑφάω, Etym. M. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 405." Schæf. Mss. Perf. pass. ὑφασμαι, Attice ὑφνφασμαι s. ὑφήφασμαι, Lobeck. Phryn. 33.]

Υφαίνω, F. ανῶ, i. q. ὑφάω, unde et derivatum est, ut τιτραίνω e τιτράω, i. e. Texo, Ordior. Il. Z. (456.) Καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ εἴδωσα πρὸς ἄλλης ἰσθὸν ὑφαίνου. Itidemque Od. B. (94.) ἰσθὸν ὑφαίνε, Telam ordiebatur. Il. Γ. (125.) Τὴν δ' εὐρ' ἐν μεγάρῳ, ἣ δὲ μέγαν ἰσθὸν ὑφαίνε, Διπλάκα μαρμαρέην. Sic Aristoph. Σφ. (1143.) ἐν Ἐκβατάνοισι ταυθ' ὑφαίνεται. Et mox, τοῦτο τοῖσι βαρβάροις ὑφαίνεται πολλὰς δαπάναις, A Persis textitur magno sumtu. Strabo vero dicit in Carysto nasci λίθον τὴν ξαινομένην καὶ ὑφαινομένην, Lapidem qui carminatur et textitur. In Epigr. legimus etiam τάλαρον σχοίνοισιν ὑφασμένον, Junco textum calathum, σχοίνου πεπλεγμένον. Metaphoricum etiam usum habet hoc verbum, qui frequentissimus est, ut et Lat. Texere ac Ordiri. Il. Γ. (212.) de Menelao et Ulysse legatione ap. Trojanos fungentibus, Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὑφαίνον, Schol. ἔπλεον, ἔλεγον, φανερά ἐποίουν: I. (93.) Τοῖς δ' γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ, Consilium texere s. contexere: Od. Δ. (678.) οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὑφαίνον: [I. 422.] Itidemque Hesiod. A. (28.) Ἄλλην μῆτιν ὑφαίνε μετὰ φρεσί. Rursum Il. Z. (187.) Τῷ δ' ἀρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὑφαίνε. Ubi ut δόλον ὑφαίνειν dicitur, ita et πλέκειν, et Latine Nectere. E Nonno autem (Jo. 60.) ἔργον ὑφαίνειν affertur pro ἐργάζεσθαι. ["Jacobs. Anth. 10, 307. ad Meleagr. p. 2. Heyn. Hom. 4, 492. 5, 227. 542. 7, 6. Casaub. ad Athen. 134. Wakef. S. Cr. 3, 186. ad Callim. 1. p. 53. (H. in Apoll. 56.) Wolf. Prol. Hom. 97. Valck. Adoniaz. p. 206. ad Bion. p. 332. ad Od. Ω. 146. Brunck. Soph. 3, 458. De retibus, Toup. Opusc. 1, 315. De aor. Thom. M. 367. 878., ubi omnino de h. v. ad Charit. 545. Alcæus Mess. 7. Mær. 375. et n. De perf. pass., ad Diod. S. 1, 492. Ὑφαγκα, Artemid. 352. ad Dionys.

H. 5, 102. Bast Lettre 33. Ὑφ. ἔπος, μῦθον, Kuster. Hist. Cr. Hom. p. 105. Wolf." Schæf. Mss. "Theod. 1, 4. ὕμνον, Nonn. Jo. 8, 112. ἔργον, 11, 214. μῆτιν, Pind. Π. 4, 251. ὕλβον, Opp. K. 2, 236. ὀδόν, A. 3, 14. κῆρας, Nonn. D. 20, 86. κῶμον, Tryph. 534. κηρόν." Wakef. Mss. Aristoph. A. 630. Ἄλλα ταυθ' ὕφηναν ἡμῖν, ἄνδρες, ἐπὶ τυραννίδι. Ὑφᾶναι, ὑφῆναι, Lobeck. Phryn. 26. Ὑφαγκα, ad Dionys. H. de C. VV. 215.: ὕφονται, 355. Ὑφήφονται, Lobeck. Phryn. 33. Phrynichus Bekkeri p. 20. Ὑφασμαι, Lucian. Ver. Hist. 1, 18. Buttmann. A. Gr. 1, 337.]

Ὑφασμα, τὸ, i. q. ὕφος supra, i. e. Opus a textrice s. textore effectum, Textile, Tela. Nonnunquam etiam Pannus; et peculiariter quoque Vestis; item Velum: omnia enim hæc texturæ opera sunt. Herodian. 5, (5, 7.) Τοῖς δὲ Σηρῶν ὑφάσμασι μόνοις ἠρέσκετο: 4, (10, 9.) Τὰ θαυμαζόμενα ὑφάσματα, Telæ laudatissimæ. Strabo, Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη ὥστε τὰ ὑφάσματα χειρόμακτρα γίνεσθαι: Carysti lapis etiam nascitur, qui carminatur et textitur: quæ texuntur, mantilia sunt. Plut. de Orac. Pyth. Λεπτὸν καὶ πυκνὸν ὥσπερ τὰ Σηρικὰ καὶ τὰ βύσσινα τῶν ὑφασμάτων, Uti telæ Sericæ et byssinæ. Rursum Herodian. 5, (5, 4.) Σχήμασι τε ἐσθῆτος πολυτελεστάτης χρώμενος, διὰ τε πορφύρας χρυσοῦ ὑφάσμασιν, Vestitum usurpans luxuriousum, purpura intextum atque auro, Polit. Malim ego, Vestimentis utens pretiosissimis purpuraque aureis intexta filis. Ubi ὑφασμα dicitur potius ipse Textus, velut et ap. Philon. V. M. 3., ubi dicit vestem summi ap. Judæos pontificis esse παγκάλην καὶ θαυμασιωτάτην, ἔχουσιν ἐν τοῖς ὑφάσμασι πλοκὴν, Mirando panni textu. At πλεκτὸν ὑφασμα σχοίνου Arcestr. ap. Athen. (305.) vocat Funem ex junco textum s. plexum: uno vocabulo σχοῖνον et σχοινίον appellant. ["Ad Charit. 545. 656. Toup. Opusc. 2, 54. 292. Λεπτὸν ὕφ., Mær. p. 44." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * "Ὑφασμάτιον, Hes." Wakef. Mss.]

"Ὑφᾶ, i. q. ὑφασμα, teste Suida."

C Ὑφας, ἄδος, ἡ, Polluci 10. fin. πλεκτὸν ἀγγεῖον esse videtur, quo sacra feruntur, sicuti τάλαρον σχοίνοισιν ὑφασμένον legimus in Epigr. Calathum ex junco textum.

Ὑφανσις, ἡ, Textura s. Textus. J. Poll. 7. usurpari hoc vocab. posse ait, cum Plato dicat βασιλικὴ ξυννύφανσει: sed esse βλαῖον. Scribit enim, Καὶ ὕφανσιν δ' ἂν εἴποις βιαζόμενος, quia, inquit, Plato dixit βασιλικὴ ξυννύφανσει. Sed vulg. Pollucis exempl. habent ὑφάνιν, quod vel ex hoc comp. emendari potest. ["Clem. Alex. 237. * Ὑφασία, Etym. M." Wakef. Mss.]

Ὑφάντης, Textor. Plato de Rep. 2. Ὑφάνται δὲ καὶ σκυτοπόμοι δέρμασι τε καὶ ἐρίοις χρῆσθαι ἔχουσιν. Sic Aristot. Polit. 1. Λέγω δὲ ὕλην τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον ὅλον ὑφάντη μὲν, ἔρια, ἀνδριαντοποιῶ δὲ, χαλκόν. [Plut. 6, 592. 597. Bruto 10. * Ὑφάντηρ, unde Ὑφάντηριος, e quo] Ὑφάντρια, ἡ, Textrix, J. Poll. 7. ["M. Anton. 10, 38." Kall. Mss. "Ad Mær. 49." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 367." Wakef. Mss. * Ὑφαστήρ, unde * Ὑφαστήριος, e quo per contr. * "Ὑφαστρίς, Valck. ad Il. 22. p. 62." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 257.]

Ὑφαντικός, Ad textorem pertinens, Textorius, J. Poll. 7. UNDE Ὑφαντικός, sc. τέχνην, dicitur Ars textoria, Ars s. Scientia texendi: ap. J. Poll. ibid. et ap. Aristot. Polit. 1, 5. ["Ad Timæi Lex. 219." Schæf. Mss. "Orig. c. Cels. 214." Wakef. Mss.] Ὑφαντικῶς, More textorum, Ritu textorio, J. Poll. I. c. ["Boeckh. in Plat. Min. 187." Schæf. Mss. "Plato Crat. 388." Wakef. Mss.]

Ὑφαντός, Textus, Textilis. Od. (N. 218.) Ἡρίθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἴματα καλά: N. (136.) Χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλῃς ἐσθῆτά θ' ὑφαντὴν, Multum auri et æris vestisque textilis: Od. Γ. (274.) ὑφάσματά τε χρυσόν τε. Et Thuc. 2, (97.) Ὅσα ὑφαντά τε καὶ λεία, Opus textile et quæ lævia essent. Et Exod. 28, (6.) Ἔργον ὑφαντὸν ποικιλοῦ, Opus polymiton. Sic enim vulg. habet Versio, ut accipiamus iis verbis Opus versicoloribus textum licii, s. variis contextum li-

ciis: quidam malunt interpretari Opus plumarium A s. Phrygium, acu pictum; sed id textoris proprie non est. ["Wakef. Trach. 1051. Jacobs. Anth. 7, 84. * Υφαντουργός, Tzetz. Exeg. in Il. p. 66, 25." Schæf. Mss. * Ανύφαντος, Gl. Intextus.] Εύυφαντος, i. q. εύφης, Pulcre s. Bene textus, Eleganter et scite contextus. [* "Θεούφαντος, Andr. Cr. 149, 269." Kall. Mss. * Καλούφαντος, Schol. Soph. Tr. 603. p. 137. Erf. * Χρυσούφαντος, Suid. v. 'Ροῖσκοι." Boiss. Mss.]

[* Ανυφαίνω, Gl. Retexo, Hesych. Miles. p. 50. Meurs. 'Ανυφάναντες τὰς ἐπάλλξεις τοῦ τείχους. * "Ανυφάντης, Suid. v. 'Υφάντης." Schleusn. Mss.]

Διύφαίνω, Pertexo, Intertexto. ["Ad Lucian. 1, 387." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 9, 17, 15, 5. Arist. de LXX. Intt. 264.]

Ένυφαίνω, Intexo. Athen. 12. Έμβάτης πύλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας· τούτῳ δὲ χρυσοῦ πολλὴν ἐνύφαινον ποικιλίαν ὀπίσω καὶ ἐμπροσθεν ἐνιέμεντες οἱ τεχνῖται: paulo post de chlamydidibus, Τὸ δὲ πᾶν ὁ πόλος ἐνύφαντο χρυσοῦς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ B δώδεκα ζῶδια, Polum intextum habebat. Legitur et ἐνυφανθεὶς ap. Herod. (1, 203.) Intextus: itidemque (3, 47.) Ένυφασμένος: [Theophr. Char. 5, 43. "Brunck. Soph. 3, 454." Schæf. Mss. * Ένύφασμα, Diod. S. 17. p. 599, 30. * Ένυφαντος, Theocr. 15, 82. Valck. p. 376. * Προσενυφαίνω, Plut. Dem. p. 17. * Συνενυφαίνω, Schleusn. Lex. V. T.]

Έξυφαίνω, Pertexo, Contexto, Texendo absolvere et conficere. Hom. Batrachom. (181.) Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμουσα, Quem multo labore et artificio contexueram. Itidem e Plut. (Romulo 2.) ἐξυφήνωσι affertur pro Telam absolverint. Bud. interpr. Detexo; nec non Compono, Struo, afferens e Greg. Naz. Καὶ ἡ μὲν μέλισσα πονεῖ τὰ κηρία, τὰς ἐργάτους καὶ ἀντιθέτους σύριγγας ἐξυφαίνουσα. ["Valck. Adoniaz. p. 206. 339. Anton. Lib. 74. 166. Verh., ad Cornel. Nep. 367. Compono, ad Lucian. 2, 207." Schæf. Mss. "Eumath. 1. p. 4. θρίαμβον." Schleusn. Mss. Pind. Π. 4, 491. χάριτας, N. 4, 71. μέλος. Έξυφασμένος, Themist. Or. 6. p. 84. * Έξυφαντέον, Clem. Alex. 202=237. * Έξύφασμα, Eur. El. 539. * "Προεξυφαίνω, Antea paro, Eumath. 10. p. 436=370., ubi quoque ύφαίνειν Parare notat." Schleusn. Mss. "Prætexo, Andr. Cr. 5. * Συνεξυφαίνω, 296." Kall. Mss. "Anna C. 448." Elberling. Mss.]

Έφυφαίνω, Intexo, i. q. ἐνυφαίνω, Inter texendum ingero. Oppian. pro simplici ύφαίνω usurpavit, K. 3, (415.) Δὴ ῥα τότ' ἰχνεύμων δολίην ἐπὶ μῆτιν ύφαίνων, Fraudulentum texens s. nectens consilium. AT Έφυφή videtur potius derivatum esse ab inus. THEM. Έφυφάω. Est autem ἐφυφή, Licium, Id quod stamini intextitur, Trama, Subtegmen, Licium, μέτρος. Vide Συνυφή. ["Boeckh. in Plat. Min. 103." Schæf. Mss.]

Καθυφαίνω, itidem exp. Intexo. Hes. vero καθυφαίνειν exp. ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν: quod mihi suspectum est. [Καθυφασμένος, Euseb. V. C. 4, 7. p. 630. * Έγκαθυφαίνω, Schleusn. Lex. V. T. * Συγκαθυφαίνω, ibid. "Chrys. in Es. 3. T. 1. p. 1049, 23. Τὴν βύσσον σὺν χρυσῷ καὶ ὑακίνθῳ συγκαθυφασμένην." Seager. Mss.]

Παρυφαίνω, Attexo, ut cum textor telæ alicui attexit fila aurea vel purpurea: unde παρυφασμένος, Attextus, ut cum J. Poll. 7. παράπηχυν dicit fuisse quoddam ἱμάτιον λευκόν, πῆχυν πορφύρου ἔχον παρυφασμένον, Vestem candidam, cui cubitus purpureus attextus esset, vel etiam prætextus, ut dicunt togam purpura prætextam; atque adeo παρυφή nominatur Purpura vesti prætextæ. Bud. vero παρύφασμένον interpr. Obtentus, ap. Xen. K. Π. 5, (4, 20.) "Ἦν δὲ ἐκτεταμένοι πορευόμεθα, τὸ μὲν πλῆθος κατόψονται ἡμῶν ὑπὸ δὲ τῶν παρυφασμένων ὄπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται. At Philelphus ibi παρυφασμένον ὄπλων vertisse dicitur Coruscantium armorum. ["Ad Diod. S. 1, 492. Vinco texendo, Valck. ad Chrys. 48." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 2, 29. p. 853. Παρύφανται, Aristot. H. A. 4, 4. p. 148. * Παρύφασμα, Gal. in Chirurg. vett. Cocchii. p. 63. Schn. Lex. v. Έξαστis. * Παρυφαντος, Gl. Intertextus.]

[* Περιύφαίνω, Gl. Obtexo. * Προυφαίνω, Prætexo.]

Προσυφαίνω, Attexo. Plato Tim. Τὸ δὲ λατρεῖν ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίναντες, ἀπεργάζεσθε ζωὰ καὶ γεννᾶτε, τροφὴν τε δίδοντες αὐξάνετε, Cic. p. 32. mei Cic. Lex. Vos autem ad id quod erit immortale, partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos vivos alitis. Sic ex eod. Plat. [Ἰν' οὖν θνητὰ ἢ, ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνετε, affertur cum hac ejusd. Cic. interpr. Ut igitur mortali conditione generentur, ad id quod erit immortale, partem attexitote mortalem. ["Synes. 61. Philostr. 853." Wakef. Mss.]

Συνυφαίνω, Contexto, etiam Attexo. Lucian. (2, 59.) metaphorice usurpat, Έπειδὴν ἀβροῖση ἅπαντα ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτα μὲν ὑπομνήματι συνυφαινέτω αἰσῶν, καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι καὶ ἀδιάρθρωτον. Itidem Philo de Mundo, Τούτου δὴ προομολογηθέντος, ἀκρόλουθον ἂν εἴη συνυφαίνειν τὰ ἀρμόζοντα, Nobis deinde attexenda sunt, quæ ei sunt consentanea: V. M. 1. in exordio itidem, Τὰ γὰρ λεγόμενα τοῖς ἀναγινωσκομένοις αἰεὶ συνύφαινον, Fando audita cum iis quæ legerentur semper contexebant: 3. Περί δὲ τῶν δευτέρων αὐτίκῃ πειράσσομαι δηλοῦν, συνυφάνας αὐτοῖς καὶ τὸ τρίτον εἶδος, Tertiam eis speciem contexens. Eod. l. passive, Τῷ συνυφάνθαι γένεσθαι τὰ αὐτοῖς, Quod generibus eisdem intexta sint, ut et Plato Tim. Έξ ὧν δεῖ τὸν ἐπιλοιπον λόγον ξυνυφασθῆναι, Contextum esse. Idem vero et active de Politica dixit, Τὴν πάντα ξυνυφαίνουσαν. ["Wakef. Ion. 519. Dionys. H. 2, 669. 5, 120. ad Mær. 358. Herod. 430." Schæf. Mss. "Strabo 842." Wakef. Mss. Od. N. 303. ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφῆνῃ. Ælian. H. A. 13, 18. Κλάδῃ συνυφασμένα δι' ἀλλήλων: 15, 3. Ἀλλήλοις συνυφασμένοι νήχονται. Heliod. 5. p. 217. τὸν σκοπῶν. "Συνυφασμένος, Planud. Ovid. Met. 3, 556." Boiss. Mss. Συνύφαγκα, ad Dionys. H. de C. VV. 215.: συνύφανται, 355. Συνύφαστο, Philo de Sacrif. Abol. 131. * Συνύφασμα, Gl. Contextus.] Συνύφανσις, ἢ, Contextus, i. e., inquit Bud., Opus contextum, ut Digesta in Pand. Græcis. Sic Συνυφή supra. Vide et Έφανσις. [* Συνύφαντος, J. Poll. 7, 48.]

[* "Υφυφαίνω, Opp. 'A. 3, 400. (κύρτον μὲν ὑπὸ σπάρτοιςιν ὑφῆνας.)" Wakef. Mss.]

[* Υφανάω, i. q. ύφαίνω, Manetho 6, 433.]

ΥΥΟΣ, τὸ, Altitudo, Celsitudo, Sublimitas; interduo etiam Cacumen, Fastigium. Priore modo, Thuc. 1, (91.) Σαφῶς κατηγοροῦντων ὅτι τειχιζέται καὶ ἡδὴ ὕψος λαμβάνει, Altitudinem caput s. assumit, Sublimior fit atque altior. Metaphorice vero Herodian. 2. fin. Οὐδὲν οὐτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξάιρων, οὐτε παραλείπων εἰ τι λόγον καὶ μνήμης ἄξιον, Extollens. Aristot. de Mundo, Τὸ Δαρείου πρόσχημα εἰς σεμνότητος καὶ ὑπεροχῆς ὕψος μεγαλοπρεπῶς διεκεκόσμητο, In exquisitum majestatis fastigium os Darii exornatum erat. Itidem ὕψος λόγον dicitur Orationis sublimitas, Sublime et celsum dicendi genus: cui opp. ἡ ταπεινότης, Humilis oratio, quæ sc. humi serpit, nec a terra sese attollit in grandiora verba et motus. Qua de re extat liber Dionysii Longini, in cuius initio dicit, Ὡς ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη. Posteriore modo pro Fastigio, Vertice, Cacumine, s. Alto, aut Loco alto, Plut. (8, 230.) Κατενεχθεὶς ἐξ ὕψους τιτὸς εἰς τράχηλον. Et Plato de LL. ἐν ὕψει, In alto, ut et Hom. ἐφ' ὕψους. De Felicitatis fastigio ap. Lucian. (1, 744.) "Ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακατερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου εὐδαιμονοῦσι, θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιούντες, οἷον μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. Ubi nota ἄκρον et ὕψος synonymos posita. ["Jacobs. Auth. 11, 98." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

Υψηλός, Altus, Excelsus, Celsus, Sublimis, Editus, Eminens. Il. H. (338.) δειμόμεν ὥκα Πυργούς ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν, Celsas turres. Metaphorice quoque capitur, ut Lat. etiam vocabula. Longin. (40, 2.) Οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις: (43, 3.) Έκ τῶν ὑψηλοτέρων ἐπὶ τὰ ταπει-

νότερα ἀπαδιδράσκει, A sublimioribus ad humiliora decurrit. Theophyl. Ep. 37. Τὴν γλῶτταν ἔχεις ὑψηλοτέραν τῆς πράξεως, quoniam sc. rem humilem effers extollisque verbis sublimibus. Greg. Naz. Μῆτε ἡμᾶς εὐθύνετε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, Nolite nos reprehendere ob. verbum altius elatum. Lucian. Hermot. (5.) Ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, Sublimia enim jam affectas animo. Dicitur etiam ἀφ' ὑψηλοῦ, ut ἀφ' ὕψους, Ex alto, loco excelso et edito. Lucian. Q. H. Scr. Οἷα αὐτῷ ἐφαίνετο ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι. Ubi subauditur subst. τόπον: dicitur enim ἀφ' ὑψηλοῦ τόπον, ut ἐν ὑψηλῷ τόπῳ, velut ap. Herodian. 5, (5, 12.) Ἐκέλευσεν ἐν τῷ μεσαιάτῳ τῆς συγκλήτου τόπῳ ὑψηλοτάτῳ τε τὴν εἰκόνα ἀνατεθῆναι: erat enim is locus consularis, et propterea ἐντιμότερος: qua de re vide Plut. Symp. 1, 3. ["Ad Charit. 290. Toup. Opusc. 2, 196. Ὑψὲς ὑψηλότατος, Jacobs. Anth. 12, 68. * Ὑψηλέστατος, Fac. ad Paus. 2, 57." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 378. "Superbus, Inc. ap. Suid. v. Ἐμοί τ' ἐπιστολαί." Schleusn. Mss. "Ὑψηλὴ λέξις Dionys. Jud. Lys. 13. cum synonymo τῆς μεγαλοπρεπούς, Sublimis et magnifica dictio. Ni fallor, eodem sensu Plin. Ep. 9, 26. Magnifica et Cœlestia composuit. In Jud. Isocr. 3. junguntur ἐρμηνεία ὑψηλὸς, μεγαλοπρεπὴς, ἀξιοματική. Gravis dicendi ratio ap. Lat. Rhetores, ut Herenn. 4, 8. Cic. Orat. 5. cf. Ὑψος. Idem ille Dionys. de Comp. 17. p. 107. Molossum, rhythmici genus e tribus longis pedibus constans, dixit ὑψηλὸν καὶ ἀξιοματικόν, Metrum grave, severum, magnificentum. Jungit etiam φράσιν ὑψηλὴν, περιττὴν καὶ ἐγκατάσκειον. Omnino enim Rhetores Græci, cum sublimitatis notio nondum ita, ut apud nos, ad philosophicam subtilitatem exacta et definita esset, quicquid a forma dicendi vulgari remotum, singularem aliquam vim et dignitatem et gravitatem sive verborum forma et sono, sive sententiarum pondere haberet, id ὑψηλὸν appellare solebant. Ejus rei plura exempla e Longino alisque ad v. Ὑψος commemoravimus." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

[* Ὑψηλοβάτης, unde * Ὑψηλοβατέω, Cosmas Indopl. 120. Chrys. 1, 761. Ed. Par. * Ὑψηλογνώμων, Themist. 190.] Ὑψηλοκάрдιος, Qui corde est elato, Superbus, Arrogans, ὁ ὑψηλὰ φρονῶν, i. q. ὑψηλόνοος et ὑψηλόφρων. [LXX. Prov. 16, 6. Hesych. Presbyt. Cent. 1. no. 63. * Ὑψηλοκάρηνος, Greg. Nyss. Homil. 7. T. 1. p. 462. Ed. Par.] Ὑψηλόκρημνοι πέτραι, Æsch. Pr. init. Altis præcipitiis rupes. [* Ὑψηλόλογος, vide Ὑψηλόγος, "Heind. ad Plat. Phædr. 327." Schæf. Mss.] Ὑψηλόλογέω s. Ὑψηλολογέομαι, Alta loquor, Utor verbis sublimibus, Orationis sublimitatem consector; ut ille, qui ap. Horat. Projicit ampullas et sesquipedalia verba. Synes. Sophista, Ἡκούσατε δὲ τινος τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου ἢ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις καὶ ὁμωνύμοις. AT Ὑψηλογέω, quod affertur itidem pro Alte loquor, mendosum est, proque eo scr. vel ὑψηλολογέω, vel ὑψιλογέω. [Ὑψηλολογέομαι, Plato de Rep. 8, 2. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 525." Boiss. Mss. "Heind. ad Plat. Gorg. 191. Toup. Emendd. 1, 83. ad Lucian. 1, 369." Schæf. Mss. * Ὑψηλογολία, J. Poll. 2, 213. "Chrys. Hom. 124. T. 6. p. 981, 18." Seager. Mss. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 86." Boiss. Mss.] Ὑψηλόνοος, Qui mente est elata, ὑψηλόφρων. Τὸ ὑψηλόνοον, Mentis elatio, (substantive enim accipitur pro ὑψηλόνοια,) s. Animi celsitudo et sublimitas. Plut. Pericle, Τὸ γὰρ ὑψηλόνοον τοῦτο καὶ πάντῃ τελεσιουργὸν πρὸς τῷ εὐφυῆς εἶναι κτησάμενος ἐκ φυσιολογίας. ["Heind. ad Plat. Phædr. 326. Wytténb. Ep. Cr. 46." Schæf. Mss. "Inc. ap. Suid. v. Ἐνδεέστερος." Schleusn. Mss. * Ὑψηλοποιός, Longin. 28, 1, 32, 6. * Ὑψηλοπόρος, vide Ὑψιφοίτης. * Ὑψηλόστεγος, Schol. Od. Δ. 757." Wakef. Mss. * Ὑψηλοφανής, Longin. 24, 1. * "Ὑψηλόφθογγος, Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Θ. init." Boiss. Mss. * "Ὑψηλοφόρος, ad Hesych. 1, 1434. n. 20." Dahler. Mss.] Ὑψηλόφρων, i. q. præcedens ὑψηλόνους, Qui est mente excelsa, elata et superba, nimis altos s. magnos spiritus animo sumit; plerumque enim in malam partem accipitur pro ὑπερήφανος, ὑπέρφρων, ὑπερόπτης, ut et

ὑψηλὰ φρονεῖν in vitio ponitur. [Plato 7, 196.] Ὑψηλοφρονέω, i. q. ὑψηλὰ φρονέω, Alta sum mente, sed plerumque in malam partem, pro Nimis alta et elata mente sum, Nimis sublimia animo mihi sumo, Animo elato sum, s. Animo efflor, Superbio, vel Arroganter de me sentio: cui oppos. ταπεινοφρονέω. [Ep. ad Rom. 11, 20. 1 Tim. 6, 17. "Lucian. Icarom." Boiss. Mss. * Ὑψηλοφροσύνη, Suid. v. Ἐωροκοπία, Phav. p. 339.] Ὑψηλοφροσύνη, Mens alta, nimis alta et elata, Animus nimium se efferens: cui oppos. ταπεινοφροσύνη. [* Ὑψηλοφύης, Theophr. H. Pl. 3, 2. * Ὑψηλόφωνος, Schol. Soph. El. 243. Cæsarius Dial. 1, 20.]

Ὑψηλαύχην, Qui alta et elata est cervice, Elata et superba cervice incedens. [* Ὑψηλανχενέω, unde] Ὑψηλανχενία, de Ejusmodi incessu. Xen. Ἰππ. (10, 13.) Ὅταν αἰσθῆται ἡδόμενον τὸν ἵππον τῇ τε ὑψηλανχενίᾳ καὶ τῇ χαλαρότητι.

[* Καθύψηλος, Dionys. H. 1, 328." Schæf. Mss. * Ὑπερύψηλος, Xen. K. A. 3, 5, 5. Arrian. Exp. Alex. p. 13. 30. Dio Cass. 112. "Ælian. V. H. 3, 1. Greg. Naz. Or. 43. p. 751." Boiss. Mss.]

Ὑψηλῶς, Alte, Excelse, Sublimiter; μεγάλως, Suid. [Gl. Acceline.]

[* Ὑψηλότης, Gl. Excelsitas, Eminentia, "Altitudo, Sublimitas, Chrys. in Ep. ad Ephes. 1. T. 3. p. 776, 43. Αὐτός τε εἰς ἔσχατον ταπεινότητος ἦλθε, καὶ τὸν ἀνθρώπον εἰς μέγα ὑψηλότητος ἀνήγαγε." Seager. Mss. "Bekk. Anecd. 342." Boiss. Mss.]

Ὑψόθεν, Ex alto, Desuper, ὑπερθεν, ἄνωθεν. Il. Υ. (57.) Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν ἀπειρεσίην ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. Ubi nota ὑψόθεν et ἔνερθε sibi opposita. Exp. etiam Alte, ut i. sit q. ὑψόθι. || Cum gen. autem junctum signif. Super, sicut et ὑψόθι. Apoll. Rh. 2, (806.) ὑψόθεν ἀκτῆς, [al. ἄκρης: cf. 1, 1203. 3, 542. 4, 168. "Jacobs. Anth. 8, 18. Heyn. Hom. 6, 640." Schæf. Mss. "Arat. 26. Pind. O. 3, 22.]

Ὑψόθι, In alto, sublimi, ἄνωθι, ἐν ὕψει. Il. P. (676.) de aquila; "Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτόξ Θάμινω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος. Est enim Ὁξύτατος δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν. || Cum gen. junctum signif. Super, ut præcedens ὑψόθεν. Epigr. ὑψόθι γαστρός, Super ventrem: Nonn. ὑψόθι θώκων, Super sedes, nisi malis, Super altas sedes, Alta super sedilia. || Signif. etiam Alte, In altum, ὑψόσε. Ex Apoll. Rh. 2, (354.) ὑψόθι τείνει, Alte tendit, In altum tendit. Et rursum (1284.) ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι Ὑψόθι νῆα. Ubi tamen pro ὑψοῦ accipi potest. ["Musgr. Suppl. 158. Jacobs. Anth. 8, 18. Valck. Hipp. p. 180." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 569. ὄχθης.]

Ὑψόσε, In altum, sublime. Il. Φ. (269.) ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα Θυμῷ ἀνιάζων. Od. M. (249.) χεῖρας Ὑψόσ' ἀειρομένων. Itidemque (432.) ὑψόσ' ἀερεθεῖς, In altum levatus. ["Ad Charit. 766. Heyn. Hom. 6, 627." Schæf. Mss.]

Ὑψοῦ, In alto, Alte, i. q. ὑψόθι. Il. A. (486.) ἐπ' ἡλείρῳ ἐρυσσαν Ὑψοῦ, Alte. Dicit et Soph. (Ced. T. 924.) ὑψοῦ αἶρει pro μετεωρίζει, ubi potius signif. In altum, ὑψόσε, ut Hes. quoque ὑψοῦ διάττει exp. eis ὕψος ὁρμῆς, Suid. vero ἐν ὕψει τρέχει. ["Ad Charit. 762. Cattier. Gazoph. 59. Heyn. Hom. 6, 535. 627. Valck. Diatr. 47. Hipp. p. 180. Ὑψοῦ ἐπὶ, Heyn. Hom. 4, 132." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 368. "Compar. Ὑψοτέρω. Superl. Ὑψοτάτω, Bacchylides ap. Athen. 40. Ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας." Schw. Mss.]

Ὑψι, i. q. ὑψοῦ s. ὑψόθι, i. e. Alte, Sublime s. Sublimiter, ut Suid. quoque annotat ὕψι et ὑψοῦ adverbialiter significare eis ὕψος et ἐφ' ὕψους, In altum, In alto. Hom. H. in Apoll. (202.) ἀγαθὸν κιθάριζε Καλὰ καὶ ὕψι βιβάς. Et ap. Hesych. Ὑψι δ' ἐπ' εὐνῶν ὁρμήσομεν, i. e. μετέωρον αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν ὁρμήσομεν, ex Il. Ξ. 77. Itidemque ὕψι Idem exposuerat μετέωρον, ἄνω, ὑψηλοῦ. Rursum Il. Υ. (155.) Ζεὺς δ' ἤμενος ὕψι κέλενε. Et Hesiod. Ἔργ. (1, 202.) de accipitre, Ὑψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, In altissimis nubibus. ["Jacobs. Anth. 12, 63. Heyn. Hom. 6,

396. 535." Schæf. Mss. "Υψι et ὑψο in comp., Lo-
beck. Phryn. 684.]

Derivata ex "Υψος et adv. "Υψι.

[* "Υψόλοφος, Hippocr. 1278, 37. * "Υψοποιός,
Qui evehit, in sublimi locat, Pseudo-Chrys. Ser-
m. 83. T. 7. p. 499, 23. Χαίροις ὑψοποιὲ στανυρέ." Sea-
ger. Mss. "Hesych. Presb. 297. Vita S. Nili Jun.
p. 26. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss.]

"Υψόφρων, i. e. ὑψηλόφρων, vide "Υψιφολίτης. [* "Υ-
ψόφρωνος, Hippocr. 955. Epid. p. 72.]

[* "Υψιαίετος, Anton. Lib. 20. Codd. * ὑπαίετος :
"p. 132. 296. Verh., Bast Lettre 66, 109." Schæf.
Mss.] "Υψιβάμων, sive "Υψίβατος, Altogradus, Alte
gradiens, Alte s. In alto incedens, ut Hes. quo-
que ὑψιβάμονος exp. ἐν ὑψει βαίνοντος : ap. quem ta-
men contra seriem alphabeticam SCRIPTUM "Υψη-
βάμονος ut ET "Υψηλογέω ET "Υψηλόφος in VV. LL.
pro "Υψιλογέω et "Υψιλόφος : [male, vide Bast. Ep.
Cr. 53=Lettre Critique p. 39. "Υψίβατος, Soph. Aj.
1404. Pind. N. 10, 87. "Jacobs. Anth. 6, 427." Schæf.
Mss. "Υψιβάμων, Const. Manass. Chron. p. 70." Boiss. Mss.]

"Υψιβαθὺς, Alte profundus, pro-
minens. Opp. K. 3, (26.) "Ομματα δ' αἰγλήεντα καὶ
δρόντας ὑψιβαθείας : ["disjunctis nominibus ὀφείας
ὑψι βαθείας scribendum videtur." Lobeck. ad Phryn.
539.] "Υψιγένηθλος, In alto natus : θεός, Nonn.
"Υψίγυιος, Alta habens membra. At Pind. (O. 5,
31.) ὑψίγυιον ἄλσος dixit Altum nemus, teste Cam.
[Cf. "Υψίγυος. * "Υψίδρομος. "Αγχιδρόμος, auctorem
H. Stephani Editor Londinensis excitavit Coluthum
243. a Lennepio ita correctum, "Ἡδὲ δ' ἀγχιδρόμοισιν
ἐπ' Ἀγρείδαο μελάθροισι. Quam lectionem loco vul-
gatæ ἀγχι δόμοισιν Bekk. quoque adoptavit. Neuter
tamen novæ vocis sensum explanavit. Mihi nullum
reliquum dubium, quin potius leg. sit, ὑψιδόμοισιν.
Hæc vox Schneideri Lexico pariter addenda, infra
v. 384. recurrit." Osann. Auct. Lexx. Gr. 5. * "Υ-
ψίδρομος, de aquila dicitur ap. Philen. de Anim.
p. 10. Pauw." Schleusn. Mss.] "Υψιθέμεθλος, Alta
habens fundamenta, Nonn. [Jo. 39. * "Υψίκλονος,
Anna C. 16." Elberling. Mss.]

"Υψικρατέω, In altum
dominor; est enim ὑψικρατεῖν, Suidæ τὸ ἐν τῷ ὑψει
κρατεῖν. AT "Υψικράτης, Nomen proprium, Lucian. [3,
225.] "Υψίλοφος, Alte cristatus, Altam cristam habens
et eminentem conum. Per jocos Aristoph. B. (819.)
ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη, i. e. μετεώρων,
μεγάλων, quoniam sc. Ἐσχ., de quo ibi loquitur,
usus est characterē et verbis sublimibus s. grandibus:
quamobrem idem Comicus eum ἐριβρεμέταν etiam
appellat, διὰ τὸ βροντῶδες τῶν ῥημάτων καὶ κομπῶδες :
alibi et κομποφακελοῖν ῥήματα nominans, nec non κρη-
μοποιόν, et στομφοκα αε ψόφον πλέων. Eandem ob
rem dicit φρενοτέκτονος ἀνδρὸς ῥήμαθ' ἱπποβάμονα. Et
rursum (822.) Φρίξας δ' αὐτοκόμον λοφίᾱς λασιαύχενα
χαῖταν, Δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, βρυχώμενος ἥσει
ῥήματα γομφοπαγῇ, πινακηδὸν ἀποσπῶν Γηγενεῖ φου-
ματι. Nec non στοματουργὸν ἐπὶ τὴν eadem de causa
vocat, ob ampullas et sesquipedalia verba. [Coluth.
Rapt. Hel. 17. 119. Anal. 1, 214. "Υψηλόφος, Hip-
pocr. Epist. 18. sed Codd. ὑψίλοφος. In Epist.
Græcan. p. 323. ὑψηλόφους in * ὑψηλόφους mutavit
Editor. "Wakef. Herc. F. 1005. S. Cr. 4, 248.
Jacobs. Anth. 7, 34. Toup. Emend. 2, 505.] Schæf.
Mss. "Pind. (O. 13, 158.) Quint. Sm. 2, 461.
Nonn. D. 16, 159." Wakef. Mss.] "Υψίλινχος, Ex-
celsum habens lychnum, Ab excelso resplendens
lychno, [Philoxenus] ap. Athen. 4. (p. 147.) τὰ δὲ
πρὸς ὑψίλινχους ἔστιλβον αὐγὰς. "Υψιμέδων, In alto
regnans, rerum potius, Altipotens, i. e. Rex cælo-
rum : ut ὑψιμέδων Ζεὺς, Aristoph. N. (563.) et in
Epigr. [Hom. Hymn. 42, 3. Epigr. 9, 3. Pind. N. 2,
29. Nonn. Jo. 100. 123.] "Υψιμέλαινοι, Alte nigræ,
In ipsam usque altitudinem et fastigium nigræ; nisi
malis resolvere in Altæ et nigræ, Celsæ et nigræ.
Il. O. (387.) οἱ μὲν ἀφ' ἱππων οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμε-
λαινῶν ἐπιβάντες, sc. ἐμάχοντο, ["Heyn. Hom. 7,
68." Schæf. Mss.] "Υψιμέλαθρος, Altas habens ædes,
Excelsa habens atria, ut ὑψιμέλαθρος πόλος, Nonn.
[Hom. Hymn. 2, 103. 134. 399. Orph. H. 4, 1.
* "Υψιμέσος, In medio altus, Manetho 3, 222. πόλον.]

A "Υψιπέτης, sive "Υψιπετής, Altivolus s. Altivolans,
ut Plin. et Cic. loquuntur, i. e. Alte s. In alto volans.
Il. X. (308.) ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετής, Suidæ ὁ εἰς ὑψος
πετόμενος, [Od. Ω. 537.] AT "Υψιπετής, inquit Idem,
ὁ ἀπὸ ὑψους πεσών, Qui ab alto s. ex alto decidit,
[Pind. Π. 3, 188. "Excelsus, Philo Cantic. Cant.
212. τὰ ὑψιπετῇ μεγέθη, et τὸ ὑψιπετὲς τῆς ἀκακίας." Schleusn. Mss. "Υψιπέτης, Philemon Lex. 196. Il.
M. 201. ubi alii scribunt * ὑψιπετῆς, ex ὑψιπετής,
ut τιμῆς e τιμήεις : vide Heyn. "Brunck. Soph. 3,
436. Thom. M. 880. Jacobs. Anth. 8, 100. Reiz. de
Acc. 114." Schæf. Mss.] "Υψίπολος, Qui in alto ver-
satur, i. q. ὑψιφολίτης et ὑψιπόρος. Opp. K. 3, (111.)
ἐρπυσσῆσαι καὶ ἰχθύσιν — ἥδ' ὑψιπόλους ἀγέλαισιν Οἰω-
νῶν : [scr. ὑψιπόλος : Nonn. p. 1072. * "Υψίπορος,
Opp. K. 3, 497. "Ἡέρος ὑψιπόροισιν ἐπιπλῶουσι κελεύ-
θοις.] "Υψίπους, Altis insistens pedibus, ideoque
Excelsus, [Soph. CEd. T. 866. * "Υψίτηχος, Sub-
limis fortunæ, Paul. Alex. L. 1. * "Υψιφάνος, i. q.
seq., Philo Eusebii Pr. E. 9, 37.] "Υψιφάνης sive
B "Υψιφανής, Alte apparens, In alto apparens, Sublimis.
Posterius e Nonno affertur, prioris autem exemplum
ex Epigr. ὑψιφαῖ τάφον. ["Diod. Sard. 14. Epigr.
adesp. 750." Schæf. Mss. "Υψιφανής, Chandleri
Inscr. 123. μνήμα. * "Υψιφερίς, Kuster. Aristoph.
55." Schæf. Mss. * "Υψιφέρω, Greg. Naz. 2, 72. :
lege divisim.] "Υψιφολίτης, idem cum "Υψιπόρος, Alti-
gradus, Alta percurrens, Excelsa permeans s. per-
vadens. Ut enim Hes. ὑψιπόρους exp. δι' ὑψους τρέ-
χοντας, ita ὑψιφολίτης Eidem est * ὑψηλόπορος. A
Suida autem ὑψιφολίτης exp. non solum ὑψηλόπορος,
verum etiam ὑψόφρων, Alta et excelsa præditus mente,
etiam Qui animo est elato et superbo. [* "Υψίφο-
ρος, Qui in sublime fertur, Dionys. Areop. 63." Kall.
Mss. * "Υψιφόρητος, Anal. 2, 141. 444. "Synes. H. 5,
36. Procl. H. in Mus. 31. H. Comm. 14." Boiss.
Mss. "Wakef. S. Cr. 4, 252." Schæf. Mss. * "Υψι-
φρων, Pind. Π. 2, 94. * "Υψιφαίτης, Pind. Π. 4, 306.
"Heyn. Hom. 4, 651." Schæf. Mss.]

"Υψανχέω, i. q. μεγαλανχέω, Glorior, Jactito me,
s. Magnis et sublimibus verbis me jactito, etiam
Elata cervice sum et superbio, ut i. sit q. ὑψανχενέω
et ὑψανχενίζω, quæ vide in Αὐχὴν, T. 1. "Υψιρεφές
ET "Υψιρόφον ap. Hes. τὸ ὑψηλὴν οὐροφὴν ἔχον. Quæ
scriptura mihi suspecta est, quippe qui majore ra-
tione niti alteram scripturam existimem, sc. ὑψιρεφές
et ὑψηρεφές pro ὑψιρεφές, ὑψόροφον autem pro ὑψιρό-
φον. "Υψιρεφές, Od. Δ. 15. Athen. 1. p. 112. Schw.]
[* Εὐψύης, Nicet. Ann. 6, 5.] "Ἰσοῦψης, Qui par
"est altitudinis, Æque altus," ["ad Charit. 683.
Toup. Opusc. 1, 183." Schæf. Mss. * "Ἀνισοῦψης,
Apollod. in Poliorc. ap. Turn. Advers. 11, 24." Boiss.
Mss.]

Alia derivata ab "Υψος.

"Υψητός, Altus, Excelsus, i. q. ὑψηλός. Hes. enim
ὑψητῆς exp. ὑψηλῆς, μεγάλης.

"Υψίτερος, Altior, Theocr. (8, 46.) Est autem
compar. irregularis. [* "Υψίων, Pindarus Platonis de
Rep. 2. p. 365.] Est et irregularis SUPERL. "Υψιστος,
ut βράχυστος, et βράδιστος et τάχιστος, i. e. Altissi-
mus, Excelsissimus, Celsissimus. ["Wakef. Ion.
1507. Musgr. 1246. Wakef. Herc. F. 1243. Trach.
1191. Phil. 1289. S. Cr. 2, 48." Schæf. Mss. "Sum-
mus, Æsch. Pers. 331. 809. κακὸν, Lycophr. 305.
πῆμα." Wakef. Mss. Τὰ ὑψιστα, Cælum, Luc. 2, 14.
Valck. Schol. in N. T. 379.] UNDE "Υψιστάριος αἰ-
ρεσις dicitur τῶν τὸν ὑψιστον σεβόμενων, teste Hes.
Meminit et Suid.

[* "Υψηίς, Nicander Géorg. ap. Athen. 684. "Si-
bylla ap. Theoph. ad Autol. 2, 52. p. 240." Kall.
Mss. "Jacobs. Anth. 10, 413." Schæf. Mss.]

"Υψώω, Exalto, Extollo, i. e. In altum tollo, eveho.
Matth. 23, (12.) et Luc. 14, (11.) ac 18, (14.) "Ὅστις
δὲ ὑψώσῃ ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται" καὶ ὅστις ταπεινώσῃ
ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται : Quisquis sese extulerit. Utitur et
Auctor Batrachomyomachix (80.) Βάτραχος ὑψώσας
ὤχρον δέμας, Erigens, Attollens. Accipitur etiam
pro Perficio, Absolvo : metaph. ab ædificiis sumta
quæ attolluntur cum perfecta sunt, s. quæ tum de-
mum perfecta sunt cum ad fastigium sunt perducta.

Joseph. Πρὶν ὑψῶσαι τὸ ἔργον ἔφθη τελευτήσας, Antequam perficeret et impleret opus, decessit. Suidas ὑψοῦτε exp. ὑψηλὸν κηρύττετε, afferens e Ps. (98, 5.) Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ἐποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Idem rursum ὑψώθητι exp. δεῖξον πᾶσιν ἀνθρώποις τὸ ὑψος σου, ὑψηλὸς δεῖχθητι καὶ πάντων ὑπέρτερος: afferens iterum e Ps. (107, 5.) Ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς ὁ Θεός. ["Ad Charit. 766. Wakef. Herc. F. 1370. Jacobs. Anth. 10, 168. Abresch. Lectt. Aristæn. 217." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Ὑψώθηται et ὑψῶσαι conf., Spohn. de Extr. Odys. Parte 114.] Ὑψώμα, τὸ, Exaltatio, Elevatio, s. Altitudo: Ὑψώματα καὶ ταπεινώματα τῶν ἀστέρων, ap. Plut. (6, 564.) Exp. etiam Cacumen, Summitas: eaque signif. Phocyl. (68.) usus esse traditur. ["Ad Charit. 757. 761." Schæf. Mss.] Ὑψωσις, ἡ, Exaltatio, Elevatio, Elatio; ἔπαρσις, Suid. qui itidem ὑψωσε exp. ἐπῆρεν. [Schol. Soph. Œd. T. 1273.]

Ἀνυψώ, itidem Exalto, Extollo, In altum attollo et eveho, Erigo. Epigr. χθονὸς νῆες ἀνυψώσαντο, In sublime extulerunt. ["Antip. Sid. 51. Schol. Soph. Aj. 211." Schæf. Mss. * Ἀνύψωμα, Schæf. Æsop. 148. * "Ἀνύψωσις, Athan. Synops. S. Scr. S. 46. (2, 107.) Andr. Cr. 355. * Συνανυψώ, 102. 105." Kall. Mss. "Greg. Naz. Or. 38. p. 621. Nic. Hydrunt. ap. Bast. Spec. Aristæn." Boiss. Mss. "Photii Amphiloch. 753. Wolf. Συνανυψοῖ ἑαυτῷ τὸ ὑψος." Schleusn. Mss. * Ἐνυψώ, LXX. Dan. 5, 4. Ἐνυψούμενος ἀπὸ τοῦ οἴνου: Segaar. legere mavult ἀνυψούμενος. * Ἐξυψώ, Gl. Exalto, Sirach. 1, 27. Dan. 3, 51. "Agapet. Sched. 33." Boiss. Mss. * Προσυψώ, Gl. Attollo, Joseph. B. J. 3, 7, 30. 1 Macc. 12, 36.] Συνυψώ, Simul exalto, Una extollo et in altum eveho. ["Clem. Alex. 780." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ὑπερυψώ, Supra alia exalto et extollo, Supramodum extollo et eveho, Eveho supra quam dici possit, In summum effero. [Schleusn. Lex. V. T. * "Ὑπερύψωσις, Athan. 1, 168." Kall. Mss.]

"ΥΩ, f. ὕσω, Pluo. Aristoph. N. (367.) ἀλλὰ τίς ὕει; Sed quisnam pluit? Et paulo post, Καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, Oportebat eum sereno cælo pluere: cum tamen nemo unquam viderit cum ἄνευ νεφέλων ὕοντα. Ibid. ad movendum risum, Strepsiadi affingit hæc verba, Καίτοι πρότερον τὸν Δι' ἀληθῶς ὤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν, Per cribrum mingere, cum pluit. Et Paus. Att. Ὑσαντος Θεοῦ: ut Lucian. quoque, (3, 235.) Ὑοντα Θεὸν τηροῦσιν οἱ Γαράμαντες, Plueutem deum. Et ante hos Hom. Od. E. (457.) ὕει δ' ἄρα Ζεὺς Πάννυχος, Nocte pluebat tota Jupiter. Additur interdum dat. personæ. Aristoph. N. (1118.) Ὑσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, Vobis primis pluemus. Paus. Attic. Γῆς ἀγαλμα ἱκετευούσης ὕσαι οἱ τὸν Δία, Ut sibi plueret Jupiter, i. e. Ut pluvia se irrigaret et humectaret. ["Herod. 2, 13. Εἰ μὴ ἐβελήσει σφί ὕειν ὁ θεός." Schw. Mss.] Interdum vero jungitur cum dativo ejus rei qua pluit, ut Liv. dicit Lapidibus pluisse, Sanguine pluisse. Athen. (333.) Οἶδα δὲ καὶ πολλαχού ὕσαντα τὸν θεὸν ἰχθύσιν: ubi itidem Phylarchus testatur ἑωρακέναι τινὰς πολλαχού τὸν θεὸν ὕσαντα ἰχθύσιν, πολλάκις δὲ πυροῖς: ut et (269.) e Comico (Nicophonte,) νυφέτω μὲν ἀλφίτοις, Ψακαζέτω δὲ ἄρτοιςιν, ὕετω δ' ἔρνεϊ. Qui tamen dat. nonnunquam per accus. effertur, veluti cum ibid. Phanias scribit ἐν Χερρόνησῳ ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις ὕσαι τὸν Θεὸν ἰχθύνας, et Heracles, Περὶ τὴν Παιονίαν καὶ Δαρδανίαν βατράχους ὕσεν ὁ Θεός, καὶ τοσουτον αὐτῶν ἐγένετο τὸ πλήθος ὥς τὰς οἰκίας καὶ τὰς ὁδοὺς πλήρεις εἶναι. Itidemque ap. Aristoph. N. (1280.) quidam putat καὶ τὸν αἰεὶ τὸν Δία ὕειν ὕδωρ, Novam semper Jovem pluere aquam: ut Valer. Maxim. dicit in Piceno agro lapides pluisse, et Cic. Sanguinem pluisse. Et pass. ὕεσθαι dicitur quod pliendo decedit. Philo V. M. 1. Τὸ πρὸ τῆς ἐβδόμης ὕμενον οὐ μόνον οὐ μετέβαλλεν, ἀλλὰ καὶ μέτρον εἶχε διπλάσιον, Quod depluebat. Idem νυφόμενον dicit, scribens, Συλλέγοντες ἅμα τῇ ἔφ τὸ νυφόμενον, ἤλουν ἢ ἔτριβον, εἰθ' ἔψοντες προσεφέροντο. Itidem Greg. Naz. Ἄρτος ὕμενος ἐν ἐρήμῳ: uterque de manna loquens, qua in deserto pluebat. Nec non νύκτα ὅλην ὕειν dicitur Jupiter, vel is qui

A pluviae et imbris præses fingitur. Aristoph. N. (1129.) Κἂν γαμῇ ποτ' αὐτὸς ἢ τῶν ξυγγενῶν ἢ τῶν φίλων, Ὑσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν, Nocte pluemus tota. Tale ap. Hom. ὕει Ζεὺς Πάννυχος, Pernox pluebat. || Impersonaliter etiam ὕει dicitur, pro ὕει Ζεὺς, ut ap. Latinos etiam Pluit impersonaliter usurpatum reperitur, et quidem frequentius. Aristot. Rhet. 2. Εἰ συννεφεῖ, εἰκὸς ὕσαι: solet enim coactis nubibus pluere, ubi itidem dicit, Εἰ ἐβρόντησε, καὶ ἤστραψε, Si tonuit, etiam fulguravit s. coruscavit. Theophr. C. Pl. 4, (14, 3.) Πολὺ μὲν ὕσαντος, Siquidem multum pluuit, copiosae fuerint pluviae. [Silenus Chius in Schol. Mediol. Od. A. 75. Ὑσαντος πολὺ τοῦ Διός.] Xen. vero dicit Ἑλλ. 1, (1, 11.) Ὑοντος πολλῷ [s. πολλοῦ,] (ubi subaudiri potest ὁμβρῳ, aut ὕδατι ὁμβρίῳ,) opponens εἰ, αἰθρίας γενομένης καὶ ἡλίου ἐκλάμπαντος. Sic ὕσεν dicitur et ὕσει. ["Adjicitur etiam accus. regionis vel loci, ubi pluit: Herod. 4, 151. Ἐπὰ ἐτέων οὐκ ὕει τὴν Θῆρην. Hinc vicissim nominativus cum verbo passivo: Herod. 2, 13. Ὑεται πάση ἡ χώρα: 14. Εἰ μὴ ὕεται σφί ἡ χώρα: et sic sæpius." Schw. Mss.] || Active etiam capitur nonnunquam pro βρέχω, Irrigo, Pluvia perfundo, Pluviali aqua humecto et madefacio. Unde passive ὕεσθαι dicitur qui pluvia irrigatur et madefit. Od. Z. (131.) de leone intrepido, "Ὅστ' εἶσ' ὕμενος καὶ ἄημενος, Etiamsi imbre madefiat et ventis affletur. Arrian. (7, 7, 9.) Οὐ γὰρ ὕεται τὸ πολὺ ἢ γῇ αὐτῇ ἐξ οὐρανοῦ. Theophr. H. Pl. 4. Ἐν τῇ ὑομένη τῆς Λιβύης. Greg. Naz. Γῇ καὶ πόκος ἐναλλάξ ὕμενά τε καὶ ἄβροχα διαμένοντα. Paus. Καὶ γῆν ἐποίησεν ὕεσθαι. Sic Herod. (4, 50.) Ἡ γῇ ὕεται: et ὕσθησαν Θῆβαι. Plut. cum dat. rei qua veluti pluvia aliquid perfunditur, Romulo (24.) Ὑσθη ἡ πόλις σταγόσιν αἵματος, Guttæ sanguinis e cælo in urbem ceciderunt, i. e. Sanguine pluit, ut Liv. cum Cic. loquitur. ["Thom. M. 171. Phryn. Ecl. 127. Wakef. S. Cr. 4, 10. Jacobs. Anth. 7, 210. ad Diod. S. 2, 218. Valck. Obs. Acad. p. 9. Koppiers. Obs. 144. ad Herod. 198. 694. De constr., Sylb. ad Paus. 179. Ὑσαντος Διός, Wessel. Diss. Herod. 182. ad Herod. 293. Valck. 347. Toup. Opusc. 1, 261. Valck. Diatr. 48. Ὑσον, Wakef. S. Cr. 5, 8. Ὑε, ὕει, Heyn. Hom. 6, 278." Schæf. Mss. "Suid. 2, 699. λόγῳ. Aor. 1. pass. ὕσθη, Plut. 1, 32. Cum accus., Apoll. Rh. 2, 1117." Wakef. Mss. Herod. 4, 185. Εἰ ὕει, Aristides, 1, 300. Ὑσθημεν πολλῷ, sc. ὕδατι. Herod. 1, 193. Ἡ γῇ τῶν Ἀσσυρίων ὕεται ὀλίγῳ. Theophr. Fr. 6, 4, 2. Ὅταν ὕσαντος τὰ νέφη χρῶμα χαλκῶδες ἔχη. Vide Schn. Lex.]

Ἐφύω, Superpluo, Impluo, Pluvia perfundo. Unde PASS. Ἐφύομαι, Perfundor pluvia: e quo ap. Xen. (K. 9, 5.) Ἐφυσμένος, perfusus pluvia. || IMPERSON. Ἐφύει, Impluit, Superpluit, Pluvia incessit. Theophr. (H. Pl. 4, 14, 8.) Χεῖριστον δὲ ἐὰν ἀπανθοῦσιν ἐφύση, καθάπερ ἐλάα καὶ ἀμπέλῳ: C. Pl. 4, 9. de faba, Ἐὰν δὲ καὶ ἐφύση σπαρέντι, δυσφύεστερος: ubi tamen corrupte legitur ἐκφυσίση. Sic ἐπινίφει dicitur. Ἐφύει, Pluvia consequitur, Statim post pluit, Sub tempus illud pluit: ut ap. eund. Theophr. C. Pl. 6, (17, 7.) de arcu cœlesti, Ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐφιστῇ, Ubique enim insederit, pluvia statim sequitur. "Καθῶ, Compluo: unde pass. Καθῶ-εσθαι, Complui." ["Theod. Prodr. Ep. in Lazarii Misc. 1, 52=Notit. Mss. 6, 547." Boiss. Mss. * Περύω, Strabo 14. p. 972=625. Sieb., ubi Corai. μὴ ὕεσθαι legit.]

Ὑσμα sive Ὑμα, Pluvia: Erot. [Eustachii p. 115=370] ap. Hippocr. [Epidem. 1. Hum. 7.] ὕσματα exp. ὕματα, βρέγματα, annotans accipi ἐπὶ ὕεσθαι.

Ἰάδες, Hyades; Stellæ quædam a pluendo sic dictæ, quoniam ortu occasuque suo pluvias largosque imbres concitant, ut Cic. et Plin. (2, 39.) testantur. [Pluviae Hyades, Virg. Æn. 1, 744.] Alii Suculas vocarunt Latine, ab ὕς derivantes, ut supra docui. [Quo compendio scribatur v. Ἰάδες, ad Greg. Cor. 741.]

Ὑακίζω, Pluo, Madefacio, Rigo. Hes. enim ὕακίζει exp. ὕει, ὑετίζει, βρέχει: ap. quem legitur etiam, ὑακίζει οἱ εἰς τὰ αὐχένια.

Υετός, ὁ, Pluvia, τὸ ὑόμενον, Id quod depluit s. pluendo decidit. Lucian. (1, 105.) Υετοί τε βαγδαίοι καὶ βίαιοι. Hesiod. "Εργ. (2, 163.) Δέρματα συρράπτειν νεύρῳ βοός, ὅφρ' ἐπὶ νώτῳ Υετοῦ ἀμφιβάλλῃ ἀλέην, Ut tibi sint præsidio ad arcendam pluviam. Aristoph. Σφ. (263.) Φιλεῖ δ' ὅταν ἡ τουτὶ, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα, Fieri pluviae, ut Lucr. loquitur. Quid vero sit ὑετός et quomodo ab ὄμβρος differat, his verbis docet Aristot. de Mundo, (4.) Ἡπία οὔσα ἢ τοῦ νέφους θλίψις, μαλακὰς ψεκάδας διασπέρει, σφοδρὰ δὲ, ἀδρότερας· καὶ τοῦτο καλοῦμεν ὑετὸν, ὄμβρον μείζω καὶ συνεχῇ συστρέμματα ἐπὶ γῆν φερόμενα: Bud. interpr. Si nubis compressio remissa fuerit, molles stirias dispergit; sin vehemens, pleniores; hocque appellamus pluviam, imbris con torta stillicidia, cum majuscula ipsa, tum vero jugi tenore casitantia: [Meteor. 1, 9. "Jacobs. Anth. 7, 23. Toup. Opusc. 1, 261. 508." Schæf. Mss.]

Υετόμαντις, Epith. cornicis ap. Euphorionem, ex eo quod pluvias prædicit: ["Schol. Nicandri Θ. 406." Wakef. Mss. Muret. 16, 18.] Reddi potest Pluviae prænuntia, vel Aquæ augur, vel Imbrium divina avis imminutum, utrumque ex Horat. Huc pertinet iste Virg. versus, Tum cornix plena pluviam vocat improba voce. Sic Theophr. inter σημεῖα ὑδάτων hoc etiam ponit, Κορώνη ἐπὶ πέτρας κορυσομένη, ἣν κύμα κατακλύζει, ὕδωρ σημαίνει: nec non eadem κολυμβῶσα πολλάκις καὶ περιπετομένη itidem ὕδωρ σημαίνει.

* "Αύετος, Impluvius, s. potius Nullo rore humectatus, Joseph. Hypomn. 71." Schleusn. Mss.]

* Υετώδης, Gl. Pluvialis, Pluviosus. "Joseph. 4, 39." Wakef. Mss. * "Υετόεις, Jacobs. Anth. 10, 413." Schæf. Mss.]

Υέτιος, Pluvius, Pluviosus: ἀτραπός, Epigr. Via pluviosa. Et Aristot. Probl. Διὰ τί οὐχ οἱ αὐτοὶ ἄνεμοι πανταχοῦ ὑετοὶ εἰσι. Idem et Υετίου Διὸς meminit in l. de Mundo, Ἀστραπαῖός τε καὶ Βρονταῖός τε Αἰθρίας καὶ Αἰθέριος, Κεραυνίός τε καὶ Υέτιος ἀπὸ τῶν ὑετῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων καλεῖται. Meminit ejusd. Arrianus quoque et Cornutus: nec non Strabo et Paus. (9, 39.) a quibus "Ομβριος Ζεὺς nominatur. Lucian. (1, 209.) ὕοντα appellat, Οὐδὲ βωμόν ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος. SED ET Υἱος appellatur. Sic enim Hes. "Υἱος, Ζεὺς "Ομβριος. Lat. Pluvium dixere, ut Tibull. Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Reperitur ET Υετώματος superl. gradu pro Pluviosissimus, ut ὑετώματος ἄνεμος ap. Herod. Ventus pluviosissimus, s. maxime pluvius, Bud. ["Nisi forsitan ὑετώματος Herod. scripserat, quemadmodum est compar. ὑετώτερος ap. Theophr. de Ventis p. 403." Schw. Mss. "Υέτιος, Antip. Sid. 107. Eratosth. 2. Perses 5. Jacobs. Anth. 7, 210. Markl. Suppl. 260. Ruhnk. ad Paus. 57. Bergler. Alciph. 348." Schæf. Mss. Υετία, Hippocr. 1125.]

Quod vero AD Υἱος attinet, annotat Suid. esse quoque epith. Bacchi, ejus e Clidemo hanc afferens rationem, quoniam ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ, καθ' ἣν ὁ Θεὸς ὕει χρόνον. Pherecydes autem Semelen scribit ὕην nominari, et Dionysi s. Bacchi nutrices, Υάδας: quemadmodum Hes., Υἱ, inquit, ἡ Σεμέλη, ἀπὸ τῆς ὕσεως: afferens ET Υεύς, Σαβάζιος. Vide et quæ ex Eust. supra annotavi in Υάδες de hoc epith. Bacchi: et obiter hic NOTA Υἱ etiam sive Υἱ: utroque enim modo scriptum reperitur: paroxytonus ap. Suid., ap. Hes. vero oxytonus. In cujus loco nota ETIAM Υοῖς de Ipsa pluendi actione, quasi Pluitionem dicas. In VV. LL. autem Υἱ exp. Pluvia, sed sine Auctore et siue exemplo.

Υετιζω, Pluo, ὑετὸν ποιῶ, ut Aristoph. loquitur. Utitur Hesych. in exponendo Υακίζω. [Nicet. Anal. 2, 5. LXX. Jerem. 14, 22. Job. 28, 26. "Orig. c. Cels. 260. Euseb. H. E. 169." Kall. Mss. * "Υέτισις, Hasius ad Leon. Diac. 217." Boiss. Mss.]

AT Υετοσίαι, si vulg. Lex. credendum est, Venti quidam anniversarii, qui certo anni tempore flant, qui et ἐτησίαι.

ΥΑΩΡ, gen. ὑδάρας, [cf. σκῶρ, σκατός,] ab inus.

THEM. Υδας, ["Eust. Il. 694, 5." Wakef. Mss.] Grammatici ab ὕω derivatum dicunt pleonasmo literæ δ: quod etymon sequendo, i. proprie foret q. ὑετός, Humor cælo delapsus dum plueret, Pluvia: generaliter tamen pro Quavis aqua accipitur, sive cælitus delapsa sit, s. fluminum, lacuum, stagnorum, mariumve fontibus et scaturiginibus eruperit. Od. I. (85.) et K. (56.) "Ενθαδ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσάμεθ' ὕδωρ. Itidemque Δ. (359.) "Ες πόντον βάλλουσιν ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ. Il. Z. (457.) ὕδωρ φορέειν, B. (825.) πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσίοιο, Π. (161.) ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Λάψοντες γλώσσησιν ἀραιήσιν μέλαν ὕδωρ. Nec non rex Persarum ap. Herod. 1, (188.) et Athen. (45.) "Υδωρ ἀπὸ τοῦ Χοάσπεος πιεῖν ἄγεται τοῦ περὶ Σουσα ρέοντος: cui ex Ægypto quoque ἀνεπέμπετο ὕδωρ ἐκ Νείλου. Rursum Od. A. (110.) οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ: ut et ap. Athen. (601.) ὕδωρ οἶνῳ συμμιγνύμενον κυλικεσσι, (427.) Εἰς οἶνον πρὸς δὲ ὕδατος. Apud Eand. (39.) Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει μέγας ἵππος ἄοιδῳ, "Υδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις: ut et Horat. Nulla placere diu nec vivere carmina possunt Quæ scribuntur aquæ potoribus. Eandemque ob causam Demostheni quidam objiciebant quod ὕδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπός ἐστὶ τις ἄνθρωπος. Iterum Il. I. (171.) Φέρε δὲ χερσὶν ὕδωρ, Aquam afferte lavandis manibus, Ω. (303.) Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῖται, ut et Γ. (270.) βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. Et rursum (Od. A. 147.) Τοῖσιν δὲ κήρυκες ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, Σίτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισι. Sic Aristoph. Tagenistis, Φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χεῖρὸς ὕδωρ, παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον: Σφ. (1216.) "Υδωρ κατὰ χεῖρὸς, τὰς τραπέζας εἰσφέρειν. Δειπνοῦμεν, ἀπονεύμεθ', ἥδη σπένδομεν: nam τὸ κατὰ χεῖρὸς s. κατὰ χειρῶν ὕδωρ, sc. χεόμενον, vocabant Aquam qua accubitori lavabant manus; ἀπόνημα autem, Qua post cibum manus abluebant: de qua Od. Γ. (339.) Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, Κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο: quibus a cæna libarent. Illud vero κατὰ χειρῶν ὕδωρ omnium ὑδάτων suavissimum esse, jocosè quidam dixit ap. Athen. (156.) ubi quæritur quænam aquæ optima sint et laudatissimæ. Item, Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτειν, Od. I. (392.) Il. Ψ. (282.) λοέσσαι ὕδατι λευκῷ: ut Plut. quoque Lyeurgo (16.) Οὔτε ὕδατι τὰ βρέφη, ἀλλὰ οἶνῳ περιέλουον. Apud Oratores in causis forensibus διαμετρεῖν et ἔγχεῖν ὕδωρ, Dimetiri et infundere aquam, cum sc. causæ dicendæ agendæque locus datur. Ad aquæ enim mensuram certam et ad clepsydram Oratores Athenis dicebant: ut ap. Plut. Alcib. (19.) Oratores quidam, cum Alcibiades esset accusatus de quibusdam criminibus, et cum copiis in Siciliam jam profecturus, dicunt esse ἄτοπον αὐτοκράτορι στρατηγῷ τηλικαύτης ἀποδεδειγμένῳ δυνάμει, ἡθροισμένης στρατίας καὶ τῶν συμμάχων, μεταξὺ συγκληροῦντας δικαστήρων, καὶ ὕδωρ διαμετροῦντας, ἀπολλύναι τὸν καιρόν. Sic Æschin. 77(=82.) Ἐγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγορῷ καὶ τοῖς νόμοις καὶ τῇ δημοκρατίᾳ: τὸ δὲ δεύτερον ὕδωρ, τῷ τῇ γραφῇν φεύγοντι καὶ τοῖς εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λέγοντι, ἥδη τὸ τρίτον ὕδωρ ἔγχεσθαι τῇ τιμίσσει καὶ τῷ μεγέθει τῆς ὀργῆς τῆς ὑμετέρας. Quibus verbis sui temporis consuetudinem clare ostendit. Et Dem. (274.) Εἰ δὲ φησι, νῦν δεῖξάτω ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὕδατι, Quod si ita esse dicat, ostendat id ad meam clepsydram. Lucian. Υπερ τὸ ἐγγεόμενον ὕδωρ λέγειν, dixit pro Longiore uti ratione quam præfinitum sit: extendere sc. orationem ultra clepsydram. Vide infra et Ἐπίδωρ s. Ἐφ' ὕδωρ. Et in bello τὸ ὕδωρ ἀφαιρῆσθαι τοῖς πολεμίοις, Aquam eripere hostibus, alio sc. divertendo alveos fluminum et rivorum in hostium sedem influentes. Xen. Ἑλλ. (3, 1, 15.) Αὐτὸς δ' ἱκανὸς εἶναι τὸ ὕδωρ ἀφελέσθαι τοῖς Κεβρηνίοις. Et paulo ante, Φρεατίαν τεμόμενος ὑπόνομον, ὤρντην, ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν. Sic Plut. Alex. "Υδωρ ἀφαιρησόμενος ἡμῶν ἀφίξει. Thuc. ἐκτρέπειν τὸ ὕδωρ ea: signif. dicit. Apud Hom. autem Il. Φ. (257.) ἀνήρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥέον ἡγεμονεύει. Sunt porro τῶν ὑδάτων διὰ

summæ differentiæ; quædam enim πόσιμα sunt, Lat. aquæ Potabiles: quædam ἄποτα, Quæ bibi nequeunt: ποτίμου ὕδατος quinque in universum sunt species, ὄμβριον, πηγᾶιον, φρεᾶτιον, ποτάμιον, λιμναῖον, h. e. Aqua pluvia, fontana, putealis, fluvialis, palustris. Rursum pluviae aquæ tres ap. Hippocr. Epid. 4. differentiae statuuntur, sc. ὕδωρ θερικόν, βροντιαῖον, λαίλαπῶδες, Aqua æstiva, tonitrualis et procellosa: quarum primam ὥραιον etiam ὕδωρ nuncupat, quoniam æstatis partem mediam κατ' ἐξοχήν Vett. appellantur ὥραν. Quibus addi possunt τὰ ἀπὸ κρυστάλλου καὶ χιόνος ὕδατα, Aquæ a glacie et nive manantes. Aquarum vero, quæ bibi non possunt, multa sunt genera, θαλάττιον ὕδωρ, στυπτηριῶδες, ἀσφαλτῶδες, χαλκανθῶδες, ἰῶδες, νιτρώδες, θειῶδες, Aqua marina, aluminosa, bituminosa, atramentosa, æruginosa, nitrosa, sulphurea. Cum vero ap. Medicos simpliciter ὕδωρ dicitur, eam intelligere aquam oportet, quæ revera dulcis est, quæque a Græcis vocatur Ἀποῖος: h. e. Quæ nec gustu nec olfactu alienam ullam qualitatem præ se fert: sc. quæ nec dulcis nec salsa, nec acida nec acris, nec male olens nec putris, nec alio quovis modo insuavis est, sed omnis penitus qualitatis est expers, et omnis alterius rei mixtione caret, quæ gustu aut olfactu deprehendi possit. Est autem etiam pellucida, minimeque cœnosa, sed veluti diligentissime colata, et ab omnibus, quæ innatare solent, ramentis libera: cito calefit et cito refrigeratur: unde et levem esse constat: itidemque si quid in ea calefiat, calefit cito: si quid incoquatur, cito coquitur. Et ejusmodi sunt τὰ λεπτὰ καὶ κοῦφα καὶ μαλακὰ τῶν ὑδάτων, Aquæ tenues levesque et molles: quibus opp. ὕδατα παχέα, βαρέα, σκληρὰ, ap. Plut. et Athen. quæ σκληρὰ ὕδατα dicuntur etiam ἀτέραμνα s. ἀτεράμωνα, Aquæ indomitæ et incoctiles, perinde atque legumina quæ difficulter elixantur. Rursum idem Athen. 2. (p. 46.) Τὰ δὲ τῶν ὑδάτων στάσιμα, χαλεπὰ ὡς τὰ λιμναῖα καὶ τὰ ἐλώδη. Et Plut. (8, 638.) Τὰ δὲ ἀστραπαῖα τῶν ὑδάτων εὐαλδῆ καλοῦσιν οἱ γεωργικοί. Idem Athen. eod. l. scribit quædam ὕδατα esse σωματώδη καὶ ἔχειν ὥσπερ τι βάρος ἐν αὐτοῖς. Commemorat ibid. et quædam γεώδη, quædam etiam ῥυπτικά. Præterea ψυχρὸν ὕδωρ, cum opposito θερμὸν: inter quæ medio loco est τὸ χλιαρὸν s. γαλακτώδες ὕδωρ, Egelida et lactis modo tepida aqua: quod μετὰ κρας etiam nominatur. At vero λευκὸν ὕδωρ ap. Paus. Messen. et Strab. 5. Latini appellant Albulas aquas. Quarum mentio ap. Gal. Meth. 8. Plin. 31, 2. Vitruv. 8, 3. Suet. Aug. et Martialis l. 1. et 4. || Ὑδωρ peculiariter interdum dicitur Mare. Od. Γ. (300.) τὰς πέντε νέας κυανοπρωρέους Αἰγυπτῶ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμος τε καὶ ὕδωρ. At I. (227.) ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδωρ, adjecto epitheto. || Ita vocatur etiam τὸ ὄμβριον ὕδωρ, s. τὸ ἐκ Διὸς γεγόμενον ὕδωρ, ut Theophr. (H. Pl. 2, 6, 5.) loquitur, quæ signif. propria esse dici queat, respiciendo ad etymon supra allatum. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 20.) Ὑδωρ δ' ἐπιγεγόμενον πολὺ καὶ βρονταί, διεκάλυσαν τὴν ἀναγωγὴν. Sic Theophr. in suis Prognost. dicit, ὕδωρ σημαίνει, et ὕδατος σημείον ἐστίν, nec non, ὑδατικὸν σημεῖον ἐστίν, pro νετοῦ σημείον ἐστίν, ut ibid. loquitur. Et Aristot. de apibus, Προγινώσκουσι δὲ καὶ χειμῶνα καὶ ὕδωρ αἱ μέλιται, i. e., Plin. interpr., Prædivinant apes ventos imbresque. Theophr. rursum adjecto epitheto dicit, Γίνεται δὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ ὕδωρ οὐράνιον: pro quibus verbis idem Plin. habet, Rigatur gelidis fontibus, et imbres accipit. Itidem vero ὕδωρ ποιεῖν dicitur, ut νετὸν ποιεῖν, pro Pluere. Aristoph. Σφ. (260.) Κούκ' ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον Ὑδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι. Ἐπεισι γοῦν τοῖσι λύχνους οὐτοῦ μήκτες. Φιλεῖ δ', ὅταν ἡ τουτὶ, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα: ut Virg. quoque Georg. 1. tradit nocturna carpentes pensa puellas hyemen et pluvias expectare, cum testa ardente vident Scintillare oleum et putres condescere fungos. Sic Characterum Auctor dicit, Εἰ ποιήσειεν ὁ Ζεὺς ὕδωρ, τὰ ἐν γῇ βελτίω ἔσσεσθαι. Et Socrates ap. Diog. L. amicis ait, Nonne prædixeram ὅτι Ξανθίππη βροντῶσα καὶ ὕδωρ ποιήσει; [De Pluvia etiam Herod. 8, 12. Ἐγίνετο ὕδωρ ἄπλετον διὰ

πάσης τῆς γυκτός: 13. Πλώουσι αὐτοῖσι χειμῶν τε καὶ τὸ ὕδωρ ἐπεγίνετο. Videtur vero etiam Ὑδωρ Sudorem dicere 3, 104. Ἐν ὕδατι βρέχεσθαι, Sudore maderere. Latinum profecto vocab. Sudor, ipsum Gr. ὕδωρ est." Schw. Mss.] || Ὑδωρ Medici vocant etiam Subeuntes cutem aquas, Aquam intercutem: ὕδρωπα et ὕδερων alio nomine id appellantes. Diosc. 4, 173. de thymelæa, Καθαίρει κάτω χολὴν καὶ φλέγμα καὶ ὕδωρ, Per inferna bilem, pituitam, aquasque detrahit. Sic Aristot. Probl. || At ὕδωρ τὸ ἀπὸ ὑδροχόου ap. Proclum in Sphæra Sidus est: aqua, quam aquarius e suo vase effundit. Vide Ὑδροχόος.

[Ὑδωρ, Clark. ad Il. B. 43. De quant., Græfe ad Meleagr. p. 84. Seidler. Dochn. 188. Bast. Epist. 213. Subaud., Jacobs. Anth. 6, 427. Ὑδωρ γίγνεται, de pluvia, Aristot. H. A. 383. Schn. Ὑδωρ γόνιμον, Valck. Phœn. p. 125. Ὑδωρ ἐπὶ ὕδατι, Toup. Emendd. 3, 160. Ἐξ ὕδατος, δι' ὕδατος, Wakef. S. Cr. 3, 193. Ἀνευ ὕδατος, Luzac. Exerc. 82. 84. Ἐν ὕδατι γράφειν, σπείρειν, εἰς ὕδωρ γρ., σπ., Huschk. Anal. 62. Lucian. 1, 643. Brunck. Soph. 3, 472. Heind. ad Plat. Phædr. 345. Εἰς ὕδωρ γράφειν, Luzac. Præf. ad Valck. Callim. 42. cf. Jacobs. Anth. 6, 87. Ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι, Demosth. 359. Pro eo Æschines ἐν τῷ ἐμῷ λόγῳ, p. 238., ubi v. not.: ad Dem. de Cor. 283. Harl. alt. Ὑδωρ ἔγχειν, ad Lucian. 2, 166.: ποιεῖν, Jacobs. Anth. 7, 210. Kuster. Aristoph. 196. Toup. Opusc. 1, 261. ad Herod. 368.: an i. q. ὑδρεύειν? cf. Boiss. ad Mar. 89. Ὑδατα, Xen. Mem. 1, 1, 15. Fontes aquarum, Toup. Add. in Theocr. 393. Ὑδάτεσσι, Heyn. Hom. 6, 327." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 1, 23. Ἐὰν πλείω ποιῇ ὕδατα. Ὑδωρ conf. c. ὑπὲρ, ad Greg. Cor. 846.: quo compendio scribatur, 847.: quia nota tachygraphica significetur, ibid. Æschin. Dial. Socr. 3, 20. Πηγαὶ ὑδάτων καθαρῶν ῥέουσιν.]

Poëice dicitur Ὑδός etiam. Hesiod. Ἑργ. (1, 61.) Γαῖαν ὑδεὶ φῦρειν, pro ὕδατι. Orph. Arg. 1134. de Acheronte fluvio, Ἀργυροειδὲς ὕδός προρέων. [Jacobs. Anth. 7, 253. Ruhnk. Ep. Cr. 264." Schæf. Mss. Theognis 939. ὕδωρ ἀναμίσγεται ὑδεὶ. Callim. ap. Lascar. 3. p. 220.]

Derivata ex Ὑδωρ syncopen passa.

Ὑδροβαφὴς, ὁ, ἡ, Aqua tinctus, ὕδατι βαφεῖς. J. Poll. (7, 56.) ὑδροβαφὴς ἰμάτιον forsan esse scribit quod suo tempore ψυχροβαφὴς dicebatur. Ὑδρόγαρον, Garum aquosum, h. e. Garum aqua dilutum. Aët. 3, 84. habet descriptionem ὑδρογάρου καθαρτικοῦ. [Alex. Trall. 1. p. 14." Boiss. Mss. "Jacobs. Anth. 10, 214." Schæf. Mss. * Ὑδρογνώμων, Geop. 2, 10, 6.] Ὑδροδόκος, Aquam excipiens s. recipiens: ὑδροδόκοι dicuntur Lacunæ et λίανκοι facti ad recipiendas aquas, quales et cisternæ sunt: nec non vasa aquaria et quævis alia aquæ receptacula. Adjective J. Poll. ὑδροδόκος κόλπος, Sinus s. Alveus aquæ capax. [* Ὑδροδόχος, Eust. 58, 20. Rom." Seager. Mss. "Schol. Theocr. 13, 46. Nonn. Jo. 2, 36." Wakef. Mss.] Ὑδροειδής, Aquæ speciem habens, Eur. [Rhes. 353. "Anon. Isag. Anat. 118." Kall. Mss.] Ὑδροθήκη, Aquæ repositorium, Locus aquæ reponendæ destinatus. In navi locus ad asservandam conservandamque aquam dulcem. Athen. (208.) in descriptione navis Hieronis, Ἦν δὲ καὶ ὑδροθήκη κατὰ τὴν πρῶραν κλειστή, δισχιλίους μετρητὰς δεχομένη, ἐκ σανίδων καὶ πίττης καὶ ὀθονίων κατεσκευασμένη. [* Ὑδροθήρας, Piscator, Ælian. H. A. 14, 19. "Eust. Il. 436, 21." Wakef. Mss. * Ὑδροθηρία, Ælian. H. A. 1, 10. 19. 15, 11. et in Epilogo. * Ὑδροθηρικὸς, 14, 24. 15, 1. * "Ὑδροκέφαλος, Cocchii Chirurg. p. 7." Kall. Mss.] Ὑδροκέφαλον, τὸ, Tumor capitis aquosus; colligitur enim aliquando in capite tanta humoris copia, ut eo caput supra modum intumescat. Is vero ut plurimum quidem aquosus est, aliquando tamen sæculentus aut sanguine dilutus: omnis autem piger est et deses: tribusque in locis colligitur, e quibus totidem ὑδροκεφάλων differentiæ existunt; aut enim inter cutem et pericranium, aut inter cranium et cerebri membranas coacervatur. Veteres et quartam addidere differentiam, inter cerebrum et ejus membranas, sed

quæ nullam recipiat curationem. Hæc inter alia Gorr., ap. quem causas hujus mali vide, nec non ap. Aët. et Paul. Æg., a quibus singularum specierum discrimina explicantur. Meminit Cels. quoque ejus morbi, 4, 2. Humor cutem inflat, eaque intumescit et prementi digito cedit: ὑδροκέφαλον Græci appellant. Definitionum Medicarum Auctor ὑδροκέφαλον esse dicit ὑδατώδους ὑγροῦ ἢ αἵματος τοῦ τρυγώδους συλλογὴν κατὰ τι μέρος τῶν τὴν κεφαλὴν πλεκόντων σωματίων. Ὑδροκῆλη, ἢ, Ramex aquosus, i. e. Tumor aquosus corporum scrotum implicantium. Gal. de Tumoribus præter Naturam, scribit aquosum eum humorem in tunicis quæ testes ambiunt, coacervare: Paulus vero Ægineta generalius ἐν τοῖς τὸν ὄσχεον διαπλέκουσι σώμασι. Ceterum humor hic colligitur, ut Celsus ait, integris testium membranis: quamvis iis quoque ruptis vel laxatis interdum colligi possit. Sunt autem duæ species τῆς ὑδροκῆλης, auctore Celso; nam vel inter tunicas is humor increscit, vel in membranis quæ ibi circa venas et arterias sunt, ubi hæc gravatæ occalluerunt. Ac ne ei quidem humori, qui inter tunicas est, una sedes est; nam modo inter summam et mediam, modo inter mediam et imam consistit. Verum Paulus hanc secundam differentiam non expressit: dixitque colligi magna e parte in tunica erythroide circa anteriorem testiculi regionem, qua potissimum membrana illa a testiculo separatur, alibi autem rarissime. Aliquando vero, ut idem Paulus docet, peculiari quadam tunica humor ille comprehenditur: vocantque hoc malum Chirurgi ἐν *ἐπιγεννητῷ, quod in membrana supernascente, et quæ prius non erat, ille continetur, veluti atheroma quoddam, aut steatoma: speciemque aliquam tertii testiculi præ se fert. Sciendum autem est, non semper aquam colligi in eo morbo, sed humorem sanguineum interdum, vel fæculentum. Meminit Aetius τῆς ὑδροκῆλης et inter morbos mulierum: Aspasiamque auctorem secutus scribit circa pudendi alas consistere, inflationi similem, debili ac molli tumore: et aliquando alteram tantum, quandoque utramque partem occupare, et ad contactum exhibere speciem quandam fluctuantis humoris. Hæc Gorr. Vide Paul. 6, 62. Cels. 7, 18. Græcum porro vocab. retinent Latini, inter quos Martialis dicit Tumidas hydroce-las, l. 12. UNDE Ὑδροκηλικοὶ, Hydrocelici, Qui laborant aquoso ramice. Plin. 30, 8. Hydrocelicis stelliones prodesse tradunt. [Ὑδροκηλικὸν *κοπάριον, Paul. Æg. 6, 62. *Ὑδροκηλία, ἢ, Schleusn. Lex. V. T.] Ὑδρολάπαθον, Lapathum aquaticum. Plin. 20, 21. Sunt qui Hydrolapathon tradunt in aqua natum. [*Ὑδρολόγος, Gl. Aquilex. *Ὑδρολόγιον, τὸ, Cleomedes 2, l. p. 75.] Ὑδρόμαντις, Qui ex aqua prædicit futura, res futuras ex aqua auguratur, [Strabo 16, p. 1106. Manetho 4, 212. "Ad Charit. 423. 749. ad Lucian. 1, 464." Schæf. Mss.] UNDE Ὑδρομάντεια, ἢ, Ejusmodi per aquas divinationo. [*Ὑδρομαντική, ἢ, Geop. Proœm. 7.] Ὑδρομαστευτής, Aquarum investigator, idem et ὑδροσκόπος et ὑδροφάντης. UNDE Ὑδρομαστευτική, sc. τέχνη s. ἐπιστήμη, Ars et scientia indagandi aquas, [Geop. 2, 6, 1.] Ὑδρομέδονσα, ἢ, Aquarum regina, Nomen proprium ranæ ap. Auctorem Batrachom. [19.] Ὑδρόμελι, ιτος, τὸ, Aqua mellita, melle mista, quam Lat. Aquam mulsam appellant. De diversis autem ejus miscendæ condiendæque rationibus vide Gorr. nec non Palladium et Colum. 12, 12. quod sic iuchoat, Per se facienda erit optimo melle aqua muls. Sola vetustate differt ἀπὸ τοῦ μελικράτου, quod aqua mulsæ est subita et recens, cum utriusque eadem mistionis ratio fuisse videatur, impares autem vires et usus diversus: id quod e Diosc. perspicuum est. Nec desunt, inquit Diosc. et Colum., qui ὑδρόμελι appellant Quod a melle elutis aqua favis confici servarique solet: verum id ἀπόμελι est. Plin. 14, 17. Fit vinum et ex aqua ac melle tantum: hoc vocatur Hydromeli, et vetustate saporem vini assequitur. Et 31, 6. Hydromeli quoque ex imbre puro cum melle temperabatur quondam, quod daretur appetentibus vinum ægris, veluti innocentiore potu. [Geop. 8, 28. "Schneid. Scrr. R. R. 3, 1. p. 373. Mær. 254. et n." Schæf. Mss. *Ὑδρο-

μέτριον, τὸ, Theo ad Ptol. 5. p. 261.] Ὑδρόμηλον, τὸ, Hydromalum; genus potionis sic dictæ a malis cotoneis, quæ Græci μῆλα vocant κατ' ἐξοχὴν. Cujus diversas conficiendæ rationes habes ap. Gorr. e Diosc., (5, 30.) Oribasio, Paulo, Aetio. [Artemid. 1, 68. Geop. 8, 27. *Ὑδρομυγῆς, Aret. 77, 13. γάλα.] Ὑδρόμυλος, Mola aquaria, i. e. Mola quæ ab aqua circumagitur, Molendinum aquarium. Hesychio *ὕδραλεῖα. ["Cedren. 295." Boiss. Mss.] In Pand. LEGITUR Ὑδρόμυλιον, teste Bud. [*Ὑδρόμυλον, Gl. Aquæmola. *Ὑδρόμυλη· Aquamulina.] Ὑδρονομέομαι, i. esse videtur q. ὕδωρ διαμετρῶ Plutarcho. Ad verbum redditur Aquam dispenso ap. Lucian. (2, 335.) Ὦν μὲν γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα καὶ ἄλογος ὥς ἂν οὖν *ἐχεγλωττίας οὔσης, οὔτε *ρησιμετρῆιν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγον, ὥς ὑδρονομεῖσθαι: quæ verba partim obsoleta sunt, partim ab eo conficta risus gratia. [*Ὑδροπαραστάται, Aquarii, Theodoret. Hæres. Fab. 208. Canon 32. Concil. Trall. Suicer. Thes. Eccl.] Ὑδροπέπερι, Piper aquaticum: plantæ nomen ex eo sic appellatæ, quod φύεται μάλιστα παρὰ στασίμοις ὕδασι· ἢ ἐπικέσι ρείθροις, et habet folia δριμέα ἐν τῇ γέυσει ὥσπερ τὸ πέπερι, οὐ μὴν ἀρωματίζοντα: qua de re Diosc. 2, 191. [Polygonum hydropiper s. Persicaria Linnæi.] Ὑδροποσία, Aquæ potio s. potus, [Xen. K. Π. 1, 5, 7. Plut. 6, 492. 501. 9, 372.] Et Ὑδροπότης, ὁ, Aquæ potor, ut Horat. loquitur, i. e. Qui aquam bibit, potare solet. Xen. K. Π. 6, (2, 11.) "Ἐως ἂν μάθωμεν ὑδροπόται γενόμενοι. Antip. Epigr. 2. ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας. Athen. (44.) Καταγράφει καὶ Γλαύκωνα ὑδροπότην. [Plut. 7, 234. 8, 502. Anal. 2, 7. "Jacobs. Anth. 7, 231. 8, 327. 9, 240. ad Ammon. 114." Schæf. Mss.] Ὑδροποτέω, Aquam bibo, poto. Lucian. (3, 211.) Ὑδροποτεῖν γὰρ φασὶ τὸ ἔθνος τοῦτο σύμπαν: ut etiam Anchimolus et Moschus; οἱ ἐν Ἡλιδι σοφιστεύσαντες, dicuntur ὑδροποτῆσαι πάντα τὸν βίον, teste Athen. (44.) qui et (429.) tradit ap. Massaliotas lege jussas fuisse τὰς γυναικας ὑδροποτεῖν. Et Xen. K. Π. 6, (2, 10.) Ἐθίσαι ἡμᾶς αὐτοὺς ὑδροποτεῖν. Apud Diosc. 5, 17. γυναιξὶν ὑδροποτούσαις Ruell. et Herm. e Plin. vertunt Mulieribus abstemiis, Marcellus autem Mulieribus aquam bibentibus: intelligendas iis verbis credens mulieres, quæ vinum e fœtura fastidiunt. [Herod. 1, 71. "Mær. 380. et n., ad Ammon. 114. *Ὑδροπώτης, Segaar. Epist. ad Valcæ. p. 9. *Ὑδροπωτέω, Mær. l. c. Ammon. 115." Schæf. Mss. Athen. 246. 460. Lobeck. Phryn. 456.] Ὑδροροδίον, τὸ, Aqua rosaceo oleo mista, [Antyllus Oribasii p. 301. Alex. Trall. 12. p. 721.] At Ὑδρоруόατον, Potio est e rosis facta. Gorr. e Gal., Paulo, Oribasio, Actuatio. [Alex. Trall. 53. 272. 292. 299. et sæpius.] Ὑδρορρόα, sive Ὑδρоруόα, ἢ, Cloaca, Emissarium, Canalis per quem aqua pluvialis effluit, Schol. Aristoph., ita vocari dicens κοῖλον τόπον δι' οὗ χωρεῖ τὸ ὕδωρ τὸ ἐξ ὑετοῦ, s. τὸ μέρος τῆς στεφανίδος δι' οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμβρον ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται. Utitur autem hoc vocab. Aristoph. Ἀ. (922.) Δι' ὑδρορρύας [ὑδρορύας, vide Br. not.] βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν: (1185.) εἰς ὑδρορρύαν πεσὼν: (Σφ. (126.) Ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διὰ τε τῶν ὑδρορρύων καὶ τῶν ὀπῶν. Posterioris autem ὑδρορρύα hoc affert exemplum ejusd. Comici Scholiastes, e quodam Anonymo, Οἱ δὲ εἰς τὰς ὑδρορρύας συνωθοῦντες αὐτοὺς, διὰ τούτων ἐσώζοντο εἰς τὰς ναῦς. Quibus in ll. nota ὑδρορρύας s. ὑδρορρύας, Navium esse cloacas, s. tubos et canales per quos aqua pluvialis in navem delapsa effluit. Jocosa autem metaphora Eubulus Comicus ap. Athen. 13. de mulieribus quibusdam, Κἂν ἐξίητε τοῦ θέρους, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὑδρορρύαι Δύο ρέουσι μέλανος· ἐκ δὲ τῶν γνάθων Ἰδρὼς ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτῶδη ποιεῖ. [Ὑδρορρύα, Polyb. 4, 57. Codd. Pollucis 9, 46. Lobeck. Phryn. 497. "Ὑδρορρύα, Jacobs. Anth. 9, 413. ad Mær. 381. Ὑδρορρύα, ibid." Schæf. Mss. Polyæn. 1, 37. Apollon. Lex. 124. J. Poll. 1, 224. Schol. Ven. Il. Φ. 259. Hes. v. Ἀμάρη, Helladius p. 17. ad Greg. Cor. 576. *Ὑδροροή, i. q. ὕδρωψ, Bekk. Anecd. 312. "Mær. 381. et n., Arnaud. Var. Conj. 123. Bergler. Alciaphr. 380. *Ὑδρορρύος, (Canalis,) ibid. (3, 47.) Mær. l. c." Schæf. Mss. *Ὑδρορύα, Hes. v. *Κορκορύα, Lobeck. Phryn. 492.]

* *Υδροσεληνίτης*, *δ*, Damascius Photii p. 1066. Schin. A Lex.] *Υδροσκόπος*, *δ*, Aquarum speculator, Qui speculatur rimaturque ubi aquæ lateant, Aquarum indagator. [*Υδροσκόποι*, Gl. Aquilices, Elicatores.] UNDE *Υδροσκοπικόν*, τὸ, Liber (si quidem subaudiri σύγγραμμα putemus) docens quomodo quis speculari rimarique possit ubi aqua lateat, quique docet quo in loco fodiendum sit ut aquam reperias: quale *υδροσκοπικόν Παξάμου* extat Geop. 2, [4. *Υδροσκοπική*, *ή*, 2, 6, 47.] Agit vero et Vitruv. de aquæ inventionibus 8, 1. *Υδροσκοπέω*, s. *Υδροσκοπέομαι*, Speculator rimorque ubi aqua lateat, Aquas indago. Democritus Geop. 2, (6, 42.) Δεῖ δὲ τοὺς σκοποῦντας καὶ *υδροσκοπεῖσθαι* τοιοῦτῳ τινὶ τρόπῳ. AT *Υδροσκόπιον* accipiunt pro Clepsydrae genere, qua horæ discernuntur, ap. Synes. Ep. 15. quam τῇ φιλοσόφῳ scripsit: in qua cum dixisset sese usque adeo infelicem esse, ut *υδροσκοπῶν* indigeat, rogassetque ut sibi id fabricandum emendumque curaret, sic ipsum describit, Σωλὴν ἐστὶ κυλινδρικός, αὐλοῦ καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχων· οὗτος ἐπὶ τινος εὐθείας δέχεται τὰς κατατομὰς, αἷς τῶν ὑδάτων τὴν ῥοπὴν ἐξετάζομεν· ἐπιπωματίζει γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου κώνος κατὰ θέσιν ἵσσην ἐγκείμενος, ὡς εἶναι κοινὴν βάσιν ἀμφοῖν, τοῦ κώνου τε καὶ τοῦ σωλήνος· αὐτὸ δὲ τοῦτό ἐστι τὸ βαρύλλιον· ὅταν οὖν εἰς ὑδωρ καθῆς τὸν αὐλὸν, ὀρθὸς ἐστήξει, καὶ παρέξει σοι τὰς κατατομὰς ἀριθμεῖν· αἱ δὲ τῆς ῥοπῆς εἰσὶ γνωρίσματα. [*Περὶ* **Υδροσκοπειῶν* libros iv. scripsit Hero Alexandrinus, quos laudat Proclus Hypot. Astron. p. 42.] Schleusn. Mss.] *Υδροστάσιον*, τὸ, Aquæ haustus, Bud. e Pand. *Υδρόσπονδα*, Sacra quædam in quibus aqua libabatur, non vino: quæ et *νηφάλια*. Vide *Νηφάλιος*. [Porph. Abst. 2, 20.] *Υδροστάσιον*, τὸ, Stagnum: Suidæ *λίμνη μικρά*, Parva palus; veluti cum ante magnam aliquam paludem s. magnum lacum aqua subsistens parvum lacum s. lacunam efficit. Sunt qui in aquæductibus pro Castello accipi dicant. Affert autem hoc exemplum Suid. Παραμειψάμενοι τὸ μέγα τοῦτο ὑ. ἀφίκοντο ἐς τὰς λίμνας, ἐν αἷς ἐπιμειγνύμενοι ἀπόλλυται ὁ **Κωφὴν ποταμός*. [Menander Hist.: Gl. Stagnum, Stillicidium.] AT *Υδροστάσιμος* pro Stagnans, sine Auctoris nomine affertur. [Diosc. 3, 133. τόπος. **Υδροστάτης*, Procl. ad Hesiod. p. 133. **Υδροστατέω*, Suid. v. *Ἀεὶδολογία*, Τοὺς *υδροστατομένους* τόπους γεφυρώσας.] *Υδροτόκος*, Aquam pariens s. producens, i. e. Aqua manans s. scaturiens, Fontis epitheton ap. Apoll. Rh. *Υδροφάντης*, *δ*, i. q. *υδρομαστευτής* et *υδροσκόπος*, Qui aliquo in loco latentes aquas deprehendit, et ostendit quærentibus. UNDE *Υδροφαντική*, s. τέχνη s. ἐπιστήμη, Ars s. Scientia ostendendi et prodendi aquas iis qui eas quærent. Democr. Geop. 2, (6, 1.) Περὶ δὲ τῆς *υδροφαντικῆς*, ὑπὸ δὲ τινῶν *υδρομαστευτικῆς* λεγομένης, νῦν ἐροῦμεν. Quibus verbis subjungit, Ἀποφαίνονται γὰρ οἱ περὶ τῶν *υδροφαντικῶν* τὴν ἐμπειρίαν εἰληφότες, τὰ μὲν πεδία, ἄνυδρα ὑπάρχειν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τῶν δὲ ὀρέων ἔνυδρα τὰ πλεῖστα. Ubi etiam nota τὰ *υδροφαντικά*, Quæ ad *υδροφάντας* pertinent, Quæ τῆς *υδροφαντικῆς* propria sunt.

* *Υδροφόβος*, *δ*, *ή*, Qui aquam timet. Plin. 29, 5. Est limus salivæ sub lingua rabiosi canis: qui datus in potu, fieri hydrophobos non patitur. Nisi ibi cum *υδροφόβους* malis subaudire morbos: ut ap. Cels. 5. de morsu canis rabiosi, Solet autem in eo vulnere, ubi parum occursum est, aquæ tumor nasci: *υδροφόβους* Græci vocant: miserrimum genus morbi, in quo simul æger et siti et aquæ metu cruciatur. Hinc Gorr. *Υδροφόβος*, inquit, SEU *Υδροφοβία*, Aquæ metus: symptoma est morsus rabiosi canis: aliis statim, aliis quadragesimo die, aliis etiam serius supervenit. Sed nemo eorum, qui a rabioso cane demorsi fuerint, immunis ab ea affectione est, qui neglexerit aut male subierit curationem: idque maxime si corpore fuerit cacochymo et melancholico. In tantum autem aquam (nec eam modo, ut fertur, sed omne etiam liquoris genus) metuunt, ut ea visa, animo vehementissime perturbentur. Res quidem admiratione digna, cum ita affecti, canibus fere similes evadant, non modo rabie, latratibus et morsibus æque pestiferis,

quibus obviam factos petunt, sed calida etiam siccaque intemperie et siti. Hujus causas qui investigarunt, existimant eos aquam tantopere aversari, quod in ea, tanquam in speculo, intueantur se rubenti facie, torvis oculis et supra humanum morem efferatis: unde non aquam modo, sed quidquid etiam pellucidum est, abhorrent. Alii dicunt in iis fieri *υδροφοβίαν*, quod canis, a quo morsi sint, imaginem in aqua cernere sibi videantur. Sunt qui vanam esse hujus rei inquisitionem dicant, ipsamque *υδροφοβίαν* nihil aliud esse quam insanix ex atra bile genus. Hæc ille inter alia. [*Υδροφόβος*, i. q. *υδροφοβία*, Diosc. 7. Præf. Μήπω περιπεπτωκότων *υδροφόβῳ*. "Bernard. Rel. 70." Schæf. Mss. **Υδροφόβας*, *δ*, i. q. *υδροφοβία*, Plut. 8, 915. 919. Reiskio susp. Vide Lobeck. Phryn. 639.] *Υδροφοβικός*, ut *υδροφοβικὸν πάθος*, Morbus *υδροφοβικός*: quo sc. aliquis a cane rabioso morsus aquam timet perinde ut ipse canis a quo morsus est. Diosc. 7, 2. de morsu canis rabidi, Ὑστερον δὲ ἐμποιεῖ πάθος τὸ καλούμενον *υδροφοβικόν*. Item *υδροφοβικοὶ* homines dicuntur Qui eo πάθει laborant, qui et *υδροφόβοι*. ["Bernard. Rel. 73." Schæf. Mss.] Est inde et VERB. *Υδροφοβιάω*, Aquam timeo, Laboro eo morbo quī *υδροφοβία* nominatur: ut Diosc. 7, 2. scribit Themisonem, secundum quosdam, φιλῶ *υδροφοβιῶντι* προσκαρτερήσαντα προθύμως καὶ συμπαθῶς, εἰς τὴν ὁμίαν ἐμπεσεῖν διάθεσιν.

**Υδροφόρος*, *δ*, [et *ή*, ap. Xen. K. 'A. 4, 5, 9.] Aquæ gerulus, Lixa s. Calo qui aquam afferre domum solet. Lucian. (1, 547.) Πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ *υδροφόρον* αὐτὸν ἀποδεικτέον. Hes. (3, 62.) *υδροφόρους* exp. *υδροφόρους*: forsitan iis verbis intelligens Canales qui aliquem in locum aquam ferunt, aquagia s. aquæductus. [Herod. 3, 14. "Ad Lucian. 1, 303. 2, 90. Jacobs. Anth. 9, 8. Valck. Hipp. p. 180. Bergler. Alciph. 380." Schæf. Mss. "Manetho 1, 85. LXX. (Deut. 29, 11.) Wakef. Mss.] *Υδροφορέω*, Aquam gero, s. fero, ὑδωρ φορέω, ut Hom. loquitur. Athen. (456.) Τὸν Τρωϊκὸν μῦθον, ἐν ᾧ ὁ Ἐπειὸς *υδροφορεῖ* τοῖς Ἀτρεΐδαῖς. Et ap. Ælian. legimus *υδροφοροῦσης* pro eo quod Cic. dicit Aquam ferentis mulierculæ, narrans quædam de Demosthene. [Lucian. 1, 129. 303. 3, 62. Xen. K. 'A. 4, 5, 8. Geop. 15, 2, 4. **Υδροφόρησις*, Eust. 1323.] *Υδροφορία*, *ή*, Aquæ gestatio. Suidas ex Apollonio tradit *υδροφορίαν* Athenis fuisse ἐορτὴν πένθιμον ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ κατακλυσμῷ ἀπολομένοις, Festum lugubre in eorum memoriam institutum, qui diluvio periissent. Meminit et Hesych. [Lucian. 1, 303. **Υδροφόρια*, τὰ, Festum ab Æginetis Apollini habitum, Schol. Pind. N. 5, 81. **Υδροφορικόν* ἀγγεῖον, Suid. v. Κρωσσός." Schleusn. Mss. **Υδροχάρης*, Eust. II. B. p. 192, 38. Od. I. p. 341, 22. **Υδροχάρης*, Nomen ranæ, Batrach. 225.] *Υδροχόη*, Aquagium, Aquæductus, qui sc. aquam ducens aliquo effundit. Hes. *υδροχόας* exp. ἀμάρας: quæ sunt sulci et aquæductus per quos ὁ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανδρον Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὑδατος ῥέον ἡγεμονεύει. ["Mær. 381. et n." Schæf. Mss.] Apud Suid. vero in Ms. etiam Cod. LEGITUR *Υδροχεῖα*, δεξαμεναί: cum hoc exemplo, Ὀλκὸν τοῦ ὑδατος ἐπεσκεύασε, καὶ *υδροχεῖα* ἐπενόησεν. Supra autem *υδροδόκους* dici Cisternas et aquarum receptacula annotavi. ["Υδροχεῖον, Toup. Opusc. 1, 507." Schæf. Mss. Menandri Excerpta p. 124.: melius **Υδροχοεῖον*, Gl. Aqualæ. **Υδροχόιον*, Clement. Homil. 10, 1, 26. 11, 1." Kall. Mss.] *Υδροχόος*, *δ*, Aquarius: unum ob duodecim zodiaci signis, de quo Ovid. Jam levis obliqua subsedit aquarius urna. Frequens ejus mentio tum ap. alios, tum ap. Proclum in Sphæra, ubi dicit Ὑδωρ το ἀπὸ *υδροχόου*, Aqua quæ ab aquario effunditur. Pingunt hunc esse Ganymedem ab Jove raptum: quoniam sc. ἔστηκεν ἔχων οἰνόχόην, καὶ ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὑγροῦ, ἥτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι τοῦ Γανυμήδους, ut Theon ap. Arat. annotat: a quo Arato non tantum *υδροχόος* nominatur, SED ET *Υδροχοεύς*: ut Phænomen. 389. σποράδην ὑποκείμενοι *υδροχοῇ*: ubi etiam paulo post ait, ἐγγύθι δὲ σφῶν Δεξιτερὴς ἀπὸ χειρὸς ἀγαθοῦ *υδροχόου*, Οἷη τίς τ' ὀλίγη χροῖς ὑδατος ἐνθα καὶ ἐνθα Σκιδνάμενον, χαροποὶ καὶ

ἀναλδές εἰλίσσονται. Τοὺς πάντας καλέουσιν ὕδωρ. Habet enim ὁ ὑδροχόος ὡς περ ὕδρεϊον ἀπὸ ἀστέρων, ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐξ κάτω ἀστέρες φέρονται, ὕδατων χύσιν ἀπομυμύμενοι. Cic. ea verba sic vertit, Propter Aquarius obscurum dextra rigat amnem, Exiguo qui stellarum candore nitescit: Quæ tenues stellæ perhibentur nomine Aquai. Et German. Nec procul hinc dextra diffundit Aquarius undas, Atque imitata cadunt errantis signa liquoris. Vide et Festum Avienum. Ὑδροχόος, Manetho 2, 95. "Jacobs. Anth. 10, 87. Orpheus Terr. Mot. 66. Cælestis, ad Lucian. 1, 210. Ὑδροχοεύς, ad Charit. 756." Schæf. Mss.] Ὑδρόχυτος, Aqua perfusus. Affertur enim e Nonno ὑδροχύτων κόλπων pro Sinuum aqua perfusorum. [Eur. Cycl. 66. κρήναισι. * Ὑδροψύγιον, Gl. Frigidarium.]

Ὑδρηχός, i. q. ὕδροχόος, i. e. Aquarius; sed magis Poeticum. Apud Hes. vero LEGITUR Ὑδρηχός, ἰχθύες, Pisces. [Plut. 6, 132. 10, 320. "Πῶμα ὑδρηχόν, Aquæ potum, dixit Eur. ap. Athen. 158." Schw. Mss. "Wakef. Phil. 714." Schæf. Mss. "Ὑδρηχός, pro ὑδρηχός, Manetho 6, 747." Schleusn. Mss.]

Ὑδραγωγός, Aquam educens, ut ὕδραγωγὸν φάρμακον ap. Actuar. inter καθαρτήρια. Exp. etiam Aquator: quomodo Cæs. et Liv. appellant Eum cui aquandi s. aquæ advehendæ cura commissa est. Substantive etiam accipitur pro Aquagio s. Aquæductu, ὑδροχόῃ, ut Eccles. 24, (31.) Ἐγὼ ἡ σοφία ὡς διώρυξ ἀπὸ ποταμοῦ, καὶ ὡς ὕδραγωγός ἐξῆλθεν εἰς παράδεισον. Itidemque 4 Reg. 18, (17.) legitur Ἐν τῷ ὕδραγωγῷ, In aquæductu. [Aquam adducens, de Sirio, Plut. 7, 444. 9, 620. "Ad Dionys. H. 1, 581. ad Charit. 218." Schæf. Mss. "Artemid. 246. Manetho 1, 84." Wakef. Mss. "Chamædaphne, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss. * Ὑδραγωγέω, Strabo 13. p. 914.] SED ET Ὑδραγωγία exp. Aquæductus; item et Aquæ deductio. ["Joseph. 428, 40. * Ὑδραγωγικός, Suid. 2, 436." Wakef. Mss.] NEC NON Ὑδραγωγέϊον itidem pro Aquæductu Bud. affert e Strab. 68. ["Ad Thom. M. p. 11." Schæf. Mss.] "Scribitur etiam Ὑδραγωγίον," [Gl. Aquarium, Ductus, Aq. 2 Sam. 8, 1. "Gruet. Inscr. 1066." Kall. Mss.] "Ὑδρογώγιον, in VV. LL. perperam pro ὕδραγώγιον."

Ὑδράργυρος, ὁ, Argentum vivum, ut interpr. ap. Diosc. 5, 102. et 6, 29. ubi de ejus vi lethali et remediis agit. Plin. tamen iuter ea duo distinguit, ut Gorr. quoque annotat, cujus hæc sunt verba: Ὑδράργυρος, Argentum vivum: metallum est in argentifodinis nascens, album, aquæ instar liquidum et valde mobile. Duo sunt ejus genera, unum naturale, alterum factitium. Naturale, ut ait Diosc., in argentifodinis, cameratis earum tectis pendens et in stillas concretum reperitur. De eo scripsit Plin. in argenti venis lapidem esse, cujus vomica liquoris æterni argentum vivum appellatur. Factitium autem e minio paratur hunc in modum, In patinam fictilem minium inditur, atque ubi diligenter luto circumlita est, accensis carbonibus superponitur: postea quæ operculo adhæserit fuligo, deradenda: hæc enim postquam refrigerata coerit, argentum vivum est. Natura utrique eadem: ideo et ὕδράργυρος utrumque a Græcis dictum, et a Latinis Argentum vivum. Quorum hi quidem in indendo nomine mobilitatem ejus contemplati sunt, hi vero eam quam habet cum aqua similitudinem. Nomen enim ex aqua et argento ductum est, quod argenti quidem colorem referat, nec tamen ut argentum uno loco consistat, sed aquæ modo diffuat: ob id ab Aristot. ἄργυρος χυτὸς dicitur, quod nomen Alex. Aphr. ὕδράργυρον interpr. Verum Plin. purum illud et nativum nominat Argentum vivum, factitium autem illud e minio, Hydrargyrum, diversis verbis diversas res significari putans. Certe Diosc. eod. nomine utrumque appellat, quod non natura modo, sed etiam facultas utrique par esse videatur. Hæc ille inter alia, ap. quem plura vide de natura ejus et facultate. ["O et ἡ, Heusing. Emendd. 442." Schæf. Mss. * "Ὑδραργυρίῳ, Tzet. Ch. 8, 450." Elberling. Mss.] Ὑδραύλαξ, Sulcus aquarius, ut aliqui dicunt, Bud. Ὑδραυλις, εὠς, ἡ, SIVE Ὑδραυ-

λικὸν ὄργανον, Hydraula: Musicum instrumentum, simile ei quod nostra ætate κατ' ἐξοχὴν appellatur Organon: nisi quod in hoc ventis inflantur canales plumbei æreive, in hydraulicis vero aquæ etiam motu et pressionibus coacta anima fistulas replet, et sonos elicit. Ceterum cum ὄργανα sint vel ἐντατὰ, quibus sc. χορδαὶ ἐνταθεῖσαι sono sedunt, vel ἐμπνευστὰ, quæ spiritu inflantur, Aristocles ap. Athen. (174.) quærit inter quæ ὕδραυλις referri debeat; sed in eam inclinans sententiam, esse e numero τῶν ἐμπνευστῶν, quod ejus canales spiritum accipiant aquæ motu, Ἐμπνευστῶν ἂν ἴσως, inquit, ῥηθεῖη διὰ τὸ ἐμπνεῖσθαι τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος κατεστραμμένοι γάρ εἰσιν οἱ αὐτοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀρασσομένοι τοῦ ὕδατος ὑπὸ τίνος νεανίσκου, ἐτι δὲ δίκνουμένων ἀξύνων διὰ τοῦ ὄργανου, ἐμπνέονται οἱ αὐτοὶ, καὶ ἤχον ἀποτελοῦσι προσηγῇ. Dixerat autem ibid. Athen. Ἐκ τῶν γειτόνων τις ἐξηκούσθῃ ὑδραύλεως ἤχος πάντων τις ἡδὺς καὶ τερπνὸς, ὡς πάντας ἡμᾶς ἐπιστραφεῖναι θελγθέντας ὑπὸ τῆς ἐμμελείας. Rursus ibid. Plato dicitur μικρὰν τινα ἔννοιαν δοῦναι τοῦ κατασκευάσματος, νυκτερινὸν ποιήσας ὥρολόγιον ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν. Vide et quæ Vitruv. scribit de hydraulicis organis 10, 13. Idem hydraulas inter aquarias machinas referre videtur capite 10 ejusd. libri; cum enim locutus esset de rotis et tympanis quæ aqua circumaguntur ad molendum farinam, subjungit, Eadem ratione etiam versantur hydraulæ, in quibus eadem sunt omnia, præterquam quod in uno capite axis habent tympanum dentatum et inclusum. Nisi forte dicat hydraulica quoque organa suas habere rotas et tympana, quæ versata impellant ipsa organa et sic cieant sonum. Ubi nota etiam Hydraulæ, a NOMIN. SING. Ὑδραύλης: quod tamen etiam accipi posse videtur pro Eo qui hydraulico organo canit, ut καλαμαύλης. [Gl. Organarius, Nicomachi Geras. Mus. "Ὑδραυλις, Jacobs. Anth. 7, 336." Schæf. Mss. Ὑδραυλικός, Hero Spirit. 227. in Mathem. Vett. * Ὑδραυλέω, unde * Ὑδραυλήσις, i. q. ὕδραυλις, Simplicius ad Aristot. Phys. 160.] Ὑδρέλαιον, τὸ, Aqua oleo misto. Incerta autem et multiplex misturæ ratio est. Diosc. 2, 110. Σὺν ὕδρελαίῳ, Cum aqua cui oleum admixtum est, quam Hydrelæon dicunt. Plut. (8, 634.) Ἐν πρισάνῃ καὶ σικύᾳ καὶ ἐν ὕδρελαίῳ τὴν ἰατρικὴν ἀπολοιπεῖν. Ὑδρεντεροκῆλη, Herniæ species composita, quando sc. una cum intestino aquosus humor in scrotum descendit, Gorr. supra Ὑγρεντεροκῆλη. Ὑδρηγός, Sulcus aquarius, Aquæductus, Aquagium, Hes. in exponendo Ἀπώρυξ, [et Ῥωδῆς, Suid. vv. Παροχέτευε, Ὀχετηγία. "Lex. Hafn. Ms. Ῥύακες ῥεύματα, ὕδρηγοί." Osann. Auct. Lexx. Gr. 159.] Ὑδρόμφαλον, τὸ, Supervacui humoris circa umbilicum collectio: continetur autem humor ille interdum sub umbilico, indeque in tumorem attollitur. Gorr. ex Auctore Definit. Medic. [* Ὑδροσφάντης, Parasiti nomen, Aleiphr. 3, 61. Bast. ad Greg. Cor. 872.]

Ὑδρωψ, ὥπος, ὁ, Hydrops, s. Hydropsis, (nam et ita appellatur a Plin.) Ciceroni Aqua intercus, Celso Aqua inter cutem. Græci ὕδερρον, ὑδρίασιν, nec non παρέκχυσιν alio nomine vocant: Quintus Serenus Sammonicus languorem aquosum et lymphaticum errorem etiam, qui de hoc morbo sic cecinit, Corrupti jecoris vitio vel splenis acerbis Crescit hydrops, aut cum siccata febre medullæ, Atque avidæ fauces gelidum traxere liquorem: Tum lymphæ interius vitio gliscente tumescit, Secernens miseram proprio de viscere pellem. Et Horat. Cann. 2, 2. Crescit indulgens sibi dirus hydrops: Nec sitim pellit nisi causa morbi Fugerit venis, et aquosus albo Corpore languor. Est autem ὕδρωψ, ut annotat Gorr., Morbus in tumorum genere præter naturam: verum tumor alias totius corporis, interdum autem ventris. Ille, perpetuo ab humore: hic, aliquando a flatu etiam excitatur. Quo fit ut triplex sit omnis hydrops. Alius enim fit humore per totum corpus effuso, qui ἀνὰ σάρκα et ὑποσαρκίδιος et σαρκίτης et λευκοφλεγματίας dicitur: alius, solo ventre aqua distento, qui ἀσκίτης: alius vero solo ventre flatu pleno et tumente, qui τυμπανίας s. τυμπανίτης appel-

latur. Sed omnium quidem communia sunt ista fere, quod jecinore vehementer refrigerato oriantur, sintque depravatæ sanguificationis symptomata, sive primario, propter phlegmonem aut scirrhum aut aliud vitium, jecur male affectum sit: sive lege consortii, quod illi cum aliis partibus intercedit, quodque omnis a cachexia initium sumat. Tamen manifestis ab invicem distinguuntur differentiis. NAM 'Ανὰ σάρκα, SIVE 'Υποσαρκίδιος, SIVE Σαρκίτης, ΑΥΤ Λευκοπλεγµατίας ὑδρωψ, toto corpore ex æquo tumet, redditque corpus laxum, pallidum, et emortuo simile; et, si digitum in carnem paulo altius adegeris, cavitatem ibi impressam diutissime retinet. Qui vero NOMINATUR 'Ασκίτης ὑδρωψ, est Abdominis ab aquoso humore distentio. Colligitur ille inter peritonæum et intestina veluti in utre quodam: unde morbo nomen. Habet autem nonnihil spiritus secum admistum. In eo cum venter supra modum intumescat, reliquum corpus alimentum non sentit, et consumitur. Aliquando tamen invalescente morbo tumor ad femora usque procedit, et pedes scrotumque invadit. Occupat nonnunquam et thoracem: id quod fit non tam e propria ascitis ratione, quam e complicatione hydropis anasarca cum eo; hæc enim jam sunt illius rudimenta. AT Τυµανίας SIVE Τυµανίτης, abdomen multo flatu distendit, non tamen sine ullo prorsus humore, cujus etiam aliquid omnino remistum est: totus venter eo circumquaque tensus est, et percussus, tympani modo sonat: omnium autem is periculosissimus esse a Gr. Medicis perhibetur, inter quos Hippocrati siccus etiam hydrops nominatur. A Nicandro VOCATUR Τυµανόεις ὑδρωψ, 'Α. 341. ὡς δ' ὁπόθ' ὑδρωψ Τυµανόεις ἀνὰ μέσον ἀφυσγετὸν ὀμφαλὸν ἰζει, 'Αμφὶ δέ οἱ γυῖοις τετανὸν περιφαίνεται ἔρφος. Primus autem, quem Gal. ὑποσαρκίδιον vocat, dicitur ETIAM 'Υποσάρκιος, nec non ὁ ὑπὸ σάρκα: ut ap. Diosc. 2, 52. Πρὸς ὑδρωπας ὑποσαρκίους ποιεῖ, Ad aquas inter cutem fusas: 2, 3. Τοῖς ὑπὸ σάρκα ὑδρωψι, Vitiis aquæ subter cutem fusæ; sic enim quidam Latine interpr. Plura si requiras, adi Gal. τῶν κατὰ Τόπους, 9, 3. Paul. Ægin. 3. in c. περὶ ὑδέρων, Aet. Tetrab. 3. Serm. 2, c. 20.: Corn. Cels. 3, 21. || 'Υδρωψ εἰς ἀμίδα, Morbus quidam qui διψακὸς alio nomine dicitur, et διαβήτης, a Plin. Urinæ profluvium. Gal. de Caus. Sympt. 3. Καὶ ὁ καλούμενος ὑδρωψ εἰς ἀμίδα τινὲς δὲ διαβήτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. || Præterea ὑδρωπος nomine dicitur Serosa illa et mucosa proluvies, quæ in partu egeritur: οἱ ἐκ τῶν τόκων ἰχῶρες. Hippocr. περὶ Φύσιος Παιδίου, 'Εκ δὲ τοῦ ὀμφαλοῦ τὸ χορίον τεταμένον ἐστὶ, μετὰ δὲ ταῦτα ὑδρωψ ἔρχεται. ["Thom. M. 864. ad Charit. 730. Mær. 377. et n." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 7, 9.] || Apud eund. Hippocr. 2 Epidem. Dioscorides oxytonos LEGIT 'Υδρωψ, significari eo vocabulo dicens τὸν ὑδρωποειδῆ, teste Gal. Lex. Hippocr. Quod COMP. 'Υδρωποειδὴς accipiunt pro simplici DERIVATO 'Υδρωπικὸς, Hydropicus. Id autem si de homine dicitur, significabit Eum qui hydropes s. aqua intercute laborat, ut ap. Horat. Si noles sanus, cures hydropicus. Sin vero alicui morbo tribuatur signif. Hydropi proprius, s. Talis qualis hydropem comitatur, vel etiam Ad hydropem pertinens, ut ὑδρωπικὰ οἰδήματα affertur pro Cutem subeuntium aquarum tumores. ["Toup. ad Longin. 281. Huschk. Anal. 258. Jacobs. Anth. 9, 507." Schæf. Mss.] At ὑδρωπικὸν πάθος signif. potius Ipsam hydropisin. Est porro ab ὑδρωψ derivatum etiam [ADJ. *'Υδρωπιώδης, Hippocr. 190. 407. 1040. ET] VERB. 'Υδρωπιάω, significans Hydropicus sumi, Aqua intercute laboro, Intercutibus vitiis madeo, ut Gell. loquitur. Diosc. 3, 123. de trifolio, Βοηθεῖ δὲ τὸ σπέρμα καὶ τὰ φύλλα πινόμενα ἐν ὕδατι πλευριτικοῖς, δυσουροῦσιν, ἐπιληπτικοῖς, ἀρχομένοις ὑδρωπιᾶν, Iis qui aquæ inter cutem principia sentiunt. Legitur et ap. Alex. Aphr. Probl. 1. [Plut. 6, 515. 9, 303. 10, 390. Theophr. Fr. 7, 5. "Thom. M. 864. Mær. 377. et n." Schæf. Mss. "Artemid. 43." Wakef. Mss.] Sed notandum est, ap. Suid. non per ω, sed per ο SCRIBI 'Υδρωπικὸς, ET 'Υδρωπιῶντες, in Ms. etiam Cod., ut ap. Paul. Ægin. quoque ὑδρωπιωσῶν

Α γυναικῶν reperitur. [* "Υδροπίασις, Lex. Hafn. Ms. "Υδρος ὑδροπίασις." Osann. Auct. Lexx. Gr. 159. "Υδροπα etiam habent, ante Schneid., Edd. Theophr. H. Pl. 7, 6.] AT 'Υδρώπισις, quod in VV. LL. habetur itidem pro Aqua intercus, ὑδρωψ, videndum est an ut a Plinio et quibusdam Latinorum aliis, ita et a Græcis usurpatum sit. Porro ex ὑδρωπιῶ, COMP. 'Εξυδρωπιῶ, Hydropisi corripior, Hydropicus fio. Aristot. H. A. 5, 20. de insectorum interitu, Οἱ δὲ μύωπες καὶ τῶν ὀμμάτων ὑδρωπιῶντων φθείρονται, Aqua intercute oculorum excæcati moriuntur. Ubi rursum in quibusdam Edd. legitur ἐξυδρωπιῶντων, per ο.

"Ανυδρος, ὁ, ἡ, Aqua carens, Aquarum expers, penuria laborans, ut ἄ. τόπος supra in 'Υδροφαντικός. Itidem ἡ ἀνυδρος χώρα dicitur vel γῆ, Terra quædam aquis carens, arida et siticulosa. Cujus ap. Herod. (2, 7. 149. 3, 4.) mentio fit, nec non ap. Athen. (44.) ubi Mago Carthaginensis dicitur τρις τὴν ἀνυδρον διελθεῖν ἄλφειτα ξηρὰ σιτούμενος. A Plin. autem et Anydros insula commemoratur. Plut. 2 de Fort. Alex. Θῖρας ἀνύδρους τὰς Γεδρωσίαν καὶ 'Αραχωσίαν οὐδεύων. Planta etiam ἀνυδρος dicitur Quæ aquis caret, Quæque nullis aut certe raris aquæ laticibus rigatur: ut ap. eund. Athen. 3. init. de cucumerum generibus, Καὶ τοῦτων τὸν μὲν Λακωνικὸν (sc. σίκνον Theophr. ait) ὑδρευόμενον βελτίω γίνεσθαι, τοὺς δ' ἄλλους ἀνυδρους. Sed suspicio est, eum scripsisse ἀνυδρεύτους pro ἀνύδρους, ut legimus ap. ipsum Theophr. H. Pl. 7, 4. Τοῦτων δὲ ὁ μὲν Λακωνικὸς ὑδρευόμενος, βελτίων, οἱ δ' ἑτεροὶ ἀνύδρευτοι. ["Jacobs. Anth. 8, 69. Markl. Suppl. 207. Tro. 1084. Wakef. Ion. 89." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 729. * "Ανυδρον, Solanum mariscum, Diosc. Notha 467." Boiss. Mss.] 'Ανυδρία, ἡ, Aquæ penuria, Aquarum inopia. Thuc. 3, (88.) Θέρους δὲ δι' ἀνυδρίαν ἀδύνατα ἦν ἐπιστρατεῦναι, Ob penuriam aquæ. Xen. K. Π. 8, (6, 10.) Τοῦτων δὲ τὰ πέρατα τὰ μὲν διὰ θάλασσαν, τὰ δὲ διὰ ψύχος, τὰ δὲ διὰ ὕδωρ, τὰ δὲ δι' ἀνυδρίαν δυσοίκετα. Ut et Plut. Alex. (26.) Δι' ἀνυδρίαν ἐρημός ἐστιν: (42.) Πρὸς τὴν δὴ δώξιν, ἀργαλέαν καὶ μακρὰν γινομένην ἀπηγόρευσαν οἱ πλείστοι, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀνυδρίαν, ubi ipse etiam Alexander κακῶς ὑπὸ δίψους ἔχε. ["Diod. S. 2, 391." Schæf. Mss. Lobeck. l. c.]

"Ανυδρος, ὁ, ἡ, i. q. ἀνυδρος: UNDE 'Ανυδρία, ἡ, itidem Aquarum inopia s. penuria, ut ἀνυδρία. [Plato de LL. 8. p. 844. Lobeck. l. c.] Vide "Ενυδρος.

["Αφιδρος, Aqua carens, Hippocr. 289, 24. "Τoup. Opusc. 2, 246." Schæf. Mss.]

["Βαθύνυδρος, Altus, Schol. Il. I. 14. Π. 3. Phav. 495.]

["Δίνυδρος, Hippocr. de Aff. Int. 28. 'Η δὲ γαστήρ δίνυδρος καὶ μεγάλη, ὥσπερ λαμπτήρ. Vide Schn. Lex.]

"Ενυδρος, ὁ, ἡ, oppositum præcedentibus ἀνυδρος et ἀνυδρος, ut patet e Democriti quodam loco in 'Υδροφαντικός citato, nec non ex hoc Hesiodi versu (Fr. 58.) "Αργος ἀνυδρον ἐὼν Δαναὸς πολήσεν ἐνυδρον. Sic ἐνυδρον φρουρίον, Castellum aquis riguum, Aquas in se habens. Et τὸ ἐνυδρον eod. modo opp. τῇ ἀνυδρίᾳ s. ἀνυδρία, significans sc. Aquarum copia et abundantia: nisi malis Aquas in se habere, Aquis irriguum esse, Aquosum esse et riguum, ut ap. Herodian. 6, (6, 5.) de Alexandro Antiochiam reverso, 'Ραδίως ἐπεβρώσθη τῷ εὐψυχῇ καὶ ἐνυδρῷ τῆς πόλεως, μετὰ τὸν ἐν Μεσοποταμίᾳ ξηρὸν αὐχμὸν. || Item ἐνυδρος Gemma dicitur quædam ob fluctuantem in ea aqueum liquorem. Plin. l. ult., cap. antepen. Enhydros semper rotunditatis absolutæ, in candore est levis, sed ad motum fluctuat intus in ea veluti in ovis liquor. || Animal vero aliquod cum ἐνυδρον dicitur, signif. In aquis degens, Aquaticus, Aquatilis, ut τὰ ἐνυδρα ζῶα ap. Arist. et alios. ["Ad Charit. 753. Markl. Iph. p. 276. Wakef. Ion. 890. Phil. 1454. S. Cr. 4, 87. Porson. Phœn. 669. Valck. p. 253. Aristoph. 'Α. 880. Fischer. Proll. ad Palaeph. 60. Pierson. ad Mær. p. 12. Toup. Opusc. 2, 246. Zeun. ad Xen. K. Π. 275. ad Lucian. 1, 183. ad Herod. 302. ad Diod. S. 1, 332." Schæf. Mss. "'Ενυδρος βοτάνη, Herba aquatica s. radice aquis

innatans, Paul. Aegin. 7. p. 255., ubi τῷ χερσαῖος opponitur. "Ενυδρος μαντική, Divinatio per aquam, Suid. v. Δαμόστρατος." Schleusn. Mss.] || Hes. substantive etiam accipit, dicens esse ζῶον ποτάμιον ἀμφίβιον, ὁμοιον κάστορι, Animal fluvatile, nunc in terra nunc in aquis agitans, simile fibro. Pro quo forsitan SCR. 'Ενυδρίς, s. "Ενυδρίς, quod ap. Aristot. legitur et Plin., nec νοη ap. Herod.: Aristot. enim H. A. 8, 5. "Ενια δέ, inquit, τῶν τετραπόδων καὶ ἀγρίων ζῶων ποιῆται τὴν τροφήν περὶ λίμνας καὶ ποταμούς, περὶ δὲ τὴν θάλατταν οὐδὲν, ἔξω φύκης" τοιαῦτα δὲ ἐστὶν ὅ,τε καλούμενος κάστωρ, καὶ τὸ σαθέριον, καὶ τὸ σατύριον, καὶ ἐνυδρίς, καὶ ἡ καλουμένη λάταξ· ἔστι δὲ τοῦτο πλατύτερον ἐνυδρίδος, καὶ ὀδόντας ἔχει ἰσχυρούς. Et paulo post, Δάκνει δὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ ἐνυδρίς, καὶ οὐκ ἀφήσιν, ὡς λέγουσι, μέχρις ἂν ὁστοῦ ψόφον ἀκούσῃ. Unde Plin. 32. cap. ult., Medicis fibri, quorum e genere lustras nusquam mari accepimus mergi: 8, 30. de Ponticis fibris loquens, Animal horrendi morsus; arbores juxta flumina ut ferro cædit; hominis parte comprehensa, non ante quam fracta concreperint ossa, morsus resolvit. Cauda piscium iis: cetera species lustræ: utrumque aquaticum, utrique mollior pluma pilus. Quo in loco nota eum generaliter fibris tribuere quod Aristot. eorum speciei τῇ ἐνυδρίδι. Herod. 4, (109.) de lacu quodam, s. palude, in Ida monte, 'Εν δὲ ταύτῃ ἐνυδρίες ἀλίσκονται καὶ κάστορες, Lustræ et castores. Et 2, (72.) de animalibus Ægypto sacris, Γίνονται δὲ καὶ ἐνυδρίες ἐν τῷ ποταμῷ, τὰς ἱρὰς, ἥγνηται εἶναι. Quibus tamen in Il. præpostera scriptura ap. eum EXTAT 'Ενυδρίες pro 'Ενυδρίες. "Ενυδρίς a Plin. refertur etiam inter Colubrorum et Serpentium genera; nam 30, 3. de dentium dolentum remediis loquens, Caninus dens sinister maximus, circumscarnificato eo qui doleat: aut draconis os e spina, ita enhydridis. Est autem serpens masculus et albus. Et 32, 7. Enhydrys vocatur a Græcis coluber in aquis vivens: hujus quatuor dentium superioribus in doloribus superiorum gingivas scarificant, inferiorum inferioribus. ["Ad Herod. 329. Toup. Opusc. 2, 58." Schæf. Mss.]

Porro ab "Ενυδρος COMP. 'Ενυδρόβιος, ὁ, ἡ, Vivens in locis ἐνυδρίαις, idem cum posteriore ἐνυδρος, significante In aquis degens, In undis vivens, Aquatilis, Aquaticus. ["Jacobs. Anth. 9, 150. Toup. Opusc. 2, 58." Schæf. Mss.] 'Ενυδροθηρευτής, ὁ, Aquatilis venator, Qui venatur et capit τὰ ἐνυδρία, Piscator. Apud Hes. vero ἐνυδροθηρευτής, quod itidem exp. ἀλιεύς. [* 'Ενυδρέω, Erotian. ἐνυδρέοντα· καθυγραίνοντα: Schneidero susp.] Derivatū inde et SUBST. 'Ενυδρία, ἡ, significans Aquæ copia, ut τὸ ἐνυδριον. Nisi simpliciter Loco aquam habenti tribuatur. [Schneidero prava videtur scriptura pro ἐνυδρία. * "Ενυδρίως, (1, 9.) p. 18." Wakef. Mss. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 259.] ET VERB. 'Ενυδρώ, Reddo ἐνυδριον. Unde ἐνυδρώθη, quod Hes. exp. ὑδροπικὸς ἐγένετο, Factus est hydropticus, In hydropsin incidit. Ita ut homo quoque ἐνυδρος dici queat In quo τὸ ὕδωρ s. ὁ ὑδρωψ dominatur.

Εὐνυδρος, ἡ, Bonam habens aquam, Bonis aquis riguns, etiam Aquis abundans, Aquosus: γῆ, Herod. (4, 47.) Sic Philo V. M. 1. "Αγων τὴν ποίμνην εἰς τόπον εὐνυδρὸν τε καὶ εὐχόρτον, In locum aquosum et pasuum. Et rursum, Εὐνυδρὸν ὄντα τόπον καὶ εὐχόρτον, καὶ προβατευσίμην ἀφθονον πόαν ἀπαντοματίζοντα, Aquis scatentem. E Platone etiam εὐνυδρότερος pro Ad aquandum commodior. ["Markl. Iph. p. 276. Jacobs. Anth. 6, 224. Antiphan. 7. Porson. Phœn. 669. Valck. p. 254. Fischer. ad Palæph. Prolus. 60. Zeun. ad Xen. K. II. 275. ad Herod. 302. ad Diod. S. 1, 332. Conf. c. ἐνυδρος, ad Lucian. 1, 764. 765. * Εὐνυδρέω, Fischer. l. c." Schæf. Mss. Strabo 8. p. 223. * Εὐνυδρία, 5. p. 333. Sieb.]

*Εφνυδρος, pro quo IONICE *Εφνυδρος, ὁ, ἡ, i. q. ἐνυδρος, Aquosus, Aquis scatens. Diosc. 1, 14. 'Εν ἐφνυδρίαις τόποις φύεται, In locis aquosis et udis nascitur. Ventus quoque ἐφνυδρος dicitur, ut Lat. Aquaticus, Udu; dicit enim Virg. Udo noto: Ovid. Aquaticus auster; alibi canens, Nec tepidus pluvias

A concitat auster aquas: s. Pluvius; i. e. Aquas s. Pluvias afferens, ut Hes. quoque exp. ὕδωρ ἄγων, et Suidas, ὕδωρ ἐπάγων: procul dubio respicientes ad h. l. Od. E. (458.) αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγαν αἰὲν ἐφνυδρος, Aquaticus udusque Zephyrus. Plin. leuiter pluvium esse tradit hunc Zephyrum s. Favonium, 18, 34. Ipse leuiter pluvius, tamen est siccior Favonius. Suidas cum ἐφνυδρος exposuisset ὕδωρ ἐπάγων, subjungit, ἐφνυδρίαις κολυμβηταῖς: et hunc Anonymi cuspian locum, 'Εφνυδρίας δὲ ἀλύσεις διατείνας διὰ τοῦ στόματος τοῦ λιμένος. Quorum tamen locorum neutri ea exp. convenit, estque ambiguum sintne ἐφνυδρίαι ἀλύσεις, Quæ per summas aquæ partes et ipsam superficiem tenduntur, an vero Quæ sub aquis: itidemque an ἐφνυδρίαι κολυμβηταῖς sint Natatores, qui summum æquor tranant, au vero Urinatores, qui aquas subeunt. Utrobique enim pro posteriori signif. videtur scribi potius debere ἐφνυδρίαι quam ἐφνυδρίαι: sicut et ap. Thuc. ἐφνυδρίαι κολυμβηταῖς habebis infra. [Philostr. 774. 776. Theophr. sæpius. "Toup. Opusc. 2, 210. ad Herod. 351. ad Lucian. 1, 303." Schæf. Mss. "Pluviosus, Aristid. 302." Wakef. Mss. * "Εφνυδριον, Equisetum, Diosc. Notha 465." Boiss. Mss.] UNDE 'Εφνυδρία, ἡ, significans idem cum ἐνυδρία. In VV. LL. tamen esse dicitur Urna tam vini quam aquæ. [* 'Εφνυδρία, Nymphæ aquatica, Parthen. 14. Brunck. Anal. 2, 252. Huschk. Anal. 202. "Jacobs. Anth. 7, 355. Alex. Æt. 5. Hermocreon 1. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 9. Verh. ad Anton. Lib. 207. LB." Schæf. Mss. "Leon. Tar. ap. Jacobs. Anth. 13, 652." Boiss. Mss. * 'Εφνυδρίς, idem, Artemid. 2, 43. 4, 34. At Glossæ: * "Εφνυδρίς· ἐξάπουν ἐπινηχόμενον τῷ νώτῳ· Timulus.] AT 'Εφνυδριον Athenis dicebatur Apparitor qui clepsydras moderabatur. J. Poll. 8. cum locutus esset de fonte quodam, e quo τὸ ὕδωρ ἐφέρετο ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις, (solebant enim ad clepsydras dicere causas, ut in "Υδωρ quoque docui,) subjungit, ἐπιμελητὴς δὲ τις κληρωτὸς ἐγένετο, ὃς ἐκαλεῖτο 'Εφνυδριον, ὁ παραφυλάττων τὴν ἰσότητα τῆς κλεψύδρας: ad quem

C Dem. pro Cor. Σὺ δ' ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, Obtura, Siste, Bud. Sed notandum est ap. Suid. disjunctim scribi ἐφ' ὕδωρ, itidemque ap. Hes. Is enim cum e quopiam attulisset ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, Sortiri clepsydræ moderandæ munus, subjungit, Λαγχάνει τις ὕδωρ παρατηρήσων τὸ ἐν ταῖς δίκαις. Eamque scripturam præfero ei quæ ap. J. Poll. extat, licet Bud. quoque ipsam sequatur. Sed scribendo disjunctim articulum præfigendum crediderim.

Κάθυνυδρος, Aquosus, Abundans aquis, Præhumidus, ut κάθυγρος. ["Heyn. Hom. 7, 104." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 158. κρατήρ.]

* Λειψνυδρος, unde * Λειψνυδρέω, Nicet. Annal. 2, 5. "Λειψνυδρία, ἡ, Aquæ defectus s. penuria. "Theophr. C. Pl. 5, 16. Δι' ἐνδειαν τροφῆς, οἷον ἡ "Λειψνυδρίαν ἢ χώρας κακίαν. At Λειψνυδριον, Lips-hydrium, Locus Atticæ, dictus itidem ab aquarum inopia. In eo obsessos quosdam fortes viros Pisi-stratus vicit: unde Prov. 'Επὶ λειψνυδρίῳ μάχη, in infelicem exitum virorum strenuorum." ["Jacobs. Anth. 6, 296. * 'Επιλειψνυδριος, ibid." Schæf. Mss.] "Λειψνυδριον, Locus quidam ἄνυδρος, e re sic dictus."

Μελάνυδρος, Nigras effundens aquas, Nigris scatens s. manans aquis. Il. II. (160.) Καί τ' ἀγέληδον ἱασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Λάφοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ: [Φ. 257. Od. Y. 158. "Heyn. Hom. 5, 528. 7, 138. 169. Wakef. Herc. F. 782. Wolf. ad Hesiod. 61. ad Il. I. 14." Schæf. Mss.]

Παρύδρος, Juxta aquam situs, aquas natus, sætus; ut ἐνυδρος, Qui in aquis degit, Aquaticus. E Theophr. [H. Pl. 4, 12, 12. C. Pl. 5, 16, 2.]

Πολύυδρος, Multis affluens aquis, Multo humore abundans, Plato de LL. [761. Schol. Il. O. 151. J. Poll. 6. p. 664.] Πολυῦδρία, ἡ, Aquarum copia et abundantia, Imbrium frequentia, [Theophr. C. Pl. 2, 14, 2. 4, 4, 13. H. Pl. 6, 18, 7.]

*Υπερύδρος, Supramodum aquosus, Nimis repletus aqua. Ex Hippocr. (522.) affertur etiam pro Distentus aqua inter cutem collecta. Potest poni

etiam pro Eo qui super aquas est.

Υφνδρος, Qui sub aquis est, Sub aquas demersus, Qui aquas subiit, υποβρύχιος. Thuc. (4, 26.) Έσένεον δὲ κολυμβηταὶ ὑφνδροι, de urinatoribus loquens. || Hydronicus, Aqua intercute laborans. Gal. enim ex Hippocr. ὑφνδρους affert pro ὑδερῶντας. ["Toup. Opusc. 2, 210." Schæf. Mss. Conf. c. έφ., Schu. Ind. Theophr.]

Φεύγνδρος, Qui aquam fugitat, refugit et reformidat aquam. Ita vocat Polybus [ap. Cæl. Aurel. A. M. 3, 9.] eum, qui alio nomine ὑδρόφοβος s. ὑδροφοβικός nominatur.

Φιλνδρος, Aquæ amans, Aquis gaudens. Theophr. H. Pl. 7, 5. Φιλνδρα δὲ πάντα τὰ ἄλλα λάχανα καὶ φιλόκοπρα, πλὴν πηγάνου. Suidæ quoque φίλνδρα sunt τὰ φιλονύττα τὸ ὕδωρ. ["Jacobs. Anth. 11, 390." Schæf. Mss.] Affertur ET Φιλνδρίας, NEC NON Φιλνδρ, itidem pro Amans aquæ, sed non additur unde. [Prius habent Phot., Etym. M., Lex. Cyrtilli.]

AT VERB. Φιλνδριάω, Aquas amo, Aquis et locis riguis gaudeo. Apud Hes. legitur, φιλνδρια afferentem pro φιλεῖ τὸ ὕδωρ.

Έξνδρίας ἄνεμος, Ventus cum pluviis aquis erumpens. Aristot. de Mundo, Οἱ δὲ μέθ' ὕδατος ἐκραγέντος ἁθρόως γινόμενοι, ἐξνδρίαὶ λέγονται. Ubi Bud. Έξνδρία, quasi Aquatores, dicuntur Qui cum pluviis aquis grassantur, impetu et confertim effusis. [*Έξνδρίαὶ ἄνεμοι, Callim. Fr. 35.]

Κλεψύδρα, ή, Clepsydra: instrumentum horologicum, in fundo habens exile foramen, per quod aqua sensim et quasi furtim destillat, unde et nomen invenit. Erat autem creber ejus usus in foro; nam causam dicturo aliquam, certa mensura aquam iufundebant: quæ sc. cum defluxisset dicendi finem faceret. Unde ap. Plin. Ep. ad Pomp. Falconem, Abstini causis agendis, quod deforme arbitrabar, ei qui jubere posset tacere quemcunque, silentium: clepsydra indici. Et l. 2. ad Arrianum, Dixi horis pene quinque; nam decem clepsydris, quas spatiosissimas acceperam, sunt additæ quatuor. Et rursus l. 6. ad eund. Arrianum, Quia paucioribus clepsydris præcipitamus causas. Sic Martial. l. 6. Septem clepsydras magna tibi voce petenti Arbitr invitus, Cæciliane, dedit. Et ante hos Cic. de Orat. 3. loquens de Pericle, At hunc non declamator aliquis ad clepsydram latrare docuerat. Ante hunc vero Aristoph. "Ορν. (1695.) dicit, "Εστι δ' ἐν Φάναισι πρὸς τῇ Κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγ-Γλωττογαστρώων γένος. Sic οἱ ἀπὸ τῆς κλεψύδρας ap. Philostr. in Vita Adriani Sophistæ, Qui ad clepsydram exercentur: ubi etiam fit mentio κλεψύδρας ἑυμμετρημένης eis ἐκατὸν ἔπη, ἃ διήει ἀποτάδην ὁ Ἡρώδης. Aristoph. quoque Schol. annotat, ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὴν κλεψύδραν esse ἀγγεῖον ἔχον μικροτάτην ὀπὴν περὶ τὸν πυθμένα: quod sc. ἐν τῷ δικαστηρίῳ μεστὸν ὕδατος ἐτίθετο, καὶ πρὸς ὃ ἔλεγον οἱ ῥήτορες. Idem rursus in Σφ. (93.) Κλεψύδρα, inquit, ἀγγεῖον τετρημένον, ἐν ᾧ ὕδωρ ἐβαλλον, καὶ εἰων ρεῖν ἄχρι τῆς ὀπῆς καὶ οὕτως ἔπαιον τὸν ῥήτορα τοῦτο δὲ ἐποιοῦν διὰ τὸ φλυαρεῖν τὸν λέγοντα καὶ ἐμποδιζεῖν ἄλλοις θέλουσι λέγειν" ἵνα τὰ σπουδαῖα λέξας ἐξέλθῃ. Apul. non procul ab initio libri 3 de Asino Aur. Sic rursus præconis amplo boatu citatus accusator quidam senior exurgit, et ad dicendi spatium vasculo quodam in vicem colli graciliter fistulato, ac per hoc guttatim defluo, infusa aqua populum sic adorat. || Rursus Aristoph. Σφ. (854.) per jocum κλεψύδραν vocare videtur Penem, quoniam sc. οὔρεϊ ὡς κλεψύδρα. || Alioqui et Fontis nomen est ap. Paus. (4, 31.) quæ * Πηγὴ dicta fuit et * Έμπεδω, ut testatur Schol. Aristoph. (Λ. 913.) et Hes. Suid. κλεψύδραν dici scribit, τὴν πηγὴν, διὰ τὸ ποτὲ μὲν πλημμυρεῖν, ποτὲ δὲ ἐνδεῖν. || Eidem κλεψύδρα est non solum ὄργανον ἐν ᾧ αἱ ὥραι μετροῦνται, sed etiam ἑταῖρας ὄνομα: cujus Athen. quoque meminit (567.) dicens esse ideo sic appellatam, quoniam πρὸς κλεψύδραν συνουσίαζεν, ἕως κενωθῇ. ["Jacobs. Anth. 7, 337. 9, 50. Brunck. Aristoph. 2, 236. Kuster. 123. ad Lucian. 2, 36. ad Charit. 234. Nomen meretricis, Toup. Opusc. 1, 35." Schæf. Mss. Galenus de

A Animi Erratis c. 5. Eclog. Phys. 203. Petav. ad Synes. Dion. p. 21. Aristot. Probl. 16, 8.] DIMIN. Κλεψύδριον, τὸ, Parva clepsydra, ap. Philostr. in Adriano Sophista. ["Κλεψύδριον Herodis, Kuhn. Præf. ad Paus." Schæf. Mss.]

Υδρώδης, Aquosus, Humidus, [Theophr. C. Pl. 5, 16.]

Υδρόεις, idem. Fem. ὑδρόεσσα, e quo per contr. FIT Υδροῦσσα, ut κοτινούσσα e κοτινόεσσα. Ita dicta fuit Cos insula, teste Hesychio, et Plin. 4, 12. qui tamen aliquanto post tradit Tenon insulam teste Aristot. Hydrussam fuisse appellatam propter aquarum abundantiam. ["Υδρόεις, Musgr. Hel. 355. (ὑδρῶντι δόνακι.) Υδροῦσσα, Valek. Phæn. p. 370. Hydrussa, Jacobs. Anth. 8, 317." Schæf. Mss.]

Υδρηλός, itidem Aquosus, Aqueus, Humidus, Aquaticus: ut Hes. quoque ὑδρηλοὶ exp. ὑδατώδεις, καθυδροὶ, ἐνυδροὶ, nec non μαλακοί. Geop. 2, (5, 7.) Τούτων δὲ τὰ λίαν * ἐμπηλα, ὑδρηλότερα, καὶ ἔτι μᾶλλον τούτων τὰ γλυκάζοντα: [10, 13, 1. χωρίοι.] Et quidam ap. Athen. (70.) Εἶναι τὴν γῆν ὑδρηλὴν κρήνησι καὶ ὀχετοῖσι. Apud Nicandr. vero Θ. (60.) ποταμοῖο πολυῤῥαγέος κατὰ δίνας Υδρηλὴν καλάμινθον ὀπάξω, Schol. ὑδρηλὴν dici annotat vel τὴν χλωρὰν, Viridem, vel Aquaticam, ad differentiam Montanæ. AT Υδραλῆς, Hes. ὄφης ὕδατος, Coluber s. Serpens aquaticus, (qui ὕδρος quoque dicitur et ὕδρα, nec non ἐνυδρίς,) item μετὰβόλος, Mutabilis. [Υδρηλός, Od. I. 133. "Quint. Sm. 5, 77." Wakef. Mss. "Porson. Præf. ad Hec. p. xii. Markl. Suppl. 205. * Φιλύδρηλος, Jacobs. Anth. 11, 390. (Anal. 3, 185.) * Υδρηρός, Jacobs. Anim. 29. Heringa Obs. 297." Schæf. Mss. "Eur. Fr. Belleroph. (17, 6.) ap. Stob. tit. 97. Στέργειν θ' ὑδρηροῖς, ὥστε θῆρ αἰεὶ ποτοῖς, Χειμῶνι τ' ἄσκειν σῶμα: Heath. corr. ὑδρηλοῖς." Seager. Mss. Æschylus ap. Bekk. Anecd. 115. ὑδρηρους πίθους. * "Υδρηρόν, Erinus, Diosc. Notha 464." Boiss. Mss.]

[* Υδραῖος καὶ χερσαῖος, Nicet. Annal. 1, 5.] Υδρίον, τὸ, Aquula, ut Cic. vocat. || Parvum vas c aquarium, Parva hydria. [Strabo 12. p. 839.] Apud Hippocr. enim ὑποκοριστικῶς accipi tradit pro ἡ μικρὰ ὑδρία Gal. Lex. (p. 582. Ed. Franz.) ap. quem tamen quædam exempl. propoxytonus habent ὕδριον. Sed videndum ne scr. sit ὑδρήϊον. [Υδρίον, i. q. κλεψύδρα, Theo ad Ptolem. p. 6. "Υδρίον s. "Υδρίον, Spohn. de Extr. Odyss. Parte 150. 277.]

Υδρία, ή, Hydria, Vas aquarium, Aqualis. Ita enim Varro scribit vocari Vas aquarium, quo aqua et manibus datur et mensæ infertur; utiturque eo Plautus. Athen. (p. 462.) Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς οὐδὲν ἄλλο κέκτηνται ἢ κύλικα καὶ μάχαιραν καὶ ὑδρίαν: (589.) Τάφον ἔχοντα ὑδρίαν λιθίνην: ut et l. 10. Οὐκ ἐχώρησε μία ὑδρία τὰ ὀστέα αὐτοῦ κατακαυθέντος, Una urna s. situla. Et l. 5. Υδρίαὶ εἴκοσι καὶ ἑξ, ἀμφορεῖς παναθηναῖκοι δεκαῖξ, ψυκτῆρες ἐκατὸν καὶ ἐξήκοντα. At ἐπὶ θύραις τὴν ὑδρίαν, Hydriam in foribus, vide ap. Erasm. Chil. et ὑδρίαν πλάσαι ἐκ λατύπης ap. Schol. Aristoph. Item ὑδρίαὶ Athenis dicebantur Situlæ et urnæ in quas conjiciebantur calculi et sortes, quarum crebra mentio ap. Aristoph. et Xen. Έλλ. 1, (7, 6.) De iisd. intelligenda hæc Isocr. Trapez. (17.) Τίς οὐκ οἶδεν ὡμὴν πέρυσιν ἀνοίξαντα τὰς ὑδρίας, καὶ τοὺς κριτὰς ἐξελόντα τοὺς ὑπὸ τῆς βουλῆς εἰσβληθέντας; Et rursus ibid., Υδρίαὶ σεσημασμέναι ὑπὸ τῶν πρυτανέων καὶ τῶν χορηγῶν. Eadem signifi. ὑδρεῖον dicitur: at ὑδρεῖα signif. τὴν ὑδρευσιν. ["Thom. M. 918. Brunck. Apoll. Rh. 23. ad Paus. 362. Aristoph. Fr. 229. ap. Anton. Lib. 68. Verh., Toup. Opusc. 2, 226. Valek. Hipp. p. 180. ad Diod. S. 1, 190." Schæf. Mss. "I. q. ὑδρεῖα, Plut. 8, 892." Wakef. Mss. Anal. 1, 33. ὑδρία τοῦ ἀλεύρου, Apollod. 2. p. 114. 126. ὑδρίαν ὕδατος.] "Οὐδραῖα, " pro ὑδρία, est Mensura quædam, Attici metretæ " dimidium capiens, Hes. Sed susp. ea scriptura." UNDE Υδριαφόρος, ὁ, Qui hydriam gestat, Situlam s. Urnam gestans. Athenis ὑδριαφόροι dicebantur αἱ τῶν μετοίκων γυναῖκες, quoniam Panathenaicis solemnibusque pompis gestabant ὑδρίας s. ὑδρεῖα, ut in Σκαφηφόρος docui ex J. Poll. et Harp. ["Brunck.

Aristoph. 2, 42. (Ἑκκλ. 738.) Schæf. Mss.] Ὑδρία, ἡ, Parva hydria, Urnula, quamvis ab Hesychio simpliciter exponatur ὑδρία. Athen. (438.) Κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ὑδρίσκην ὑπὲρ δύο χόας ἔχουσαν παχέος μύρου, καταχυθῆναι ἐκέλευεν. [LXX. 2 Reg. 2, 20.] Αἱ Ὑδριάδες νύμφαι dicuntur Aquaticæ, ut Κρηναῖαι, Fontanæ. Plato Epigr. iu statuat Panis fistula canentem, Αἱ δὲ περὶ θάλαρτοισι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἀμαδρυάδες. ["Plato Epigr. 14. Wakef. S. Cr. 4, 68. Jacobs. Anth. 7, 355. 11, 405. Paul. Sil. 477. Brunck. Soph. 3, 471. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 9. ad Anton. Lib. 207. Verh." Schæf. Mss. "Nonn. D. 16, 467." Wakef. Mss.] Affertur et COM. Καθυδριάδες νύμφαι ex Epigr. itidem pro Nymphæ aquarum. ["Jacobs. Anth. 7, 355. * Μεθυδριάς, ibid. Valck. l. c." Schæf. Mss. Anal. 1, 489. νύμφη. Cf. Ἐφνδριάς.]

Ὑδραίνω, Lavo, Irrigo, aqua sc.; Aqua perfundo: unde aor. MED. Ὑδρήνασθαι, Hes. λούσασθαι, περιρράνασθαι: qui ὑδρηνάμενη exp. itidem λουσαμένη, et περιεῤῥαμμένη, ὕδατι περιχεαμένη, desumptum ex Od. P. (48.) Ἄλλ' ὑδρηνάμενη, καθαρὰ χοροὶ εἴμαθ' ἐλούσα, Eis ὑπερῶ ἀναβάσσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ Εὐχεο, Cum te laveris et pura corpori indueris vestimenta. ["Eur. Iph. T. (54.) 162. Musgr. Tro. 226. Wakef. Ion. 97. Cum accus., Lobeck. Aj. p. 279." Schæf. Mss. Od. Δ. 750. Eur. El. 157. Λουτρί πανύσταθ' ὑδρανάμενον χοροί. * "Ὑδραντικός, Incerti Medici Fr., a Bernardo editum in Relig. Medico-Crit., a Grunero Jenæ 1795. 8°. evulgatis p. 67. Nota tamen h. l. potius ὑγρὰντικαὶ leg. videri Coraio in Chardon de la Rochette Mélanges de Critique et de Philologie 2, 358." Osann. Auct. Lexx. Gr. 159. * Ἀφνδραίνω, Eur. Ion. 96. ad Greg. Cor. 788. "Ad Hesych. 1, 652. n. 6." Dahler. Mss. "Valck. Hipp. p. 180." Schæf. Mss. * Ἐξνδραίνω, Plochin. Dram. (ap. Mattair. Poem. Vett.) 104.]

Ὑδρεύω, Aquor, (ut Cæs. Cum sine periculo non possent aquari oppidani; et Virg. tutæ sub mœnibus urbis aquantur,) i. e. Aquam peto s. haurio. Od. K. (105.) Κούρη δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ Ὀυγατρί ἰθὺίμῃ Δαιστρύγονος. Sed in hac signif. frequentior est pass. vox et media. Od. P. (206.) Ἄστεος ἐγγὺς ἔσαν, καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο Τυκτὴν, καλλιέρον' ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, Unde oppidani aquabantur. Plut. Symp. 8, (5.) Διὰ τί πρὸ ἡμέρας ἐκ τοῦ Νεῖλου οἱ πλείοντες ὑδρεύονται. Synes. Ep. 51. Διατρίβαντες δὲ ὅσον ὕδωρ πιεῖν καὶ ὑδρεύσασθαι, Donec aquam bibissemus et aquali essemus. At 2 Reg. 16. Ὑδρεύοντο ὕδωρ, Hauriebant aquam: [cf. 1 Reg. 9, 11.] Cui adde Plut. Symp. 6, 2. Τοῖς μὲν φντοῖς ἀναισθήτως ἐκ τοῦ περιέχοντος, ὥς φησιν Ἐμπεδοκλῆς, ὑδρευομένοις τὸ πρὸς πόρον, Haurientibus et attrahentibus ex aëre aquam sibi commodam. || Alioqui ὑδρεύω signif. etiam Rigo, Irrigo: ut Hes. quoque ὑδρεύειν exp. non solum ἀντλεῖν et ὕδωρ φέρειν, sed etiam ποτίζειν: itidemque Suidas. Theophr. H. Pl. 2, 8. de palmis, Δεῖ δ' ὑδρεύειν εὐ μάλα κατὰ τῆς κόπρου. Sic ὑδρεύεσθαι Idem usurpat pro Rigari, Irrigari, ut videbis in Ἀνδρος. [Herod. 7, 193. 9, 49. "Eur. Tro. 205. Callim. 1. p. 451. 2. p. 5. Ruhnk. ad H. in Cer. 99. Valck. Phœn. p. 684. ad Xen. Eph. 166. ad Herod. 502. Fac. ad Paus. 1, 313." Schæf. Mss. Theognis 258. Od. H. 131.] UNDE Ὑδρεία, ἡ, ET Ὑδρευσις, ἡ, Aquatio: ut Cæs. dicit Aquationis causa longius procedere, i. e. Aquæ haustio. Apoll. Rh. 4. Ὑδρείης περὶ δῆριν ἀμεμφέα δηριώντο, Ὅς κεν ἀφυσσάμενος φθαίῃ μετὰ νῆα δ' ἰκέσθαι, de aquatione, Quis sc. citius aquam hauriret et primus in navem rediret. Et μοχ, πλῆθοντας ἐπωμαδὸν ἀμφιφορήσας Ἐνθέμενοι κούφοισιν ἄφαρ κατ' ἀγῶνα πύδεσσι Κούροι Μυρμιδόνων νίκης περὶ δηριώωνται. Utuntur et prosæ Scriptt. Auctor Axiochi (21.) qui Platoni ascribitur, Δαναίδων ὑδρεῖαι ἀτελεῖς, Inanes Danaïdum haustus, sc. ἡμῶ ἀντλουσῶν ὕδωρ εἰς πίθον τετρημένον, ut in Πίθος videre est. Thuc. 7, (13.) p. 236. Φρυγανισμὸν καὶ ὑδρεῖαν, Ligationem et aquationem. Plut. Symp. 8, (5.) Αἰρίαν ἐζητήσε, δι' ἣν οἱ ναύκληροι τὰς ὑδρεῖας ἐκ τοῦ Νεῖλου νυκτὸς, οὐχ ἡμέρας ποιοῦνται. Ubi ὑδρεῖας

ποιεῖσθαι, i. e. quod supra dixit ὑδρεύεσθαι. Altero autem verbali ὑδρευσις utitur Schol. Apoll. Rh. in ὑδρία exponendo. || Rigatio, Irrigatio, quæ sc. aqua fit. Theophr. H. Pl. 2, 8. paulo ante verba in Ὑδρεύω citata, Φιλεῖ δὲ καὶ ὑδρεῖαν σφόδρα τὸ δένδρον, Rigari et ἀρδενέσθαι amat: de quo alibi, Ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διός. Plin. quoque palmam testatur gaudere riguis. Idem C. Pl. 3, 24. Τὰ μὲν γὰρ ἐστὶ κοινὰ πᾶσιν ὅσον ὑδρευσις, κόπρισις. ["Ὑδρεία, Thom. M. 918. Brunck. Apoll. Rh. 23. ad Paus. 362. Kuster. Aristoph. 115. Toup. Opusc. 2, 100. ad Diod. S. 1, 190." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1767. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. * Ὑδρευτής, Gl. Aquator. * Ὑδρεύς, Aqualix, Manetho 4, 251.] INDE ET Ὑδρεῖον, τὸ, i. q. ὑδρία per e, sc. Vas quo ὑδρεύομεν s. ὑδρευόμεθα, quo utimur in aquando, i. e. Hydria, Situla, Urna. Athen. 8. Θηρεύσας ἰχθύδια ἐκ τῆς κρήνης, καὶ ἐμβαλὼν εἰς ὑδρεῖον. Utitur et Theon ap. Arat., et Harpocr. in Σκαφηφόρος, dicens ὑδρεῖα pro eo quod Hes. ὑδρίας. Sed et in Epigr. legitur. Et ap. Plut. Philopœm. sub finem, de Urna reliquiarum, Bud. ["Phryn. Ecl. 140. ad Epigr. adesp. 370." Schæf. Mss. "Περὶ Ὑδρείων, de Horologiis per aquam constructis scripsit Hero Alex., teste Fabr. B. Gr. P. 3. p. 593." Schleusn. Mss.] Ionica vero resolutione pro eo DICITUR Ὑδρήϊον, ut ap. Herod. (3, 14.) Ὑδρήϊον ἔχουσα, Hydriam habens. AT Ὑδρευμα, τὸ, Aquationum ratione disposita mansio. Sic enim Plin. 6, 13. A Copto camelis itur, aquationum ratione mansionibus dispositis. Prima appellatur hydreuma, XXXII m. Secunda, in monte, diei itinere. ["Schol. Pind. Π. 4, 303. Geop. 1, 92." Wakef. Mss. * Ὑδρευτός, unde] Ἀνυδρευτός, ὁ, ἡ, Qui rigatus non est, Non irrigatus. E Theophr. habes in Ἀνδρος. Ἀνυδρεύω s. Ἀνυδρέομαι, quod exp. E fonte haurio, Exhaurio. ["Wessel. Probab. 249." Schæf. Mss. Pherecrates ap. Anecd. Bekk. 412. τὸν κάδον.] NĒC NON Ἐφνδρεύω, quod exp. Irrigo, ut ὑδρεύω: pass. autem Ἐφνδρέομαι, Adaquor. [Theophr. H. Pl. 2, 7, 1.]

* Ὑδράσινα, Cannabis silvestris, Diosc. Notha p. 461. Boiss. Mss.]

Ὑδρος, ὁ, ET Ὑδρα, ἡ, (pro quo Ionice DICITUR Ὑδρη,) Hydra, Serpens aquaticus, Coluber in aquis vivens, qualis est Plinii enhydriis. Gaza vertit Natrix ap. Aristot. Ea enim a nando dicitur: unde Lucanus, Et natrix violator aquæ. Diversa tamen serpentum species ea esse videtur, cum Latini quoque uti soleant hydri atque hydræ nomine: inter quos Plin. 29, 4. In orbe terrarum pulcerrimum anguim genus est, quod in aqua vivit: Hydri vocantur: nullis serpentium inferiores veneno. Et Virg. Georg. 4. Illa quidem dum te fugeret per flumina præceps, Immanem ante pedes hydrum moritura puella, Servantem ripas alta non vidit in herba: Aratus in suis Prognost. de ranis loquens, δειλαὶ γενεαὶ, ὕδροισιν ὄνειρα: quoniam sc. οὗτος ὁ ὄφης βατράχους σιτεῖται, utpote in aquis degens: ut plurimum sc.; nam cum Sirius paludes exiccat, terrestres sedes quaerit: e quo NOMINATUR Χέρσυνδρος, sc. διὰ τὸ ἐν ὕδατι καὶ χέρσῳ διατρίβειν: ut testatur Nicander Θ., ubi cum dixisset esse χερσὺδροιο καὶ ἀσπίδος μορφῆς ἰσαίας, exposuissetque symptomata quæ ictos comitantur, de hoc chersydro subjungit, (367.) Ὅς δὴ τοι τὸ πρὶν μὲν ἐπὶ βροχθώδεϊ λίμνῃ Ἀσπείστον βατράχοισι φέρεϊ κύτον' ἀλλ' ὅταν ὕδωρ Σείριος ἀζήνησι, τρύγη δ' ἐν πυθμένι λίμνης, Καὶ τόθ' ὄγ' ἐν χέρσῳ τελέθει ψάφαρος τε καὶ ἄχρους, Θάλπων ἡελίῳ βλοσυρὸν δέμας' ἐν δὲ κελεύθοις Γλώσση ποιφύγδην νέμεται διψήρεας ὄγκους. Hoc porro sciendum est, tam Latinos quam Græcos eadem de re loquentes, variare appellationibus. Hom. enim Philoctetem ait ictum esse ab hydro, Soph. a vipera, Schol. Soph. geueralius ὑπ' ὄφεως, ut et Cic. a serpente. Locus Hom. in Bæotia est, v. 722. ἐν νήσῳ κείτῳ κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, Λήμνω ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν λιπὼν νύκτας Ἀχαιῶν Ἐλκεῖ μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρον. Sophoclis, in ipso Philoct. (267.) p. 387., ubi eum dicit, Πληγεγ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι: ut et ille, qui ὑπόθεσιν ἔμμετρον ejus Fabulæ conscripsit, ait, Πληγεῖς ὑπ' ἔχεως ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν. Cic.

autem, iu. I. de Fato, Philoctetes serpentis morsu ulceratus, in insula Lemno relictus est. "Υδρα vero plerumque dicitur Lernæus ille anguis ab Hercule occisus, quem Alcæus *έννεακέφαλον vocat, Simonides *πεντηκοντακέφαλον, Eur. *έχιδνοκέφαλον. Eadem hydra postea in siderum cœlestium numerum relata fuit, ejusque mentionem facit Arat. Phæn. 441. et seqq.: appellans Ionice ύδρην: quam Lat. quoque ejus Interpr. Hydram vocant, Cicero, Germanicus, Festus Avienus: Proclus et ipse ύδραν in sua Sphæra. Virg. et ap. Inferos hydræ sedem tribuit, Æn. 6. Quinquaginta atris immanis hiatibus hydra Sævior intus habet sedem. Ubi observa etiam convenire hæc cum Simonide vocante πεντηκοντακέφαλον. || Hoc ipsum "Υδρα est et Insulæ nomen ap. Strab. Plin. et Steph.: qui έθνικόν esse DICIT "Υδραϊος, sive "Υδράτης. ["Υδρος, Heyn. Hom. 4, 380. Boiss. Philostr. 504. Jacobs. Exerc. 2, 181. Burm. ad Phædr. p. 13. Mit. De Lernæa hydra, Valck. Phæn. p. 396. Χέρσυδρος, Heyn. l. c." Schæf. Mss.: Gl. Coluber, Boa. "Υδρος, Artemid. 4, 56. Φαλάγγια καί ύδροι καί σαυροί: Ælian. H. A. 16, 8. Arrian. Peripl. Erythr. 22. 23. 31. Plin. 6, 26. Schneid. Hist. Amphib. Fasc. 1. p. 235.]

[* "Υλλος, ό, dimin. ab ύδρος. Sic dicitur Ichneumon, Pisid. (Cosm. 951.) Latine Sullus, Dracontius ap. Isidor.: Salmas. Exerc. 446. Vales. ad Ammian. 22, 5. Fabric. Bibl. Gr. 12. p. 662. Anonymus Augustanus Ms. cap. 42. 43." Schn. Lex.]

Sequuntur derivata ab inus. "Υδας: sc. ab ejus gen. s. dat., paucis exceptis.

["Υδατοειδής, ό, ή, "Diog. L. 708. Theoph. Nonn. 372. Eudocia p. 178. Vide "Υδατώδης. "Ad Mær. 19." Schæf. Mss.] "Υδατοθρέμμων, onos, Aqueæ alumnus, In aqua nutritus et altus, Aquatilis s. Aquaticus: ίχθύς, Plut. ex Empedocle. ["Wakef. S. Cr. 3, 5." Schæf. Mss.] "Υδατόκλυστος, Aqua lotus s. ablutus. Plut. (7, 97.) e Socrate, "Εν δε "Αργει λευκά φέρουσιν έν τοίς πένθεσιν ύδατόκλυστα: (6, 510.) Τα όθόνια ρύμμασιν καί χαλαστραίοις πλυνόμενα, μάλλον έκπλύνεται τών ύδατοκλύστων. [* "Υδατολουτος, Const. Manass. Chron. p. 18. Meurs." Schæf. Mss. * "Υδατοπλήξ, Opp. K. 2, 142. έκραις, al. * ύδατοπήγεσιν. * "Υδατοπότης, Athen. 44. "Jacobs. Anth. 8, 327." Schæf. Mss. * "Υδατοποτέω, Cratinus Pollucis 4, 184. ubi tamen Porson. Advers. 251. * ύδατοπωτών scribit, Lucian. 7, 10. Lobeck. Phryn. 456. * "Υδατοποσία, Hippocr. 400, 38. Lucian. 817. * "Υδατοπόρεια, Const. Manass. Chron. p. 11(=20.) Boiss. Mss. * "Υδατοστεγής, Anal. 2, 212. "Jacobs. Anth. 9, 144. * "Υδατοστεγής, ibid. (Philipp. 5.)" Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 688. * "Υδατοστεφής, Archestratus Athenæi p. 302. * "Υδατόστρωτος, Jo. Damasc. Epiph. 8. "Const. Manass. Chron. p. 22(=42.) Boiss. Mss. * "Υδατοσύδνη, Nomen Nereidis, Callim. ap. Eust. Il. Δ. p. 332. Υ. p. 1278. Cf. "Αλοσύδνη.] "Υδατοτρεφής, i. q. ύδατοθρέμμων. Od. P. (208.) "Αμφί δ' άρ' αϊγείρων ύδατοτρεφών ήν άλσος. Cujus versus Athen. quoque meminit (155. Schw.) ap. quem tamen scribitur ύδατοτροφέων: quam scripturam ap. Hes. quoque extare sciendum est, ύδατοτροφέων exponentem υπό ύδατος τρεφομένων ή αύξομένων: a NOM. SING. "Υδατοτροφής. [Lobeck. Phryn. 577. * "Υδατότροφος, Const. Manass. Chron. p. 5(=10.) Boiss. Mss.] AT "Υδατοτροφέω, quod VV. LL. ex eod. Hes. afferunt pro Aqua nutrio, commentitium esse puto. [* "Υδατοφόρητος, Const. Manass. Chron. p. 18. Meurs." Schæf. Mss.] "Υδατόχλοος, Virens aqua. Hippocr. ύδατόχλοα dixit quasi ύδατόχλωρα, Gal. Lex. "Υδατόχολα διαχωρήματα ap. Actuar. π. Διαγνώσ. Παθών 1, 4. Excrementa permixta bile aquosa s. aqua biliosa. "Υδατόχροα ούρα Erot. ex Hippocr. affert pro ύδατος έχοντα χροιάν, Quæ aquæ colorem habent, Urinæ aquei coloris.

"Υδατηγός, i. q. ύδραγωγός et ύδροφόρος. Suidæ ύδατηγός άνήρ est ό άντλών: cum potius sonet, Qui aquam hautam alio fert vehitve. ["Callim. 1. p. 430. (ap. Suid. v. "Ιμαϊον.)" Schæf. Mss.]

[* "Ανύδατος, ό, ή, Manetho 1, 144.] "Εφυδάτιος,

A Aquaticus, Udnus. Sonat autem q. d. Qui est supra aquam. Tale est έφυδρος. [Apoll. Rh. 1, 1229. Νύμφη έφυδατή. "Planud. Ovid. Met. 1, 576." Boiss. Mss.] Παρυδάτιος, Juxta aquam positus, πάρυδρος.

"Υδατώδης, Aquosus, Multum in se aquæ continens, Aqueus. Theophr. de quercu, "Επί δε του φύλλου φύει κυτά την ράχιν σφαιρίον λευκόν, διαυγές, ύδατώδες, όταν άπαλόν ή, Pilulam candicantem, translucidam, aquæ plenam. Idem, Ψυχρότατα τὰ ένυδρα καί ύδατώδη, Quæ in aquis nata sunt et aquosa. Item ύδατώδεις άνεμοι, qui et έφυδροι, Aquosi s. Pluviosi venti, ut Aquaticus auster ap. Ovid. Apud Hippocr. Gal. ύδατώδεις exp. ύδρωπικός. || "Υδατώδης (sive "Υδατοειδής) ύγρόν, Aqueus humor: unus ex oculi humoribus, crystallinum anteriore parte circumdans, et medium complectens. Censetur autem verus humor, ut qui aquæ modo effluat et pellucidus sit: unde et ύδατώδης s. ύδατοειδής dictus est. Alii eum ώσειδη, (h. e. Ovo similem, s. Albugineum, nuncupant,) ut scripsit Aet. 7, 1. quod magnam gerat cum ovi humore albo et tenui similitudinem. Gorr. Idem in sapore ύδατώδεις vocari tradit quod aqueum est, i. e. aquæ modo insipidum: et ύδατώδη saporem dici, quem aquosus humor admixtus rebus inducit. Esse autem valde obscurum, et, velut aquam ipsam, in medio saporum omnium. Dicitur vero, inquit Idem, et alia signif. ύνατώδεις et aqueum, id quod a mediocritate sui generis deficiens, ad aquam proxime accedit, ut in vinis id quod imbecillimum est, et minimam sustinet aquæ mitionem, (quod Hippocr. όλιγοφόρον nominavit,) et in urinis alba et valde tenuis, et in humoribus quæ plurimum seri habent. Est enim certum non ab aquæ sapore, sed ab aliis aquæ qualitatibus ejusmodi omnia nuncupari aquea. Vide "Υδατης. [Plut. 8, 577. "Schneid. Scrr. R. R. 3, 1. p. 389. Lucian. 3, 478." Schæf. Mss. "Nican. der O. 147." Wakef. Mss. Theophr. C. Pl. 2, 19, 2. 6, 11. 11.]

"Υδατός, i. q. ύδατώδης, Aquosus, Aqueus. Dionys. P. (782.) fem. gen. ύδατόεσσαν ίασσαν dicit quam eod. in libro χλωρά διανυάζουσιν ίασπι, a cæruleo et pellucido aquæ colore. Cumatilem s. Cymatilem reddere queas; hic enim color imitatur aquas, habet quoque nomen ab undis, ut canit Ovid. ["Jacobs. Anth. 7, 154. Epigr. adesp. 194. Wakef. S. Cr. 4, 48. Toup. Opusc. 2, 57." Schæf. Mss. "Nonn. D. 1, 85." Wakef. Mss.]

"Υδάτινος, Aqueus. Ex Epigr. ύδατίνοος βραχίονας affertur pro Rosida brachia. ["Jacobs. Anth. 6, 105. 7, 154. 8, 318. 12, 280. Callim. 1. p. 541. Epist. de Syrac. 341. ad Charit. 299." Schæf. Mss. Theophr. de Ventis 57. p. 403. Theocr. 28, 11. * "Υδατεινός, Hippocr. de Aer. et Loc. c. 2.]

"Υδατικός, Aquarius, Ad aquam pertinens: ύδατικόν σημεϊον Theophr. Progn. (1, 17.) vocat Signum et indicium pluvix futuræ: ύδατος σημεϊον id ipsum nominans, ut in "Υδωρ docui: Αί δε βρονταί, inquit, αϊ μὲν έωθιναι πνεύμα σημαλνονσιν· αϊ δε μεσημβριαις βρονταί, ύδατικόν σημεϊον. Unde Plin. Tonitrua matutina ventum significant, imbrem meridiana. ["Schol. Aristoph. Il. 521." Schæf. Mss. "Suid. v. Ιόρος." Schleusn. Mss.]

[* "Υδατηρός, Æschylus Pollucis 6, 23. κρωσσός. "Tzetz. Exeg. in Il. p. 9, 4." Schæf. Mss.]

[* "Υδάτιος, Const. Manass. Chron. p. 4. Meurs." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 5, 7. * "Υδατιαίος, Hes." Wakef. Mss.]

"Υδάτιον, τὸ, Aquula, ut Cic. loquitur, Suidæ νᾶμα. Simpliciter pro Aqua etiam usurpatur, s. Aquis, et specialiter pro Aquis pluviis. Affertur enim e Theophr. C. Pl. 2, 3. "Υδατίων έπιγινομένων pro Pluviis supervenientibus. Utitur Aristot. quoque H. A. 8. nec non Plato. ["Apoll. Dysc. 45. Teuch." Schæf. Mss.]

"Υδαρίς, ίδος, ή, Aquula: Medicis est Pinguetudinis superiori palpebræ substratæ extima parte incrementum: nam cum palpebra superior duabus membranis constet, earum medium viscosa quædam atque unctuosa occupant, quæ palpebras alioqui siccas sua

pinguedine emolliant. Pinguis autem ea substantia palpebræ cuti naturaliter substrata in aliquibus, et præsertim pueris, cetera tura humidioribus, augens supranotodum videri parit, quæ oculum pondere suo gravans, fluxionem in eo excitat, facitque ut ab oculis humor præter naturam stillet. Palpebræ igitur hoc vitio detentis infra supercilia aquam intercutem representant, nec sursum attolli possunt: si vero digitis ipsas deprimamus, inde digitos quod medium intercedit, inflatur. Horis autem antelucanis potissimum defluxione tentantur, neque contra solis splendores cerneere sustinent, sed illacrymant contritusque lippitudinibus infestantur. Gorr. [Paul. Æg. 6, 14.] || Suidæ et Hes. *υδαρίς* sunt *σταγόνας*, Stilla, Gutta. [Υδαρίς, Gl. Vesicula.]

Υδαρίς, Aquosum reddo. Unde pass. *υδαρσται*, quod exp. In humorem resolvitur. ["Husch. Anal. 206." Schæf. Mss. Philippus ap. Jacobs. Anth. 11, 672.] Έξυδαρίς, iidem In aqueam naturam converto, In aquam resolvō. Pass. *έξυδαρσται* pro Aqueiscit, Liquescit in aquam, Diluitur, e Diosc. 1, 88. Sic Paulus Ægin. 3, 48, de hydropre, *Η̄̄ δε και πάση τῇ παρὰ τοῦ σώματος ὁν̄̄ ἐξιδαρσμένη τινέσται, ὥστε λευκὰ καὶ ἀλεγματάδες τὸ σῶμα φαίνεσθαι.* ["Nemes. de N. H. 5. p. 69. (121)."] Kall. Mss. "Phorut. 36." Wakef. Mss. Hippocr. 1138. "Έρχοµένα ἐξυδαρίζῃ." Έξυδαρίσσει τοῦ αιματος, Corruptio sanguinis in substantiam aqueam, cum sc. *έξυδαρσται*, τὸ αἷμα. ["Eruptio aquarum, Eudocia p. 433. Έν κατακλισμῷ καὶ ἐξιδ." Schleusn. Mss. "Orig. c. Cels. 16. Eust. 11." Wakef. Mss.]

Υδαρίσω, Aquosus fio, Aquesco, etiam Aquosum reddo, In aquam converto. Gal. certe ap. Hippocr. *υδαταίνισσεν* exp. non solum *υδαρίσσει*, Hydriopis, sed etiam *έξυδαρίσσει* τὸ αἷμα, καὶ *υδαρίδῃ* καθαρµέναι: sicut Erot. quoque *υδαταίνισσεν* exp. *υδαρίσσει*: ut *υδαρίσσει* hic sit, quod alibi *υδαρίδῃ* appellat. [Hippocr. 1008. *υδαταίνισµεναι*.] ["Υδαρίζω, unde Υδαριστός, Cæl. Aur. M. Chr. 5, 10. Foes. (Econ. Hippocr. * Διδάριζω, Schol. Ven. II. B. 307. "Eust. 171; 28." Seager. Mss. c. "Υδαρίζω, Hes." Wakef. Mss.]

Υδαλέος, i. q. υδαρίδης, Aquosus, Aqueus. Gal. Καὶ ἡ χρόνια ἐς τὸ λευκώτερον τε καὶ υδαλεώτερον ἐκτέτραπται τοῦ κατὰ φύσιν. ["Jacobs. Anth. 6, 149." Schæf. Mss. Hippocr. 84.] AT Υδαλὺς ap. Hes. legitur expositumque υδαρίσων.

Υδαρίς, iidem Aquosus, Aqueus, ut υδαρίδης et υδαλέος. Sic υδαρίς ἀξίωραρον ap. Gal. ad Gl. Posca aquosa, quæ sc. a mediocritate sui generis deficiens, ad aquam proxime accedit, ut e Gorr. in Υδαρίδης docui. Sic ap. Eund. I ad Gl. *υδαρίς οἶνος*, Vinum aquosum s. aqueum, imbecillimum sc. et minimam sustinens aquæ misionem, Hippocrati *ἀλγυφρόρον*. Alii tamen interp. non solum Aquam sapiens, sed etiam Dilutus, Immodice dilutus: sicut vulgo de vino nimium diluto dicimus, Ce n'est qu'eau; quod alioqui et de vino imbecillimo s. tenuissimo interdum dicitur. Opp. certe υδαρίς τῷ ἀκράτῃ, ut Xen. (A. 1, 3.) Οἶνον γεμὴν ἢ πᾶμπαι ἀπέχουσαι, ἢ ὑδαρεὶ χρίσμεναι. Et ap. Athen. (431.) ubi de οἶνον κρέσει disputatur, Alexis dicit, *μη πατέλωσιν αὐτῇ διδόν* Υδαρί, sed τῶν τῶν, panibus portionibus aque vinique mixtum dari jubens, non nimis dilutum et aquosum. Ibid. Lysander Lacedæmonius, Τὸν οἶνον υδαρὴ πωλοῦντων τῶν κατῆλυν ἐν τῷ στρατοπέδῳ κεκραµένον, ἐκέλευεν αὐτὸν πωλεῖν, τῶν τὸν ἀκρατέστερον ὄντων. Ubi cum addat *κεκραµένον*, videtur οἶνον υδαρὴ dicere eum qui natura sua talis est, tenuis sc. et ἀλγυφρόρον. Antiphanes (441.) αἰ γὰρ μοι κεράννιστοι Οὐδ' υδαρίς, αὐτ' ἄραρον. Idem Athen-rusum (143.) de Cretensium conviviis, Εἴρα ποτήριον ἐν ἐκαστῇ τραπέζῃ παρατίθεται κεκραµένον υδαρίσσι. Nec non υδαρίς ἰχώρες ex Aristot. H. A. 7. affertur pro Diluta sanies. || Translate vno υδαρίς φιλία Eidem dicitur Fluxa amicitia, Bud., s. Non sinceræ, nec frænâ, et quasi diluta, ut affi. Aristot. Politic. 2. Έν δὲ τῇ πόλει τῶν πολλῶν ἀναγκαῖον υδαρίσσειν, ἵνα τὰ κοινωνία τῶν τοιαύτων; de Poet. (6.) υδαρὴ μέθον dicit. ["Ruhnk. Oratt. Gr. 78. Casaub.

ad Athen. 68. 85. ad Mær. 379. Alberti Peric. Cr. 81. Tyrwh. ad Arist. 216." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 507—771. Υδαρεὶ αἰνέων φιλότης. Υδαρὴ χαρακτήρ, μέθοι, Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Υδαρίς κολλοῖον, Collyrium aqua dilutum, Alex. Trall. 2. p. 47.— * Υδαρίς, Aquose, Idem de Lumbr.]

Υδαρος, idem. Hes. enim υδαρίς exp. per υδαρόν veluti uotius. ["Videtur hoc sequioris ævi fuisse; unde pro υδαρῇ, accus. sing., subinde υδαρόν aut υδαρὴν scripsere librarii. Vide Schw. ad Athen. 426." Schw. Mss. "Theod. Prodr. 257." Elberling. Mss. "Υδαρίσσειος, veritur Qui est fluxa fide: Giacomelli proponit * υδαρίσσειος. * Υδαρίδης, Pell. in Cantic. Cant. 2, 3." Boiss. Mss. Alex. Trall. 8. p. 429. * "Υδαρίδης, Mollitudo, Facilitas, Clem. Alex. 169(=143.) Wakef. Mss.]

Υδαρίς, Reddo υδαρόν, i. e. Aquosum s. Aqueum et dilutum: unde υδαρίδης οἶνος, Bud. e Pand. Έξυδαρόν, In aquosam naturam converto, ut Bud. rursum *έξυδαρσσθαι* interp. In aquam verti, affertens ex Alex. Aphr. de hydriopici, Το γὰρ πλείστον τῇ τροφῇ—έξυδαρσµένον χορηγεῖται πρὶν γένεσιν του πάθους. Et rursum ex Eod. de ovis vilitatis, Τα δὲ ἀφανισθέντα καὶ ἐξωρίσσαντα ἐπιπνίχεται, τῷ ἐν αὐτοῖς γυρὶ ἐξυδαρσθῆναι καὶ ἐκπνευματωθῆναι, Εὐ quod in aquam abierint s. conversa sint. [Simpl. ad Epict. 354. Έξυδαροὶ τὴν τῶν γινοµένων δύναµιν. Wakef. Mss.] AT PRO Υδαρίς, quod Hes. exp. υδρσση, forsitan ser. est υδρσσι: [* Υδαρίσσειος, Epiphani. 1, 509. 511.]

Derivata ab Υδωρ.

Υδωρ, ὁ, i. q. υδρωψ, Aqua intercus, Hydrops. Aristot. Eth. Z. 8. "Εἵκοεν υδρὴν καὶ φθίσαι. Lucian. Lexiph. (17.) Έπανεον ἂν σε υδρὴν μὲν ἐχθρότερον καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους διαρραγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῇ δὲ εὐσερκον εἶναι δοκούντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόντων τὴν συμφορὰν. Gal. ad Gl. 2. Υδρὴν ἴσται: sunt enim plures υδρὸν species. Nam alia τρυπανία υδρὸν nominatur; alia, ἀσκήνη, alia, λευκοκλεγματίας s. ὑποσκαρίδης aut ἀνὰ σάρκα υδρὸς: de quibus Paulus Ægin. 3, 48. De iisdem et supra in Υδρωψ e Gorr. UNDE Υδωρίδης, i. q. υδρσποσειδής, Hydriopicus, supra in Υδαρίσω. ET Υδρικός, pro eod. Dicitur enim homo υδρικός, Hydriopicus, Qui hydropre laborat, Aqua intercutem laborans. Et υδρικαὶ διαθέσεις, ap. Gal. ad Gl. Affectiones hydriopice. Nec non VERB. Υδερών, i. q. υδρστών significans, Hydriopicus sum, Intercutibus vitis mado, ut Gell. loquitur, ap. Diosc. 5. UNDE Υδερπαις, ἡ, dicitur πάθος illud, se. Aquæ intercutis et hydriopis, i. q. υδρωψ, et παρέκχυσσι, quæ vide. || At vero υδρὸς εἰς ἄμιδα, ut υδρωψ εἰς ἄμιδα, Hydrops ad matellam, dicitur a quibusdam rerum morbus, quem *δαρβήτην* appellant. Gorr. [Υδρὸς, Thom. M. 864. ad Diod. S. 1, 433. Boiss. Philostr. 409. Mær. 377. et n. Υδρικός, Heyn. Hom. 6, 471. Υδερών, Valck. Oratt. 345. Υδερών, * Υδερών, * Υδερών, Thom. M. 1. c. ad Mær. 1. c." Schæf. Mss. * "Υδρὸς, i. q. υδρὸς, Erot." Wakef. Mss. "Υδρικός, * Υδρικός, Greg. Nys. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 89. * Υδρὸς, Hydriopicus, Andr. Cr. 208." Kall. Mss. * "Υδρὸς, ὅλη, Alex. Trall. 11. p. 843. nisi leg. * υδαρσειδής: de hydropico nullus est sermo. Versio habet: Quædam aquosa evacuat." Schn. Lex. Suppl. * "Υδερών, quod Juergem. ad J. Poll. 4, 187. in υδερών mutavit, tuetur etiam Phot. Υδερών, υδρστών: vide ad Hes. v. Υδρων." Lobeck. Phryn. 80. * Υδερών, Hippocr. 611. υδρσρίσθαι. * Έξυδερών, Athan. 1, 851." Kall. Mss. * Υδαρίσω, Hippocr. 563.]

ΥΔΡΩΣ ἔσθ' ἴδος Eust. cum Etym. derivat ab ἔδωρ: quorum tamen hoc posterius ab ἔδος potius derivandum videtur: significant autem Sudor, qui est humidum tertix concoctionis incrementum per cutem in aquæ speciem erumpens, a calore humido expulsum: qua de re Gorr. consule, e quo hæc inter alia annotare fibuit: nimirum, huic excremento nullum certum a natura præscriptum esse meatum: expelli tamen partim actum per ipsa molliora corpōra, quæ fluentis ejus violentia cedunt, potissimum cum a

spiritu majore impetu irruente impellitur: partim etiam per exiguos omnes corporeæ molis meatus, quos *πόρους* vocant: quorum non modo reliquum corpus universum, sed etiam tota cutis plena est. Ac cum tenuissimum quidem sit hujusmodi excrementum, facile sane ejici, partim in speciem halitus ab insito calore solutum, et per transpirationem vacuatum: partim violento motu confertim in aquæ speciem erumpens. Ac id quidem, quod ita excerpitur, sudorem s. *ιδρώτα* appellari a Medicis: quod aliter erumpit, non sudorem, sed *ὑγρασιαν* et *ὑγρασίαν* et *διέσιν*, h. e. Madorem, a plerisque nuucupari: esse autem ejusmodi humoris excretionem secundum naturam, non minus quam urinæ aliorumque excrementorum. II. Φ. (51.) *Τεῖρε γὰρ ἰδρῶς Φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα: Ψ. (715.) κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρῶς.* Sic Od. A. (599.) *κατὰ δ' ἰδρῶς ἔρρεεν ἐκ μελέων:* II. A. (810.) *κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρῶς Ὀμῶν καὶ κεφαλῆς.* Rursum Ψ. (688.) *ἔρρεε δ' ἰδρῶς Πάνθοθεν ἐκ μελέων,* II. (109.) *Αἰεὶ δ' ἀργαλέω ἔχει' ἄσθματι, καδδὲ οἱ ἰδρῶς Πάνθοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν.* Itidem N. (705.) de bobus arantibus, *ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν Πηνυνοῖσι κεράεσσι πολὺς ἀνακήκειν ἰδρῶς.* Et mox, *Ὅππότε μιν κάματος τε καὶ ἰδρῶς γούναθ' ἴκοιτο.* Similia loquendi genera habemus ap. Lat. Poetas. Lucr. Manat sudor e toto corpore. Virg. gelidus toto manabat corpore sudor. Et, sudor fluit undique rivis. Et, salsusque per artus Sudor iit. Sil. multo sudore madentes vultus. Ovid. Frigidus sudor obsessos occupat artus. Rursum Virg. Equi fumantes sudore. Stat. Tepidi sudoribus effæti artus. Frequens est *ιδρῶς* cum variis verbis et ap. prosæ Scriptit. Plut. Coriol. *Ῥευμένοις ἰδρῶτι τοῖς ἵπποις.* Alex. *Ἰδρῶτα πολὺν ἀφῆκεν.* Ubi *ἀφιέναι ἰδρῶτα* i. est q. *ἐκκρίνεσθαι ἰδρῶτα*: unde ap. Athen. I. *Αἱ γὰρ ἐμβάσεις, περικεχυμένου πανταχόθεν τοῖς πόροις τοῦ ὕδατος, φράττουσι τὴν τῶν ἰδρῶτων ἐκκρισιν, καθάπερ ἂν εἰ τις ἡμῶς εἰς ὕδωρ βληθείη.* Rursum Plut. (6, 168.) *Ἰδρῶτος καὶ ἰλιγγου μεσόν, αἰσχύνῃ φλεγόμενον τὴν ψυχὴν: solent enim ii, qui pudeant et erubescunt, in sudorem erumpere.* Cujus rei causam Aristot. et Alex. Aphr. afferunt in suis Problematis. Peculiariter de Sudore dicitur cum labore et fatigatione conjuncto, s. potius de Labore et fatigatione conjuncta cum sudore, ut cum Hesiod. *Ἔργ. (1, 287.) dicit, Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ παροῖθεν ἔθηκαν,* et Hom., *ἄλιον ἰδρῶτα ἰδρῶν.* Et Athen. 6. *Ὁὐ τὸν τυχόντα ἂν ἰδρῶτα τοῖς ἡμεδαπῶς παρεσχέκει.* Et Xen. K. Π. 2, (1, 14.) *Ἐπὶ θήραν αὐτοὺς ἐάγων, ἰδρῶτα αὐτοῖς παρέιχεν:* at 8, (8, 5.) *Διὰ πόνων καὶ ἰδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι,* dicit Idem. Plato quoque *μετὰ ἰδρῶτος* et *ῥάδιως* inter se opponit, cum aliqui *ἀνιδρωτὶ* adverbium ex eod. nomine factum ei opponatur, Polit. 1. *Ὁ δὲ Θερασμάχος ὠμολόγησε μὲν πάντα ταῦτα, οὐχ ὡς ἐγὼ νῦν ῥάδιως λέγω, ἀλλ' ἐλκόμενος, καὶ μόγις μετὰ ἰδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου ἄρε καὶ θέρους ὄντος.* Lat. quoque eod. modo usurpant Sudoris vocabulum. Cic. pro Fonteio, Qui cum ipso M. Fonteio ferrum ac manus contulerunt, multoque ejus sudore ac labore sub populi Romani imperium ditionemque ceciderunt. Et rursum de Oratore 1. Stylus ille tuus multi sudoris est. Porro notandum est per apoc. dici *Ἰδρῶ* pro *ιδρῶτι* et *ιδρῶτα*, resectis ultimis syllabis *τι* et *τα*, ut tradunt Gramm. II. P. (745.) *ἐν δὲ τε θυμὸς Τεῖρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπενδόντεσσι:* aliquanto ante (385.) *καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρῶ [al. ἰδρῶ, ab *ιδρῶς, ὁ,] νωλεμές αἰεὶ Γούνατά τε κνήμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου, Χείρες τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοιν:* K. (572.) *Αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση Ἐσβάντες:* X. (2.) *Ἰδρῶ ἀπεψύχοντο:* A. (620.) *οἱ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων.* || Tropice vero quidam γῆς ἰδρωτας vocavit τὰς πηγὰς, Fontes: et alius Vivum, βρομιάδος ἰδρῶτα πηγῆς, sc. ἀμπέλου: rursumque alius ἱδὸν, Viscum, δρῶς ἰδρῶτα: dicens, *Δρῶς ἰδρῶς καὶ *θαμνομήκης κλάδος,* teste Eust. Quibus similia quædam habes ap. Athen. 10. in griplis, sc. ξουθῆς μελίσσης γάμα, pro μέλι, Mel: μηκάδων αἰγῶν ἀπόβροτος θρύμβος, pro τυρὸς αἰγίος, Caseus caprinus, ubi præterea οἶνος vocatur ἰδρῶς βρομιάδος πηγῆς.

A Est autem horum griphorum auctor Antiphanes. At de ἰδος dicam paulo post.

[“Ἰδρῶς, Wakef. Phil. 823. ad Diod. S. 2, 240. Bergler. ad Alciph. 153. Valck. ad Herod. 253. Labor, Bibl. Crit. 3, 2. p. 13. De simulacris sudantibus, Jacobs. Anth. 11, 282. Ἰδρ. amantium, ad Charit. 380. De accus., Heyn. Hom. 4, 559. Mær. 202. ad Thom. M. 98. Greg. Cor. 217. Wolf. Proleg. Hom. 33. Ἰδρῶ, Antip. Thess. 10. Heyn. Hom. 6, 224. Ἰδρ. σμύρνης, Wakef. Ion. 1194. Musgr. 1175.: δρῶς, Toup. Opusc. 2, 89.” Schæf. Mss. “Labor, Opp. A. 5, 184. (ὡς δὲ τις ἵππος Ἰδρῶτ' ἐξανύσας καματώδεα τέρατος ἄκρον.) Ἰδρ. arboris, Athen. 451. Plur., Liban. 135. Prima brevi, Quint. Sm. 8, 485.” Wakef. Mss. Aristoph. Ἑκκλ. 750. Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἰδρῶτα — οὕτως ἀνυήτως ἐκβαλῶ. Ælian. H. A. 5, 21. Ἰδρῶς πρόκειται ζωγράφους εἰκάσαι τὸ ἴδιον τῆς φύσεως.]

Derivata ab Ἰδρῶς, [et Ἰδρῶς.]

Ἰδρωτοποιός, ὁ, ἡ, Sudorem eliciens, ut Celsus loquitur, ὁ ἰδρῶτα ἐμποῖων, ut Aristot. Probl. 2. fin. Vide Ἰδάλιμος. Ἰδρωτοποιέω, Sudorem elicio, ἰδρῶτα ἐμποῖω. At pass. ἰδρωτοποιεῖσθαι exp. Sudare ap. Aristot. I. c., dicentem, *Οὐχ ὑπολαμβάνομεν δὲ δεῖν ἰδρωτοποιεῖσθαι τοῦ χειμῶνος.* ITIDEMQUE Ἰδρωτοποιία, Sudatio: ibid. *Τὸ ἐκτὸς ὑγρὸν ῥαδιέστερον παρεμπεσείται τοῖς σώμασιν, ἀραιῶν τῶν πόρων διὰ τὰς ἰδρωτοποιίας ὄντων.* Ubi tamen perperam SCRIPTUM Ἰδρωτοποιεῖσθαι, ET Ἰδρωποιία, ut et in VV. LL. [*Ἰδρωποιός, Diosc. 3, 79. *Ἰδρωποτέω, ap. Max. Planud. Lex. 397. Herm. alphabeti ordo demonstrat leg. esse ἰερωποιέω. Cod. Paris. 2562. habet *ἰερωπρακτέω, quæ vox in Lexx. desideratur.” Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

[*Ἀνιδρος, Hippocr. 399, 21.] “Διῖδρος, Gal. “Lex. Hippocr. exp. *νοτερά καὶ διῖδρῶσα, Humecta* “et persudans. Ubi etiam nota particip. *διῖδρῶσα*, “a VERBO Διῖδρῶ, significante Persudo, ut Hippocr. “de Loc. in Homine, “*Ἦν τε διουρήσῃ, ἦν τε διῖδρῶσῃ.*” Καθιδρῶς, Suidæ *κεκμηῶς, Lassus, Defessus, Fatigatus.* Quem, ut loquitur Hom., *κάματος τε καὶ ἰδρῶς γούναθ' ἴκετο:* ut tepidi sudoribus effæti artus ap. Stat. Apud Hes. vero ultima brevi LEGITUR Κάθιδρος, exponentem itidem *κεκμηῶς.* [LXX. Jerem. 8, 6. “Ἴππος καθιδρος ἐν χρεμετισμῷ αὐτοῦ.] Quomodo ET Δυσιδρος affertur pro Ægre sudans, Cui difficulter elicitur sudor. Sed mira videri queat ea vocalis longæ in ultima syllaba mutatio. [*Δυσιδρῶς, Theophr. de Sudor. 18. 20. *Εὐιδρῶς, ibid. *Εὐιδρος, 19. τὸ εὐιδρον.]

[*Ἰδρώδης, Hippocr. Epid. 5. p. 1157. Ἦν δὲ καὶ ὑγιαίνων ἰδρώδης.]

Ἰδρωα, τὰ, Hippocrati aphorismo 21. l. 3. (p. 1248.) dicuntur Pustulæ quædam genitalium partium, summam cutim occupantes et exulcerantes: ortæ, ut ipsum nomen ostendit, ab earum partium sudore bilioso et mordaci, qui perfacile iis in partibus putrescens pruriginem movet, cutemque velut ulceribus exasperat. Gorr. At Celsus ἰδρωα interpr. Quidquid sudore hominem resolvit, ista Hippocratis verba, *Τὸ δὲ θέρους καὶ πυρετοὶ συνεχεές, καὶ καῦσοι, καὶ στομάτων ἐλκώσεις, καὶ σηπεδόνες αἰδοίων, καὶ ἰδρωα, sic vertens, Æstas adjicit febres vel continuas vel ardentis, ulcera oris, cancras, et in ceteris quidem partibus, sed maxime obscænis, et quidquid sudore hominem resolvit. “Apud J. Poll. properispromenous scriptum “ἰδρωα, quæ esse dicit ἐξανθήματα θερινά,” [Sudamina; Æstates Plinio, cf. Triller. Opusc. 2, 317. 334.]*

[*Ἰδρώτιον, dimin. ad ἰδρῶς, Hippocr. 1210.] Ἰδρῶω, sive Ἰδρῶω, Sudo, Sudorem emitto, Sudore difflo. Est autem illud primum mere Poëticum, posterius prosæ Scriptoribus cum Poëtis commune. Od. Δ. (39.) *Οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγῶ ἰδρώοντας:* II. Δ. (27.) *Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον, ἢ δ' ἀτέλεστον Ἰδρῶθ', ὃν ἰδρωσα μόγω, καμέτην δέ μοι ἵπποι;* Xen. K. Π. 8, (1, 13.) *Οὔτε αὐτὸς ποτε πρὶν ἰδρῶσαι δεῖπνον αἰρείτω:* Ἑλλ. 4, (5, 7.) *Μάλα ἰσχυρῶς ἰδρῶντι τῷ ἵππῳ.* Interdum cum accus. *πιγ-*

tis sudorem emittentis. Aristot. Probl. 2, 31. Διὰ τὶ οἱ ἀγωνιῶντες ἰδρῶσι τοὺς πόδας, τὸ δὲ πρόσωπον οὐκ ἐν τῷ ἄλλῳ βίῳ ἰδρύντων ἡμῶν μάλιστα μὲν τὸ πρόσωπον, ἥκιστα δὲ τοὺς πόδας; Sic Alex. Aphr. Probl. "Ἐνιοὶ αἰδοῦμενοι ἰδρῶσι τὰς μασχάλας, ubi subaudiunt κατὰ. Affertur et ἰδρῶν ἐν τοῖς pro In his desudans: quæ verba Latina metaphoricam plerumque signif. habent. ["Ἰδρῶ, Heroic. adesp. 24. Heyn. Hom. 6, 223. Ἰδρῶ, ad Herod. 315. Ἰδρῶσαι, Heyn. l. c."] Schæf. Mss. "Ἰδρῶ, Opp. K. 1, 532." Wakef. Mss. Hippocr. de Aëre et Loois 17. ἰδρῶν, Theophr. de Sudor. 24=36. ἰδρῶσι. Cf. Πύργω, et Buttm. Gramin. 241=506.] Ἰδρῶσις, ἡ, Sudatio, ἰδρῶσις. Exp. etiam Sudoris evocatio. [*Ἰδρωτήρ, *Ἰδρωτήριος, unde *Ἰδρωτήριον, τὸ, Gl. Sudatorium. *Ἰδρωτής, unde] Ἰδρωτικός, Sudator, Sudare solitus, Crebro sudans, ut ὑπνωτικός dicitur Dormitor. In VV. LL. vero non solum exp. Sudori patens, Sudatorius, sed etiam Sudorem movens; ut ὑπνωτικός quoque signif. interdum Somnium faciens s. concilians. "Activa signif. pro Sudorem "movens s. movere potens, Hippocr. περι Διαιτ. 3. "Τοῖσι χρίσμασι χρεῖσθαι τοῖσιν ἰδρωτικοῖσι. Quo- "modo et Plaut. Sudatorias unctiones dicit." Ἰδρω- τικῶς, Propense in sudorem. Aristot. Probl. 2, 40. Διὰ τί τῶν σωμάτων ξηροτέρων ὄντων τοῦ θέρους ἢ τοῦ χειμῶνος, ἰδρωτικώτερος διακείμεθα τοῦ θέρους; Facilius sudamus æstate, In sudorem proniores sumus. [*Ἰδρωτός, unde *Ἀνιδρωτός, Qui corpus non exercet, Xen. K. Π. 2, 1, 14. Μήποτε ἀνιδρωτοὶ γενόμενοι — εἰσίοιεν: sed cf. Ἀνιδρωτί. Ἀνιδρωτί, Sine sudore. Interdum vero e consequenti ponitur pro Sine labore; aut etiam Sine ullo negotio. Il. O. (228.) ἐπεὶ οὐ κεν ἀνιδρωτὶ γ' ἐτελέσθη. Xen. K. Π. (2, 1, 14.) Ὡς μὴ ἐπανίοιεν ἀνιδρωτί: [Remisse, Segniter, 2, 2, 17. Lente, Cæc. 21, 2, 3. "Zeun. ad K. Π. 169. Act. Traj. 1, 215. ad Il. P. 363. 497. Heyn. Hom. 7, 46." Schæf. Mss.]

*Ἀνιδρώ, Resudo, Denuo sudorem emitto. Animadvertite autem esse in hoc ἀνιδρώ compositionem e præp. ἀνά: at in proxime præcedente adverbio ἀνιδρωτί, esse a priv. inserto ν, ad vitandam cacophoniam, ut in plerisque aliis ex illo compositis. ["Ad Timæi Lex. 147." Schæf. Mss. Hippocr. 120. 173. *Ἀνιδρωσις, 1236. Diosc. 1, 18.] Ἀφιδρώ, Desudo, Exudo, Sudorem emitto. Aristot. Probl. 2, 22. Διὰ τί αἱ τοῦ σώματος ῥέοντος, καὶ τῆς ἀπορροῆς γινομένης ἐκ τῶν περιττωμάτων, οὐ κοφίζεται τὸ σῶμα, εἰ μὴ ἀφιδρώσῃ; Nisi desudarit, s. sudorem emis- rit. Pass. etiam aliquid dicitur ἀφιδρουνθαι, quod sc. veluti sudor emittitur, s. quod defluit alicunde ut sudor. Diosc. 5, 2. Ἀφιδρούμενος ἰχώρ, quod interpr. Exudans sanies. Ἀφιδρωσις, ἡ, Desudatio, Sudatio. Exp. etiam Sudoris evocatio. Cæl. Aurel. Chron. Pass. 2, 13. ἀφιδρῶσιν interpr. Affectationem sudo- rum. [Plut. Symp. Q. 6, 8, 3. Aristot. Probl. 2, 6. Χρῆσθαι ταῖς ἀφιδρώσεσι. *Ἀφιδρωτήρ, unde *Ἀφι- δρωτήριος, Herodotus Oribasii p. 342. Matth. φάρ- μακα. *Ἐξαφιδρώ, Stob. Phys. p. 754. Νοστήμον αἵματος ἔξαφιδρουμένον.] Ἐνιδρώ, [Xen. Σ. 2, 18.] ET Ἐφιδρώ, Insudo. Posterius vero exp. etiam Sudore langueo, Sudo: [Hippocr. 118. 119.] ITIDEMQUE Ἐφιδρωσις, ἡ, Sudor, [Plut. Bruto 25. sed Corai. ἀφιδρ. restituit.] Ἐξιδρώ, Exudo; Exudo pro Ve- luti sudorem emitto, ut Alex. Aphr. "Υδωρ ἐξιδροῖ. ["Ad Herod. 315." Schæf. Mss. * "Ἐξιδρωσις, Plut. 9, 740." Wakef. Mss. * "Συνεξιδρώ, Aristot. Probl. 13, 11. Διὰ τί τὰ πολλὰ τῶν μύρων συνεξιδρῶ- σαι δυσώδῃ; Seager. Mss. * Καθιδρώ, Gl. Desudo.] Περιιδρώ, Circumsudo, Sudorem undique effundo, Sudore diffuso. UNDE Περιδρωσις, Copiosa ejus- modi sudoris effusio dicitur, ["Diosc. 428." Wakef.

A Mss.] In VV. LL. autem perperam SCRIBITUR Περιδρωσις, quod exp. etiam Sudoris evocatio. "Συ- νιδρώ, Consudo, Una sudo," [Fatisco, Diod. S. 3, 28. p. 113, 28=194. * Ὑφιδρώ, Hippocr. 1076.]

Sequitur Ἰδος cum suis.

"Ἰδος ejusd. cum ἰδρῶς signif. est, ejusdem etiam originis; nam ut illud ἰδρῶς ab ὕδωρ derivatur, ita hoc Ἰδος ab ὕδωρ deducitur, mutata prima litera et spiritu. Non solum tamen signif. Sudor, ἰδρῶς, sed etiam denotat τὸ θερινὸν κατὰσθημα, ut Eust. tradit, i. e. Æstivam aëris constitutionem: ea autem est sicca et calida, vel potius fervida: quemadmodum Hes. quoque ἰδεας exp. πνίγους, æstus adeo vehementis ut tantum non suffocet. Sic Suid. ἰδεὶ etiam ipse exp. non modo ἰδρῶτι, verum etiam θέρει, Hesiodum ita usurpasse annotans. Est autem Hesiodi locus, cu- jus meminit, A. 397. Ἰδεὶ ἐν αἰονάτῳ, ὅποτε χρεῖα σείριος ἄζει. [Dionys. P. 966. ἰδεὶ θαλαπρόμοιοι.]

Ἰδάλιμος, Æstuosus, Sudorificus: ἰδάλιμον καῦμα, τὸ ἰδρωτοποιόν, Hes., procul dubio respiciens ad Hesiod. "Erg. 2, (33.) Ἥμος δὲ λήγει μένος ὀξέος ἡελίου Καύματος ἰδαλίμου. Itidem Suid. ἰδάλιμον esse dicit τὸ καυστικόν. Eidem est τὸ εὐειδές, Speciosum, ut et Hes. Sed tunc ab εἶδω, s. ἰδάλλομαι aut ἰνδάλλομαι derivatum esse sciendum est, et scribi etiam εἰδάλι- μον. Rursum Suidæ ἰδάλιμος est ὁ ἰδρῶς, Sudor. Hesychio vero etiam ὄρνις ποιός, Avis quædam: ap- quem in præcedente signif. SCRIPTUM Ἰνδάλιμος et Ἰνδάλιμον, sed non suo loco, i. e. in quo non servata est series alphabetica. ["Græv. Lectt. Hes. p. 556." Schæf. Mss. "Africanus Cest. 290. Βλεπέτω δὲ τὸ ἄγγος * ὑδριμότατος ἥλιος, pro * ἰδριμότατος, s. * ἰδυμότατος, idem significante quod ἰδάλιμος." Schol. Lex.]

Ἰδῶ, Sudo, i. q. ἰδρῶ, ut Erot. quoque ap. Hip- pocr. ἰδῖεν exp. ἰδρῶν. Aristot. H. A. 3. Ὡς τε ἡδὴ τινὲς ἰδισαν αἱματώδη ἰδρῶτα. ["Heringa Obs. 45. Timæi Lex. 147. et n. Valck. Anim. ad Ammon. 38. ad Od. Y. 204. Brunck. Aristoph. 2, 169. Kuster. 105. Lucian. 2, 323." Schæf. Mss. Hippocr. 606, 42. Od. Y. 204. Ἰδιον, ὡς ἐνόησα: vide nott. Ἰδῖαι, Hesych. ἰδρῶι, ἀγωνιῶ, δέδουκεν.] "Εἰδῶ, Eid. ἰδρῶ, "ἀγωνιῶ, Sudo, Sum in agone. Quod et per simplex "i scribitur." Ἰδῖσις, ews, ἡ, i. q. ἰδρωσις, Sudatio. pro Sudor legitur ap. Aristot. Probl. nou semel, teste Bud. [Vide Ἰδρωσις. * Ἰδισμα, Suid. 2, 94.]

Ἀνιδίτι, i. q. ἀνιδρωτί, Citra sudorem, Sine su- dore, labore et negotio, ap. Plat. de LL. 4. p. 238 (=718.) teste Bud. ["Ad Timæi Lex. 147. Act. Traj. 1, 215." Schæf. Mss.] At in VV. LL. per- peram, ut opinor, est SCRIPTUM Ἀνιδίτι, UT ET Ἰδρίω perperam pro ἰδῶ. NEC NON Ἰδίῳ eadem perperam constituunt thema aoristi ἰδῖσα.

["Ἀνιδίω, ad Timæi Lex. 147." Schæf. Mss.] Ἐξιδίω, i. q. ἐξιδρώ, Exudo. Per jocum vero ἐξι- δῖσαι dicit Aristoph. pro Liquidum emittere stercus veluti sudorem, "Ορν. (791.) Εἴ τε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζήτιων, Οὐκ ἂν ἐξιδῖσεν ἐς θοιμάτιον, ἀλλ' ἀνέπατο, nimirum εἰ περὶ ἐφύσεν, Schol. exp. ἐξέτιλθεν, ἀπεπάτησε. ["Ad Timæi Lex. 147. ad Od. Y. 204. Brunck. ad Aristoph. l. c. Alvum ex- onero, Crusius ad Suet. 154." Schæf. Mss. * Ἐ- πιδῖω, unde] "Ἀνεπιδῖω, Resudo, Sudorem refun- do; interdum et Emauo in modum sudoris. Plut. ["Antonio p. 1727.] Τῶν δὲ λιθίνων ἀνδριάντων ἐνὸς ἰδρῶς ἀνεπιδῖεν ἡμέρας πολλὰς." [* Κατιδῖω, Gl. Desudasco.]

"Εἰδιον, νενοτισμένον, ὑγρὸν, Hes. Humectum, "Udum."

Φ

Φ, qua nota tachygraphica significetur, ad Greg. Cor. 484.: qua nota significetur in numis aliisque monumentis antiquis, itemque in Codd. vetustis, 737.: nota numeralis, confusum cum compendio verbi φασιν, 850.: pro θ, 614. 661.: in β, 285.: in π, 344.: in ψ, 484.: conf. c. θ, 525.: cum θρ, 737. 764.: cum ρ, 732. 737. 848.: cum φρ, 747.: cum ψ, 737. In numeris notat Quingenta, at cum lineola inferne apposita, φ, Quingenta millia: φ' et ν conf., Valck. Schol. in N. T. 2, 325. Φ et Π alternant, Lobeck. Phryn. 113. 399. Vide Quintil. 1, 4, 14. et Gesner.]

ΦΑΓΩ, VEL Φήγω, Edo, Comedo. Utrumque enim thema (sed inusitatum, ut opinor,) statuitur ab Eust. Od. O. p. 1784. ubi scribit, Τον δὲ φαγεῖν πρόσχευς μεν θέμα το Φήγω ἢ Φάγω· πρωτόθετον δὲ, το Φῶ, ἡγουν φονεύω, συντρίβω, κλῶ, θλῶ· ἀφ' οὗ καὶ ἄλευρον μυλήφατον. Alibi autem, sc. p. 1859. vult infin. φαγεῖν esse a secundo futuro φαγῶ: quod in verbum præsentis temporis transiens formet φάγημα. Alii tamen φαγεῖν esse volunt infin. aoristi posterioris ἔφαγον: cujus certe frequens est usus, sicut et illius infinitivi. Od. E. (135.) Ἡ τὸν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθυῖες: Ω. (253.) Ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε: O. (377.) Καὶ φαγέμεν πιέμεν τε: Σ. (3.) Ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν. Ubi animadvertite, præponi verbum, quod Edere signif., ei quo significatur Bibere. Sic autem et in soluta oratione solet potius φαγεῖν præponi, si bene memini: quod et in sequentibus II. videre est. Isocr. Areop. (18.) Ἐν κατηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ πιεῖν οὐδεὶς οὐδ' ἂν οἰκέτης ἐπιεικὴς ἐτόλμησε. Æschin. c. Ctes. Καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες καὶ ἔπιες, καὶ ἔσπεισας. Aristot. Polit. 7. Ἀπεχόμενον δὲ μηθενός, ἂν ἐπιθυμήσῃ του φαγεῖν, ἢ πιεῖν, τῶν ἐσχατῶν. Dicitur autem δεινὸς φαγεῖν, vel ἀγαθὸς φαγεῖν, Qui est edax, sicut δεινὸς πιεῖν, Qui est bibax. At in constructione dicunt πιεῖν οἶνον et πιεῖν οἶνον. Sed hæc cum gen. constructio, esse Attica putatur; ac certe ap. Atticos Scriptt. crebra est: quam nos itidem in verbis nostris Manger et Boire, i. e. φαγεῖν et πιεῖν, usurpamus, dicentes Manger du pain, et Boire du vin. qui alioqui et altera utuntur: Aristoph. Σφ. (1358.) Ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην, ubi observa addi et præp. ἐκ cum suo gen. sicut Latine dixeris, Edere panem ex aceto. Legitur ETIAM Φάγομαι fut. med., pro φαγοῦμαι, sicut πίομαι dicitur pro πιοῦμαι, unde φάγεσαι ap. Luc. 17, (8.) Καὶ περιζωσάμενος διακονεῖ μοι, ἕως φάγω καὶ πινῶ καὶ μετὰ ταῦτα φάγεσαι καὶ πινεσαι σὺ: [vide Valck. Schol. "Φάγω, Wessel. ad Herod. 104. Φαγεῖν, Phryn. Ecl. 144. Jacobs. Anth. 10, 217. 230. 266. De morbis, Wakef. S. Cr. 3, 157. Cum gen., Wakef. ad Mosch. 3, 78. ad Lucian. 1, 117. 496. Græv. Lectt. Hes. 564. Ἐφαγον σίτου, Thom. M. 351. 499. Wakef. Eum. 106. Brunck. Aristoph. 3, 64. Φαγεῖν κρέως, κρέας, ad Mær. 165. Toup. Opusc. 1, 531. 2, 290. Koen. ad Greg. Cor. 51(=123. Schæf.) Φάγομαι, Phryn. Ecl. 144(=327. Lob.) Thom. M. 265." Schæf. Mss. Ἐφάγον, Dorice, ad Greg. Cor. 316. 657.]

Φάγημα, τὰ, Id quod comeditur, Esculenta s. Edulia. Apud Suid. Φορτίον χλωρῶν ακανθῶν, ἃ καμῆλοις ἐστι φαγήματα, i. e. βρώματα. A φαγῶ, ut τράγημα a τραγῶ, Eust. ["Ad Mær. 274." Schæf. Mss. "Athen. 91. Ὡφάγημα μιάρων; O scelestum edulium!" Schw. Mss.]

Φαγήσια, ET Φαγησιπόσια, τὰ, Festa quædam in quibus cibo potuque ad satietatem usque ex hilarabantur, ut ex Athen. 7. init. discimus, Ἐπιτελουμένου δὲ ἡδὴ του δείπνου, τῶν φαγησίων ἐορτὴν συντελεῖσθαι

νομίσαντες οἱ κυνικοὶ, πάντων μᾶλλον ηυφραίνοντο. Dicitur etiam sing. NUM. Φαγησία, ET Φαγησιπόσια, (subaudito ἐορτῇ), vel etiam addito,) sicut non solum ἱερομήνια, sed etiam ἱερομηνία. Apud Athen. l. c. Προβάλλω σοι παρὰ τίνι εἶρηται Φαγησία ἐορτῇ καὶ Φαγησιπόσια. Ibid. locum quendam e Cléarcho citat, ubi dicit hoc festum exolevisse. Derivantur a 2 pers. præt. perf. pass., unde deducere possumus ETIAM Φάγησις, ἡ, Comestio, Voratior. ["Φαγήσια, Casaub. ad Athen. p. 2." Schæf. Mss. "Φαγησιπόσια, Eust. Od. 249, 50." Wakef. Mss.]

Φαγέσωρος a Comicis dicitur ὁ ἀπληστος, ejusque γαστήρ, φαρμακίτις, J. Poll. 6, (42.) ubi etiam addit, eundem τὸν περι τὴν τροφὴν ἀπληστον, vocari κάβασον: Lat. Edonem et Comedonem appellant. Sonat autem ἀπληστος Inexplebilis, Cujus voracitas cibo expleri nequit, qualis ERAT Φάγων ille, de quo Fl. Vopisc. in Aureliano (50.) Vehementissime autem delectatus est phagone, qui usque eo multum comedit, ut uno die ante mensam ejus aprum integrum, centum panes, vervecem et porcellum comederit; biberet autem, insundibulo apposito, plus orca. Est autem h. in l. observanda etiam Phagonis appellatio. ["Φαγέσωρος, Steph. Præf. in Gloss." Schæf. Mss. * Φαγών, ονος, ο, plur. Φαγόνες, Hesychio σιαγόνες, γνάθοι.]

Φάγαινα ET Φαγέδαινα, ἡ, est νόσος * λιμικὴ, inquit Suid.: Ammonius inter φάγαινα et φαγέδαινα discrimen facit, dicens φάγαινα esse τὴν μετὰ τὰς νόσους πολυφαγίαν, φαγέδαινα vero, φῶμα ἀνήκεστον: quod perpetuum non est; nam φαγέδαινα de Ulcere solum, sed de Stomachi quoque affectu dicitur. Eo enim nomine τὴν κυνώδη ὄρεξιν quidam appellant, cum stomachus vehementer appetens cibum, immodice sumit, nec satiari vorando potest. De quo Plin. 26, 11. Phagedænis (quod nomen sine modo edeutium est, et alias ulcerum) tithymalli medentur cum sesamis. Idem aliquando distinctionis gratia Ulcerum phagedænas dicit. Gal. 3 Comm. in 6 Epid. Aphor. 37. Τινες γεμὴν ἤκουσαν φαγεδαίνας, τὰς τῶν πολλῶν βρωμάτων ἐδωδὰς, quas ibid. ἀμέτροις ὀρέξεις σιτίων appellat: Defin. Med. Φαγεδαίνα ἐστὶ κατασκευὴ, καθ' ἣν ὀρεγόμενοι πολλῆς τροφῆς καὶ λαμβάνοντες ἄμετρον, οὐ κρατοῦσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἐξερρασαντες, πάλιν ὀρέγονται. Cæl. Aurel. Chron. 3, 3. Est etiam phagedæna e stomachi passionibus, qua affecto sequetur cibi vehementer appetentia, quam Græci ὄρεξιν appellant, et coacerata accipiendi cupiditas, et immasticata transvoratio. Utitur hoc vocab. Hippocr. quoque Epid. 6. Aphor. 37. Οἱ αἰμορροΐδας ἔχοντες, οὔτε πλευρίτιδι, οὔτε περιπνευμονίῃ, οὔτε φαγεδαίνῃ ἀλίσκονται. || De Ulceribus quoque dicitur, et quandoque generaliter designat Omnia ulcera quæ semper majora et deteriora fiunt, cujusmodi sunt Telephia et Chironia, simulque subjectam carnem cum cute corrumpunt, ut ab herpetibus φαγέδαινα distinguantur, qui summam tantum cutem infestant. Juniores tamen, inquit Gal. Comm. Aphor. 45. l. 6., quædam ulcera speciatim φαγέδαινα appellarunt, eamque ab aliis distinxerunt. Est autem ulcus tumidum, profundum, vicinas partes erodens; in phagedæna enim ulceri tumor conjunctus est, ulceris ipsius labra circumstant, eoque differt inter cetera ἀπὸ τῆς νομῆς, quæ sine tumore exedit. Profundum autem est, h. e. cum cute subjectam etiam carnem attingit; eoque ab herpete distinguitur, qui solius cutis exulceratio est. Id quia pergere pascendo solet ab ægris particulis ad eas quæ integræ sunt, atque harum semper aliquid ægris adjicere, φαγεδαίνης nomen sortitum est. Hæc inter alia Gorr., ap. quem plura de causis hujus mali. J. Polluci 4.

e. pen. Φαγέδαινα est ἔλκωσις ἀχρι των ὀστών διαδιδύουσα, (pro quo reponitur διαδιδύουσα,) ταχέια νομή μετὰ φλεγμονῆς, ἰχῶρας δυσώδεις ἀφιεῖσα, καὶ πρὸς θάνατον ῥέπουσα. Apud Corn. Cels. 6. caput quoddam inscribitur De Phagedænæ in Cole nascentis Curatione, ubi ipse ait, Id genus cancri, quod a Græcis φαγέδαινα nominatur. Plin. 20, 5. et 28, 18. ulcerum phagedænas dicit: ad differentiam præcedentis phagedænæ. Æsch. Philoct. Φαγέδαινα, ἥ μου σάρκας ἐσθλὴι ποδός: pro quo Eur. itidem in Philoct. Φαγέδαινα, ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός. || Transfertur ab hoc ulcere ad favorum quendam morbum. De quo Colum. hæc scribit, R. R. 9, 13. loquens de apibus, Sæpe etiam vitio, quod Græci φαγέδαιναν vocant, intereunt. Siquidem cum sit hæc apum consuetudo, ut prius tantum cerarum confingant, quantum putant explere se posse: nonnunquam evenit ut consummatis operibus cereis, examen conquirendi mellis causa longius evagatum, subitis imbris aut turbinibus in sylvis opprimatur, et majorem partem plebis amittat: quod ubi factum est, reliqua paucitas favis complendis non sufficiat: tunc quæ vacuæ cerarum partes, computrescant, et vitii paulatim serpentibus, corrupto melle ipsæ quoque apes intendant. ["Φάγαινα, Thom. M. 881. Ammon. 142. Valck. Anim. 224. Wakef. S. Cr. 3, 155. Φαγέδαινα, ibid. Jacobs. Anth. 8, 96. 9, 498. Dawes. M. Cr. 524. Thom. M. l. c. Heyn. Hom. 4, 380. Ammon. l. c. Valck. l. c. Diatr. 126." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Φαγεδαινικός, ut ἔλκη, Diosc. 2, 99. Ulcera quæ Phagedænica vocantur, Plin. 24, 4. [* Φαγεδαινώ, Consumo, Perdo, Aqu. Deut. 7, 23. Φαγεδαινόμαι, Ulcere laboro, Hippocr. Epidem. 4. p. 748., 5. p. 782. Lind. = 214. 245. Foes. * Φαγεδαινάω, Inc. 1 Sam. 16, 10. ἐφαγεδαίνησαν. * "Φαγεδαίνημα, Pallad. de Febr. p. 26." Kall. Mss.]

Φάγος, Vorax, Edax, Comedo: ἄνθρωπος φάγος, ap. Matth. et Luc. [7, 34. "Cattier. Gazoph. 48." Schæf. Mss. Φάγος, φαγός, Lobeck. Phryn. 434.]

Ἀδηφάγος, cum suis derivatis, Ἀδηφαγία et Ἀδηφάγος, posui in Ἀδην.

* "Ἀκριδοφαγέω, Basil. Epist. 42. T. 3. p. 128." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

Ἀναγκοφάγος, Qui necessitate coactus comedit, ut athletæ. Ἀναγκοφαγία, ἡ, Comedendi necessitas, Cum quis comedere cogitur, Victus athleticus. Arist. Polit. 8, 3. Τότε ἀρμόττει καὶ τοῖς πόνοις καὶ ταῖς ἀναγκοφαγίαις [al. * ξηροφ.] καταλαμβάνειν τὴν ἐχομένην ἡλικίαν. ["Athletis non modo Cibi genitæ atque copia, verum etiam horæ, quibus eum sumerent, erant præscriptæ; unde factum, ut Græcis dicatur ἀναγκοφαγία. Davis. ad Cic. Tusc. Disp. 2, 40. Vide Epictet. Man. 35." Seager. Mss. "Casaub. ad Athen. 97." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 163." Wakef. Mss.] Ἀναγκοφαγέω, Coactus comedo, Liberaliore victu uti cogor, ut athletæ. Ἀναγκοφαγεῖν, inquit Hes., πρὸς ἀνάγκην ἐσθλὴιν ὅπερ ἀθληταὶ πάσχουσιν: coguntur enim cibo uberiori nti, quo corpus firmius reddatur. At Theopomp. ap. Longin. περὶ Ὑψους dicit, (31, 1.) Δεινὸς ὦν ὁ Φίλιππος ἀναγκοφαγεῖν τὰ πράγματα: sc. ἀναγκοφαγεῖν τὰ πράγματα accipiens ἐπὶ τοῦ αἰσχροῦ καὶ ῥυπαρὰ τλημόνως καὶ μεθ' ἡδονῆς ἐνεκα πλεονεξίας καρτεροῦντος: atque iis verbis ἐνάργειαν quandam inesse, ideoque immerito a Cæcilio reprehensa esse dicit. ["Toup. ad Longin. 337. ad Xen. Mem. 3, 14, 3." Schæf. Mss. * Αὐτοφάγος, Hes. v. Αὐτοφορβός.]

Βουφάγος, Vorax, Edax, Comedo, Edo; q. d. Qui bovem una cœna absumserit; vel ab epitatica particula βου. In Epigr. est Epith. Herculis, qui et Βουθόλκας vocatur. Dicitur etiam esse Nomen fluvii in Arcadia a Buphago heroe appellati. Lucian. 2, 401. "Wakef. Alc. 767. Jacobs. Anth. 8, 86. 301. Gesner. Ind. in Orph." Schæf. Mss. Cf. Βιοφάγος. * Βραδυφάγος, unde * "Βραδυφαγέω, Antioch. Hom. 7. Cotel. ad Const. Apost. 5, 18." Kall. Mss. * Βραχυφάγος, * Βραχυφαγέω, unde * "Βραχυφαγία, Schol. in Jo. Climac. 214." Boiss. Mss. Thalassius Cent. 4, 31.]

Λ Δριμυφάγος, Qui acribus vescitur, acrium esu delectatur. UNDE Δριμυφαγία, ἡ, Acrium ciborum esus; Vomitus acrium ciborum esu provocatus, quod sanationis genus Empiricis erat usitatum. Diosc. 2, 33. de conditaneis thynni carne, quæ ὠμοτάρικος nominatur, Eis τὰς δριμυφαγίας μάλιστα ἀρμόζει, Ad vomitiones quæ ciborum acritudine quærentur, accommodatissima, ut nonnulli interpr. Alias δριμυφαγία pro Cibo acriori usus est Cæl. Aurel. Chron. 3, 2. de stomachicis, Delinc adhibenda recorporatio, quam Græci μετασυνκριτικὴν vocant, ex acriori cibo, quem Græci δριμυφαγίαν appellant, ex aqua capparis confecto et aceto et sale et cepe. ET Δριμυφαγέω, Acribus vescor, Acriori cibo utor.

Μονοφάγος, Qui solus cibum capit. In Ægina autem μονοφάγοι dicti fuerunt quidam, quod suos propinquos e bello reversos convivio exceperant, ceteris, qui suos in bello peremptos lugebant, non iuvitatis: qua de re plura ap. Plut. Probl. Hell. 537. mæx Ed.: et Erasm. in Prov. Μονοφάγοι: quod in eos dici posse scribit, qui sordidi sunt et inhospitales, nec quenquam invitant ad convivium. [Vide Μονοφαγέω.] UNDE Μονοφαγίστατος, ap. Aristoph. Qui maxime et supra quosvis alios talis est, ut solus cibum sumat: [A. 923.] Μονοφαγέω, Solus comedo, Neminem ad cœnam invito. Athen. (8.) Τὸ μονοφαγεῖν ἐστὶν ἐν χρήσει τοῖς παλαιοῖς. Ibid. ex Antiphanē, Μονοφαγεῖς ἤδη καὶ βλάπτεις ἐμέ. Ibid., præcedentis μονοφάγος exemplum addit ex Amipsia, "Ἐρρ' ἐς κύρακας, μονοφάγε καὶ τοιχωρύχε. Diversa consuetudo ap. Romanos fuisse creditur, ut et vox Latina Cœna iunvere videtur, indicans τὴν ἐν τῷ συσσιτεῖν κοινωνίαν. Qua de re Plut. Symp. 8, 6. Τὸ μὲν γὰρ δειπνὸν φασὶ Κοῖνα διὰ τὴν κοινωνίαν καλεῖσθαι· καθ' ἐαυτοὺς γὰρ ἡρίστων ἐπιεικῶς οἱ πάλαι, συνδειπνοῦντες τοῖς φίλοις. Synonymum vero huic μονοφαγεῖν est μονοσιτεῖν: quibus opp. συσσιτεῖν. ["Casaub. ad Athen. 27. 95." Schæf. Mss.] AT Μονοφαγία, ἡ, Solum comedere, Sine conviva cœnare, τὸ μονοσιτεῖν, s. μονοφαγεῖν, ["Casaub. ad Athen. 95." Schæf. Mss.]

Οἰσοφάγος, Gula, Meatus a faucibus in ventriculum, duabus tunicis constans, per quem cibis et potus in ventriculum descendunt. Sic dictus est quod ea ferat, quæ eduntur; est enim via cibi. Gal. vero in Lex. Hippocr. annotat οἰσοφάγον ab Hippocr. dici Os ventriculi, τὸν τῆς γαστρὸς στόμαχον. Hæc inter alia Gorr., ap. quem vide et de tunicis οἰσοφάγον. Hesychio idem est cum βρόγχος, Suidæ idem cum λαιμός. Aristot. H. A. Ἐντὸς δὲ τοῦ αὐχένος ὁ, τε οἰσοφάγος καλούμενός ἐστιν, ἔχων τὴν ἐπ' αὐτῇ ἀπὸ τοῦ μήκους καὶ τῆς στενότητος: de Part. Anim. Ὁ δὲ οἰσοφάγος ἐστὶ, δι' οὗ ἡ τροφή πορεύεται εἰς τὴν κοιλίαν· ὥσθ' ὅσα μὴ ἔχει αὐχένα, οὐδ' οἰσοφάγον ἔχουσιν ἐπιδήλωται.

Παμφάγος, Qui omnia devorat, Comedo, Edo, Helluo: Omnivorus e Plinio interpretari possumus. Eur. Med. (1187.) παμφάγον πῦρ: a Latinis quoque Edax ignis dicitur. Item Nomen canis ap. Ovid. Met. 3. Pamphagi sunt etiam populi quidam. Plin. 6, 30. Agricphagi, pantherarum et leonum carnibus maxime viventes: Pamphagi, omnia mandentes: D Anthropophagi, humana carne vescentes. Ubi παμφάγοι non in malam partem accipitur, ut cum Alcman se παμφάγον vocat, i. e. Comedonem et helluonem; sed simpliciter pro Omnibus vescentes, sicut et ὤα παμφάγα, Quæ obvia quæque comedunt. Aristot. Polit. 1. Διὰ τὸ τὰ μὲν ζωοφάγα, τὰ δὲ, καρποφάγα, τὰ δὲ, παμφάγα αὐτῶν εἶναι. Plut. (8, 632.) Παμφάγα τε ὄντα καὶ πάσης ἀπτόμενα τροφῆς, ut corvi, cornices: [9, 765. "Wakef. Alc. 767. Jacobs. Anth. 11, 138. * Παντοφάγος, Anthol. Pal. 1, 596. ad Charit. 244. ad Diod. S. 1, 223." Schæf. Mss. Greg. Naz. Epigr. 172. Murator. πῦρ. "Const. Manass. Chron. p. 75. 122." Boiss. Mss. * Παντοφαγέω, unde * Παντοφαγία, Joseph. de Macc. 2.]

Πολυφάγος, Qui multum comedit, Edax, Vorax, Helluo, [Hippocr. 358, 19. Athen. 415. Schol. Aristoph. Eip. 28. "Orn. 1065. Θ. 61. * Πολυφαγέω, Eust. Od. A. p. 14, 8. 24, 31.] Πολυφαγία, ἡ, Multus cibi usus, Edacitas, Voracitas, ["Valck. Anim. ad Ammon. 224. Schæf. Mss. Athen. 149. 401. 411,

415. 417. Schol. Aristoph. Ἰππ. 327. Ὀρν. 289.] Ὠμοφάγος, Crudivorus, Crudis cibis vescens, i. q. ὠμόσπιτος. Il. E. (782.) et O. (592.) λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοις, Crudivoris leonibus: Π. (157.) λύκοι ὡς Ὠμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρένας ἄσπετος ἀλκή. Gaza ap. Aristot. vertit Carnivorus. Exp. etiam Sanguinari. [Xenocr. 179. Ed. Cor. "Jacobs. Anth. 10, 391." Schæf. Mss. * Ὠμοφαγέω, Geop. 19, 2, 13.] "Ὠμοφαγία, Crudorum voratio, Crudis vesci s. victi-
tare," [Clem. Alex. Cohort. 9.]

[* Φαγᾶς, s. Φαγᾶς, ὁ, Cratinus Phrynichi p. 190= 433. Lob. "Cattier. Gazoph. 48." Schæf. Mss. "Suid. 1, 680. Ἐδός· ὁ φαγᾶς: quem locum miror ita intactum protulisse Lobeck., cum in Wolfi Anal. Liter. 3, 55. in vocis φαγᾶς accentum accurate inquireret. Corrigendum enim ἐδωδός pro voce ἐδός, quæ omni auctoritate carens nauci esse videtur. Illam vocem Lexicis ex Hippocr. vindicavi in Libello, Observations sur une Nouvelle Traduction Française d'Hippocrate des Aïrs, des Lieux, p. 12. Par. 1818. = Millini Annales Encycl. 1818. Mens. Aug. p. 346." Osann. Auct. Lexx. Gr. 162.] "Κατωφαγᾶς, ἄ, ὁ, "Avis nomen est quæ ὀρύσσει τὰ σπέρματα, fortassis ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν, inquit Aristoph. Schol. ("Ὀρν. 288.) et Suid. qui etiam addunt, cum περι-
σπᾶται, esse Nom. propr.; cum βαρύνεται, esse ἐπίθετον. Hoc autem nomine κωμωδεῖσθαι τὸν Κλεώνυμον, ὡς πολυφάγον, ὅτι κάτω νεύων ἔτρωγε. "Malim dicere Avem quandam et ab ea Cleonymum vocari κατωφαγᾶν, quod semper esset capite in terram dejecto et voraret. Lat. Lurconem et Comedonem dicunt; sed non tam significanter." [Phryn. l. c.]

[* Ἀποφάγω, Aristoph. Ἰππ. 495. ἀποφαγών.] Διαφάγω, Peredo, Exedo, Edendo s. Exedendo absumo, i. q. διαβιβρώσκω. Gal. de LL. Aff. 3. "Εἰς ἔως ἂν τὸ ἐμποδίζον διαφάγῃ. Et Philo de Mundo, "Ὅταν ἐρπινώδους νοσήματος τρόπον ἰὸς ἐπιδραμὼν διαφάγῃ, Cum ærugo gliscens exest. [Dio Cass. 72, 21. Theophr. Char. 16, 2.] Ἐκφάγω, Exedo: ἐξέφαγε, J. Poll. 6, c. 7. [Antip. Sid. 50. Πάντα—συμμάρας ἐξέφαγεν πόλεμος. "Jacobs. Anth. 8, 52. ad Diod. S. 2, 305." Schæf. Mss.] Ἐμφάγω, Ori inditum deglutit, Comedo: ἐμφαγεῖν, Vesci, Comesse. ["Jacobs. Anth. 6, 239. Fischer. Descr. Lectt. 1798-9. p. iv. Longus p. 96. Vill., Valck. Phœn. p. 276." Schæf. Mss.] Ἐπιφάγω, Post aliquid edo, Superedo: Plin. ut Allium edentibus, si radicem betæ superederint, odorem extingui. Item, Ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐσθίω, Una cum pane vescor: synonymum verbo ἐποψάομαι. Sic J. Poll. 6, c. 7. scribit ἐπιφαγεῖν veteres dixisse τὸ ἐπὶ τῷ ἄρτῳ δύνον ἐσθίειν. ["Geop. 1043. Stob. 541." Wakef. Mss.] Καταφάγω, Peredo, simpliciter Edo, Devoro, i. q. κατεσθίω. Athen. (412.) Τὸν Μίλωνα ταῦρον καταφαγεῖν, Taurum devorasse: (85.) ex Epicharmo, δότρεα συμμεμυκῶτα, Τὰ διελην μὲν ἐντὶ χαλεπᾷ, καταφαγῇ δ' εὐμαρέα. Aristoph. Πλ. (1138.) Δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας. Dicitur et κτήματα s. οὐσίαν aliquis καταφαγεῖν, quomodo et Numos suos comedere, Bona comedere, Patrimonium comedere dicit Cic.: pro Absumere per luxum, Abliguri, κατοψοφαγεῖν, ut Æschin. loquitur. Od. O. (12.) μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι Κτήματα δασσάμενοι: de procis, de quibus Horat. Fruges consumere nati. Athen. (166.) εἴ τις πατρώαν παραλάβῃ. Γῆν καταφάγοι. Idem etiam οὐσίαν πατρώαν s. τὰ πατῶα καταφαγεῖν dicit. Pass. καταφάγομαι per fut. exp. Devorabo. ["Καταφάγω τινά, Bona alicujus absumo, Suid. v. Νάνιον, coll. Athen. 13, 57. ubi ἐξαναλῶσαι τινὰ ponitur." Schleusner. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 333. Longus p. 90. Vill. Segaar. in Daniel. 74. Ruhnck. ad Xen. Mem. 220. Consumio, Absumo, Valck. Hipp. p. 233." Schæf. Mss.] Καταφαγᾶς, Comedo, Helluo. Citat J. Poll. (6, 40.) e Myrtilo Comico, nec non ex Æschylo; rejicit tamen ut vocab. παμπόνηρον. ["Steph. Præf. Glossar. Phryn. Ecl. 190(=433. Lob.) Cattier. Gazoph. 48." Schæf. Mss. Menander ap. Bekk. Anecd. 105. Lobeck. ad Phryn. l. c. scribit καταφαγᾶς, ut simplex φαγᾶς: cf. Wolf. Anal. 3, 54. et Κατωφαγᾶς. * Ἐγκαταφαγεῖν φάρμακόν τι, Sextus Diss. Dorica 3.

A in Galei Opusc. Myth. 717.] Συγκαταφάγω, Una, "Simul" comedo, devoro, ["Julian. Misopog. 338." Boiss. Mss. Plut. Thes. p. 20. LXX. Esai. 9, 18. συγκαταφάγεται.] "Παραφαγεῖν, Comedere, Circum-
rodere, Adedere, Arrodere. Metaph. Diog. L. "Aristippo Cyrenaico (p. 119.) Ὁ δὲ Τίμων παρέφα-
γεν ὡς θρυπτόμενον, Rosit carpsitque. Sic Terent. "Eun. At ego pro isthoc hunc comedendum et deridendum vobis propino. Horat. Epist. ad Loll. "Dente Theonino cum circumroditur: Serm. 1, 4. "absentem qui rodit amicum. Cic. In conviviis ro-
dunt, in circulis vellicant. Itidem et παρατρώγειν
"usurpatur." [* Περιφάγω, Diod. S. 5. p. 215, 8.] "Προφαγεῖν, Præcomedere, In cibo præsumere, "Ante alia edere. Athen. 3. Οὐ προήεσαν τῶν οἰκῶν
"πρὶν φαγεῖν πῆγανον· τοῦτο γὰρ τοὺς προφαγόντας μη-
"δὲν πάσχειν." [Geop. 12, 13, 12. προφαγὼν θρίδακος. "Diocles Epist. ad Antig. 3." Boiss. Mss.] Προσφάγω, Pani additum comedo, Cum pane vescor, i. q. ἐπιφάγω. UNDE Προσφάγιον, τὸ, Quo cum pane vescimur, i. q. ὄψον, προσόψημα, ἐπόψησις, Obsonium et panis condimentum. Eust. 867. Ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς προσοψήματος, ταυτὸν δ' εἰπεῖν κοινῶς προσφαγίου, τὸ Ὀψάριον λέγεται: [Schol. Il. I. 489.] Itidem Suidas, Ὀψον παν τὸ προσόψημα ἢ προσφάγιον. Similiter et Hes. Ὀψον, προσφάγιον. Hoc alioqui vocab. neuter in serie alphabetica in numerum eorum quæ exponuntur retulit: unde conjicere licet plebeium fuisse, aut vetustioribus Græcis incognitum. Extat tamen ap. Jo. cap. ult. [5. Gl. Pulmentum, Pulmentarium. "Thom. M. 668. Phryn. Ecl. 206. ad Mær. 274. * Προσφάγημα, ibid." Schæf. Mss. Æsop. Fab. 35. August.] Συμφάγω, Una comedo, i. q. συγκαταφάγω, sicut συγκατακλίνω et συγκλίνω synonymis usurpatur: συμφάγη, Una erit, Plato de LL. Et συνεφάγομεν, Una edimus. [Schleusn. Lex. N. T.]

[* Φάγιλος, ὁ, Agnus, cum edulis esse incipit, Plut. 7, 180. Φάγιλον δὲ φησιν Ἀριστοτέλης, τὸν ἄμνον εἶναι. Hes. * Φαγηλός· ἄμνος. * Φαγαλός· χεῖμαρρος, leg. χείμαρος.]

C "Φαγύλιον, Marsupium, Suid." ["Ad Mær. 96." Schæf. Mss.] "At Hes. habet Φαγύλλοι, quod exp. "et μαστοὶ et μάροισποι."

[* Φάγιον, Valck. ad Il. 22. p. 68." Schæf. Mss.]

ΦΑΓΡΟΣ, ὁ, Cretensium lingua dicitur ἡ ἀκόνη, i. e. Cos, quia ferrum acuens adedit. Athen. (327.) Ἔστι δὲ καὶ γένος λίθου φάγρος· ἡ γὰρ ἀκόνη κατὰ Κρήτας φάγρος, ὡς φησι Σιμμίτας. || Nomen piscis, qui et ipse ab edacitate s. voracitate nomen id sortitus videtur, de quo multa Athen. l. c., ubi hæc inter alia extant exempla edacitatem ejus inuentia. Amipsias, σελάχοις τε καὶ φάγροις ἔση βορά, Epicharm. φάγροι τε καὶ λάβρακες. Phæger Plinio quoque non incognitus. [Gl. Φάγρος, ἰχθύς, Dentatus, Barbulus, Puellius, Dentex. "Valck. Phœn. p. 128." Schæf. Mss. Opp. A. 1, 140. Vide Λεπιδωτός. * Φάγωρος, Hesychiō ἰχθύς ποῖος, ubi v. nott.: cf. Strab. 17. p. 1179. * Φαγώριος, ὃν καὶ φάγρον καλοῦσιν, al. * φραγώριος.]

ΦΗΓΟΣ, ἡ, Fagus, dicta a φαγεῖν, διὰ τὴν πάλαι ποτὲ βαλανηφαλάν, Eust. Il. Π. (767.) Φηγόν τε μελίην τε: H. (60.) Φηγὼ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διός: erat enim fagus sacra Jovi. Itidem E. (693.) Εἶσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῷ. Plut. (8, 539.) Φηγοὺ κλώνιον. Sunt qui scribant φηγὸν a Theophr. vocari eam arborem, quæ Latinis Esculus nominatur, Speciem quercus, cujus glans dulcis est et edulis: Fagum vero ab eo dici τὴν ὀξύαν. || Φηγὸς dicitur Ipse etiam fructus, sicut ἐλαία itemque βάλανος tam Arborem quam Fructum significant: i. e. Glans fagea, ut Plin. Alia fageæ glandi figura, alia quernæ. Athen. (54.) Τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστὶ λιπαρὰ τῇ φύσει, καθάπερ ἄμυγδάλοι τε αἱ ξηραὶ καὶ Διὸς βάλανος· τί δὲ, σκληρὰ καὶ στρυφνὰ, καθάπερ αἱ τε φηγοὶ καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον γένος. Itidem Plato de Rep. 2. τραγήματα recensens suorum civium, Καὶ φηγὸς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ. Aristoph. vero φηγὸν περισταλμένως appellat τὸ αἰδοῖον, quoniam βάλανος quoque nominatur, i. e. Glans: quomodo et Martial. Pastas glande nates. Eip. (1137.) Κάνθρακίζων τοῦρεβίνθου, Τὴν τε φηγὸν ἐμπυρεῖων, Χάμα τὴν Θοῤῥταν κυνῶν Τῆς γύ-

ναϊκὸς λουμένης. ["Jacobs. Anth. 9, 146. Heyn. A. Hom. 5, 238. 600. Φηγοί, Esculi glandes, Casaub. ad Athen. 109. Plut. Mor. 1, 91. Timæi Lex. 271. et n." Schæf. Mss. Callim. H. in Dian. Φηγῶ ὑπὸ πρέμνῳ, pro φηγίνῳ. Esculus, Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 48. Sprengel. Antiqq. Botan. Spec. 1. p. 25.]

Φηγότευκτος, ὁ, ἡ, E fago fabricatus. Lycophr. (1432.) μόσυνα φηγότευκτα.

Φήγιος, Faginus. Virg. Faginus axis, Fagina pocula. Tibull. Faginus scyphus. In Epigr. φήγιος κολοσσός. Eust. φήγιος ἄξων. ["Jacobs. Anth. 9, 146. Heyn. Hom. 5, 155." Schæf. Mss.] Et Φηγί- νεος, pro eod., ut Lat. quoque Fagineus dicunt pro Faginus. Legitur enim ap. Ovid. Fagineus alveus, et Faginea frons, itemque ap. Colum. Fagineæ arculæ. Apud Athen. (52.) Φηγίνεον [Φηγί,] Πανὸς ἄγαλμα. Itidem Ὀφίνεος dicitur. ["Jacobs. Anth. 9, 219. Toup. Opusc. 2, 13." Schæf. Mss.]

Φηγαλεὺς, ἑως, ἡ, Bacchi cognomentum, ob fagos quæ viti pedamentum præbent. Eust. 664. Ὑπο- νοεῖται δὲ καθ' ἁλληγορίαν καὶ ὁ Φηγαλεὺς Διόνυσος τῇ φηγῶ παρώνυμεισθαι διὰ τὰς ἀναδενδράδας ἀμπέ- λους.

Φήγιον dictum fuit quoddam ὄρος, Mons, quod multæ in eo fagi nascerentur, διὰ τὸ πολλὰς δρῦς εἶχειν. Eust. 664.

[* Φηγών, Gl. Esculetum. * Φηγωναῖος, Valck. ad Il. 22. p. 126." Schæf. Mss.]

"ΦΑΚΗ," [contr. e Φακέα,] "Lens, Lenticula; sed potius Lens cocta, et Ipsum etiam e lente cocta pulmentum: φακῆς encomium Crates scripsisse fertur. Diog. L. Diogene, Ἐξέβαλε δὲ καὶ τρυβλίον, θεασάμενος τῷ κοίτῳ ἄρῳ τοῦ ψωμίου τὴν φακὴν ὑποδεχόμενον." ["Cf. Athen. 4, 47." Schw. Mss.] "Est etiam Prov. Ἐν φακῇ μύρον, quod vide ap. Erasmus. A quibusdam φακῇ existimata fuit dicta quasi φακάκη, sc. ἡ τὰ φάη κακοῦσα." ["Matth. ad Gloss. Min. p. 11. Valck. Phœn. p. 170. ad Mær. 382. ad Herodian. Philet. 457. Piers.=200. Pauw.(=309. Hermann.) Toup. Opusc. 1, 532. 571. 2, 280. Ammon. 141. Φακῇ s. * Φακῇ, Phryn. Ecl. 300.(=455. Lob.) Thom. M. 882. Porson. Med. p. 34. Ζήνωνος, Timon Phlias. 37." Schæf. Mss. Athen. 158. 245. 406. Φ. Αἰγυπτία, Alex. Trall. 7. p. 102. * Φακεὺς, ὁ, i. q. φακῇ, Athen. 503. * Φά- κιον, Lenticulæ decoctum, Hippocr. * Φάκινος, Lenticularis, Athen. 158. βρώμα: Sopater ap. Eund. ibid. Χαλκήλατος μέγας κολοσσός φακίνος, Æneus magnus colossus lenticularis; i. e. Ingens catinus lenticula repletus: ibid. φακίνοι videntur intelligi Viles et de trivio homines." Schw. Mss. * Φακάς, ὁ, Suid. Lobeck. Phryn. 434.]

"Φακὸς autem dicitur Lens cruda, adhibeturque Proverbio et ista appellatio, quo dicitur Φακὸν κόπτειν, qui operam ludit. Φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελεμά- των, Lens palustris. Vide Diosc. (4, 88.) Φακὸς est etiam Vas lenticularis formæ, dictum itidem Lenticula. Apud LXX. 1 Reg. 10, (1.) de vase habente oleum. Apud Joseph. Antiq. φακὸς ὕδατος:" [1 Reg. 26, 11.] "Hanc autem hujus nominis φακὸς signif. sequitur et derivatum inde Φακωτὸν, adjectivum," [s. verbale a * Φακὼν,] "de quo Gorr. ita scribit, Φακωτὸν, Lenticulatum, s. In lentis modum conformatum, ut ap. Hippocr. φακωτὸν πυριατήριον, Vas in lenticulæ similitudinem factum, quo ad ignem calente, vel aqua aut oleo calidis pleno fatus fiunt. Latine Vaporarium lenticulatum dicere possis. Quanquam non solum φακωτὰ Fomenta fuisse dicta, sed etiam φακὸς substantive, id est, ut Celsus dixit, Lenticulas; Gal. ostendat in Glossis Hippocratis, his verbis, Ἀσκοὺς, κεράμους, οὓς καὶ πυριατοὺς καὶ φακὸς ὀνο- μάζουσι, Utres appellat regulas, quas etiam lateres et lenticulas vocant. Nisi ap. Gal. eo loco leg. sit πυρίας φακωτὸς, Fomenta lenticulata. Dicitur φακωτὸν et de Scalpri quodam genere, quod et φακοειδὲς Gal. appellat Meth. Med. 6. Habet enim

"in imo lenticulæ speciem. Vocatur autem φακωτὸς ἐκκοπεύς." [Heliod. Ecl. Phys. 467. not.] "Φακὸς porro de Alio etiam vase usurpatur, eo sc. in quo mortui cineres conduntur. In qua signif. ex Justiniano Martyre affertur, loquente de Busto Sibyllæ. || Φακὸς est etiam Nigra quædam oculi macula. Apud Hes. autem signif. et alia, ut ap. eum videbis." ["Phryn. Ecl. 200. Thom. M. 882. Jacobs. Anth. 10, 39. Porson. Med. p. 34. ad Lucian. 3, 574. Toup. Opusc. 1, 532. Ammon. 141. Matth. ad Gloss. Min. p. 11. ad Mær. 382. ad Herodian. Philet. 457. Piers.=200. Pauw. Lentigo, Plut. de S. N. V. p. 81. Mor. 1, 203." Schæf. Mss. "Φ. ἄγριος, Diosc. Notha 468." Boiss. Mss. Schleusner. Lex. V. T.] "Φακοειδὲς ὕγρον, Crystallinus oculi humor, ut scribit Aët. 7. a figura. Est enim lenti similis, rotundus quidem, sed oblongus. Idem auctor est δισκοειδὲς etiam a quibusdam vocari. Alioqui φακοειδὲς significat etiam i. q. φακωτὸν." [Φακοειδὲς, Gl. Lenticularis. Contracte * Φακώδης, Hippocr. * Ὑποφακώδης, Idem p. 1008. * Φακοφόρος, Planud. Ovid. Met. 15, 713. errore gravi, Latinaque voce Lenticiferum non intellecta." Boiss. Mss. * Φάκωσις, Gl. Lentiginosus, Sparso ore. Lindenbr. Terent. Heaut. 5, 5, 18." Schæf. Mss. * Ὀλόφακος, Geop. 20, 12. et 19.]

"ΦΑΛΑΓΞ, αγγος, ἡ, Latine etiam Phalanx: quo nomine Poetæ præsertim utuntur. Dicebatur autem φάλαγξ de Acie certo quodam modo ordinata, cujus usus erat ap. Macedones:" [Caneus Livio. 32, 17.] "Eratque centum et viginti hominum, ut quidam scribunt. Ut autem quidam tradunt e Curtio, octo millia armatorum continebat; nulloque genus aciei ap. Macedones validius erat: unde et peditum stabile agmen appellabant. Sed generaliter etiam pro Quovis agmine s. Quavis acie usurpatur: sic pluralis φάλαγγες cum ap. alios, tum ap. Hom. de Agminibus: ut Il. A. (215.) Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκάρτυναντο φάλαγγας. Legitur et ap. Dem. (123.) nec non ap. Xen. hoc vocab. Sed ab hoc interdum φάλαγγος appellatione Acies longior quam altior significatur, ut docet Bud., quem vide. || Regula lances libræ suspendens; Aristot. Mechan., quod etiam ζυγόν, Jugum, appellare videtur. Est enim Linea perpendiculari incumbens. Bud. || Araneus, Plato" [Comicus ap. Eust. Il. N. p. 891.] "Ἐοίκασι ἡμῖν οἱ πόροι τοῦ τοῖς τοῖς λεπτοῖς ἀραχνίσι, ἃ τοῖς τοῖς χοῖσι ἡ φάλαγξ ὑφαίνει." [Xen. Mem. 3, 11, 6. Αἱ φ. θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον. Vide Schn. Lex. ad Ecl. Phys. 57.] "|| Φάλαγγες, Internodia digitorum. Sic dicuntur Digitorum ossa terna, mutuo colligata, et ordine sibi succedentia, et velut in acie disposita. Ac quamvis φάλαγξ Agmen militum significet, et non Singulos milites, digitorum tamen singula ossa a Medicis φάλαγγες appellantur: ut cum Gal. primam pollicis phalangem nominat: scribitque priorem semper phalangem subire in cavitatem sitam in principio sequentis phalangis. Ratione eadem etiam σκνταλίδες vocantur. Sunt etiam qui Phalangis nomine Metacarpii ossa comprehendant, ordine etiam eodem, veluti in acie constituta, quo ossa digitorum. Hæc Gorr. In VV. LL. annotatur φάλαγγα esse Internodium in digitis, i. e. Digni partem rigidam et quæ non flectitur, quæ inter duos articularum est nodos: ut τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικὸν sit κόνδυλος, at τὸ ἄκαμπτον, sit φάλαγξ. Primus autem ibi tribuitur huic signif. locus, cum tamen minime primus esse videatur. || Φάλαγγες, Ligna quibus naves in navali fulciuntur, et in quibus resident, Bud. In VV. LL. φάλαγγες dicuntur itidem esse Ligna rotunda, fustesque teretes, quibus suppositis naves in mare deducuntur, aut ad litus subducuntur. Afferturque ex Apoll. Rh. 2, (843.) σῆμα δ' ἐπεσσι — Νηῖον ἐκ τοῦ νοῖο φάλαγξ. Usi sunt autem et Latini hac voce" [Phalangæ s. Palangæ] "in ista quoque signif." [Φάλαγξ, Gl. Legio, Acies, Valnus, Cohors, Internodium, Tarantula. "Ad Herod. 247.

Heyn. Hom. 4, 606. Kuster. Aristoph. 74. Araneus, Ind. Aristoph. Classis. Diod. S. 1, 552. 621. Conf. c. φάραγξ, ad Ennd. 2, 179.: cum δύναμις, 414. Φ. νέων, Heyn. Hom. 6, 207. Φ. ὀρθία, ad Lucian. 2, 40. Φάλαγγες, ad Diod. S. 1, 682." Schæf. Mss. Φάλαγξ, Castra, Xen. Ages. 2, 15. Laced. 12, 3. not. Φάλαγγες, Phalangæ, Orph. Arg. 272. Φ. et φάραγξ conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 48. "Vocatur autem Φάλαγξ etiam Quodlibet lignum teres. Sic ap. Herod. 3, 97. φάλαγγες ἐβένου sunt Trunci s. Stipites ebeni arboris. Quod vero ead. notione qua φάλαγγες vocab. *Φάλαγγαι, αἱ, Lexico suo inseruit Schneiderus, id unde arripuerit nescio. Auctor citari Herodotus potuisset, si ap. eum l. c. φάλαγγας penacutē scriptum esset: sed qui supersunt Herod. Codd., et Eust. eund. l. citans, in scripturam φάλαγγας, a sing. ἡ φάλαγξ repetendam, consentiunt. Cf. Athen. 204." Schw. Mss.]

"Φάλαγγιον, τὸ, Aranei genus. Φάλαγγια sunt in araneorum genere, a crurum longioribus inter-nodiis, quæ Græci φάλαγγας dicunt, appellata. "Vide Plin. (8, 27. 29, 4.) nec non Diosc. Memi-nit et Xen." [Mem. 1, 3, 12. 13.] || Φάλαγγια sunt etiam Fulcimenta quæ navibus substernuntur, "Eust." [105, 46.] "|| Φάλαγγιον, Herba quædam, quæ et Φαλαγγίτιον a Diosc. (3, 122.) dicitur, item Φαλαγγίτης a Paulo Ægineta." ["Thom. M. 775. ad Diod. S. 1, 196. 682. 2, 258. Boiss. Philostr. 319." Schæf. Mss. Phalangium, herba, Plin. 25, 10. *Φάλαγγιος, Schol. Opp. A. 1, 1. Καὶ οἱ κόρακες παρ' Ἀπτικῶς φάλαγγιοι λέγονται, ubi ex Etym. M. 786, 50. iisdem verbis uso corrige φάλαγγια." Osann. Auct. Lexx. Gr. 163.]

"A nomine Φάλαγξ, primam illam signif. habente, derivatur Φαλαγγάρχης, Præfectus phalangis, Qui præest phalangi." ["Theodos. Diacon. Expugn. Cretæ Acr. 4, 6. 42. Nicet. Eugen. 5, 315. Const. Manass. Chron. p. 64." Boiss. Mss. *Φαλαγγαρχέω, unde] "Φαλαγγαρχία, Imperium quod habet is qui phalangi præest," ["Const. Manass. Chron. p. 44." Boiss. Mss.] "Item adv. Φαλαγγήδον, q. d. Per phalanges. Quidam interpr. Turmatim: recte quidem, si φάλαγξ reddi possit Turma." ["Opp. K. 4, 339." Wakef. Mss. Il. O. 360. "Eust. 134, 44." Seager. Mss. *Φαλαγγίνδην, Suid. Coray ad Plut. 3, 369.] "Quin etiam comp. Φαλαγγομάχος et Φαλαγγομαχέω inde sunt. Est autem Φαλαγγομάχος, Qui in phalange pugnat, s. adversus phalangem, ut ap. Xen. K. Π. 6, (4, 5.) φαλαγγομαχεῖν quidam interpr. Phalange pugnare, seu in phalange: alii, Adversus phalangem pugnare. Ex Epigr. affertur et Φαλαγγομάχας, Pro phalangibus pugnans." ["Jacobs. Anth. 9, 170." Schæf. Mss.] "Διφαλαγγία, ἡ, Duplicata phalanx, Duæ phalanges. Ælian. Καὶ διὰ τοῦτο γίνονται αἱ πορεῖαι ποτὲ μὲν *μονοφαλαγγία, ποτὲ δὲ διφαλαγγία ἢ *τριφαλαγγία ἢ *τετραφαλαγγία. Ibid. dicit ἀντίστομος διφαλαγγία. INDE Διφαλαγγάρχης, s. Διφαλαγγαρχος, ὁ, Præfectus duarum phalangum. ET Διφαλαγγαρχία, ἡ, Ejusmodi præfectura. Ælian. Αἱ δὲ δύο φαλαγγαρχίαι, διφαλαγγαρχία, ἀνδρῶν ὀκτακισχιλίων ἑκατὸν ἐννενηκονταδύο. Vide et Suid. de ἀντιστόμῳ διφαλαγγία." ["Μονοφαλαγγία, vocem Schn. addubitat. Julius Africanus 67. p. 312. in Mathem. Vett. 1693. Par., quo capite obiter moneo perperam *διφαλαγγία frequenti confusione, (v. Schæf. Ind. ad Greg. Cor. v. Δία,) edi pro διφαλαγγία, de qua Grammaticus in Bibl. Coisl. 507. editus, Διφαλαγγία, αἱ δύο *φαλαγγιαρχίαι, (imo leg. φαλαγγαρχίαι, ut ap. Nostrum in v. Διφαλαγγία,) ἀνδρῶν ὀκτακισχιλίων ἑκατὸν ἐννενηκοντα δύο τοῦτο δὲ καὶ μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται, ἀλλὰ καὶ κέρας, καὶ ὁ ἡγούμενος κεράρχης, ubi ex ipso Cod., qui Parisiis in Bibl. Reg. 347. numeratus servatur, a me inspecto, repono *κερατάρχης pro κεράρχης, quod nihili est. Osann. Auct. Lexx. Gr. 110. *Τετραφαλαγγάρχης, *Τετραφαλαγγαρχία, Etym. M." Wakef. Mss. *Ἐκφαλαγγίξω, s. potius *Ἐκφαλαγγέω, Demetr. Phal. 84.] "Υπερφαλαγγέω, Verbum Υπερφαλαγγεῖν et verbale Υπερφαλάγγησις dicuntur de Pha-

lange quæ utrimque hostibus circumfusa aciem eorum coercet, Bud. afferens ex Arriano, "Ὅτι πάντη ὑπερφαλαγγήσειν αὐτὸν διὰ τὸ πλῆθος ἐμελλον." Vide "Υπερκερῶ." [Arrian. Exp. Alex. 73. 75. 122. Xen. K. Π. 6, 3, 20. 7, 1, 5. * "Υπερφαλαγγίξω, Ms. ad Polyæn. 176. 220." Wakef. Mss. *Υπερφαλαγγίασις autem est e verbo *Υπερφαλαγγιάω: Ælian. Tact. 49. et ex eo Suid. Υπερφαλαγγίασις ἐστίν, ὅταν ἐξ ἐκατέρων τῶν μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων.] "Inde est deductum et Φαλαγγίτης, quod a Polybio (4, 12, 12.) ita dicitur ut Legionarius, Bud. Sed Φαλαγγίτης est etiam Herba illa, quæ alio nomine φάλαγγιον." ["Ad Diod. S. 2, 258." Schæf. Mss. Dionys. H. 1. p. 213, 35. 38. *Φαλαγγιτικός, Polyb. 18, 11, 10.] "A dimin. autem nomine Φάλαγγιον significante Araneum, est ortum compositum Φαλαγγιόδηκτος, A phalangio morsus, ap. Diosc." [*Φαλαγγιόπληκτος, Gal. de Comp. Med. s. Locc. 7, 3. p. 543. Lobeck. Phryn. 612.]

B "Φαλαγγῶσα, Irritata, Efferata, τεθριωμένη, ἡρεθισμένη, Hes. Secundum quam signif. a nomine φάλαγγιον, Araneus, deductum videri posset, nisi tamen φαλαγγῶσα potius scr. esset, hanc derivationem sequendo."

["*Φαλαγγῶω, ad Diod. S. 1, 682." Schæf. Mss. "Theodos. Diac. Acr. 2, 110." Boiss. Mss. Mathem. Vett. 98. Ὀδοποιήσας καὶ φαλαγγῶσας τὰς προσαγωγὰς τοῖς μηχανήμασι. Conf. c. *φαραγγῶω, Polyæn. 5, 2, 6.]

"Φαλάγγωμα, Pompa quædam quæ in Bacchanalibus celebrabatur, Hes." ["Ad Diod. S. l. c." Schæf. Mss. Φαλαγγώματα, i. q. φάλαγγες, Phalangæ, Phrynichus Bekkeri p. 71.]

"Φαλάγγωσις, Oculi affectio est, inquit Paulus Ægin., cum cilium intro spectat, pilorum acie simul cum eo inversa; sic enim pilī oculum com-pungunt. Aëtius vero e Severo scribit, φαλάγγωσιν dici Palpebrarum χάλασιν, cum sc. illæ relaxatæ aut earum extremitas intro vergit, ut pili inde non facile appareant, nisi quis distendat ac disparet palpebras: scribitque, eam affectionem πῶσιν etiam vocari, et differre ἀπὸ τῆς διστιχίσεως, quod in hac novi et non naturales pili succrescant, in illa soli naturales sint, qui inversi negotium oculo facessunt. Paulus vero libro 6. videtur palpebrarum relaxationem alium a phalangosi affectum statuere. Tamen Gal. ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ definiens phalangosin esse Cum pilorum subnascentium duplex triplexve acies in inferiore aut superiore palpebra provenit, eandem prorsus facit cum distichiasī, manifesto errore. Species enim τριχιάσις ἢ φαλάγγωσις, ut et ἡ διστιχίασις. Dicitur enim τριχίασις Noxa oculi a pilis proveniens: ea autem contingit duobus modis, vel novis pilis exorientibus, vel naturalibus pilis in bulbum (sic enim eo loco Paulus vocat Ipsum oculi globum, bulbi modo tunicatum et capillatum) conversis; utroque enim modo contingit oculum pungi et male habere. Dicitur hic affectus ἀπὸ τῆς τῶν τριχῶν φάλαγγος, h. e. A pilorum acie. Hæc Gorr." ["Ad Diod. S. 1, 682." Schæf. Mss.]

D "Φάλαγγος, ὁ, Instrumentum bellicum, VV. LL. sed suspectum est vocab. φάλαγγος, quod ap. Hes. legitur, cum sequantur expositiones per plur. num. τορύναι, et ὄργανα πολεμικά."

ΦΑΘΣ, eos, τὸ, ET Φῶς, ωτός, τὸ, per contractionem, e quo EST, Φῶς, (sed hoc φῶς omnino Poeticum est: Φάος, magis Poetarum quam ceterorum Scriptorum: at φῶς commune Poetis est cum illis,) Lumen, Lux: ut φάος ἡλείοιο, Lux solis, quod et Jubar solis a Lat. Poetis dicitur. Od. Π. (220.) Καὶ νῦν κ' ὀδουρμένοισιν ἔδω φάος ἡλείοιο. Alicubi autem addit epith. λαμπρὸν, eodem loquendi genere utens: Il. A. (605.) Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδω λαμπρὸν φάος ἡλείοιο. Vocat autem hoc solis φάος, et δξύτατον εἰσοράσθαι, accipiens active hunc infin. pro εἰσοράαν. Il. E. (843.) οὐδ' ἂν νῦν διαδράκοι ἡέλιός περ, Οὐτε καὶ δξύτατον πέλεται φάος εἰσοράσθαι. Dicunt autem Poetæ ὄραν φάος ἡλείοιο, Videre

lumen solis, pro Vivere : ut vicissim λείπειν φάος ἡελίοιο, i. e. Relinquere lumen solis, pro Mori. Sed Hom. hæc verba ὄραν φάος ἡελίοιο solet subungere verbo ζῶειν, Od. Δ. (540.) Οὐδέ νῦ μοι κῆρ' Ἥθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄραν φάος ἡελίοιο, (833.) Εἴ που ἔτι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος ἡελίοιο, Ἥ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν αἶδ' αὖ δόμοισι. At vero Il. A. (88.) dixit, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο : ubi non dubito quin subaudienda sint hæc duo nomina φάος ἡελίοιο, aut certe eis similia. Apud Eund. legitur et illud oppositum loquendi genus λείπειν φάος ἡελίοιο, sicut et ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 153.) θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἔοντας Εἴλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡελίοιο : ubi observa et epith. λαμπρὸν, sicut in l. quem paulo ante ex Hom. protuli. Dicitur etiam λείπειν φάος ἡελίοιο ὑπὸ τινος, sicut Ὀνήσκειν ὑπὸ τινος, i. e. Mori ab aliquo, pro Interfici. Il. Σ. (11.) Μυρμιδόνων τὸν ἀριστοχ' ἔτι ζῶντος ἐμεῖο Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἡελίοιο. Ceterum ut in his aliisque aliorum Poëtarum Il. legimus φάος ἡελίοιο, sic in quibusdam eos videmus φάος tribuere τῇ ἡοῖ, Auroræ, cujus equi etiam dicuntur ab ipso Hom. afferre illud hominibus : Od. Ψ. (245.) Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, ἧ δ' αὖτε 'Ρύσατ' ἐπ' ὠκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους Ζεῦγνυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας. Sed φάος per se quoque, i. q. φάος ἡελίοιο signif. Od. Γ. (335.) Ἦδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ Ζόφον. Ab Hes. φῶς exp. ἡλίου ἀνατολῇ, Solis ortus, ubi φῶς ἐρέουσα exp. τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου σὺν ἀνάλουσά. Sunt autem Homeri verba illa, φῶς ἐρέουσα, de aurora, cum alibi, tum Il. B. (49.) Ἦως μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον, Ζηνὶ φῶς ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι : Ψ. (226.) Ἥμος δ' ἐωσφόρος εἰσι φῶς ἐρέων ἐπὶ γαίαν. Habetur porro φάος ap. eund. Lexicographum expositum ὄρθρον ἀνατολῇ, ubi reponendum puto ὄρθρος, ἡλίου ἀνατολῇ, Diluculum, Solis ortus. Affertur certe pro hac signif., et e Plut. Camillo, (34.) Ἄμα φάει πνεύματος μεγάλου κατιόντος. || Generalius tamen φάος de Ignis etiam lumine, et quidem ap. ipsum quoque Hom. Usurpatur autem hac in signif. et plur. φῶτα, ut docebo infra, ubi et de φῶς rursum aliquid dicam. || Φάος, pro Oculo, sicut Lat. Lumen : item pro Vita, sicut Iisdem illa eadem vox Lumen, s. potius Lux. Item pro Die, et pluralis φάεα pro Diebus : ut Lux et Lucēs. Qui pluralis frequenter occurrit et pro Lumina, i. e. Oculi. Od. P. 39. Κῦσε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, Χεῖρας τ' ἄμφοτέρας. Moschus in Idyllio quod Megara inscribitur, init. Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν : quod exemplum ideo profero, ut obiter in eo animadvertatur etiam loquendi genus simile Latino, quo dicimur aliquid æque carum habere ac nostros oculos, aut etiam carius oculis. Pro vita autem ponitur φάος, s. φῶς, aut φῶς, ut in isto Axiochi loco, qui Dialogus Platoni falso ascribitur, Εἰ στερήσομαι τοῦδε τοῦ φωτός, Si privabor hac luce, vita. Quod autem ad tertiam illam signif. attinet, existimo frequentiore esse in plurali, et φάεα pro Diebus usitatus esse quam φάος pro Die. Lat. Poetæ non solum Lucēs, sed et Luciferos dixerunt pro Diebus. Agath. Epigr. (69.) Καὶ τὸ περὶ κρισίμων φαέων ἐλογίζετο γράμμα, De diebus decretoriis, qui κρίσιμοι ἡμέραι a Medicis Græcis vocati fuerunt. Φάος s. φῶς, pro Salute quoque, interdum et pro Auxilio, quod salutem atque adeo victoriam nobis affert. Sed et pro ipsa Victoria, denique generalius etiam pro Gaudio, si Hesychio credimus, qui χαρὰν exp., sicut et σωτηρίαν. Extant autem ap. Hom. exempla signif. illarum, qui tamen pro Victoria interdum non simpliciter φῶς, sed φῶς πολέμοιο dicit. Vide Eust. Sic autem in ἡβρ. Hebræis cum proprie Lucem significet, pro Gaudio, interdum et pro Salute positum reperitur, et quidem nominatim ap. David. Interdum vero voce φάος compellamus quempiam, illi blandientes, sicut cum Latine dicimus Lux mea. Sed ab Hom. additur γλυκερὸν, Od. P. 42. Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος, Venisti, Telemache, lux mea dulcis. Quod si et hic φάος interpretatus fuero Oculum, pro me faciet Plauti locus, in quo Oculi mi, est itidem blandimentum. Sed Mea lux est multo usitatius : quod nihil aliud e. se

puto quam Non minus mihi care s. cara quam lux, vel Non minus dilecte quam lux, s. non minus luce. Atque ita quod ap. Virg. legitur, ut hoc obiter dicam, O luce magis dilecta, significantius esse puto quam Lux mea : perinde ac si diceretur, O plusquam lux mea. Possumus autem in huiusmodi Il. lucem exponere etiam Vitam, præsertim cum Vita mea, sit blandientis, sicut Lux mea. || Φάος Eust. a verbo Φάω deducit, at ego contra φάω deduco a φάος, nec dubito quin inde originem habeat. ["Markl. Suppl. 200. 564. Wakef. Ion. 1487. Herc. F. 220. 411. 532. Eum. 973. Abresch. Æsch. 2, 82. Jacobs. Anim. 38. Anth. 6, 219. Luzac. Exerc. 98. ad Lucian. 2, 225. Steinbr. Mus. Tur. 1, 182. 336. Musgr. Hec. 1214. Bacch. 608. ad Il. Π. 301. ad Charit. 276. Porson. ad Hec. 668. Dies, Agathias 69. Valck. Phœn. p. 441. Beck. p. 223. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 15. Zeun. ad Xen. K. Π. 343. ad Callim. 1. p. 129. H. in Cer. 83. Valck. p. 200. Salus, Heyn. Hom. 7, 155. Φάος et φῶς conf., Porson. Med. p. 60. Hec. p. 84. Ed. 2. De quant., Græfe ad Meleagr. p. 84. Ἐς φάος ἄγειν, Jacobs. Anth. 12, 75. 282. Ἄμα φάει, Thom. M. 364. Plut. 2, 219. 255. Cor. Εἶναι ἐν φάει, Valck. Phœn. p. 453. Φάος εἰσορᾷ Wakef. Ion. 357. : λείπειν, 1205. : ἄγειν, ἔχειν, Jacobs. Anth. 12, 115. Eis φ. ἐρχεσθαι, Wakef. Ion. 775. Φάσσοδε, Dionys. H. 5, 36. Φάη, Thallus Miles. 5." Schæf. Mss. "Φ. ὁσων, Opp. A. 4, 525." Wakef. Mss. I. q. φλόξ, Callim. H. in Dian. 117. φάεος δ' ἐνέγκας αὐτὴν Ἀσβέστου. Orac. Sibyll. p. 22. 435. ἐν φαί, pro φάει. Φάος et φῶς conf., Dionys. H. de C. VV. 80. Spitzner. de Versu Gr. Her. 22. Obs. in Quint. Sm. 222. "Φάος πραγμάτων, Prosper rerum successus, Suid. v. "Ἥλιος." Schleusn. Mss.]

Φαεσφόρος, ὁ, ἡ, Lucifer, Lucem afferens : ut μήνη, i. e. Luna, φαεσφόρος, in quodam Fragm., quod e veteri Orpheo affertur, σὺ δ' ἄκουε φαεσφόρου ἐκγονε μήνης, Μουσαῖε. [Eur. Cycl. 461. Hel. 635. "Meleager 74. Jacobs. Anth. 7, 159." Schæf. Mss. * Φαεσφορία, Lux, Callim. H. in Dian. 11. "Musæus 300." Kall. Mss.]

Φαεσίμβροτος, vide inter derivata a Φαέθω : nam ab eo deducere videtur et Eust., ut ibi docebo.

[* Φαολκός, Tzetz. Posth. 664. Cf. Φολκός. * Φαελκός, ὁ τὰ φάη εἰλκυσμένος, οἷον στραβός, Qui oculos distortos habet, quasi Strabo, Apollon. Lex." Schleusn. Mss.]

At comp. Ἀμφιφαῖς, et Ἀρτιφαῖς, et Παμφαῖς, et Πλησιφαῖς, et Ὑψιφαῖς, et Χρυσοφαῖς, videntur, pro diversa expositione, s. potius expositionis forma, diversam derivationem admittere, i. e. vel ab illo nomine Φάος, vel a v. Φάω. Nam si, verbi gratia, exponas illud comp. PRIMUM Ἀμφιφαῖς, Utrimque s. Circumquaque lucem habens, conveniet hæc expositio derivationi a Φάος : sin autem, Utrimque lucens vel apparens, conveniet derivationi a Φάω. Eadem est autem duplicis expositionis et in ceteris ratio. Illo porro composito ἀμφιφαῖς usus est Aristot. de Mundo (4.) ubi περὶ τῶν φαντασμάτων agens, scribit, Καὶ τὰ μὲν τούτων, ἐσπέρια, τὰ δὲ, ἐῶα, τὰ δὲ, ἀμφιφαῖα θεωρεῖται : σπανίως δὲ βόρεια καὶ νότια, ubi Bud. ἀμφιφαῖα interpr. Ambiguo in utramque partem editu. "Ἀμφαῖς, ὁ, ἡ, Etym. et Lex. meo vet. est " οἶκος περίσκεπτος, Domus undique conspicua ; idem " que alta : forsitan tamen signif. potius, Undique per " spirabilis, Undiquaque ventis pervia, Quæ undique " afflatur a ventis. Nam in illa signif., sc. pro περίσκε " πτος, dicendum foret potius ἀμφανῖς, ut ap. Hes. " scriptum est." SECUND. Ἀρτιφαῖς, Qui modo lucem habuit, oculorum sc., Qui modo visu donatus est, vel eum recuperavit, Nonn. [Jo. 119. 203.] ΤΕΡΤ. Παμφαῖς, In omnem partem mittens suam lucem, Omnia sua luce illustrans, Omnibus lucens, ut ἀκτὶς ap. Eur. (Med. 1251.) Et παμφαῖς ἡλιος ap. Aristot. de Mundo, Πορεύεται δὲ διττὰς πορείας ὁ παμφαῖς ἡλιος, Geminis autem itineribus sol ingreditur, lumine suo cuncta quoquoersus illustrans. Affertur et παμφαῖς ἀστὴρ ex Aristoph. ["Ὀρν. 1706. Æsch. Pers. 611. " Wakef. Phil. 728. S. Cr. 1, 130. * Πολυπάμφαος, Epigr. adesp. 244." Schæf. Mss.] QUARTUM, Πλησιφαῖς, Plenam lucem habens. Apud

Suid. *πλησιφαῖς ἡμέρα redditur Plenilunii dies, exponente illo *πληροσέληνος.* Sic a Damasceno, cap. 7. *Σχημάτων τῆς Σελήνης pro eod. ponuntur πλησισέληνοι et πλησιφαῖς.* ["Musgr. El. 1126. Wakef. S. Cr. 3, 73." Schæf. Mss. Jo. Gazæus Ecphr. 208.] QUINT. *Υψιφαῖς, Altam lucem habens, In alto lucens; Alte apparens, Altus, Excelsus, ut in Epigr. ὑψιφαῖ τάφον.* SEXTUM comp. *Χρυσοφαῖς, Auream lucem habens, i. e. Auri modo lucens s. refulgens, Aureum quendam splendorem habens. Exp. et simpliciter λαμπρός, Splendidus. At χρυσοφαῖς στέφανος in quodam Epigr., quod affertur a Plut. Flam. 688. meæ Ed., Corona auro splendens s. refulgens, e quo intelligitur aurea. In VV. LL. χρυσοφαῖς redditur Auratus desuper, Auro intertextus.* ["Brunck. Soph. 3, 406. Epigr. adesp. 165. Eur. Hec. 635." Schæf. Mss.]

[**Ἀκροφαῖς, Nonn. D. 4, 130. *Ἐμφαῖς, unde *Πανεμφαῖς, Jo. Geom. 3, 59. *Ἐτεροφαῖς, Pletho Orac. Mag. p. 25." Boiss. Mss. Synes. Insomn. p. 143. *Ἐνφαῖς, Nonn. D. 8, 111. 21, 249. Jo. 20, 50. *Ἡμιφαῖς, Leon. Tar. 67. Anal. 1, 237. *Λαμ-προφαῖς, Manetho 4, 53. Orph. H. in Auror. 2. "Andr. Cr. 240." Kall. Mss. *Μελαμφαῖς, Eur. Hel. 524. Carcinus Tragicus ap. Diod. S. 5. p. 201, 8. *Ξανθοφαῖς, Jo. Gazæus Ecphr. 57. *Ὀλο-φαῖς, "Amphil. p. 19." Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 3. Basil. 283. Combef." Boiss. Mss.] *Πασιφαῖς, Omnibus apparens, Nonn. de Lazaro,"* ["Manetho 3, 346." Wakef. Mss. Orph. H. 7, 14, 35, 3. "Wakef. Trach. 214. Pierson. Veris. 30." Schæf. Mss. *Πασιφάεσσα, Epith. Veneris, Inscr. ap. Murator. 57, 3. *Περιφαῖς, Opp. A. 2, 6. βλεφάρων περιφαέα κύκλα. *Πρωτοφαῖς, Synes. H. 3, 89." Boiss. Mss. Suid. v. Σελήνη, ubi male legitur πρωτο-φουῖς. *Τριφαῖς, Synes. H. 2, 26. *Ὑπερφαῖς, Dionys. Areop. 164. 238. 271. (385.) Andr. Cr. 134." Kall. Mss. *Ψευδοφαῖς, Diog. L. in Anaximandro p. 49, 8. Hst. (=79.) Τὴν σελήνην ψευδοφαῖ, καὶ ἀπὸ ἡλίου φωτίζεσθαι." Seager. Mss.]*

Κατηφής, ὁ, ἡ, Qui est vultu demisso, frontem et supercilia remisit, præ pudore sc. aut mœrore: unde nonnunquam redditur Pudibundus, nonnunquam Subtristis, ut ap. Plut. de Pompeio fugiente. Sic Aristot. H. A. 9. de equabus equentibus, "Ὅταν ἀποκείρωνται, ἀποπαύονται τῆς ὀρμῆς μάλλον, καὶ γίνονται κατηφέστεραι. Plut. Εὐ μάλα κατηφής καὶ δεδακρυμένος. Theophyl. Ep. 29. paupertatem esse dicit κακὸν ῥαθυμοποιδόν, κατηφές: ut vicissim divitiæ frontem et supercilia erigunt. Grammatici derivatum volunt ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ φάη βάλλειν: quod etymon a signif. est minime alienum." ["Valck. Phœn. p. 133. Jacobs. Exerc. 2, 129. Anth. 10, 96. 11, 170. Wolf. Prol. 280. Musgr. Heracl. 632. Wakef. S. Cr. 3, 72." Schæf. Mss. "Subtristis, de colore rei inanimæ, Philostr. 556. (Λίθος κ. καὶ μέλας.) *Ὑπερκατηφής, Lucian. 1, 470. (2, 454.)" Wakef. Mss.] *"Ὑποκατηφές, Subtriste."* Inde SUBST. *Κατήφεια, ET IONICE Κατηφείη, ἡ, Vultus demissus, Vultuosa tristitia, Pudor cum mœrore, ut Bud. interpr. Ac ita sane et Plut. περὶ Δυσωπίας tradit, κατήφειαν definiri λύπην κάτω* D *βλέπειν ποιούσαν, Mœrorem et animi molestiam, quæ efficit ut vultu simus demisso. Recte itaque Hom. eam opponit τῇ χαρᾷ, et conjungit cum τῷ ονειδεῖ, Il. Γ. (51.) Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ: P. (556.) Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται: Π. (498.) Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσομαι ἡμᾶτα πάντα διαμπερές. Sic Plut. cum ἄχος copulat, in Coriolano dicens, Τὴν δὲ βουλήν ἄχος ἔσχε καὶ κατήφεια δεινὴ. Philo cum σύννοια, V. M. 3. Συννοίας καὶ κατηφείας μεστὸς ἦν, οἰδῶν ἐπὶ τῇ τοῦ πλήθους παρανομίᾳ. Rursum Plut. cum σιωπῇ, in Publicola, Ἦν κατήφεια καὶ σιωπὴ τῶν ἄλλων." ["Jacobs. Anth. 6, 280. 7, 320. 10, 96. Brunck. Apoll. Rh. 140. Heyn. Hom. 4, 460. 7, 226." Schæf. Mss. "Maximus 38. κατηφείησιν ἔχοιο, fors. κατηφείη συνέχοιο." Schn. Lex.] *"Est inde et VERB. "Κατηφέναι, ἡσσω, Sum vultu demisso, præ pudore sc. aut tristitia: quod et κατωπιᾶν dicitur, ex oculorum**

A *"dejectione. Il. X. (292.) Στῇ δὲ κατηφῆσας. Philo V. M. 1. Κατηφούσαν ἀεὶ καὶ στένουσαν, Animi mœstam semper et gementem: 3. Ἐπανήει χαίρων ἄμα καὶ κατηφῶν. Aristot. H. A. 8. de equo lymphato, "Κατηφεῖ δὲ ἀεὶ κᾶν λυττήσῃ: pro quo paulo ante dicit κατωπιᾶ." ["Valck. Phœn. p. 133. Jacobs. Exerc. 1, 125. Koen. ad Greg. Cor. 105." Schæf. Mss. Callim. Ep. 21. Eur. Med. 1008. Τί δὲ κατηφείς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς:] *"Dicitur ET Κατηφιάω, pro eodem κατηφένω, ut μειδιάω pro μειδῶν, et ἀκηδιάω pro ἀκηδέω. Plut. Cons. ad Apoll. de Antigono rege, Πυθόμενον τοῦ υἱοῦ τελευταίην ἐν παρατάξει, μικρὸν ἐπισχόντα καὶ κατηφιάσαντα, προσειπείν, et quæ sequuntur. Ubi Bud. interpr. Mæsto vultu cogitantem." ["Probl. Arithm. 2. Ruhnck. Ep. Cr. 232. ad Thom. M. 124. Koen. ad Greg. Cor. 105." Schæf. Mss. Helioid. 10. p. 503. Lobeck. Phryn. 83.] *"Ionice pro κατηφιάων DICTUR Κατηφίων, Greg. Naz. Carm. Κείμενος ἐν μέσσοισι κατηφίων καὶ ἀνανδός, Mæstus et tacitus." ["Quint. Sm. 3, 9. Nonn. D. 8, 211." Wakef. Mss.] *"Idem Iones dicunt Κατηφίη pro κατήφεια, e quo derivari verbum κατηφιάω potest, ut ἀκηδιάω ex ἀκηδία."****

"Κατηφόνες, Hes. καταίσχυντοι, κατηφείας ἄξια πράττοντες, Pudefaciendi, Pudore et probris digna committentes: ex Hom. sc. Il. Ω. (253.) ubi Priamus suos filios increpans dicit, Σπένυσάτέ μοι κακὰ τέκνα κατηφόνες· αἴθ' ἄμα πάντες Ἐκτορος ὤφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφᾶσθαι. Suid. exp. ἀναίσχυντοι et συγγνοί: Schol. ἄξιοι καταφονεύθηναι. Utriusque expositionis meminit Eust. quoque, exponens sc. et φόνον ἄξιοι, et ἐπονείδιστοι: qui et appellative accipi posse ait pro κατήφεια, Probra: ut sit quod alibi Hom. dicit κακ' ἐλέγχεα." ["Wolf. Prol. 280." Schæf. Mss.]

Φάω, primum a nomine φάος derivatum VERBUM, meo quidem iudicio; nam contra, φάος esse a φάω, ut vult Eust., minime consentaneum rationi existimo. A quo φάω plane Poëtico, et significante Luceo, Splendo, Fulgeo, Mico, est φάε, tertia persona singularis præteriti imperf. abjecto incremento, pro ἔφαε, Od. Ε. 502. de aurora, φάε δὲ χρυσόθρονος ἦως, ubi Eust. exp. ἔλαμπε, addens, esse πρωτότυπον verbi Φαέθω. Quam formationem sequendo, Φαέθω fuerit secundum VERBUM, i. significans q. illud φάω. Ter'tium autem locum dare fortassis poterimus VERBO Φαείνω, e quo EST Φαίνω. Nisi potius unicum constituamus verbum, sc. ILLUD Φάω, e quo sit Φαέθω, item Φαείνω: et vicissim φαίνω ex hoc φαείνω. Sed et ÆOLICUM Φαῶν est ab illo φάω. Ceterum hujus φάων in usu esse ait παρατατικὸν idem Gramm., intelligens sc. de illo Homeri loco: sed et ejus PARTIC. Φάουσαι ap. Arat. extare sciendum est, in hoc versu, (607.) Οὐδ' ἂν ἐπερχόμεναι Χηλαὶ καὶ λεπτὰ φάουσαι, Ἀφραστοὶ παρίοιεν: ubi Cic. vertit, Obscuro corpore Chelæ. ["Heyn. Hom. 5, 250. 514. ad Mær. 24. 398. Bibl. Crit. 3, 1. p. 57. Voss Myth. Br. 1, 104. Ammon. 97. Ilgen. ad Hymn. 402. Λεπτὰ φάων, Græv. ad Hes. 602." Schæf. Mss.]

* *"Διαφάω, Jo. Malal. 2, 75." Elberling. Mss. * Προφάησι pro προφαίνησι, Maximus 280.] *"Ἀφών, Ionica dialysi vel pleonasmo dicitur pro ἀφών ab ἀφάω, Contrectans, Tractans manibus; nam ἀφή dicitur ἡ ψηλάφησις, Contrectatio. Hom. καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώνοντα. Sed Etym. innuit legi etiam τόξα φώνοντα: nam hoc φώνοντα exp. λαμπρύνοντα, καθαίροντα, Purgantem extergentemque ut lucidiora fierent. Ionicum vero et ipsum est pro φώνοντα s. φάοντα a φάω."**

*"Ἀμφιφών, s. Ἀμφιφών, dicebatur Quoddam genus mazæ s. placentæ sacræ, quoniam in ædem Mynychiæ Dianæ ferebatur affixis circumcirca facibus ardentibus, ut J. Poll. docet 6, c. 14. ubi legitur plurale ἀμφιφώνες. Pro quo reponendum puto ἀμφιφώντες, ut scriptum est ap. Athen. (645.) afferentem e Philemonis Mendico, Ἀρτεμι φίλη δέσποινα, τοῦτόν σοι φέρω, ὦ πότνι, ἀμφιφώνοντα καὶ *σπονδήσιμα. Et certe hoc ἀμφιφών s. ἀμφιφών, est particip. VERBI Ἀμφιφάω, significantis Cir-*

"cumcirca luceo, Colluceo igni aut facibus accensis. A
 "[Synes. 141.] Legitur vero Ἀμφιφών (quod Ionicum
 "est ut ὀρώων) ap. Hes., cui est πλακοὺς ποῖος Ἀρτέ-
 "μιδι μετὰ δάδων προσφερόμενος: contractum autem
 "Ἀμφιφῶν jam e Philem. habuisti, quod Athenæo
 "est itidem πλακοὺς Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος, ex eo di-
 "ctus, quoniam εἶχεν ἐν κύκλῳ καίόμενα δαδία. Phi-
 "lochorus quoque ap. Eund. in Dianæ sana et trivialis
 "ferri ait hunc ἀμφιφῶντα, et ex eo nominatum,
 "quia ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐπικαταλαμβάνεται ἡ σελήνη
 "ἐπὶ ταῖς δυσμαῖς ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς, καὶ ὁ
 "οὐρανὸς * ἀμφιφῶς γίνεται, Quoniam illo die cælum
 "gemino collustratur lumine, lunæ sc. occidentis
 "et solis exorientis: nisi malis, Dubio lumine col-
 "lustratur."

"Παιφάσσω, quasi πάντῃ τὰ φάη αἰσσω, Oculos
 "circumquaque verto, Oculos quoquoersum cir-
 "cumduco. Suidas vult esse φανεροποιῶ, Manifesto.
 "Unde redditur et Illustro. Sed addit idem Lexi-
 "cographus, ἢ ὀρμῶ. Alii vero non simpliciter ὀρ-
 "μῶ exp., sed * ἐκφανῶς καὶ * ἐνθουσιωδῶς ὀρμῶ: a φῶ, B
 "unde fit φάσσω, deinde παφάσσω et παιφάσσω. Il. B.
 "(450.) Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσοντο λαὸν Ἀχαιῶν
 "Ὀτρύνουσ' ἰέναι. Ubi quidam interpr. Emicans.
 "In VV. LL. redditur non solum Impetum facio, in
 "qua interpr. respicitur ad illud ὀρμῶ, sed etiam
 "Volito, Festino. Vide Eust. et Etym." ["Σὺν τῇ
 "παιφάσσουσα διέσσοντο, Ruebat per copias, διήρχετο.
 "De παιφάσσειν multa sunt in Schol. et Lexicis dispu-
 "tata, et jam in Apollon. Lex. Sufficit, esse ἐνθουσια-
 "στικὸς ὀρμῶν. Scilicet a φάος, Lux, est φάω, unde
 "φάσσω: παιφάσσω, e φαφάσσω, Celeri motu mico.
 "De fulgure dixit Apoll. Rh. 3, 1265. Φαίης κεν Ζοφε-
 "ροῖο κατ' αἰθέρος αἰσσοῦσαν χειμερὶν στεροπὴν θαμινὸν
 "* μεταπαιφάσσεσθαι Ἐκ νεφέων: et 4, 1442. παίφασσε
 "δε, τόνδ' ἀνὰ χῶρον Ὑδωρ ἐξέρεων: Schol. ἀντὶ τοῦ,
 "* ἐνθουσιωδῶς ἐφέρετο. Apud Hippocr. etiam est παιφάσ-
 "σειν, παραφρονεῖν, et ἀλλοφάσσειν secundum Gal. Lex.
 "Hippocr. Ductum hinc παμφαλᾶν ap. Apoll. Rh. 2,
 "127., ubi v. Schol." Heyn. ad Il. B. l. c. "Ad Cha-
 "rit. 546. Ilgen. ad Hymn. 217." Schæf. Mss. Pal-
 "pito, Opp. K. 2, 250. Λεῖψανα παιφάσσοντα καὶ
 "ἀσπαίροντα φόνοισι: cf. A. 2, 288.] "Ἐκπαιφάσσειν,
 "Furere, Fanaticorum more excurrere et impetu
 "ferri. Il. E. (803.) πολεμίζειν οὐκ εἵασκον, Οὐδ' ἐκ-
 "παιφάσσειν. Ibi enim Paraphrasis exp. * ἐνθουσιω-
 "δῶς ὀρμᾶν, quod a φῶ fieri φάσσω, et facta redupl.
 "παιφάσσω, dicens sit ἐνθουσιῶ." [Ilgen. ad Hymn.
 "217. Heyn. Hom. 5, 150." Schæf. Mss.] "Παρα-
 "φάσσει, Hes. τινάσσει, παρακινεῖ, πηδᾷ." [* Περι-
 "φάσσω, Quint. Sm. 13, 72.]

"Παμφαλᾶν, Attonitus et veluti numine afflatus
 "aspicio s. circumspicio. Schol. enim Apoll. Rh.
 "παμφαλᾶν esse dicit τὸ μετὰ ποιήσεως καὶ ἐνθου-
 "σιασμῷ ἐπιβλέπειν: in qua signif. verbum hoc
 "usurpasse Hipponactem et Anacreontem. Dicere
 "vero et Eurycium, Πάντοσε παμφαλῶντες δινή-
 "σαντο πόδεσσι. Nec admittendum Irenæum, qui
 "ἀμφανδόντες scribit, et interpretatur κτείνοντες:
 "nam nec Poëtam ita scripsisse, nec alium quem-
 "piam eo verbo sic usum esse. Hæc ille. Apoll. D
 "Rh. composito ἐπιπαμφαλᾶν utitur, itidem pro
 "Stupidum attonitumque circumspicere: 2, (127.)
 "Μαίονται δ' ὅτι πρῶτον ἐπαΐζαντες ἐλῶσι, Πόλλ'
 "ἐπιπαμφαλῶντες ὁμοῦ. Etym. derivatum vult
 "παρὰ τὸ τὰ φάη ὥδε κάκεισε ἄλλεσθαι." [Vide Παι-
 "φάσσω. "Ruhnk. Ep. Cr. 138." Schæf. Mss. I. q.
 "παπταίνω, Lycophr. 433. Cf. Παπταλάω. Schneide-
 "rus confert Hesychianum * Φάλαι' ὄρα, σκόπει.]

"Φαλός, sicut et Φάλιος, Splendidus, Albus. Etym.
 "a φάω deducit φαλός et φάλα. Vide et Hesych.
 "[Wakef. Herc. F. 1005. Heyn. Hom. 5, 137." Schæf. Mss.]

"Φαλακρός, ἁ, ὄν, Calvus, ut in Prov. Φαλακρὸν
 "τίλλεις. Interdum additur accus. κεφαλὴν: Lucian.
 "Φαλακρὸς τὴν κεφαλὴν, τὴν δ' ὄψιν ἐβρύτιδωμένος.
 "Existimatur autem dici φαλακρὸς quasi ὁ τὸ ἄκρον
 "ἔχων φάλῶν, i. e. λαμπρόν." ["Musgr. Cycl. 226.
 "Lucian. Ep. 18. et Jacobs." Schæf. Mss. LXX. Lev.
 "13, 40. 2 Reg. 2, 23. Hippocr. 787. Σιδήρια μὴ λίην

φαλακρά, quod Gal. exp. στρογγύλα μετὰ λευότητος,
 ut idem Hippocr. 827. στρογγύλωσιν φαλακρὴν dicit.
 * Φαλακροειδής, Dio Cass. 1278, 48. * Ἀναφάλακρος,
 Procl. Paraphr. Ptol. 203.] "Ἡμιφάλακρος, Se-
 "micalvus, Epigr." [Lucillii 80. * Μεσοφάλακρος,
 Procl. l. c. * Ὑποφάλακρος, Jo. Malal. 1, 389.
 396. 399." Elberling. Mss.] "Hinc Φαλακρότης et
 "Φαλάκρα, Calvitium, ut Φαλάκρας ἐγκώμιον, Libel-
 "lus Synesii." [Φαλάκρα, Gl. Calvaria, Calvarium,
 Calvities. * Φαλακράω. Calveo. * Φαλακρίαώ, Suid. v.
 Ἀωρόλειος, Lobeck. Phryn. 80. * Φάλακρα, ad
 Lucian. 2, 338." Schæf. Mss.] "Sed φαλάκραι sunt
 "etiam Loca ψιλὰ, nullo gramine vestita, quin etiam
 "satis et fruticibus nuda, qualia sc. sunt quæ Lat.
 "Glabreta vocant. Lycophroni autem φαλακράται
 "κόραι dictæ fuerunt Naves ex arboribus in Phala-
 "cro Idæ promontorio succisis factæ. Hinc et
 "verb. Φαλακρώω, Calvum reddo, et Φαλακροῦμαι,
 "Calvus reddor, Calvus fio, Calvesco. Unde sunt
 "verbalia Φαλάκρωσις et Φαλάκρωμα, significantia iti-
 "dem Calvitium. Affertur autem hoc verbale una
 "cum verbo ex Ezech. 27, (31.) Φαλακρῶσουσιν ἐπὶ
 "σε φαλακρώματα." [Φαλάκρωσις, Aqu. et Symm.
 Mich. 1, 6. Eust. ad Dionys. P. p. 99. * Ἀποφαλα-
 "κρόμαι, Phrynichus v. Ἀναφаланτίας, p. 16. Bekk.
 * Ἐκφαλακρώ, Anna C. 61." Elberling. Mss.] "At
 "vero Φάλακρον, Idæ promontorium," [et * Φαλά-
 "κρα, Heyn. Hom. 5, 725." Schæf. Mss.] "Unde
 "Φαλακροῖται κόραι, supra e Lycophr."

"Φαληρός, e φαλός factum secundum quosdam:
 "unde pro Albo poni existimatur, i. e. Eo quod
 "spuma albicat." [Nicander Θ. 462. ὄρη χιόνεσσι φ.
 Dorice Φαλαρός, Theocr. 8, 27. ὁ κύων ὁ φαλαρός
 ἵλακτεῖ.] "Atque hinc esse Φαληριᾶν, Albescere
 "spuma, Spumescere, ap. (Il. N. 798.) ubi tamen et
 "aliter hoc verbum exp." ["Heyn. Hom. 6, 511.
 Jacobs. Anth. 8, 149." Schæf. Mss. Demetr. Phal.
 81. Lycophr. 189. 287. 491. Jo. Gazæus Ecphr.
 365. 427. ap. Rutgers. VV. LL. 2, 7. Φαληριάω, He-
 sychio est etiam πέφρικα, Timore pallesco.] "Dici-
 "tur et Φαληριός, nec non Φαληριόεις pro φαληρός." C
 [Φαληρός autem Ionicum s. poeticum est pro * Φα-
 "λαρός, quod Hes. exp. φαλιός, φαλακρός, * λευκομέ-
 "τωπος, λευκός.] "Εὐφάλαρα, Hes. et Etym. λαμπρά,
 "Splendida."

"Φαλαρίς, Avis quædam marina, s. palustris, cu-
 "jus et Columella meminit, nomen retinens. Dicitur
 "tur et Φαληρίς. Vide Athen. et Schol. Aristoph.
 ["Ὀρν. 565. Diosc. 3, 159. Fuiica s. Phalaris Cana-
 riensis Linnæi. Est etiam Nomen tyranni, unde
 * Φαλαρίδω, Epiphan. 1, 1092. et * Φαλαρισμός, Cic.
 ad Att. 7, 12.]

"Φάλιος, Splendidus, Albus. Exp. etiam, Albus
 "crines habens in fronte. Quidam φάλιος pro βά-
 "λιος dictum putantur." ["Callim. l. p. 508. Valck.
 294. Boiss. Philostr. 616." Schæf. Mss. "Schol.
 Theocr. 4, 28. 8, 27." Wakef. Mss. Procop. B. Goth.
 1, 18. ἵππος.] "Φαλιόπους, Qui est albis pedibus,"
 [Hes.]

"Φαλίπτω, Desipio, μωραίνω, Hes. Sed Idem
 "Φαλίσσειται exp. λευκαίνεται et ἀφρίζει."

"Φαλύνω, Splendidum reddo s. album, a nomine
 "φαλός," [Hes.]

"Φάλος, ὁ, Conus galeæ, vide Τρυφάλεια, Τετρά-
 "φαλος. Apud Suid. autem legitur φάλον, quod
 "exp. τὸ προμετωπίδιον. Vide et Hes." ["Wakef.
 Herc. F. 1005. Heyn. Hom. 4, 528. 5, 135. 137.
 185. 6, 53. 180. 393. 625. Lobeck. Aj. p. 358. Act.
 Traj. 1. p. 254. Apollon. Soph. 682." Schæf. Mss.
 "Schol. Il. E. 182. Φαλοὶ (l. φάλου) εἰσὶν οἱ κατὰ τὸ
 μέτωπον τῆς περικεφάλαιας χρυσοῦ ἥλοι, ἢ ἀστερίσκοι."
 Seager. Mss. Vide Schol. Ven. Il. K. 257. "Du-
 plici accentu scribitur φαλός et φάλος. Si tamen
 φαλός est λαμπρός, debet conus cristæ scribi φάλος,
 e canone grammatico iu similibus." Heyn. ad Il. E.
 743.] "Ἀμφίφαλος, Hes. κύκλῳ φαλούς, i. e. ἥλους,
 "ἔχουσα, Undique confixa clavis s. cuneolis. Galeæ
 "epitheton, quia circumcirca ornari ejusmodi φα-
 "λοῖς solebat." [Il. E. 743. Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον
 κυνέην θέτο τετραφάληρον, Cristis decoram, Virg. Æn.

9, 365. "Heyn. Hom. 4, 528. 5, 135. 137. 7, 164. Wakef. Herc. F. 1005." Schæf. Mss.] "Αφαλος "περικεφαλαία, Hes. ἡ μὴ ἔχουσα φάλους, h. e. λαμ-
 "πρὸς ἡλίου s. ποικίλματα, quemadmodum Suidas
 "quoque φάλους dicta fuisse scribit τὰ ἐπὶ τῶν περι-
 "κεφαλαίων λαμπρὰ ἀσπίδισκία: λόφους autem τὰς
 "τριχῶσεις. Unde conjicere est, ἀφάλους galeas di-
 "ctas fuisse Quæ clavis s. scutulis ex auro splen-
 "dentibus insignes non essent. Rursum Hes. ἀφα-
 "λον affert pro φάλον μὴ ἔχον μήτε προμετωπίδα.
 "Utitur autem eo vocab. Hom. II. K. (258.) ἀμφὶ δέ
 "οὐκ ἐκνέην κεφαλῇφιν ἔθηκε Ταυρεῖην ἀφάλον τε καὶ
 "ἄλοφον." ["Heyn. Hom. 4, 528. 5, 137. 6, 53.
 625. *Τριφάλος, Apollon. Soph. 682." Schæf. Mss.
 Cf. Τετράφαλος.]

"Τρυφάλεια, pro Galea, sæpe ap. Hom.: sic au-
 "tem dicta traditur, quod τρεῖς φάλους, Conos, ha-
 "beret, posito ν pro ι. II. K. (76.) φαεινὴ τε τρυφά-
 "λεια: Γ. (372.) ὄχευς τρυφαλείας." ["Heyn. Hom.
 4, 528. ad Mær. 30. ad Apollon. Soph. 682." Schæf.
 Mss.] "Legitur et Τρυφάλη ap. Hes." "Τετρυφά-
 "λεια, Galea, περικεφαλαία, Hes." [Male adhæsisse
 videtur particula τε, cf. II. K. I. c.] "Κρυφάλεια,
 "Galea, κράνος, ap. Poetas solum in usu, VV. LL.;
 "sed perperam pro τρυφάλεια." "Τριφάλεια, i. q.
 "τρυφάλεια, quæ scriptura magis recepta est." ["Ad
 Mær. 30." Schæf. Mss. "Coluth. 30." Wakef.
 Mss.]

["Φάλαρον, Fastigium, Æsch. Pers. 661. βασιλείου
 τιάρας φ.] "Φάλαρα, Phaleræ. Apud Eur. de Ioris."
 ["Glossæ Herod. 1, 215. Φάλαρα, τὰ περὶ τοὺς γνά-
 θους (τῶν ἵππων) σκεπάσματα." Schw. Mss. "Soph.
 CEd. C. 1069, Πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινὰς, Πᾶσα δ'
 ὀρμᾶται κατ' ἀμ-Πυκτῆρια φάλαρα πῶλων "Αμβασίς."
 Seager. Mss.] "Est etiam ἀστραγάλισκος ὁ ἐπὶ τῆς
 "περικεφαλαίας, Hes." "Καπφάλαρ', Æolica et poë-
 "tica sync. pro κατὰ φάλαρα, Juxta clavos galeæ.
 "II. Π. (106.) βάλλετο δ' αἰεὶ Καπφάλαρ' εὐποίητα.
 "Ubi Schol. quoque exp. κατὰ τὰ φάλαρα. SIC
 "Κάφαγε pro κατὰφαγε usurpatum affert Hes. AT
 "Καπφωθεῖς, ὁ, in VV. LL. affertur pro Vastatus."
 [Cf. "Αμφονος, "Αμπέδιον, Καδδέ. "Φάλαρα, Orna-
 menta, Synes. 59." Wakef. Mss. Plut. 11, 528. H.
 τὰ τοῦ πλούτου. "Kuster. Aristoph. 126. Heyn.
 Hom. 4, 528. 5, 136. 185. 7, 159. Thom. M. 423.
 Markl. Suppl. 586. ad Charit. 541. Koen. ad Greg.
 Cor. 241(=508.) *Φάληρα, Heyn. Hom. 4, 528. 5,
 135. 6, 54." Schæf. Mss. *'Αμφιφάληρος, Schn. Lex.
 γ. Φαλαρός. *Τριφάληρος, Lex. in Bibl. Coisl. 464.
 "Lobeck. Aj. p. 358. ad Apollon. Soph. 682."
 Schæf. Mss. Cf. Τετράφληρος. * "Φαλαρίτης, Cal-
 lim. in Buttm. Schol. Od. Γ. 380. habet "Ιλαθί μοι
 φάλαρί τε πυλῆμάχε, ubi Buttm. corr. φαλαρίτα, ad
 formam notissimi ὀπλίτης: vide ejus notam p. 109."
 Elberling. Mss.]

"Φάλα, Ornamentum quoddam galeæ, Suida
 "teste, dicente esse κόσμον τῆς περικεφαλαίας. Quæ
 "expositio et ap. Etym. habetur, scribentem φάλα,
 "non φάλα. Ab Hes. φάλα dicitur esse ἡ μικρὰ κάρα,
 "ubi non dubito quin κάρα mendose scriptum sit.
 "In VV. LL. φάλα dicitur esse Caput, Capitis or-
 "namentum, Clavus in galea splendidus. Vide Φα-
 "λός."

"Φάλαινα, Cicindela, Lampyris, quæ noctu lu-
 "cennis advolat: unde sic dicta existimatur παρὰ τὸ
 "eis φῶς ἄλλεσθαι. Nicander Θ. (760.) φαλαῖνη ἐνα-
 "λγία τὴν περὶ λύχνους "Ακρόνυχος δειπνησὸς ἀπή-
 "λασε παιφάσσουσαν. Ubi vide Schol. A Lycophr.
 "(394.) dicuntur et Φάλαι, per apoc. Sed φάλαινα
 "alicubi est etiam Balæna." [Aristoph. Σφ. 35. 39.
 Ælian. H. A. 1, 58. Hesychio ἡ ἐν τῇ κεφαλῇ θρήξ'
 καὶ ἰχθὺς κητώδης. *Φάλλη s. Φάλη, Eid. est ἡ περο-
 μένη ψυχή. "Ad Mær. 304." Schæf. Mss.]

At VERBUM Φαέθω, (si tamen secundus ei locus
 tribuendus est,) i. significans q. Φάω, uti dixi, parum
 et ipsum usitatum. SED Φαέθων ab eo derivatum,
 frequenti in usu est. Ac interdum quidem solis est
 epithetum, cum sc. dicunt Hom. et Hesiod. ἥλιος
 φαέθων, itidemque Soph. (El. (826.) φαέθων ἥλιος,
 i. e. Sol lucidus: interdum vero est Solis nomen, i. e.

pro Sole ponitur, sine ulla adjectione, ut Epigr. p. 5.
 μετὰ Ed. "Αμφοτέρους ἀδικεῖς, καὶ Πλούτεια καὶ Φαέ-
 θοντα. Soph. autem dixit etiam πάννυχον καὶ φαέθοντα
 pro Nocte et die, Noctu et interdiu: Aj. (930.) τοῖά
 μοι Πάννυχον καὶ φαέθοντ' "Ανεστέναζες. Est alioqui
 Φαέθων et Nomen filii Solis. Cic. de Off. 3. Phaethonti
 filio Sol facturum se esse dixit quicquid optas-
 set; optavit ut in currum patris tolleretur; sublatus
 est; atque is antequam constitit, ictu fulminis defla-
 gravit. Sic et ap. Plut. (7, 827.) legimus, "Ο δὲ Φαέ-
 θων ἀναβὰς εἰς τὸν οὐρανόν, ἐκλαίεν εἰ μηδεὶς αὐτῷ
 τοῦ πατρὸς ἵππους καὶ τὰ ἄρματα παραδίδωσιν.
 Fabulam copiose describit Ovid. Met. 2.: attigerunt
 autem alii plerique. Sed hoc sciendum est, ex He-
 siodo tamen tradi Phaethontem esse Cephalæ et Au-
 roræ filium. Itidemque, quemadmodum quidam
 solis equos esse memoriæ prodiderunt Phaethontem
 et Lampon, (sed et Lampona cum Schol. Soph.
 dixeris a NOMIN. Λάμπων, qui HOM. Λάμπρος,) ita
 nonnulli eos Auroræ ascribere maluerunt: e quibus
 est Hom., Od. Ψ. (246.) Λάμπρον καὶ Φαέθοντ', οἳτ'
 "Ἡὼ πῶλοι ἄγουσι. Denique Φαέθων est et Nomen
 stellæ Jovis, ap. Aristot. de Mundo, "Ἐφεξῆς δὲ οὗ τοῦ
 Φαέθοντος κύκλος, Διὸς λεγόμενος. Cic. de N. D. 2,
 (20.) Infra autem hanc prius a terra, Jovis stella
 fertur, quæ Φαέθων dicitur. Atque ut Jovis stella,
 Φαέθων, sic Saturni stella, Φαίνων, Eodem teste, nun-
 cupatur. Non dubium est alioqui quin VERB.

Φαέθω i. sit Poëtis q. φαίνω, habeatque illam in εθω
 terminationem cum plerisque aliis verbis communem.
 Quæ a me ideo dicuntur, ut Servii errorem coar-
 guam, scribentis Φαέθων appellari ἀπὸ τοῦ φάους, et
 a verbo αἶθω, significante Uro. Quam deductionem
 eo magis miror, quod ei vel ipsa quantitas syllabaria
 repugnet. ["Lobeck. Aj. p. 374. Heyn. Hom. 6,
 251. ad Charit. 719=264. Hadrian. 4. Paul. Sil. 27.
 ad Lucian. 1, 278." Schæf. Mss. "Manetho 1, 301.
 Orph. A. (90. 170.)" Wakef. Mss. Phot. Φαέθοντα τό-
 κον' ἐπιφανῆ καὶ καταπληκτικὸν τὴν πρόσοψιν. * "Φαέ-
 θλω, Lex. Upsal. Ms. P. 4. p. 25. Φαέθλων, λάμπων,
 ἥλιος, nisi leg. Φαέθων." Osann. Auct. Lexx. Gr.
 162.] Habet porro Φαέθων a se derivata NOMINA,
 Φαέθονσα ET Φαεθοντῖς, ET Φαεθοντιάς: quibus signi-
 ficatur Phaethontis soror, Solis filia. Et Φαέθονσα
 quidem ap. Hom. legitur; at nominis Φαεθοντῖας
 usum comprobatur hic Virg. versus, in Sileno, Tum
 Phaethontidas musco circumdat amare Corticis.
 Esse tamen regulare Phaethontis, non autem Phaethontias,
 grammatica ceterarum patronymicorum
 analogia satis ostendit: sic tamen ut literam a inser-
 tam et alia pleraque habeant. Ceterum Φαεθοντῖς s.
 Φαεθοντιάς patronymicum appello καταχρηστικῶς, vo-
 caturus potius adelphonymicum, si mihi fingere vocabu-
 lum hoc liceat. Verum φαεθοντῖς adjective quo-
 que usurpatur: ut φαεθοντῖς μαρμαρυγῇ in Epigr., pro
 quo dixisset Ovid., ut opinor, Phaethontæus splen-
 dor, sicut Phaethontei ignes ap. eum legimus. ["Φαε-
 θοντῖς, Jacobs. Anth. 11, 166. 167. ad Charit. 362."
 Schæf. Mss. "Φαεθοντῖας, Opp. K. 1, 219." Wakef.
 Mss. Φαεθοντῖς, Jo. Gazæus Ecphr. 425. ap. Rut-
 gers. VV. LL. 2, 7.] Ab hoc verbo Φαέθω, potius
 quam a Φάω, est et COMP. Φαεσίμβροτος, Lucens
 mortalibus. Exp. alioqui et Præbens lucem, s. fe-
 rens, eod. sensu. Hoc porro epitheto ab Hom. et
 Hesiodo ornatur ἥλιος, i. e. Sol. Legimus enim Od.
 K. (138.) "Αμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσίμβροτον ἡλείου,
 ubi Eust. φαεσίμβροτος exp. ὁ φαέθων βροτοῖς: et
 addens, ejus παραγωγὴν esse ut compositi τερψίμ-
 βροτος. Existimo autem participio φαέθων, non alio,
 usum esse, ut simul derivationem indicaret. ["Musgr.
 Heracl. 750." Schæf. Mss. II. Ω. 785. Orph. Arg.
 1076. 1103. Lap. 77. 164. H. 33. 8. 65, 2. 77, 1.
 "Theognis 1233. Gaisf." Boiss. Mss.]

ETIAM Φαείνω a Φάω ducit originem, atque ut hoc,
 ita et illud, est Poëticum. Sed quidam Gramm. in
 iis quæ de hoc verbo scribunt, nequaquam sibi con-
 stant; quippe qui uno in loco φαείνω a Φάω, in altero
 contra a φαίνω deducant. Ad me certe quod attinet,
 cum αἶρειν ex ἀείρειν, et αἰκίζειν ex ἀεικίζειν deri-
 vari existimentur, non contra, minime dubito quin

itidem φαίνω e φαείνω derivatum esse, credere debeamus. Signif. autem φαείνω, sicut et præcedentia, Luceo, Splendo, Fulgeo, Mico. Od. Γ. init., de sole, ἴν' ἀθανάτοισι φαείνη Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ Ζεῖδωρον ἄρουραν. Invenitur et pass. vox in ead. signif., ut φαεινομένου ἀμαρναί, Apoll. Rh. 2, (42.) Splendentis, Fulgentis. Apud Arat. autem, (166.) οἱ δὲ οἱ αὐτοῦ Λεπτὰ φαεινοῦνται ἔριφοι καρπὸν κατὰ χειρὸς, vertit Cic. Contra Hædi exiguum jaciunt mortalibus ignem: [Idem 148. Ποσσι δ' ὑπ' ἀμφοτέροισι Λέων ὑπὸ καλὰ φαίνει. "Ad Charit. 430=257. Wakef. Ion. 1574. Theætetus 5. Heyn. Hom. 6, 114. Gesner. Ind. in Orph., Hesiod. Θ. 372." Schæf. Mss. "Activo sensu, Nicander Θ. 391. (ὀπόθ' ἔρπετὰ γαῖα φαίνει.)" Wakef. Mss. Od. M. 383. Δύσομαι εἰς Ἀἶδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω. * Ἀμφιφαείνω, Quint. Sm. 12, 519. Hom. H. in Apoll. 202. αἰγλή δέ μιν ἀμφιφαίνει. "Jacobs. Anth. 9, 248." Schæf. Mss.]

Ab hoc verbo deductum est NOMEN Φαεινὸς Poeticum itidem pro Lucido, Splendido, Fulgido. Item Nitidus s. Nitens. Usurpatur autem de variis rebus hoc adj. ab Hom.; dicitur enim ab eo φαεινὴ ἑσθλῆς, et φαεινὸν ἔωμα et φαεινὴ πῆληξ: idem dicit et θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς, (Il. Σ. 609.) Legitur etiam φαεινὴ σελήνη (Θ. 551.) Nec non κρατὴρ φαεινὸς ex eo (Γ. 247.) affertur pro ἀργυροῦς, ut Lat. Poetæ Nitidum de argento dicunt interdum. Alicubi et dativo junxit φαεινὸς, dicens (O. 538.) φοῖνικι φαεινὸς λόφος pro φοινικῷ χρώματι λάμπων. Sic autem et Nitidus dativo jungitur, ut cum dicit Ovid. Aries nitidissimus auro. Est vero et ubi hoc adj. peculiariter aliquam expositionem habeat; nam φαεινὸν δόρυ esse ait Eust. τὸ δὲ ἐπιμέλειαν ἠκονημένον, καὶ ἐσηγμένον, καὶ διὰ τοῦτο λαμπρόν. Idem φαεινὸς πλοκάμους vult significare τοὺς * ὑπερξανθίζοντας, et appellari φαεινὸς ὀφθαλμούς quod sint φάους αἰτιοί. Ego tamen φαεινὸς πλοκάμους dixerim Capillos nitidos, cum Flacco, et φαεινὸς ὀφθαλμούς, Oculos nitentes, cum Virg. Ceterum traditur usus hoc nomine etiam Alexander Aphr. præf. l. 2. Probl., sed qui hoc annotavit, non animadvertit eum non tanquam sua, sed tanquam aliena verba afferentem, eo usum esse; dicit enim, Οὕτω πολλάκις ἥλιος ἐκρυσεν ἅκτινα φαεινῶν, νέφους παρεμπεσόντος. Ubi ἅκτινα φαεινῶν non dubium est quin e carmine sumat, adeo ut minime refragetur h. l. ei quod dixi de hoc nomine, sc. esse Poeticum. [Pind. Π. 4, 505. "Musgr. Ion. 1516. Porson. Phæn. 62. Heyn. Hom. 5, 59. 359. 514. 6, 99. 558. Valck. Adoniaz. p. 363. Phæn. p. 29. Diatr. 48. Plut. de S. N. V. p. 23." Schæf. Mss.] Invenitur ETIAM Φαεινὸς, eund. plane usum habens. Eur. (Andr. 1147.) φαεινὸς ὄπλοις στίλβων: (1087.) φαεινὰς ἡλίου διεξόδους. Et ἔρεβος φαεινότερον, Soph. Pind. metaphorice dixit (Fr. Inc. 11.) φαεινὰν κρητὶδ' ἐλευθερίας. ["Musgr. Ion. 1516. Porson. Phæn. 82. Valck. Adoniaz. p. 363. Phæn. p. 29. Hipp. p. 289. Diatr. 48. Plut. de S. N. V. p. 23. Toup. Opusc. 2, 217. ad Herod. 626." Schæf. Mss. Boeckh. ad Pind. p. 344. ad Greg. Cor. 192. "De aqua, Marc. Sidet. 82. * Φαεινὸς, Pind. O. 7, 122." Wakef. Mss. Greg. Naz. 2. p. 118. φαεινῆς ἀρετῆς.]

AT VERB. Φαίνω, est quidem factum e præcedente Φαείνω, ut ibi dixi; sed utrisque Scriptoribus commune; (Fut. Φανῶ. Præf. πέφαγκα: pro quo usitatio est Aor. l. ἔφηναι.) In lucem edo, s. Luci edo, ut Cic. vertit ap. Hom. Item Lucem præfero, Præluceo, aut etiam Facem luceo, s. alluceo, ut quidem Plautus locutus est: ap. quem et Lucere cereum legitur. Il. B. (318.) Τὸν μὲν, ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς ὅσπερ ἔφηνεν, ubi Ciceroniana interpr. pro his verbis, ὅσπερ ἔφηνεν, habet, Qui luci ediderat, ubi tamen redditur etiam simpliciter Qui ostenderat: de qua signif. dicam infra. Od. T. (25.) Ἄλλ' ἄγε τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει; Δμῶς δ' οὐκ εἷας προβλυσκέμεν αἶ κεν ἔφαινον: H. (102.) Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐνδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἔστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι. Hinc jocus ap. Aristoph. ex ambiguo Ἀ. (937.) Φαί-

νειν ὑπευθύνους λυχνοῦχος: nam, ut annotat Schol., φαίνειν et pro συκοφαντεῖν accipi solet, et pro ποιεῖν φῶς: ideoque subjunxit λυχνοῦχος. At in VV. LL. falso ex hoc Aristoph. loco affertur φαίνειν ὑπευθύνους τὸν λυχνοῦχον. Sed ἀμεταβάτως s. neutraliter sæpe ponitur φαίνω, pro Luceo, Colluceo, Splendo, ut ap. eund. Aristoph. (N. 586.) ὁ δ' ἥλιος Θὺ φαίνειν ἔφασκεν ὑμῖν. Itidem de sole ap. Plat. Tim. Φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων, ἵνα ὅτι μάλιστα εἰς ἅπαντα φαίνοι τὸν οὐρανόν: quæ Cic. ita vertit, Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitum, ut quammaxime cælum omnibus colluceret. Ubi tamen Cic. nominativum facere videtur, qui accus. est ap. Plat. perinde sc. ac si legeretur, ἵνα φαίνοι ὁ οὐρανὸς, et ἅπαντα non jungeretur cum οὐρανόν, sed esset accus. plur., ac tum legi etiam posset εἰς ἅπαντα. Alioqui necesse foret Collucere μεταβατικῶς positum intelligere, ut Plautus Lucere atque Allucere usurpat. Quem tamen usum verbo Collucere Cic. dare voluisse, mihi non fit verisimile. Ut sit, Plat. verba constat sonare, Ut sol quammaxime per universum cælum luceret. Sive, (sequendo constr. quam et ipse Cic. verbo Colluceo alicubi tribuit,) Ut sol quammaxime universo cælo colluceret. SED Φαίνων, est etiam peculiariter Planetæ nomen: Cic. Stella Saturni, de N. D. 2. Nam ea quæ Saturni stella dicitur, φαίνων-que a Græcis nominatur, quæ a terra abest plurimum, triginta fere annis cursum suum conficit. Aristot. de Mundo, Ὁ τοῦ Φαίνοντος ἄμα καὶ Κρόνου καλούμενος κύκλος. ["Ad Charit. 771. 773. 781." Schæf. Mss.] || Sed active positum φαίνω non tantum signif. In lucem edo, s. In lucem profero, sed et Ostendo: Od. Σ. 66. φαῖνε δὲ μῆρους Καλοῦς τε μεγάλους τε φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὤμοι: Il. B. (324.) Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητιέτα Ζεὺς: (353.) Ἀστράπτων ἐπιδέξῃ ἐναίσια σήματα φαίνων. Sed in duobus hisce posterioribus Il. possumus φαίνειν reddere et verbo Proferre, quam interpr. admittit et in versu quem initio hujus tmematis ex eod. libro attuli, Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, ὅσπερ ἔφηνεν. At vero in isto Od. loco (Δ.) init. Ἐλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον Ἐπειδὴ τοπρῶτον ἐγένετο παῖδ' ἔρατειν-ην, Ἐρμιόνην, non puto aptius reddi posse ἔφαινον quam Exhibebat; hoc enim verbum Latinum ita pro Dare sumi videtur, ut simul quandam Ostendendi signif. inclusam habeat. Quod si Hebr. periphraseως auxilio ad exponendam apertius vim illius ἔφαινον uti non sit nefas, non dubitarim exponere Faciebant videre, ut sc. φαίνειν hoc in loco sit illud ipsum, quod Hebr. dicunt הִרְאָה (Hereah,) cujus usus est cum alibi, tum Ps. 4., ubi reddiderunt Interpr. Quis faciet nos videre bona? I. e. Quis exhibet nobis vitæ commodata? Φαίνειν denique ap. Hom. exp. etiam προφέρειν, ut Il. Σ. (295.) Μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ. Apud Eund. φαίνειν ἀοιδὴν vel ἐξ ἐνδιαθέτου καὶ κρυπτοῦ εἰς προφορὰν ἐκφαίνειν, vel σαφῶς ᾄδειν, de quibus signif. lege Eust. || Φαίνειν est etiam Deferre, Accusare, a qua signif. est συκοφάντης, unde et verbum συκοφαντεῖν. Eust. Od. Δ. 254. Μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι, verbum ἀναφῆναι, inquit, declarat quidem δεῖξαι τὸν ὡς ἐρρέθη κατακρυβέντα γέγονε δὲ ἀρχὴ δικαστικῆς λέξεως παρ' Ἀττικοῖς, τοῦ φαίνειν, ὡς ἐν κατηγορίᾳ ὅθεν καὶ τὸ συκοφαντεῖν γίνεται φαίνει γὰρ καὶ ὁ συκοφάντης τοὺς * συκοκλέπτας, ὡς ἡ ἱστορία λέγει. Quæ si sequamur, dicemus, peculiariter esse Atticis, s. potius ab Atticis manasse hunc verbi φαίνειν usum. Xen. (K. Π. 1, 2, 14.) Καὶ ἦν τις ἐλλήπῃ τι τῶν νομίμων, φαίνουσι μὲν οἱ φύλαρχοι καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος. Dem. Θεοκρ., Ὁ γὰρ τὸν νόμον τιθεῖς, ἀπλῶς ἀπέειπε τοῖς τοιοῦτοῖς τῶν ἀνθρώπων μὴ φαίνειν, εἰ μὴ πιστεύει τις αὐτῷ δεῖξιν ἐν ὑμῖν τὰ γεγενημένα περὶ ὧν ποιεῖται τὴν φάσιν, Bud. Qui enim hanc legem scripsit, plane hujusmodi homines vetuit delationes facitare; nisi si quis est, qui confidat se palam facturum vobis ea esse perpetrata, quorum ipse delationem fecerit. Exp. etiam Reum ago, ut ὁ φαίνων καὶ μὴ ἐπεξιδὼν, Qui reum agit, et non peragit. Interdum tamen φαίνειν non simpliciter Deferre, sed De-

ferre ad fiscum : unde φαίνοντες dicuntur Qui quadruplaturas factitant : cuius signif. exemplum ex eod. Dem., vide ap. Bud., p. 210., ubi et φανθέντα habes pro Delata, a pass. Φαίνεσθαι pro Deferri. In quo Φαίνεσθαι dicam aliquid præterea et de hoc φαίνειν. Φαίνειν φρουράν ap. Xen. Έλλ. sæpe legitur pro Decernere exercitum, Delectum habere, nisi falsus sum : ut 4, (2, 5.) Έν δὲ τούτῳ οἱ μὲν ἑφοροὶ φρουράν ἐφαίνον· ἡ δὲ πόλις, ἐπεὶ Ἀγησίπολις παῖς ἔτι ἦν, Ἀριστόδημον τοῦ γένους ὄντα καὶ προδικὸν τοῦ παιδὸς, ἡγεῖσθαι τῇ στρατιᾷ ἐκέλευον. Hæc Bud., qui et alia exempla profert. Quidam certe φρουράν reddere malunt Præsidium ; sed videmus in h. Xen. I. vocare στρατιὰν quod appellarat φρουράν. Unde autem manarit hæc signif. verbi φαίνειν cum isto subst., nec Bud., nec alius quisquam declarat, quod sciam. Suspicio autem ego φαίνειν dici ex eo, quod in habendo delectu velut ostendamus et conspiciendos præbeamus milites in suis domibus antea velut κατακρυβέντας, ut Eustathii verbo utar.

Φαίνομαι, neutraliter non solum pro Luceo, Coluceo, &c. ut supra docui, sed et pro Appareo, φαίνομαι. Od. A. (586.) ἀμφὶ δὲ πῶσσι Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, ubi φάνεσκε est pro φαίνεσκε, hoc autem pro ἐφαίνε, ut τύπτεσκε pro ἔτυπτε. Ita enim malo, quam cum VV. LL. facere THEMA Φανέσκω, significans Appareo, Luceo. [“ Ruhnck. Ep. Cr. 111.” Schæff. Mss.]

Φαίνομαι, In lucem prodeco, In luce versor, positus sum, et omnium oculis. Od. Φ. 106. ἐπεὶ τοδε φαίνεται ἄεθλον Οἴη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιίδα γαίαν, ubi Eust. πέφηνε καὶ εἰς φῶς ἔκκεται, ὅποια καὶ τὰ ἐν ἀγῶσι προκείμενα ἔπαθλα. Et addit, hunc verbi φαίνεσθαι usum extare et in præcedentibus, ubi dicitur, τὰ μὲν ὑμέτερα ἀεικέα ἔργα φαίνεται. Sunt autem hæc verba ex Od. Δ. (695.) Ἄλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα φαίνεται οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων : ubi tamen idem Gramm. φαίνεται expr. φανερώτατός ἐστι. In VV. LL. affertur et φανῆναι εἰς φῶς pro Prodire in lucem, sed absque Auctore. At II. A. (200.) δεινὸν δέ οἱ ὅσσε φάνανθεν, Oculi micuerunt, de quo loco dicam et in Έκφαίνομαι. Idem Θ. (557.) πυρὰ φαίνεται Ἰλιόθι πρό, expr. φαίνεται verbo ἔλαμπεν, Splendebant. Possumus autem et Micabant interpretari ; utrumque enim de igne dicitur. Utendo tamen interpretatione quæ magis originem verbi declarat, dixerim potius Lucebant. Quin etiam in II. I. Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλῇ, censet ἐφαίνεται posse itidem accipi pro ἐλαμπεν : sed tunc de metaphorica hujus verbi signif. intelligendum erit. Cum vero dicit Hom. φάνη βίότιοι τελευτῇ, ut II. H. (104.) Ένθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βίότιοι τελευτῇ, tunc φάνη esse dicit προφανῶς ἡγγίσε. At ubi dicit τέλος πέφανται, ibi πέφανται expr. Apparuit : de qua expositione dicam in proxime sequente tmemate. || Pro Accusor autem et Deferor, s. Reus sum, positum φαίνομαι, ad eam videtur signif. posse referri, qua de luce dicitur ; quod qui accusatur, is veluti in lucem adducatur, sicut is qui accusat, quod dicunt φαίνειν, veluti adducit s. producit eum qui antea velut delitescibat, aut certe eum cuius delictum occultum erat. Έκκείμενοι, inquit Bud., sunt οἱ φαινόμενοι, h. e. Rei, qui Lat. Pendentes dicti sunt. Et φανθέντα pro Delata ap. Eund., pagina eadem, sc. 210.

Φαίνομαι, Appareo, aut etiam Conspicior, In conspectum venio, Cernor. II. A. (477.) et alibi sæpe, Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, Postquam autem apparuit aurora roseis micans digitis : B. (308.) Ένθ' ἐφάνη μέγα σῆμα, Ubi apparuit prodigium ingens, Ante oculos venit. Sic οὐ φαίνεται μνηστῆρος Penelope, Non venit ante oculos procorum, in conspectum procorum, Non conspicitur a procis, præbet se conspiciendam. Sed redditur φαίνεσθαι verbo Apparere, et in aliis loquendi generibus : II. B. (122.) τέλος δ' οὕπω τι πέφανται, ubi tamen mihi non satis convenire videtur illa interpr. Ac certe potius dixerim φαίνεσθαι hoc in loco et similibus id esse, quod a Plauto dicitur Comparere, in hoc Amphitryonis loco, Et memor sum, et diligens, ut quæ imperes

A compareant. Peculiariter vero τὰ φαινόμενα ap. Astrologos, ut τὰ Φαινόμενα Poëma Arati de iis quæ apparent in cælo. Linacer Apparentias dixit : quæ unde nomen hoc acceperint, exp. in iis quæ illi ipsi Arati Poëmati præfixa sunt Scholliis. Legitur ap. Aristot. et τὰ φαινόμενα ἄσπρα. Vide Bud. 210. In soluta quoque oratione interdum modis illis posse reddi, sc. Appareo, Conspicior etc. Plato Protag. Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνει ; ἡ δὲ δὴ ὅτι ἀπὸ κνηγεσίον τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν ; quæ Cic. ita vertit, Quid tu, unde tandem appares, o Socrates ? an quidem dubium non est quin ab Alcibiade ? Sic Synes. Ep. 104. Οὐδαμῶς δὲ φαινόμενων, περὶ βουλευτὸν ἀπεχωροῦμεν ἕκαστος οἴκοι, Cum nusquam apparerent. Aut etiam, Nusquam comparerent. Apud Dem. autem Φανῆναι τοῖς πολίταις βουλόμενος, (ut οὐ φαίνεται μνηστῆρος in Hom. loco quem modo protuli,) Volens conspici a civibus, In civium conspectum prodire. Cic. quoque φαίνεσθαι vertit non solum Apparere, sed et Cerni : item pro πολλῇ φαινόμενῃ ap. Arat., Late videtur : nec non φαίνονται, Declarantur, ap. Aristot. Quas interpr. itemque alias in suis siugulas locis invenies in meo Lex. Cic.

Φαίνεσθαι usurpatur pro Videri, ea etiam in signif. quam habet cum dicitur, Videris recte dicere, Videtur recte dicere. Item φαίνομαι, Videor, Mihi videor : Aristoph. N. (403.) ἄταρ εὖ λέγειν φαίνει : Πλ. (198.) Εὐ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνν (632.) Φαίνει γὰρ ἡκεῖν ἄγγελος χρηστοῦ τινος. Plato de Rep. 1. Οὐ μέντοι ἦττον ἐφαίνεται πρόπειν : Epist. Έφαίνον οὐ πάνν ἐμοὶ πιστεύειν σύ. Et cum pass. de Rep. 2. Θρασύμαχος γὰρ μοι φαίνεται ὥσπερ ὄφεις κηληθῆναι. Aristot. Rhet. 2. Καὶ ὁ ἐπηρεάζων φαίνεται καταφρονεῖν. Apud Hom., subaudito infin. in hoc versu, quem aliquoties repetit, Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλῇ. Secus autem in versu qui a me prolatus fuit supra, in primo de signif. verbi φαίνομαι tmemate. At Φαίνομαι pro Videor, etiam Mihi videor, ut φαίνομαι ἔχειν, Habere mihi videor. Sic Φαίνομαι πεποιηκέναι ap. Herod., Videor mihi fecisse. Et, Ὡς ἐμοὶ φαινόμεθα, e Plat. pro Ut mihi videmur. Item τοῦτό μοι φαίνεται, Hoc mihi videtur, Hoc sentio. Sic τὸ φαινόμενόν μοι, Quod mihi videtur, sentio, Sententia mea : Isocr. Archid. Εἰ δὲ δεῖ, μηδὲν ὑποστειλάμενον, εἰπεῖν τὸ φαινόμενον. Sic Plut. Symp. Sept. Sap. Εἰ δεῖ τὸ φαινόμενον εἰπεῖν. Interdum φαίνεσθαι et εἶναι opponuntur, ut Lat. Videri et Esse, veluti cum dicitur Videri probum, sed non esse. Xen. (Απ. 1, 7, 3.) Εἰ τις βούλοιο στρατηγὸς ἀγαθὸς μὴ ὦν, φαίνεσθαι, Gall. diceremus, Avoir apparence d'être. Aristot. Rhet. 2. Καὶ τοὺς τῶν φαινόμενων ἐνθυμημάτων, οὐκ ὄντων δὲ ἐνθυμημάτων. Interdum vero omittitur hoc verbi εἶναι participium, ut cum dicitur ab eod. Aristot. Ἡ ἀγαθὰ, ἡ φαινόμενα ἀγαθὰ. Alioqui interdum dicitur contra, καὶ φαίνεσθαι καὶ εἶναι, vel καὶ εἶναι καὶ φαίνεσθαι : Xen. Έλλ. 6. Μάλα ολίγοι καὶ ὄντες καὶ φαινόμενοι. Ad quam signif. pertinet τὸ φαινόμενον, quod ex Alex. Aphr. affertur pro Verisimile. Est etiam ubi φαινόμενος sit quod Latine Apertus : Synes. Ἀλλὰ νομίζω πολέμῳ καὶ φαινόμεναις παρασκευαῖς πλήθῃ πρὸς πλῆθος ἀγωνισαίμεθα, Aperto apparatu ; hoc enim opp. τῷ λοχῆσαι ἐν φάραγγι.

Φαίνεται cum participio, pro δηλός ἐστι, inquit Bud., (et quidem hanc expositionem e quodam Gr. Gramm. mutuatus,) ut ap. Thuc. (1, 2.) Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη, οὐ πάνν βεβαίως οἰκουμένη. Isocr. Paneg. Καὶ τοι βουλόμενοι πλεονεκτεῖν, οὐκ ἂν δήπου τῆς Σικυωνίων γῆς ἐπεθυμήσαμεν, ἢν Πλαταιέων τοῖς καταφυγούσιν ὥς ἡμᾶς φαινόμεθα παραδόντες. Nec non ap. Aristid. Οὗτος οὐ πολλῶ τινι τοῦ Λυκούργου δεύτερος ἡμῖν φαίνεται γεγονώς. Hæc sunt quæ ille profert exempla, nullam interpr. Latinam addens. Valla certe vertit φαίνεται verbo Constat, in illo Thuc. loco, Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς κ. τ. λ. eum ita reddens, Nam constat eam, quæ nunc Græcia vocatur, haudquaquam stabiliter olim fuisse habitatam. Sic autem et hæc verba, quæ aliquanto post habentur, Πρὸ γὰρ τῶν Τρωϊκῶν οὐδὲν φαίνεται πρότερον κοινῇ ἐργασαμένη ἡ Ἑλλὰς, ita vertit, Quod ante

Trojanum bellum constat Helladem nihil communit-
ter egisse. Sunt vero et qui φαίνεται hic reddant,
Perhibetur. At ego malim Comperitur. Itidemque
in illo Isocr. loco, Φαινόμεθα παραδόντες, Comperi-
mur tradidisse. Cui addere istum possumus Ejusd.
in Archidamo, Τοῖς γὰρ περὶ τῆς ἀρετῆς ἀμφισβητοῦ-
σιν, ὑπὲρ οὐδενὸς οὕτω σπουδαστέον ὥσπερ τοῦ μηδὲν
αἰσχυρῶς πράττοντας φανῆναι: quibus subjungit, Εἰσὶ
δὲ τῶν πόλεων κακίαι καταφανείς: quod postremum
verbum ad declarandam vim verbi φανῆναι facere
videtur. Existimo autem huic loco meam illam inter-
pr. itidem convenire: sic tamen ut et präterito
Compertus in hujusmodi ll. uti nos posse existimem,
ut si, verbi gratia, pro οὐδὲν ἀνόσιον πράττων ἐφάνη,
dicam Nullius flagitii compertus est. Et in loco
illo Aristidis, φαίνεται γεγονώς, itidem pro Comperi-
tur fuisse. Sed et de hoc admonitus esto lector,
posse alicubi reddi φαίνεσθαι verbo illo, etiam ubi
additum non habet participium, veluti Xen. K. II. 3,
(1, 19.) p. 41. meæ Ed. Ἦν δὲ μὴ δύνωμαι, ἀδύνατος
ἂν φανοίμην, οἶμαι, ἄδικος δ' οὐκ ἂν δικαίως κρινοίμην.
Sic Thuc. 1, (8.) Δήλου γὰρ καθαιρομένης ὑπὸ Ἀθη-
ναίων ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ, καὶ τῶν θηκῶν ἀνααιρεθειῶν,
οἷσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν τῇ νήσῳ, ὑπὲρ ἧμισι Κᾶρες
ἐφάνησαν, Comperti sunt esse Cares, minus enim
probo Inventi sunt Cares: multo etiam minus, A-
gniti sunt Cares, ut Valla interpr. Observandum est
autem, nos in illis duobus posterioribus ll., præser-
tim vero in hoc Thucydideo, uti verbo Constat nullo
pacto posse. Hoc præterea sciendum est, quem-
admodum verbum φαίνομαι sine participio etiam
accipitur interdum pro Comperior, sic vicissim inter-
dum, quamvis participio junctum, simplicius acci-
pi, ut quidem nonnulli putant, sc. pro verbo Vide-
tur, quo ipsum interpretamur, ubi infinitivo jungi-
tur.

PRÆT. PASS. Πέφαμαι, a quo est πέφανται in illo
Hom. versu ex II. B. (122.) τέλος δ' οὐπω τι πέφανται,
ubi videtur reddi commode posse Comparuit, ut
antea docui. Exp. alioqui πεφανέρωται, item ἐξέ-
λαμψεν. At vero in isto Soph. loco, κλεινὸν ἔπος
πέφανται, exp. ἀπεφάνθη, item ἐγνώματεύθη. Est
autem parum usitata in aliis personis hoc præterit-
um. At in PARTICIP. dicitur Πεφασμένος, potius
quam Πεφαμμένος: quod πεφασμένος est tanquam a
πέφασμαι, ita sc. dicto pro πεφάμαι, sicut Μεμιά-
σμαι dicitur pro μεμιάμαι, ET Μεμόλυσμαι, pro με-
μόλυσμαι: unde itidem participia μεμιασμένος et με-
μολυσμένος pro μεμιαμμένος et μεμολυμμένος. Hanc
autem per σ scripturam sequitur NOMEN Φάσις, cum
quibusdam suis comp. : UT Ἀπόφασις ET Ἐμφασις,
nec non eorum derivatis, sc. Ἀποφατικός et Ἐμφατι-
κός. Est porro usus hujus participii πεφασμένος com-
munis Scriptoribus solutæ orationis cum Poëtis, sc.
pro Ostensus, Demonstratus, Patefactus; nam πεφα-
σμένου ap. Soph. exp. φανεροῦ γενομένου, CEd. T.
(848.) p. 186. meæ Ed. Et in hoc versu Theognidis
(227.) qui alioqui tribuitur et Soloni, Πλούτου δ' οὐδὲν
τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισι, (vel πεφασμένον ἀνδρά-
σι κείται,) πεφασμένον Bud. vertit Demonstratum;
sed addens et Certum. Apud Plat. vero in Phædro,
hæc verba, Ἀθανάτου δὲ πεφασμένον τοῦ ὑφ' ἐαυτοῦ
κινουμένου, ψυχῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον τοῦτο αὐτό τις
λέγων οὐκ αἰσχυνέεται, Cic. interpr. Cum pateat igitur
æternum id esse, quod seipsum moveat etc. Hinc
ADV. Πεφασμένως, quod Lysias in quadam prisca
Lege exp. φανερώς, i. e. Aperte, Palam. Sic autem
Plut. ἐμφανῶς et πεφασμένως eadem signif. et de
eadem re dixisse videtur, (Solone 23.) Πλὴν οἷσαι
πεφασμένως πωλοῦνται λέγω δὲ τὰς ἐταίρας, αὗται γὰρ
ἐμφανῶς φοιτῶσι πρὸς τοὺς διδόντας. Alioqui EXTAT
Πεφασμένος et pro Dictus a THEM. Φάω, pro πεφα-
μένος, a πέφαμαι: sicut tertia persona singularis est
πέφαται, quæ ap. Apoll. Rh. legitur. Extat hoc
idem PARTICIP. Πεφασμένος et pro Interfectus, iti-
dem ab illo th. Φάω, aut certe, ut quidam Gramm.
malunt, a Φάζω, quod ab hoc Φάω ducit originem: e
quo Φάζω esse putatur σφάζω. Affert autem Eust.
hoc participium πεφασμένος e Lycophr. AT Πέφαν-
ται pro Interfecti sunt, ap. Hom. legitur: item IN-

A FIN. Πεφάσθαι, Interfectum esse, Interfectos esse.
SED ET Πεφήσθαι habemus ap. eund. Poetam, se-
cundam personam paulo post futuri, pro Intersece-
ris, ab illo th. Φάω, significante φονεύω: sicut a Φάω
habente signif. τοῦ φαίνω, DICIT Πεφήσεται pro φα-
νήσεται. [II. P. 155.]

PRÆT. MED. Πέφηννα, Apparui, vel, ut Bud. ap.
Lucian. interpr., Comparui, Visus sum. At in VV.
LL. redditur etiam In conspectum veni, Me obtuli.
Ibid. Πεφηνώς πολέμιος e Plut. Declaratus hostis.
Frequenter certe id sonat πέφηννα, quod Latine dici-
tur Extiti, ut πεφηνάσαι κρείττους ap. Greg. Naz. Ex-
titerunt meliores. Ubi tamen redditur simpliciter
Fuerunt, Evaserunt. Quod autem attinet ad illud
πεφηνώς πολέμιος expositum Declaratus hostis, vi-
dendum est an non aptius reddi queat Compertus
hostis, vel Manifesto compertus hostis. Respondet
alioqui hæc exp. illi, quæ datur a quibusdam voci
activæ verbi compositi Ἀποφαίνω, juncti eidem no-
mini, in quodam Thuc. loco, quem proferam, ubi de
illo comp. agam.

["Φαίνω, Thom. M. 659. 883. ad Charit. 456.
521. 775. Wakef. Herc. F. 707. Trach. 1157. Clark.
ad II. A. 309. 314. 338. 482. B. 43. Valck. Anim.
ad Ammon. 147. Zeun. Ind. in Xen. K. II. Jacobs.
Exerc. 2, 38. Valck. Callim. p. 154. Porson. Or.
1266.: 'Non libenter hujus verbi aor. 2. activæ
vocis admittunt Tragicis:' ad Hec. p. 54. Ed. 2.
Luceo, Theocr. 2, 11. (ἀλλὰ, Σελάννα, Φαῖνε καλόν:)
cf. Jacobs. Anth. 6, 81. Defero, Musgr. Hipp. 1071.
De sycophantis, Brunck. Aristoph. 3, 49. 94. 100.
De rebus non prævisis, Heyn. Hom. 6, 250. Gigno,
Wernsd. ad Himer. 341. Reddo, ad Callim. 1. p. 54.
Abund., P. Abresch. Paraphr. 541. De forma aor.
1., ad Mær. 137. Ἐφηνε, II. B. 318. 324. Wolf.
sine i subscr. Φήνας, per calumniam, Aristoph. A.
542. Kuster. p. 122. Ἐφανον, Heyn. Hom. 7, 190.
Ἐφανε, Wakef. Herc. F. 796. Musgr. 794. Heyn.
Hom. 5, 514. 7, 190. Φανών, Jacobs. Anth. 6, 211.
Wakef. S. Cr. 4, 195. Φάνεσκε, Heyn. Hom. 6,
134. Schol. Apoll. Rh. p. 20. Πέφαγκα, ad Diod.
S. 1. 614. Act. et med., Kuster. V. M. 12. Med.,
Wakef. Phil. 944. Luzac. Exerc. 55. Φαλνεσθαι,
Oriri, Heyn. Hom. 6, 346. Adesse, ad II. K. 235.
Esse, ad Od. Z. 137. Pro δοκεῖν, Fischer. ad Plat.
Euthyphr. p. 10. Valck. Hipp. p. 279. Musgr. ad v.
1071. De re certa, Herod. p. 16, 7. 286, 98. coll. l.
1. p. 676. 682. Larcher 2, 278. De re incerta,
Quint. Mæc. 4. Opp. εἶναι, Plato Lys. p. 39. Cum
infin., Coray Mus. Ox. 2, 10. Heyn. Hom. 4, 87.
Dionys. H. 1, 142. ad Xen. Mem. 4, 2, 20. sed cf.
Fischer. ad Palæph. 176. Zeun. ad Xen. K. II. 395.
Cum partic., Fac. ad Paus. 1, 507. ad Lucian. 1,
168. ad Herod. 234. Φαίνεσθαι, interjectum, Jacobs.
Anth. 10, 44. Ὡς φαίνεσθαι, Heind. ad Plat. Lys.
p. 49. Mær. 426. et n. Τὰ ἱερὰ φαίνεσθαι, ad Herod.
721. Φαίνεσθαι, Placet, Dionys. H. 1, 265. 293. 295.
336. 2, 842. 1019. 1219. 3, 1554. 4, 2116. coll. not.
Μοι φαινόμεθα, Thom. M. 246. Το φαινόμενον, sensu
astron., Polyb. 3, 123. (9, 15.) Φαινόμενα, Quæ
significantur, Xen. Mem. 1, 1, 5. Τὰ φ., Jacobs.
Anth. 9, 405. Δοκεῖν φαίνεσθαι, Heind. ad Plat.
Phædr. 301. 326. Φανοίμην, Xen. K. II. 263., ubi
v. Zeun. Φάνησθε, 627. Φανέην, φανήην, Heyn. Hom.
6, 363.: Simon Dial. p. 87. φανήσθαι muta in φαίνη-
σθαι. Eis τὴν ἀγορὰν ἐφάνη, Dionys. H. 2, 1099.
Heyn. Hom. 7, 54. Φανοίην, ad Mær. 326. T. H. ad
Lucian. 1, 221. ubi et de φανέην, φανοίμην: cf.
Brunck. ad Soph. Aj. 313. Zeun. ad Xen. K. II.
143. 263. Φανείς, Brunck. Aristoph. 3, 52. Valck.
Hipp. p. 285. Φανθείς, φανείς, ad Phæn. p. 357.
Ἐφάνθη, ἐφαάνθη, Brunck. ad Æsch. Pers. 261.
Φαανθῇ, ad Charit. 719. Φανοῦ, Wakef. Trach. 1074.
Φανοῦμαι, Valck. Hipp. p. 224. Φανοῦμαι, φανέομαι,
Dawes. M. Cr. 56. Φανότρο, Aristot. Poët. 49. Herm.
Φανέουσι, fut., Valck. Callim. 268. Φήνασθαι, Brunck.
Phil. 944. Πέφανται, Heyn. Hom. 6, 592. Plato
Charm. 76. 106. Πέφηννα, Wakef. Ion. 829. 1207.
Dionys. H. 5, 268. Appareo, Herod. 745. Xen. Eph.
77, 268. Alciph. 246. Πέφηννε et πέφηννε conf.,

Brunck. El. 646. Πεφασμένος, Plato Phædro p. 247. Soph. Œd. T. 838. 1184. C. 1543. Heyn. Hom. 6, 545. Jacobs. Anim. 235. Anth. 9, 257." Schæf. Mss. "Φαίνω, Appareo, Soph. El. 1367. Ostendo, Manetho 2, 7. φέγγος. Aor. 1. ἔφανα, Quint. Sm. 9, 483. Elian. V. H. 775. Fut. φανέω, Stob. 376, 43. Πέφασμαι, Sum, Videor, Stob. 487, 47. Πέφασμαι, Appareo, Opp. K. 3, 332. Φανήμεναι, Arat. D. 134. * Φάνημι, Od. Π. 180." Wakef. Mss. "Φαίνομαι, i. q. εἰμί, Suid. v. 'Ακάκιος, 'Εφαίνετο καθ' ἡδονὴν πάντων, Omnibus gratus fuit." Schleusn. Mss. Φαίνω, Offero, Soph. Trach. 239. Φαίνεσθαι, Fischer. Ind. ad Æschin. Dial. Secr. Τὰ μὴ φαινόμενα, i. q. τὰ μὴ ὄντα, Valck. Schol. in N. T. 2, 573. Πέφασκα, Appendo, ad Bast. Ep. Cr. 277. Φανθεῖς et φανεῖς, Lobeck. Phryn. 420. Φανείμεν, Attice pro φανείμεν, Æsch. Pers. 784. : Parthen. 17. Λύχνα φαίνειν, Herod. 3, 36. 'Ο μὲν εὐνοίαν φαίνων συνεβούλευε οἱ ταντα, 127. 'Υβριν οὐκ ἀνασχετὸν φαίνων : Od. Υ. 309. μή τις μοι ἀεικέας ἐνὶ οἴκῳ Φαίνετω : Batrach. 256. αὐτὸν Ἀρην φαίνων, Referens, Repræsentans. Φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάψειν, βλάπτειν, Lex videtur nobis nocitura esse, Palam est legem nobis nocere, Wolf. ad Leptin. 259. Τὸ * αὐτοφαινόμενον ἀγαθόν, Aristot. Top. 7. p. 379. Lobeck. Phryn. 505. * "Φαινόμενος, Procl. in Plat. 1. Alcib. p. 73=243." Boiss. Mss. Schol. Plat. 23.]

"Παμφαίνω, quidam interpr. Omnia collustro, "πάντα φαίνω : sed neutraliter potius exponendum "Colluceo, Fulgeo, Totus fulgeo : ut Hes. quoque "παμφαίνειν exp. λάμπειν, ἀστράπτειν, Hesiod. "Erg. 2, (184.) de arcturo, προλιπὼν ἱερὸν "ρόον ὡκεανοῖο Πρῶτος παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέ- "φαιος. Hom. cum dat. Il. T. (398.) Τεύχεσι παμφαί- "νων ὥστ' ἡλέκτωρ ὑπερίων." ["Heyn. Hom. 6, 141. ad Il. A. 100. Lesbou. 179." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 632. * "Παμφαίημι, Il. E. 6. (vide Heyn.)" Wakef. Mss.] "Pro eod. dicitur Παμφανᾶω, Il. B. (458.) ἀπὸ χαλκοῦ θεοπέσιόιο. Αἶγλη παμφανώσα "δ' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκε : Σ. (144.) κλυτὰ τεύχεα παμ- "φανώνντα. Sic Il. E. (295.) τεύχεα Αἰόλα παμφα- "νώνντα. Et alibi, ἡλιον παμφανώνντα. Ubi παμ- "φανώνντα dixit Ionica dialysi pro παμφανώνντα, "metri causa." ["Jacobs. Anth. 9, 393. Epigr. adesp. 189. Heyn. Hom. 5, 491. 6, 415. 7, 28." Schæf. Mss. Opp. K. 3, 74. χροῖῃ παμφανώσῃ.] "Περιπαμφανώνν. Circumfulgens, Dionys. P. [530. Νῆσοι δ' ἐξείης Σποράδες περιπαμφανώσαν.]

"Φαινίδα, Ludi quoddam genus τῶν σφαιριζόν- "των : ["παρὰ τὸ φαίνειν, quoniam pilam alteri ostendentes alteri mittebant, decepto eo qui se accepturum putabat.] "Vide Athen. J. Poll. Suid. Hes. et "Eust. Quidam putant ad hunc ludum pertinere, "quod a Martiale scribitur, Sive harpasta manu "pulveruleuta rapis." ["Vide Athen. 1. p. 14. et 15. cum Animadv. Casaub. Fortasse vero rectius * Φενίδα scribetur, ut monui Animadv. T. 1. p. 248." Schw. Mss. "Facciol. in Calog. Raccolta V. p. 446. Heyn. Hom. 6, 407." Schæf. Mss. Cf. 'Εφε- "τίδα, Ἀρπαστόν. Apud Hesych. * Φεννίς· εἶδος παι- "δίας μετὰ σφαίρας, et * Φεννίδα· παιδιὰν σφαίρας : Phot. Φεννίς· παιδιὰ διὰ σφαίρας· ὅτ' ἂν ἐτέρῳ ἀφίωσι τὴν σφαῖραν, ὥσπερ φενακίζοντες.]

Φάσμα, τὸ, Visum, Spectrum, ut φάσματα dicit Eur. Hec. 70.) et ὄψιν de re eadem. Item Ostentum, Portentum, Prodigium. Bud. Aristoteli in Meteorol. φάσμα esse ait Ostentum, Prodigium, ut sunt χάσμα et βόθρυνοι in cælo. Sed et a Plut. Cæsare accipi pro Ostento s. Portento. ["Ad Charit. 458. 487. Markl. Iph. p. 35. Wakef. Trach. 508. 837. Jacobs. Anim. 89. 109. Anth. 11, 107. Thom. M. 887. Porson. Or. 401. Boiss. Philostr. 593. Heind. ad Plat. Theæt. 325. Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. 37. Bibl. Crit. 3, 1. p. 67. Ammon. 142. ad Herod. 647. Brunck. Trach. 508. Periphrasi serviens, 910." Schæf. Mss. Eur. Iph. A. 252. * Φασματολογέω, Schol. Lucian. T. 7. p. 1. * "Φασματώδης, Schol. Lucian. Icarom. 1. Eumath. 410. (484.)" Boiss. Mss. Osann. Auct. Lexx. Gr. p. xiv. * Πολυφάσματος, Orac. ap. Euseb. Pr. Ev. 4. p. 175. "Ἡδ' ἐγὼ εἰμι κόρη

PARS XXIX.

A πολυφάσματος, * οὐρανόφοιτος. * "Φασματώ, Theod. Prodr. Rhod. (81.) 101. 265. 402." Kall. Mss.]

Φάσις, εὼς, ἡ, interdum quidem i. q. proxime præcedens nomen φάσμα, si Budæo credimus, scribenti, Φάσις, Apparitio, i. e. φάσμα, φαντασία. Aristot. Meteor. 1. de Martis stella, Διὰ γὰρ τὸ μικρὸν ἐπαναβαίνειν, πολλὰς ἐκλείπει φάσεις, Raro apparet. Sed ego nequaquam dixerim cum Bud. φάσις i. esse q. φάσμα, cum φάσμα sit potius Id quod apparet, at φάσις, Apparitio, i. e. Ipsa apparendi actio. Reddi possit φάσις et Conspectus illum sequendo; nam COMP. Σύμφασις ab eo redditur Multarum stellarum unus emersus et conspectus, itidem ap. Aristot. A quibusdam ficto vocab. appellatur Comparientia, et fieri dicitur Cum e multarum stellarum coitu et concursu nova species apparet, qua de re Seneca Quæst. Nat. Plurali autem num. συμφάσεις vocari ajunt Comparientias colorum in iride, i. e. Simul apparentes in iride colores. || Φάσις, sequendo unam e signif. quæ datæ fuerunt verbo φαίνειν, Delatio certorum criminum proprie, sed καταχρηστικῶς omnium. Unde δοῦναι φάσιν et δοῦναι δεῖξιν κατὰ τινος, Aliquem deferre, Instituire accusationem contra aliquem. Sed et φάσεις φαίνειν, sicut γραφὰς γράφεσθαι, pro Delationes facitare. Isocr. dixit etiam φάσεις τῶν χρημάτων ποιεῖν. Bud. Docet autem J. Poll. de quorum criminum delatione peculiariter diceretur φάσις, addens φάσεις dictas et κοινῶς fuisse, πάσας τὰς μηνύσεις τῶν λαθρανόντων ἀδικημάτων. Alia etiam de hac voce leges ap. eum. || Φάσις autem Dialecticorum distincta ab ἀπόφανσις, Bud. 293. ["Ad Charit. 486. Rulink. Orat. Gr. 81. Matth. ad Gloss. Min. p. 12. Clark. ad Il. A. 309. 314. 338. Toup. Opusc. 1, 449." Schæf. Mss.] "Φάσιμος, Conspiciuus, VV. LL. "ex Etym." [Phot. Φάσιμη κύλιξ· παρὰ τὴν φάσιν, τὴν ἐνδείξιν.]

* "Φάνσις, i. q. φάσις, Suid. 1, 838." Wakef. Mss. * Φάντης, Lobeck. Aj. p. 368." Schæf. Mss. Casaub. in Aristoph. Ἰππ. 1259. * "Θεοφάντης, Inscr. valde mutila, post Sponium (Voyage 2, 450.) integrius a Dodwello (Travels 515.) edita." Osann. Auct. Lexx. Gr. 78. * Νεοφάντης, Orph. H. 3, 9.]

* Φαντός, unde] Ἀφαντος, ὁ, ἡ, Qui disparuit, et evanuit. Luc. 24, (31.) Καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν : quo tamen in loco non probatur vetus hæc interpr., Evanuit ex oculis eorum, quod non de spectro, sed de vero corpore Lucas loquatur : quare quidam reddere maluerunt, Subduxit sese ab oculis eorum : alii, Ablatus est extra eorum conspectum. Fortasse reddi etiam possit, Recessit vel Subduxit se, fallens eorum oculos. Nam Disparuit vix satis Latinum esse puto. Habes autem talem nominis ἀφανὸς usum infra. Apud Soph. autem Phil. (297.) Ἄλλ' ἐν πέτροισι πέτραν ἐκτρίβων μόλις Ἐφην' ἄφαντον φῶς, videtur vocari ἄφαντον Ab oculis remotum, et quod Virg. dixit Abstrusum, in hoc versu, qui est de re eadem, Et silicis venis abstrusum excuderet ignem. Suidas scribit ἄφαντον φῶς, τὸ ἐκ πυρίτου λίθου, subjungens h. l. At Schol. miror cur ἄφαντον exponat ἀπροσδόκητον, præsertim cum addat, recte appellatum fuisse ἄφαντον, quoniam οὐ φαίνεται, ἀλλὰ δυνάμει αὐτὸ ἔχει, ut Bud. docet. Homerus autem ἄφαντον dixit de Eo, cujus memoria nulla est, qui funditus cum stirpe periit. [Soph. Œd. T. 832. "Brunck. Soph. 3, 504. Thom. M. 902. Wakef. Phil. l. c. S. Cr. 4, 84. Abresch. Æsch. 2, 35. Jacobs. Exerc. 1, 201. Anth. 7, 255. ad Mær. 383. ad Diod. S. 1, 310. * Ἀφαντώ, (Dispareo,) Const. Mahass. Chron. p. 83(=44.)" Schæf. Mss. "Eust. Il. 834, 31. 844. 7. Schol. Arat. 114." Wakef. Mss. "Amphil. 112. Nicet. Ann. passim." Kall. Mss. Epiphan. 1, 62. * Ἀφανοῦνται habet Theo ad Arat. D. 167.] "Μο- "νόφαντος, Qui solus apparet, μόνη φαινόμενη, Hes." "Φαάντερος et Φαάντατος, Splendidior, Splendidissimus. Od. N. (93.) Εὐρ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος. "Comparativo utitur Greg. Naz. Carm. τῆς οὐτὶ "φαάντερος εἰσενόησας." ["Φαάντερος, Epigr. adesp. 590. Heringa Obs. 264." Schæf. Mss. "Nonn. D. 40, 384." Wakef. Mss.]

At Φαντάζομαι, et ab eo derivatum φάντασμα, ce-

teraque ad eandem classem pertinentia, vide post A Areop. 283." Kall. Mss.]

Φανός, Lucidus, Splendidus. Apud Plat. φανός opp. τῷ σκοτώδει. Ex Aristoph. (Ἐκκλ. 347.) φανή affertur pro λαμπρὰ, καθάρᾳ: et ex Aristot. Œcon. φανὰ pro Perspicua. Bud. e Xen. (K. 10, 7.) "Ἰν' ὡς φανότατον ἢ τὸ ἔσω, pro Perlucidum. Et e Greg. Naz. "Ὁ τῆς σελήνης κύκλος φανώτερος. Sed fortasse malit quispiam φανώτατον illic, itidemque hic φανώτερος, per ω. Reperio tamen φανότατα cum o itidem, ap. Lucian. (2, 57.) Φανότατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα. Quin etiam Hes. et Suid. hanc scripturam habent. ["Thom. M. 756. ad Charit. 597. Jacobs. Anth. 6, 211. Bast Lettre 143. Plato Phædro 283. Wessel. Obs. 90." Schæf. Mss. "Philostr. 827. Jambl. V. P. 104." Wakef. Mss. Plato Symp. 19.] Ceterum habet Suid. et Φάνας expositum τὰς ἐκλάμψεις, et τὰς λαμπράς. Sed pro λαμπράς quidem, φανὰς, at pro ἐκλάμψεις, scr. potius φάνας paroxytone, verisimile est, a nominativo SING. Φάνη. Sic ap. Hes. φάνας legitur, quod tamen exp. non solum ἐκλάμψεις, sed et λάμψας, sc. tanquam participium. In VV. LL. φάνας μυστηρίων ex Eur. [Rhes. 946. Μυστηρίων τε τῶν ἀπορρήτων φάνας "Ἐδειξεν "Ορφεύς: oxytone autem, Ion. 550. ἐς φανὰς γε Βακχίου. "Musgr. Rhes. 355. Ion. 1. c. Wakef. 562." Schæf. Mss. *Φανηφόρος, Anal. 3, 189. ἱερεὺς Φοῖβου.]

|| Φανός, substantivum, (unde Gallicum Falot quasi Fanot,) Laterna, Lampas, Fax. Sed magis proprie reddi existimatur Laterna, præsertim cum Jo. 18, (3.) ad vocem φανῶν addat λαμπάδων. J. Poll. certe itidemque Hes. testantur λυχνούχον appellasse Atticos quem ipsi vocarent φανόν. ["Consentit Athen. 15, 58. Schw. Conf. Animadv. ad eand. operis Dipnosophistæ particulam, quam e vetustissimis membranis primus in lucem emisit Editor. Veteres vero φανόν dixisse Lampadem vel Tædani, docet idem Athen. 15. p. 700." Schw. Mss.] Dictum autem fuisse ETIAM Πανός pro φανός, scribunt J. Poll. (10, 117.) et Athen. (700.) ap. quos vide et alia de hac voce; nec non ap. Eust. At vero de φανός, quod ap. Aristoph. legitur Ἰππ. (1256.) Φανός ὑπογραφεὺς δικῶν, lege Schol. item Suid. et Eust. ["Jacobs. Anth. 6, 92. 11, 301. Spec. 59. Brunek. Aristoph. 1, 262. Kuster. 12, 126. Bentl. 320. Phryn. Ecl. 18, 139. Thom. M. 588. 883. Pierson. Veris. p. 4. Timæi Lex. 122. cf. not., Mær. 245. et n., Ammon. 90. Valek. Anim. 146. ad Charit. 253." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 59. Πανός, Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 275. "Phryn. Ecl. 19. Musgr. Rhes. 988. Ion. 195. 1294." Jacobs. Anth. 6, 92. Spec. 1. c. Exerc. 1, 135. Pierson. 1. c. ad Timæi Lex. 173. Ammon. 1. c. Valck. Anim. 147. Græv. Lectt. Hes. 575." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 50. * "Φάνος, τὸ, Jubar, Aristoph. Πλ. 640., ubi v. Biset." Kall. Mss. Brunck. restituit φέγγος.] DIMIN. Φανίον, τὸ, Laternula, Facula. Hoc diminutivo φανίον usum esse Menandrum testatur Eust., addens ex hoc esse factam VOCEM Φανάριον, quam vulgus sua ætate usurparit. Fuerit autem φανίον dimin. e dimin., perinde ac si dicas Laternula e Laternula, Faculula e Facula. ["Φανίον, Jacobs. Anth. 6, 92. Φανάριον, T. H. ad Plutum p. 278." Schæf. Mss. "Euthym. Z. 1, 37." Boiss. Mss. "Eust. in Hom. MDLXXI, 4." Schleusn. Mss.] Sed ut φανίον est Laternula, ITA Φάνιον proparoxytone, Locus in quem purgamenta conjiciebantur, ["ad Mær. 284." Schæf. Mss.]

* "Αφανός, Occultus, Amphil. 73. * Πάμφανος, Method. 410. παμφανώτατος, Clarissimus." Kall. Mss. * "Παμφανόεις, Jo. Malal. 2, 13." Elberling. Mss. * Πάμφηνος, Zonar. et Phav. v. Πανομφαίω.]

Φαναῖος Zeus, Splendidus Jupiter s. Nitidus, VV. LL. ex Eur. (Rhes. 355.) At Hesychio Φαναῖος est Cognomentum Apollinis ap. Chios. [Steph. B. Φάσαι, ἀκρωτήριον τῆς Χίου, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν ἀναφανήναι τῇ Αἰγῇ τὴν Δῆλον· οἱ οἰκῆτορες Φαναῖοι, καὶ Φαναῖαι τὸ θηλυκόν: cf. Strab. 645. Macrob. Sat. 1, 17. Φάνητα ἀπὸ τοῦ φαίνειν, καὶ Φαναῖον, ἐπεὶ δὴ φαίνεται νεός. Vide Corai. ap. Schn. Lex. Suppl. 179.]

* Φανότης, Splendor, Aristid. 1. p. 7, 4. "Dionys.

* Φανώω, i. q. φαίνω, Strabo. "Aster. Hom. 36." Boiss. Mss. * "Ἀποφανώω, Brunck. Soph. 3, 501." Schæf. Mss. ["Ἐκφανώω, Attono, Percello; Hes. "enim ἐκπεφάνωται exp. ἀπόπληκτος γέγονεν: et "Ἐκπεφανωμένος, ἀπόπληκτος."

Φανερός, Apparens: ut de avibus nonnullis quæ semper apparent, ab Aristot. usurpatur, Bud. Accipitur alioqui potius pro Manifestus, Apertus. Isoer. in Archidamo, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερόν διότι τὴν ὁμολογουμένην ἡμετέραν εἶναι χάραν, οὐδὲν διαφερόντως κεκτημένοι τυγχάνομεν ἢ τὴν ἀμφισβητούμενην. Xen. φανερόν ποιῶ, Declaro. Herodian. 2, (7, 10.) Τὰ ἐκ τῆς Ῥώμης δηλούμενα, φανερά ποιῶν, Manifesta faciens s. Aperta; vel potius uno verbo, Aperiens, s. Patefaciens. Dem. pro eod. dicit φανερόν καθίστημι. Aristot. τὰ ἀφανῆ τοῖς φανεροῖς opposuit, ut videbis in Ἀφανῆς. || Sed frequentissimus hujus nominis usus est cum participio. Xen. Ἀπ. 1. init., de Socrate, Θύων τε γὰρ φανεροὶ ἦν, πολλάκις μὲν οἴκοι, κ. τ. λ. Et statim post, Καὶ μαντικῇ χρώμενος οὐκ ἀφανῆς ἦν: ubi οὐκ ἀφανῆς aliud non est quam φανερός. Solet autem Lat. sermo mutare nomen in adverbium hujusmodi in locis. Neque enim θύων φανερός ἦν, reddetur Manifestus erat sacrificans, sed Manifeste sacrificabat. Vel potius Palam sacrificabat. Itidem vero dicit alibi, Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τοὺς θεοὺς φανεροὶ ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων ἤπερ κ. τ. λ. Sic Aristot. Œcon. 2. Αὐτὸς τοῦτο ποιῶν φανερός ἦν, Id palam faciebat. Sunt tamen qui illud θύων φανερός ἦν reddant etiam Aperte et pro certo sacrificabat. Itidemque Φανερός ἦν δημοτικὸς ὢν, Pro certo popularis erat. Aut, Constabat eum esse popularem, Comperiebatur esse popularis. Quas duas posteriores interpr. illi primæ prætulim. Sed et verbo Videor utuntur interdum, ut ap. Plat. de Rep. 1. Φανερός ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, Dicere velle videbatur. At ego malim hic mutata duntaxat orationis structura, reddere, Manifestum erat eum velle dicere, s. cupere. Ex Eod. affertur, Φανερός γενόμενος πωλῶν, pro Cum manifesto est deprehensus esse venditor. Aliquando etiam pro participio ponitur particula ὅτι cum verbo, ut cum dicit Xen. K. Π. 5, (3, 2.) Φανεροὶ εἶναι ὅτι πειρώμεθα pro φανεροὶ εἶναι πειρώμενοι. Non rara sunt et ista loquendi genera, ἐκ τοῦ φανεροῦ et ἐν τῷ φανερῷ, et eis τὸ φανερόν: quorum interpretationi, ac præsertim illius prioris, adhiberi solent adverbia; nam ἐκ τοῦ φανεροῦ redditur Aperte, Palam, Propalam. Interdum vero et E professo. Thuc. 4, (79.) Πολέμιος μὲν οὐκ ὢν ἐκ τοῦ φανεροῦ. Æschin. (71.) Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ φανεροῦ τὴν πόλιν ἄνθρωπος οὐκ ἠδύνατο σφῆλαι. Xen. autem Ἑλλ. 6, (5, 16.) præfixit huic genitivo alium, dicens, Ἐκ τοῦ δικαίου καὶ φανεροῦ τὴν μάχην ποιεῖσθαι. Itidem ἐν τῷ φανερῷ quidam interpr. Aperte, ap. Thuc. (4, 73.) Ἐπειδὴ γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἔτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι. Affertur aliόqui e Xen. (Ἀπ. 1, 1, 10.) Ἐν τῷ φανερῷ εἶναι, pro Esse in propatulo. Illud autem tertium ἐς τὸ φανερόν aliquoties occurrit ap. Thuc.; et interdum quidem pro Palam, nonnunquam vero pro In propatulo. Aliquando et pro In apertum. E Xen. quidem (K. Ἀ. 7, 7, 13.) certe affertur pro Propalam. Φανερά οὐσία, Bona immobilia, in VV. LL. Ad verbum Manifesta bona, Manifestæ facultates. || Clarus, Celebris, Illustris. Xen. K. Π. 7, (5, 20.) Ἐν πόλει τῇ μεγίστῃ τῶν φανερῶν. Et Synes. φανερώτατον ἄνδρα vocavit Illustrissimum virum. ["Ad Charit. 572. 597. ad Dionys. H. 2, 1178. Musgr. Bacch. 1003. Clark. ad Il. A. 314. 338. 482. B. 43. Toup. Opusc. 1, 377. Valck. Hipp. p. 284. Diatr. 118. Zeun. ad Xen. K. Π. 298. Φανερός γίνομαι, cum partic., Valck. ad Herod. 234. Plut. Alex. 74. Schm., Xen. K. Ἀ. 1, 6, 8. 1, 9, 11. 16. 2, 5, 40. coll. §. 38. Φ. εἰμι ποιῶν, Ἀπομν. 1, 1, 2. 1, 2, 3. Φ. οὐσία, Kuster. V. M. 58.: Ζημία, Bergler. ad Alciph. 322. Ἀπὸ τοῦ φ., Dionys. H. 2, 644. Ἐκ τοῦ φ., 643. 1153. "Ὅσον εἰς τὸ φ., Aristot. H. A. 490. Schn. Ἐς τὸ φ. θέσθαι, ad Lucian. 1, 358. 362. 377. "Ὅσα μὴ φανεροὶ ἦν ὅπως ἐγίνωσκεν, Xen. Mem. 1, 1, 17." Schæf. Mss. "Φ. λέξις, eadem

quæ σαφής, Dionys. Jud. Lys. c. 4." Ernesti Lex. A Techn. Gr. Rhet.]

Φανερόμιος ET Φανερόφιλος, Aristot. Eth. 4, (3.) Qui palam odit, et Qui palam amat. [* Φανεροποιός, unde * "Φανεροποιέω περί τινος, Aliquid clarum reddo, Athan. 1, 173." Kall. Mss. "Marcus Eremita 281. Suid. v. Παιφάσω." Boiss. Mss. Schol. Eur. Hipp. 428. Φανεροποιῆσαι, Gl. Certiorare. * Φανεροποιῆσις Declaratio, Manifestatio.]

Φανερός, Manifeste, Aperite, Palam. Æschin. Φ. δὴ που ἐξελέγχονται οὐ μόνον ψευδῇ λέγοντες. Cic. ap. Plat. vertit Palam, p. 30. mei Lex. Cic. ["Toup. Opusc. 1, 221. 377." Schæf. Mss. "Φ. στέργειν, Ex animo amare, Suid. v. Μένων, ubi v. seqq." Schleusn. Mss. * Ἀφάνερον, Gl. Nec manifestum. * Ἀφάνερος, Absque ostentatione, Suid. v. Χάριτας." Schleusn. Mss.]

Φανερώ, Manifestum facio, Patefacio, Palam facio, Declaro. Sed hujus verbi rarus est ap. veteres Scriptores usus, si bene memini; at in N. T. frequenter occurrit, ac præsertim vox passiva. Jo. 2, (11.) Ἐφάνερώσε τὴν δόξαν αὐτοῦ; 7, (4.) Φανέρωσιν σεαυτὸν τῷ κόσμῳ; ad Rom. 1, (19.) Ὁ γὰρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφάνερώσε. Passivæ autem vocis Φανεροῦμαι, i. e. Manifestus fio, Patefio, exempla, ut Marc. 4, (22.) Οὐ γὰρ ἐστὶ τι κρυπτόν δ' ἐὰν μὴ φανερωθῇ; 16, (12.) Δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανέρωθη ἐν ἑτέρῳ μορφῇ. Jo. 9, (3.) Ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ad Rom. 3, (21.) Νυνὶ δὲ χωρὶς νόμου δικαιοσύνη Θεοῦ πεφανέρωται. Sed 2. Cor. 5, 10. Τοὺς γὰρ πάντα ἡμᾶς φανερωθῆναι δεῖ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, redditur multo rectius Comparere, a doctissimo Interprete, (qui etiam expositionem hanc addit, Sisti præsentem, et illic in nos inquiri, ut palam fiat qui fuerimus,) quam Manifestari ab aliis. [Herod. 6, 122. cf. Van Voorst. Annot. in N. T. Spec. 1. p. 14. "Φανεροῦμαι, Fischer. ad Palæph. 105." Schæf. Mss. * Φανέρωσις, Gl. Declaratio, Manifestatio, Ventilatio, Insinuatio, "Chrys. in Ps. 106. T. 1. p. 972, 13. Ἐπιτρέψαντος τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν τῶν δικαίων γυμνασίαν καὶ φανέρωσιν." Seager. Mss. "Andr. Cr. 14. Epist. Smyru. de S. Polyc. 71." Kall. Mss. * Ἀναφανέρω, Divulgo, Schol. Pind. Π. 4, 301." Wakef. Mss. * Προφανέρω, Euseb. Hist. Eccl. 108.]

Φάνης, πτος, ὁ, Sol, ex eo quod φαίνεται νέος quotidie, i. e. novus apparet. Ita quidam e Macrobio. [Vide Φαναῖας.] Alii autem ex Orpheo Amorem ita dictum tradiderunt, quod e Chao primus apparuerit. Meminit et Lactantius. Plura de hac voce habes ap. Greg. Gyrard. Sed et Suid. alia quædam περὶ τοῦ φάνητος commemorat, ἐκ τῶν Ὀρφικῶν petita. [Theol. Arithm. 59, 25. 199. "Wakef. Ion. 562. Gesner. Ind. iv Orph., Ruhuk. Ep. Cr. 229." Schæf. Mss.] Hujus autem nominis formam sequitur VERBUM Φανητιάω, quod signif. Apparere volo, Bud. interpr., qui tamen Auctorem non profert. At VV. LL. habent Φανητιοῦντες pro Patefacientes, ex Euseb. H. E. [1, 7. ubi tamen φανητιῶντες legitur. "Φανητιῶν, Isidor. Pelus. Ep. 3. p. 619. Eust. 475(=342)." Lobeck. Phryn. 80. * "Φανητισμός, Ostentatio, Eust. Il. 850." Wakef. Mss. "Jo. Climac. 28. Schol. 428. Hasius in Leon. Diac. 176. * Φανητία, ibid." Boiss. Mss.]

Ἀειφανής, Semper apparens, conspicuus: ἀειφανεῖς ἀστέρες, Stellæ quæ semper apparent, nunquam occidunt, ut Ursa. Bud. e Basil. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 226. Jacobs. Anth. 10, 326." Schæf. Mss. "Jo. Geom. H. 2, 68." Boiss. Mss. Dionys. P. 583.] "Ἀεφανέων Hes. affert pro λαμπρῶν: "forsan poetice demto i, ut in ἀενάων pro ἀειφανῶν."

Ἀκροφανής, q. d. In summo apparens. E Nonno (Jo. 159.) affertur ἀκροφανής ἡὼς pro Per summa lucens, Summo diluculo apparens: [75. 215.] Ego existimo ἀκροφανής vocari Quæ per juga summa lucet, in summo tantum lucet, i. e. in superficie, i. e. velut superficiali quandam ac non plenam lucem habens. Aut certe, et quidem potius, Apparere incipiens et exoriri, q. d. Primo apparens, Primum tempus suæ apparitionis habens, ut sc. ἄκρον hic id significet, quod in ἀκρόνυχος.

Ἀλλοφανής, Qui alius et diversus apparet. In VV. LL. Qui alienus et externus videtur, Diversus, e Nonno [Jo. 151. 220. "Apollon. Lex. v. Ἀλλοειδέα." Schleusn. Mss.]

Ἀμφιφανής, Undique apparens s. conspicuus, Eur. (Andr. 835.) Ἀμφιφανέα, ἄστρο, Hes. ["De stella ante solis occasum et ortum conspicua, Ptol. ap. Fabric. B. Gr. 427." Kall. Mss.]

[* Ἀριφανής, Illustris, Anal. 2, 472. Pachym. Prol. ad Dionys. Areop. 39.]

"Ἀρτιφανής, Nuper in lucem editus, Qui non ita pridem apparere cœpit, Epigr. ἀρτιφανοῦς κράμβης." ["Jacobs. Anth. 11, 391. ad Erat. Phil. 174." Schæf. Mss. * "Ἀρτιφανείς, Auna C. 60." Elberling. Mss.]

[* Ἀυτοφανής, Dionys. Areop. Eccl. Hier. 8, 2." Kall. Mss. "Procl. Alcib. p. 9. Creuzer." Boiss. Mss. * Ἀυτοφανῶς, Dorotheus ap. Cave Hist. Lit. 114. * Ἀυτοφάνεια, Præsentia, Psell. de Op. Dæm. 42. 45." Schleusn. Mss.]

Ἀφανής, proprie i. q. ἄφαντος, de quo paulo ante dictum fuit; et qualis usus est hujus in illo Lucæ loco, talis illius in hoc Plut. (9, 92.) Παραχρῆμα ἀφανῆς ἐγένετο, εἴτε διαχρησάμενος ἐαυτὸν, εἴτε φηγὰς ἀπελθὼν ἐκ τῆς Βοιωτίας, ubi Polit. vertit, Ex omnium sese oculis abstulit. Nec non in isto Herodiani, 1, (11, 5.) de Ganymede, Ἐνθα καὶ τὸν Γανυμήδην ἀρπασθέντα ἀφανῆ γενέσθαι λόγος, ἀνθελκόντων αὐτὸν τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ἐραστοῦ. Dico autem eundem esse his in ll. usum τοῦ ἀφανῆς, qui est τοῦ ἄφαντος supra, quod eandem aliquatenus interpretationem admittat; perperam enim Polit. ἀφανῆ γενέσθαι vertit Vita orbatum esse, cum alioqui possit aliquis dici γίνεσθαι ἀφανῆς, nostri respectu, s. oculorum nostrorum, non quod ejus corpus tale sit ut fallat oculos. Unde fit ut Cic. ap. Plat. ἀφανῆ γενέσθαι verterit simpliciter, A nullo videri; et ei oppositum, φανερόν γενέσθαι, Videri; ut te docebit p. 10. mei Lex. Cic. Idem Plato dixit, Ἐαυτὸν ἔσχεν ἀφανῆ, de eo qui clam fugam arripuerat. Denique Quicquid cernere desinimus, etiamsi tale non sit ut cerni nequeat, ἀφανές vocatur: unde et quod amissum est, dicunt ἀφανές. Synes. Καὶ οὐδὲν ἀξιοῖ παρὰ τῆς ναυαγίας ὠφελεῖσθαι τῆς ποιησάσης ἀφανές τὸ συμβόλαιον. || Ab aspectu nostro remotus, Oculos fallens, Occultus, Latens, Obscurus. Cui opp. καταφανής, vel φανερός. Xen. K. Π. 3, (3, 15.) Οἱ μὲν Ἀσσύριοι οὕτως ἐστρατοπεδεύοντο ὥστε εἰρηται, ἐν περιτεταφρευμένῳ μὲν, καταφανεῖ δὲ ὁ δὲ Κύρος, ὡς ἐδύνατο ἐν ἀφανεστάτῳ. Aristot. Eth. 2. Δεῖ γὰρ ὑπὲρ τῶν ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μαρτυρίαις, χρῆσθαι. Ubi ἀφανῆ sunt Obscura, Occulta, sicut φανερά, Manifesta: at quomodo hæc duo inter se itidem opposita, reddiderit ap. Plat. Cicero, dictum paulo ante fuit. Thuc. 1, (68.) Καὶ εἰ μὲν ἀφανεῖς πονοῦντες ἡδίκουν τὴν Ἑλλάδα. Idem (2, 42.) dixit Τὸ ἀφανές τοῦ κατορθώσιν, Incertum successum. Et (1, 42.) Ἐν ἀφανεῖ κείται, In incerto situm est, s. In obscuro, Incertum est. At vero, Ἐν ἀφανεῖ τοῖνομα κείσθω, redditur Sileatur nomen; nam latet quod siletur. Dicunt et ἐκ τοῦ ἀφανοῦς pro Latenter, Clanculum. [Thuc. 4, 96.] || Obscurus, Ignobilis. Philo V. M. 1. Φυσῶσι καὶ πνέουσι μεγάλα, καταλαζονεύμενοι τῶν ἀφανεστέρων. ["Wakef. Alc. 832. S. Cr. 4, 84. Jacobs. Anth. 7, 255. Thom. M. 902. ad Charit. 763. (* Ἀφάνητος, ibid.) ad Mær. 383. ad Xen. Eph. 233. 245. Valck. Hipp. p. 303. ad Charit. 45. 318. ad Diod. S. 1, 310. Brunck. Œd. T. 656. Deformis, Valck. Phœn. p. 132. Conf. c. ἀχανής, Jacobs. Anth. 9, 12. Wyttenb. Julian. 260. Lips. Cum partic., Xen. Mem. 1, 1, 2. Ἀ. πλοῦτος, οὐσία, Kuster. Aristoph. 212. Ἐξ ἀφανοῦς, Boiss. Philostr. 517. Ἀφανῆ ἔχειν, i. e. ἀφανίζειν, 138. Ἀφανῆ γενέσθαι, Oculis se subducere, Longus p. 3. Villos. Schæf. Mss. "Obscurus, Mich. Apost. Prov. 18, 93." Schleusn. Mss. * Παναφανής, Eratosth. Catast. 23.] "Ἀσπερές, ap. Herod. VV. LL. dicunt "poni pro ἀφανές, Obscurum, Tenue, Imbecillum, "Sed viderint."

Ἀφανῶς, Ita ut non appareat, Occulte, Obscure, Clanculum, [Xen. Ἑλλ. 5, 1, 24.] UNDE EST Ἀφνω,

quod signif. Ex improvise, Subito, Repente, Derepente, quoniam repentina sunt quæ ex occulto nobis adveniunt. Dem. (527.) Ἄλλ' ἂν μὲν ἂν τις ἄφνω τὸν λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθῇ πράξει. Redditur etiam Ex insperato, Insperato, cum aliqui ἀπροσδοκῶς, quod potius habet hanc signif., ei additum reperitur, cum ap. alios tum ap. Plut.: item μηδενὸς προσδοκῶντος. “Ἀφνω, ut tradit Etym. factum est ex ἀφανῶς, per sync. et abjectionem literæ σ, signif. “autem i. q. αἰφνιδίως s. ἐξαφνης, Subito, Derepente, Ex improvise. Plut. Alcib. Ἀφνω γὰρ αὐτοῖς καὶ ἀπροσδοκῆτως τοῦ Μυσάνδρου προσπεσόντος. Sic “in Coriol. Ἀφνω καὶ μηδενὸς προσδοκῶντος. Apud “Hes. legitur ET Ἀφνός, expositum itidem ἐξαίφνης.” [“Ἀφνω, Phryn. Ecl. 51. Jacobs. Anth. 9, 127. 12, 287. Brunck. Apoll. Rh. 239. (4, 580.) Toup. Opusc. 1, 123. Conf. c. ἄμφω, ad Lucian. 1, 663. * Ἀφνός, Jacobs. Anth. 8, 94. Epigr. adesp. 710. Brunck. l. c.” Schæf. Mss. “Pour prouver l’origine qu’il lui donne d’ἀφανῶς, on pourroit citer ce passage de Lucien, Θεῶν Κρίσις. §. 5. “Ἴνα μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι: οὐδ’ ἐξ ἀφανοῦς ἐκвиваὺτ ἂν ἄφνω οὐ ἐξαίφνης. Les Grecs modernes disent * ἐξαφνα.” Corai. Mss.] Eandem signif. habet ADV. Αἴφνης, quod factum esse ex ἄφνω, plane persuasum mihi est. [“Jacobs. Anth. 9, 127. Boiss. Philostr. 620. Heyn. Hom. 7, 190.” Schæf. Mss.] UNDE Αἰφνιδίος, ὁ, ἡ, Repentinus, Subitus, Improvisus, Ex improvise adveniens. Thuc. 2, (61.) Τὸ αἰφνιδίον καὶ ἀπροσδοκῆτον, Quod repentinum est et inexpectatum, Quod repente et præter expectationem evenit: αἰφνιδίος δύσπνοια, Gal. ad Gl. 1. Repente contingens spirandi difficultas. Thuc. 8, (28.) Προσβαλόντες τῇ Ἰάσῳ αἰφνιδίον, Repentini, pro Repente, i. e. αἰφνιδίον pro αἰφνιδίως, ut dicitur, Vespertinus advenit, pro Vespere. [Αἰφνιδίος ὥρα, Repentinus casus, Æschin. Dial. 3, 2.] || Αἰφνιδίον, substantivè positum. Lucian. (1, 357.) Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνιδίον. || Ponitur et adverbialiter. Plut. Numa, Αἰφνιδίον ἐπιδείξει τὸν οἶκον ἐκπωμαίων πλήρη πολυτελῶν, i. e. Repente ostendisse. [“Cattier. Gazoph. p. 90. ad Charit. 86. 110. 449.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] ITEM Αἰφνιδίως, Repente, i. q. αἴφνης. [Thuc. 7, 23. “Παρὰ δόξαν αἰφνιδίως, Strabo 5. p. 71.” Schæf. Mss.] DICITUR et Ἐξαίφνης pro αἴφνης. Il. Φ. (14.) τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ Ὀρμενον ἐξαίφνης. Utitur et Xen. in l. quem mox citabo in Ἐξαπνίαιος post Ἐξαπίνης. [“Phryn. Ecl. 50. Toup. Append. in Theocr. p. 17. Verh. ad Anton. Lib. 293.” Schæf. Mss.] Et ADV. Ἐξαίφνιδίος, sicut αἰφνιδίος ab Αἴφνης, ut ἐξαίφνιδίος γαλῇ, Repente superveniens. [“Jacobs. Anim. 282. Fischer. Descr. Lectt. 1798-9.” Schæf. Mss.] Legitur PRÆTEREA Ἐξαπίνης, ap. Poëtas præsertim, pro ἐξαίφνης. Il. O. (325.) Ἐλθόντ' ἐξαπίνης σιμάντορος οὐ παρεόντος. [Vide Lobeck. ad Phryn. 18. infra citatum. “Thom. M. 321. Heyn. Hom. 5, 526. Toup. Append. in Theocr. p. 17. et Ind. v. Ἐρχεται, Verh. ad Auton. Lib. 293. Ilgen. ad Hymn. 628. Ernest. ad Batrach. p. 414. * Ἐξάπινα, Thom. M. l. c. Kiessl. ad Jambli. Pr. 298. Verh. l. c.” Schæf. Mss. “Schol. Aristoph. Πλ. 336.” Kall. Mss.] || Hinc adj. NOMEN Ἐξαπνίαιος, Repentinus, quo utitur Xen. Ἰππ. (9, 4.) Ὁ, τι δ' ἂν ἐξαίφνης σιμῇνη, θυμοειδῆ ἵππον, ὥσπερ ἄνθρωπον ταραττει τὰ ἐξαπνίαια καὶ ὁράματα καὶ ἀκούσματα, Quæ repente et ex improvise cernuntur ac audiuntur. Ad verbum Repentinæ auditiones. Observandum autem Xen., licet diceret ἐξαπνίαια, noluisse dicere ἐξαπίνης, quod esset ποιητικώτερον. || Hinc et ADV. Ἐξαπνίαιως, Repente, ap. Eund. eod. l. (s. 5.) Οὐ δεῖ ἐξαπνίαιως σπᾶν. Utitur et Thuc. [1, 117. 4, 25. Philo, Hippocr. Aret.] Ceterum ἐξαίφνης fieri ex ἐξαπίνης mutata tenui in aspiratam, factaque vocalis i metathesi, non ignoro scripsisse nonnullos; ac certe mihi quoque quædam hujusmodi mutationes hanc redderent verisimilem, nisi haberemus Ἀφνω, quod ex ἀφανῶς deductum esse, fatentur ipsi quoque. Esse autem vicissim ex ἄφνω verisimilem adverbii Αἴφνης deductionem, nemo, ut opior, negarit. Quare illi Ἐξα-

πίνης, tanquam facto e composito Ἐξαίφνης, posteriorem locum dandum esse censui, præsertim etiam cum non Ἀπίνης et Ἐξαπίνης, sicut αἴφνης et ἐξαίφνης, sed tantum Ἐξαπίνης dicatur, quod quidem sciam. [“Has quatuor formas ἄφνω, ἐξαπίνης, ἐξαίφνης et ἐξαπνίαιως ap. Atticos Scriptt. promiscue, ut cuique libuit, usurpatas esse reperio; vide ad Thom. M. 320.: ἐξαπίνης, quod Steph. a pedestri sermone alienum esse putabat, non est; vide Plat. de Rep. 10. p. 337. Dem. c. Neær. 1378. Thuc. 3, 89. Aristot. H. A. 10, 27. p. 471.: αἴφνης, autem, * αἴφνηδὸν et * αἴφνηδᾶ, quo Alexandrini utuntur, ap. antiquiores non offendi. Singularis num. * ἐξάπινον, quo Lexx. carent, legitur in Hipp. de Aff. 4, 164. Lind. = 7, 620. Charter.: quæ omnia ab adj. priseco * ἄπινος orta esse Ilgen. docet V. Cl. ad Hom. H. in Merc. 473.” Lobeck. Phryn. 18.] “Μεταίφνιος, Repentinus, ἐξαπίνης, Hes.”

“Ἀφάνεια, Obscuritas, affertur e Thuc. (2, 37.) Vide Ἀφανία.” [Æsch. Ag. 389. Pind. I. 4, 52. “Wakef. Alc. 832.” Schæf. Mss.] “Ἀφανίαν, Hes. affert pro συναγωγῇ ἐστιάσεως. Alioqui signif. “Obscuritatem, ut ap. Thuc. 2, p. 60. Ἐχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανίᾳ [l. ἀφανελῆ] “κεκώλυται. Ubi metaph. signif. habet ut et “contrarium ei λαμπρότης, Splendor.”

Ἀφανίζω, (q. d. Ab aspectu removeo, E conspectu Aufero, Tollo ex oculis, ut dixit Horat. Sublatam ex oculis: unde Ἠφάνισεν αὐτὸν ap. Aristoph. Πλ. 741. dictum de eo qui nusquam comparet,) Aboleo aliquid ita ut ne vestigia quidem ejus ulla cernantur. At Bud. interpr. Exolefacio, Deleo, Extinguo, Perimo. Item Evanidum reddo, ut Philo de Mundo, Μέχρις ἂν ἡ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ τὸν τύπον λεάνασα λήθῃ ἀμυδρὸν ἐργάσῃται, ἡ παντελὴς ἀφανίση, Quoad usque oblivio memoriæ adversaria formam ipsam vel exoletam reddat interlinendo, vel prorsus evanidam. Vertit autem et Perimo prorsus ap. Isocr. Ὡν καὶ τὸ γένος ἠφάνισε. Sed possumus etiam, et quidem e Cic. reddere, Peremit et delevit omnino, Extinxit et funditus delevit. At cum accus. δίκην ap. Aristoph. redditur Deleo, Oblitero, Induco, Circumduco. Quod autem frequens est ap. eund. Isocr. ἀφανίζειν ἐξ ἀνθρώπων quidam interpr. Delere ex hominum memoria. Apud Aristoph. (N. 972.) τὰς μούσας ἀφανίζειν exp. Musas labefactare, Vitiare, Pervertere. Apud Plut. pro Occultare, ubi κατορύττειν et ἀφανίζειν conjungit. Ad quam Occultandi significationem pertinet ἀφανίζειν τὴν διαθήκην pro Celare testamentum, Supprimere, Avertere: cui opp. ἐμφανῆ ποιεῖν, ut scribit Bud., qui et ἀποφαίνω huic ἀφανίζω opponi docet ap. Dem.; dici enim ἀφανίζειν ab eo, cum res non eduntur, sed amoventur occultanturque, et cum nihil in acceptum fertur. || Quod autem legimus Matth. 6, (16.) Ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, reddit vel. Interpr. Exterminant enim facies suas; Hierou. Demoliuntur; Hilarius autem, Conficiunt: et Chrys. exp. διαφθείρουσι καὶ ἀπολλύνουσι: sed minime dubium est quin aptius reddatur Obscurant, ut intelligamus eos obscurare facies suas, i. e. earum nitorem. Dico autem earum nitorem, respiciens ad illud Horatii, Me pinguem et nitidum bene curata cute vises. Nec tamen talem nitorem in singulorum facie fuisse existimandum est; sed perinde est ac si diceretur, Si quid nitoris insit faciei, eum obscurant, accersito quodam squalore, aliisve modis obscurant ac veluti delent: voluntque sibi squalidam et horridam quodammodo esse faciem, ac denique talem, quæ ipsorum jejunia testetur hominibus. Ἀφανίζομαι, Ab aspectu removeor etc, sequendo signifi. datas act. voci. Sed cum ἀφανίζειν ἐξ ἀνθρώπων sumatur pro Tollere e medio, vel magis ad verbum, Delere ex hominibus, s. Ex hominum memoria, ut quidam interpr., pass. ἀφανίζεσθαι cuni eadem illa adjectione, ponitur etiam simpliciter pro Ex hominum oculis auferri. Atque adeo ap. Plut. Ἀνθρώπων ἠφανίσθη, redditur A conspectu hominum evanuit, Bud. tamen ap. Philostr. ἠφανίσθη exp. non Evanuit, sed Disparuit. At vero Ἀφανισθεὶς ὑπὲρ ὅρους in VV. LL. e Plat. pro Exterminatus extra fines.

[* Ἀφανίζειν τὰς ὄψεις, Visu privare, Suid. v. Ἀώρ.] A
Schleusner. Mss. "Munck. ad Anton. Lib. 21. 42. 92. 112. 168. Thom. M. 130. 212. Toup. Opusc. 1. 60. 2. 160. Emendd. 3. 16. ad Xen. Eph. 148. 187. 191. 245. Lennep. ad Phal. 59. 278. Valck. Diatr. 225. Wakef. S. Cr. 2. 10. 4. 85. 5. 9. Alc. 832. Diod. S. 1. 386. 585. 2. 44. Abresch. Æsch. 2. 99. Jacobs. Anth. 9. 141. 10. 100. 104. 181. 12. 349. Boiss. Philostr. 597. Lobeck. Aj. p. 346. Heind. ad Plat. Gorg. 82. Inquino, Abresch. l. c. Jacobs. Anim. 150. Anth. 8. 260. Dionys. H. 1. 296. Corumpo, Deformo, T. H. ad Plutum p. 406. Lobeck. Aj. p. 346. Thuc. 2. 278. Bayer. et v. l., Valck. Phœn. p. 132. Ebbro, Toup. Emendd. 3. 16. Ad Deos transfero, ad Diod. S. 2. 298. 'A., ἄ. ἐξ ἀνθρώπων, Bast Lettre 74. Ἀφανίζεσθαι ἐξ ἀνθρώπων, ad Diod. S. 1. 24. Ἀφανίζω τιμὰς, Bast Lettre 134. Ἀφανίζομαι, In malam rem abeo, T. H. ad Plutum p. 196. Fut. ἀφανίξω, Valck. ad Rón. p. 65." Schæf. Mss.] VERBALIA Ἀφανισμός ET Ἀφάνισις, Ipsa actio removendi ex oculis, et reddendi evanidum, item tollendi e medio etc. sequendo signiff. datas verbo Ἀφανίζειν. In VV. LL. E medio sublatio, Abolitio, Interitus. Apud Aristoph. (N. 762.) ἀφάνισις τῆς δίκης, Circumductio, Obliteratio, sequendo signiff. datas verbo ἀφανίζειν cum accus. δίκην. Sed interdum dicuntur hæc verbalia de eo qui disparuit, s. evanuit. Aristot. Probl. de Hercule, Ἡ πρό τῆς ἀφανίσεως ἐν Οἴτῃ τῶν ἐλκῶν ἐκφυσις γενομένη. Apud Plut. autem Symp. 4. Ἀφανισμοὶ τῆς σελήνης, Quando luna non apparet: [Romulo 27. "A. ὀργῆς, Iracundiæ abolitio, Mich. Apost. Prov. 3. 89." Schleusner. Mss. "Ad Phalar. 279. Toup. Emendd. 1. 92. 3. 16. Ἀφάνισις, Thom. M. 212. ad Xen. Eph. 191." Schæf. Mss.] "Ἀφανιστέος, Ob- "scurandus, Delendus, Tollendus e medio," [Isocr.] Ἀφανιστής, Qui ab aspectu removet, Qui exolefacit et evanidum reddit, Qui tollit e medio, etc. Deletor, [Plut. 9. 294. vide Reisk. "Schol. Opp. 'A. 2. 421." Wakef. Mss. "Schol. Æsch. S. c. Th. 187." Boiss. Mss.] Ἀφανιστικός, Qui vim habet exolefaciendi, vel tollendi e medio etc. [Synes. 98. "Planud. Ovid. Met. 15. 627. *Ἀφανιστικῶς, Suid. v. Ἀιδηλον, Moschop. Π. Σχ. 190." Boiss. Mss. "Wakef. Alc. 619." Schæf. Mss. "Schol. Il. Φ. 220. Hes." Wakef. Mss. Schol. Soph. Aj. 1299=1261. *Ἀφανιστήρ, unde * "Ἀφανιστήριος, Const. Manass. Chron. p. 120. Meurs. (=63.) e quo per contr. *Ἀφανιστρία, Schneid. ad Oppian. p. 222. Ed. alt." Schæf. Mss. Schol. Opp. 'A. 2. 487. Schol. Lycophr. 187. p. 1065. *Ἀφανιστὸς, Gl. Destructilis. *Ἀναφανίζω, unde *Ἀναναφανίζω, Phav. 90. *Ἐναναφανίζω, M. Anton. 12. 32. Τάχιστα γὰρ ἔναναφανίζεται τῇ αἰδίῳ. *Ἀπαφανίζω, Schleusner. Lex. V. T. *Ἐναφανίζω, Plut. 7. 906. 10. 35. 523. Longin. 17. M. Anton. 2. 12. (4. 12.) 5. 23. 6. 36. 7. 10. Strabo 1. p. 84.] "Ἐξαφανίζω, Deleo," [Eust. Il. A. p. 30. 11. Od. A. p. 27. 20. Athen. 450. Plato Politico p. 270. "Athan. 1. 43. 55. 276. Dionys. Areop. 146. Clem. Alex. 95. Basil. Magn. Epist. 79. Method. 288. 327." Kall. Mss. "Nilus Epist. 231. Jo. Climac. Scala 186. 194. Nectar. Hom. p. 5. Basil. de Jejunio Hom. 1. init. Max. Planudes in Prece ined. Is. Porphy. in Allatii Exc. 271. Schol. Greg. Naz. Stelit. 1. p. 47. Montac., Bekk. Anecd. 753. Marcus Eremita p. 37. 77. Psell. in Cantic. Cant. 2. 16. Jo. Damasc. Ep., ad Theoph. de Imagg. 129. 132. *Ἐξαφανισμός, Nilus Epist. 99. *Ἐξαφάνισις, Nectar. Hom. p. 8." Boiss. Mss. *Συνεξαφανίζω, Athan. 1. 851. 2. 235. *Ἐπαφανίζω, Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 282. Jambl. V. P. §. 77. ad Greg. Cor. 327. * "Παραφανίζομαι, Misere perdo, Aboleor, Athan. 1. 42. 47. 2. (58.) 167." Kall. Mss. *Προαφανίζω, Diod. S. 1. p. 17. 40. Heliod. Æth. 512. 20. *Συναφανίζω, Dionys. H. 1. p. 1. 4. Strabo 6. p. 395. 12. p. 867. 17. p. 1088. "Athenag. 19. Nectar. Hom. p. 5. Planud. Ovid. Met. 13. 437." Boiss. Mss. Joseph. A. J. 18. 2. "Chrys. περὶ Μετανοίας 2. T. 6. p. 770. 12." Seager. Mss. "Greg. Naz. Or. 10. p. 169." Strong. Mss. *Υπαφανίζω, Ælian. N. H. 2. 56.]

[* Δευτεροφανής, unde * "Δευτεροφανῶς, In secunda apparitione, Dionys. Areop. 62. Secundo loco, 33." Kall. Mss.] "Δυσφανής, Vix apparens, Obscurus, "Plut. (7. 699.) de Sole, "Ἔστι μὲν αἰεὶ φαίνεται δὲ ἡμῖν ἐν ὁμίλῃ δυσφανής καὶ ἀμυρόν:" [Codd. *δυσφαής. Cf. p. 700. Idem Lucullo 9. Δ. καὶ νοτερά νύξ. "Themist. Or. 1. p. 2." Boiss. Mss.] [* "Ἐνιαντοφανής, Epith. stellarum, Ptol. ap. Fabr. B. Gr. 4. 427. An *ἐναντιοφανής?" Kall. Mss. * "Ἐτεροφανής, Hippolytus in Canisii Lectt. Antiqq. 1. p. 17. οὐσία, natura." Schleusn. Mss. *Εὐφανής, Nonn. D. 40. p. 1040. "Planud. Ovid. Met. 6. 588. "e corr., cum sit ἀφανής lectio Codd., sed hic ab- "surda." Boiss. Mss.] [* "Ἡμεροφανής, Interdiu lucens, Andr. Cr. 177. Cyrill. Hieros. Præf. 7. Athan. 2. 228. Greg. Naz. eis τοὺς Μαρτυρ. App. Vol. 1." Kall. Mss. "Suid. v. Ἡλέκτωρ: "Ἡλιος, ἄστρον ἡμεροφανές." Schleusn. Mss. *Ἡμιφανής, Strabo 1161.] [* Ἦεροφανής, Procl. in Hesiod. "Ἐργ. 152. p. 45. Heins.] [* Ἰθυφανής, unde * "Ἰθυφάνεια, ἦ, Heliod. Optic. Kar' ἰθυφάνειαν ὁράται." Schn. Lex. Cf. Ἀντιφάνεια. * "Ἰσοφανής, Nonn. D. 9. 232." Wakef. Mss.] [* "Καλλιφανής, Const. Manass. Chron. p. 120. var. lect." Boiss. Mss.] [* Λαμπαδοφανής, unde * "Λαμπαδοφανῶς, Lucide, Athan. 2. 355." Kall. Mss. *Λαμπροφανής, Paul. Alex. Apot. L. 4. * "Λυχνοφανής ἀστήρ, Stella splendidissima, Phot. c. Man. 1. 20. (ap. Wolf. Anecd. Gr. 1. 98.)" Schleusn. Mss.] [* Μεγαλοφανής, Hes. v. Μεγαλοπρεπής. * "Μελοφανής, Jo. Malal. 1. 104." Elberling. Mss.] "Μεσοφανής, In medio apparens," ["Nonn. Jo. 6. 7." Wakef. Mss. *Μονοφανής, Paul. Sil. Ecphr. 423. λαμπτήρ.] [* Νεοφανής, Phot. adv. Man. in Wolfii Anecd. Gr. 1. 1. 56. 121. Eust. Od. 1572, 22. Theophyl. in Marc. 8. p. 230. * "Νεοφανῶς, Jo. Climac. Scala 232." Boiss. Mss. * "Νηπιοφανής κύριος, Andr. Cr. 113." Kall. Mss.] [* "Παλαιοφανής, Qui vetus apparet, Geop. 1. 514. (7. 24. 1.)" Wakef. Mss. * "Παντοφανής, Const. Manass. Chron. p. 91." Boiss. Mss. * "Πασιφανής, Nonn. Jo. 12. 10." Wakef. Mss. * Πολυφανής, Eust. 254. 6.] "Πρωτοφανής, Primo apparens, e "Nonno," [Schol. Eur. Hec. 458. "Synes. H. 3. 135." Boiss. Mss. Πρωτοφανέστατος, Theol. Arithm. p. 16. * "Πρωτοφανῶς, Dionys. Areop. 48. * Πρωτοφάνεια, 62." Kall. Mss.] Τηλεφανής, Qui procul apparet s. conspicitur, Procul dissitus, Longinquus. Aristoph. N. (281.) Τηλεφάνεις σκοπίας ἀφορώμεθα. Redditur etiam Procul lucens. ["Wakef. Phil. 189." Schæf. Mss. * "Τριφανής, Dionys. Areop. p. 27." Kall. Mss.] Ψευδοφανής, Mendaci luce splendens, Ementita luce splendens s. Adulterina, ut luna. In VV. LL. ["Diog. L. 79." Wakef. Mss. Stob. Phys. 564.] Ἀναφαίνω, Manifesto, Ostendo, Edo. Il. A. (87.) Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀνυφαίνεις, Manifestas reddis, alioqui obscuras. Sic Od. A. (254.) Μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσιν ἀναφῆναι, i. e. δεῖξαι, inquit Eust., Ostendere: et Il. Y. (411.) Δὴ τότε νηπιέησι ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων. Apud Lucian. pro Exhibeo, Edo, Bud. || Ἀναφαίνειν γῆν τινα, Terram aliquam discooperire, ut Galli loquuntur, sicut et Bud. annot. Act. 21. (3.) Ἀναφάναντες δὲ τὴν Κύπρον, Cum autem cernere Cyprum cœpississet, vel, Cum Cyprus nobis in conspectu esse cœpisset. Huic opp. ἀποκρύπτω, ex eod. metaphoræ genere sumtum. Ἀναφαίνομαι, Appareo, Conspicuus fio, Manifestus reddor, Comperior. Il. P. (244.) ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς δαέθρος. Aor. [Præt.] med. ἀναπέφηνε pro Apparuit, Visum est, Lucian. (1. 99.) Et ἀναπέφηνε pro Comperit sum, ap. Plat. [Xen.] Apol. (24.) Οὔτε ὁμνὺς οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνε. Plato de Rep. 1. Ὁ μὲν δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφανται ὢν ἀγαθός, Justus nobis compertus est vir esse bonus. Sic et ap. Xen. cum participio itidem, (5. 8.) Ἀναφαίνομαι ἔχων. Sic et K. Π. (3. 2. 7.) Νῦν ἀναφαινό-

μεθα σεσωσμένοι: (4, 5, 8.) Αὐτίκα οὐδεμίαν ἔχοντες ἰσχὺν ἀναφανοῦμεθα. Apud Plat. de LL. *Ἀν ἀναφανῇ δρῶν, exp. Si deprehensus fuerit patrare. Ego autem mallem exponere, Si manifesto deprehensus fuerit. Dicit etiam Xen. (Ἀπ. 2, 2, 14.) Ἐν ἐρημίᾳ φίλων ἀναφανῆναι, pro Esse in manifesta solitudine amicorum; ita enim reddere placet infin. ἀναφανῆναι: quoniam per Comperiri vix puto satis commode verti. Videntur autem mihi Latini habere quædam loquendi genera per nomen Manifestus, apta exprimendis nonnullis locis, in quibus Græci verbo ἀναφαίνομαι utuntur: ut, ἐκείνος ἀναφαίνεται ψευδόμενος, plane respondere puto huic Latine dicendi formulæ, Manifestus est mendacii. Dicitur et Manifestum tenere mendacii, a Plauto. Cic. Verr. 4. Manifestis in rebus hominem jam teneri videbitis. Illud autem Platonis, *Ἀν ἀναφανῇ δρῶν, dixi vertendum mihi videri Si manifesto deprehensus fuerit: quæ locutio est Ciceroniana, et propriam significationem verbi ac primam exprimit, ob additum adverbium Manifesto. Quod autem dicit Xen., Ἀναφαινόμεθα σεσωσμένοι, verti possit commode, ut opinor, Manifestam salutem adepti sumus; aut Certam salutem adepti sumus. Et quod dixit Ovid., in Epistola Sapphus, fies manifestus Apollo, id Græce optime reddatur, ἀναφανῇ ὦν Ἀπόλλων. Item quod Idem 1 Am. El. 4. fiam manifestus amator: ita, ἀναφανοῦμαι ἔρων. || Ἀναφαίνεσθαι et κατακαλύπτεσθαι a Plat. opponuntur in Timæo, ubi Cic. participium ἀναφαινόμενοι reddit Emersi: quod enim Plato dicit, Ἦμιν τε κατὰ χρόνους οὐστίνας ἕκαστοι κατακαλύπτονται, καὶ πάλιν ἀναφαινόμενοι φόβους καὶ σημεῖα κ. τ. λ. Cic. vertit, Quibusque temporibus a nostro aspectu oblitescant, rursusque emersi terrorem incutiant. Theodorus autem Gaza quod ipse Cic. in Cat. Majore dixerat, Alterum ille extitisset lumen civitatis, reddidit, Ἐτερον ἂν φέγγος ἐκείνος τῆς πόλεως ἀνεφάνη. [“ Boiss. Philostr. 642. Toup. Opusc. 1, 397. Emendd. 2, 133. Zeun. ad Xen. K. Π. 297. ad Lucian. 1, 314. Mitsch. H. in Cer. 225. Ἀναφῆναι et ἀναφύναι conf., Fac. ad Paus. 1, 299. Ἀναπέφνηα, Appareo, Xen. K. Π. 277. ad Lucian. 1, 71. 372. Ἀναπέφνηας, Reddidisti, Lucian. Dial. p. 48. vide T. H. p. 58.” Schæf. Mss. “ Reddo, Suid. 2, 469. De fonte producto, Philostr. 785.” Wakef. Mss. * “ Ἀμφαίνω, Ear. Herc. F. 920. et Musgr., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 84.” Schæf. Mss. Pind. N. 9, 29. Π. 4, 110.] “ Ἀμφανῆς, vide in Ἀμφαῖς.” [Stob. Serm. 11. Pind. ap. Plut. 8, 224. * Ἀναπεφασμένως, Aristoph. Α. 1101. Kust. * ἀναπεφλασμένως Bruck.]

* Ἀναφανδόν, adverbium, Manifesto, Palam, Propalam. Legitur ap. Lucian. (2, 116. 365. 3, 471.) Utitur et Plut. Alcib. (19.) Ἀκούοντες ἂ. λεγόντων: [Timol. 7. “ Heyn. Hom. 5, 349.” Schæf. Mss. “ Arat. D. 39. Dionys. H. 1, 894.” Wakef. Mss. Append. ad Bast. Ep. Cr. 277.] Hom. pro ἀναφανδόν dicit ETIAM Ἀναφανδῶ, quod est veluti adverbiale nomen in plurali numero: Od. Γ. (221.) Οὐ γὰρ πῶ ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδῶ φιλεῦντας. Et Α. (454.) κρύβδην et ἀναφανδῶ opponit. [“ Manetho 3, 331. 6, 189.” Wakef. Mss. Apoll. Rh. 4, 84. ἀναφανδῶ τέτυκται Πάντα.] “ In VV. LL. pro bis perperam “ scriptum Ἀναφαντὰ et Ἀναφαντόν.” Per sync. autem DICITUR [* Ἀμφανδόν, Pind. Π. 9, 73. ITEM] Ἀμφαδόν, ead. signif., ut Od. Ξ. (330.) ἢ ἀμφαδόν, ἢ δὲ κρυφῆδόν, Aut palam aut clam. [Nonn. Jo. 132. 167. “ Heyn. Hom. 5, 349. Cattier. Gazoph. 57. * Ἀμφαδός, ibid.” Schæf. Mss.] ITEM Ἀμφαδᾶ ap. Nonn. (Jo. 204.) ut ἀναφανδᾶ pro ἀναφανδόν, in l. quem modo protuli: quod ἀμφαδᾶ est et nomen adj. plurale neutrum, pro Manifesta, Hom. [Od. T. 391. Apoll. Rh. 3, 615. “ Cattier. Gazoph. 57.” Schæf. Mss.] Sed et Ἀμφαδίην ap. Hom. pro eod. [Il. H. 196. N. 356. Theognis 90. Nonn. Jo. 92. 140. 203. “ Heyn. Hom. 5, 343. 6, 437. Bruck. Apoll. Rh. 90. 103. 105. Jacobs. Anth. 11, 127. * Ἀμφαδίη, Bruck. Il. cc. (2, 1020.) Heyn. Hom. 6, 437.” Schæf. Mss.] “ Ἀμφαδίην, Hes. affert pro φανερώς: “ sed scr. potius ἀμφαδίην.” Est vero et NOMEN Ἀμφάδιος, pro Manifestus, oppositum habens κρυ-

πράδιος. [Od. Z. 288. “ Jacobs. Anth. 11, 63. 127. Toup. Opusc. 1, 552. 2, 292.” Schæf. Mss.] At vero ab illo Ἀμφαδόν s. potius Ἀμφαδᾶ, est VERB. Ἐπαμφάδῃσε pro Circumspexit, Admiratus est, Hes. [* “ Ἀμφάδην, Jacobs. Anth. 6, 159. Heyn. Hom. 5, 350. * Ἀμφαδῆς, Ilgen. ad Hyann. 257.” Schæf. Mss. * “ Διαμφάδην, J. Poll. 2, 129. ubi et * Διαφάδην, 6, 208. * Διαφάνδην,” Kall. Mss.]

[* “ Ἐξαναφαίνω, Exhibeo, Manetho 2, 153.” Schleusn. Mss. Orph. Arg. 1354. Fr. 7, 2.] “ Ἐξαναφανδόν, Aperte, Clare, pro ἀναφανδόν,” [Od. Υ. 48. * Προαναφαίνω, Phav. 48. * “ Συναναφαίνω, Una appareo, Euseb. V. C. 447.” Kall. Mss. “ Euseb. V. C. 2, 7. Plaut. Dial. ined. de Grammatica, Heliod. 6, 5. Basil. Schol. in Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 2. P. 12. p. 65.” Boiss. Mss. Philostorg. 12, 8. Lucian. 1, 788. 2, 271. Dem. Phal. 6.]

“ Ἀντίφανσις, verbale ἈΒ ἀντιφαίνω, J. Poll. e “ Plat. affert, sed non exp.” [* Ἀντιφανῆς, unde * “ Ἀντιφάνεια, Heliod. Lariss.: vide Balfor. ad Cleom. 266.” Kall. Mss. * Ἀντιφάνης autem est Nom. propr.: conf. c. * Ἀντιφῶν, Append. ad Bast. Ep. Cr. 42=Lettre 96.]

* Ἀποφαίνω, Ostendo, Demonstro, Declaro, Palam facio. Thuc. 3, (63.) p. 104. μετὰ Ed. Ὡς δὲ ὑμεῖς μάλλόν τε ἡδίκηκατε τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀξιώτερόν ἐστε πάσης ζημίας, πειρασόμεθα ἀποφαίνειν, Conabimur demonstrare, vel declarare, s. palam facere. Isæus in sua πρὸς Ξαίνετον Or. Οὕτω καὶ τοὺτους καθ’ ἑν τε τούτων ἀποφῆναντας, αὐτοῦ ἀξιοῦν ἐπιδικάζεσθαι, καὶ μὴ πρὸ δίκης κ. τ. λ. Ita et istos oportebat unumquodque horum demonstrantes, ita demum postulare ut ad vindicandum admitterentur, Bud. Non male autem, sed rectius etiam fortasse, dixerim hic Probandes: itidemque Probandi pro ἀποφαίνων, in isto Aristoph. Σφ. loco (679.) Ἄλλ’ αὐτὴν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις. Interdum vero commode reddi videtur verbo Indicare, ut cum dicit Thuc. 4, (83.) p. 148. Μάλλον δὲ καθαίρετὴν ὦν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων, pro πολεμίων οὓς ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ. Eversorem hostium quos ille indicarit. Ubi tamen possis etiam reddere Ostenderit. At Valla reddidit, Destructorem hostium quos ipse denuntiasset. Sæpe autem participio jungitur, et quidem in illa Demonstrandi signif. s. Declarandi, vel Palam faciendi, aut etiam Probandi. Aristoph. Πλ. (468.) κἂν μὲν ἀποφῆνῃ μόνῃν Ἀγαθὴν πάντων οὐσαν αἰτίαν ἐμῇ. Thuc. 2, (13.) p. 53. Ἀπέφαινε δ’ ἔχον τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμὸν χρυσίου ἀπέφθον, καὶ περιαφρετὸν εἶναι ἅπαν, Declarabat. Valla tamen reddidit Affirmabat, sicut ἀποφαίνω vertit Pronuntio, in hoc ejusd. libri loco: Ἐγὼ δὲ ἀποφαίνω, δύο μερῶν τῶν ἐς χρῆσιν φανεῶν, γῆς καὶ θαλάσσης, τοῦ ἐτέρου ὑμᾶς παντὸς κυριωτάτους ὄντας, ubi certe vel Pronuntio vel Affirmo videtur tolerabilius reddi, quam in proxime præcedente loco: tunc autem erit pro ἀποφαίνομαι. Sed jungitur et infinitivo a Plut. Quam constr. habet ap. eund. Thuc., et quidem in loco vicino ei quem modo protuli ex ejus l. 2. p. 53. Ἀπέφαινε δ’ ἔχον τὸ ἄγαλμα κ. τ. λ. Paucis enim interjectis subjungit, Ὅπλίτας δὲ τρισχίλους καὶ μυρίους εἶναι, ἄνευ τῶν ἐν τοῖς φρουρίοις καὶ τῶν παρ’ ἐπαλξιν ἐξακισχιλίων καὶ μυρίων, (τοσοῦτοι γὰρ ἐφύλασσον —,) ἱππέας δ’ ἀπέφαινε διακοσίους καὶ χίλους, ἔν ἱπποτοξόταις, ἑξακοσίους δὲ κ. τ. λ.: nec enim dubito quin verbum ἀπέφαινε e sequentibus sumtum, jungi et cum illo superiore εἶναι debeat, sicut hic infin. vicissim illinc ad hæc sequentia transferri. || Ἀποφαίνειν aliquam Indicandi signif. habere videtur et cum accus. οὐσίαν. Exp. autem Bud. ἀποφαίνειν τὴν οὐσίαν, Dare commentarium s. indicem bouorum, quod inventarium appellatur. Et addit, esse enim ἀποφαίνειν, Exhibere: unde ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην, Exhibere et proferre tabulas testamenti, ap. Lys. Idem alibi ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην esse ait Edere testamentum et exhibere, h. e. φανεροποιεῖν. Sic autem ἀποφαίνουσι reddit Exhibent ap. Dem. Ἔργον μὲν οὐδὲν ἀποφαίνουσι τοῖς χρήμασι, Nullum exhibent fœnus, Nullum quæstum pecuniarum referunt. Apud Eund. (819.) Ἐνδεκα μῶς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀπέφηνε, In

rationes retulit, Accepas tutelæ retulit. Unde ait ἀποφαίνειν esse verbum ad rationes tutelares pertinens. Vide p. 291., ubi scribit etiam, poni λογίζεσθαι pro hoc ἀποφαίνειν, cui etiam opponi videbis ἀφανίζειν. || 'Αποφαίνειν, Revelare, Deferre, Crimen obijcere, ut exp. Idem ap. Lys.: addens, ἀποφαίνειν accipi etiam pro Tradere iudicibus, quasi criminum reos, quasque statim damnandos illis obijcere. In VV. LL. e Xen. ἀποφαίνειν εἰς τὸ κοινόν. Et e Plat. de LL. 'Αποφαίνειν πρὸς τὸ δημόσιον, Deferre rem ad populum. || 'Αποφαίνειν accipitur etiam pro Efficere, Reddere: ut, Πλουσίους ἐκ πενήτων ἀποφαίνειν, Lucian. (1, 108.) Divites e pauperibus efficere. I. e. Efficere divites, qui antea pauperes fuerant. Alia autem exempla Bud. habet p. 291. præter quæ tibi multa passim occurrunt. Existimo porro ἀποφαίνειν in huiusmodi quoque ll. quandam Exhibendi signif. habere, ut sc. sonet ἀποφαίνειν τι, q. d. Effectam exhibere rem quampiam.

'Αποφαίνομαι, passiva signif. Ostendor, Demoustror, Declaror. Dinarch. Τὸν δὲ κατάπτυστον τοῦτον καὶ Σκύθην, ἐξάγομαι γὰρ, ὃν οὐχ εἰς ἀνὴρ, ἀλλὰ πᾶσα ἡ ἐξ 'Αρείου πάγου βουλή ζητήσασα ἀποπέφανται χρήματα ἔχειν καθ' ἑμῶν, καὶ ὅς ἀποπέφανται μισθαρῶν καὶ δωροδοκῶν κατὰ τῆς πόλεως, καὶ ταῦτα ἐξέληλεγκται, τοῦτον οὐ τιμωρησάμενοι, παράδειγμα ποιήσετε τοῖς ἄλλοις; ubi ἀποπέφανται, esse ἀπὸ τοῦ 'Αποφαίνω, τὸ ἀποδεκνύω. Sed hoc ita intelligamus necesse est, esse posterius illud ἀποπέφανται, a pass. 'Αποφαίνομαι, sequente illam activi 'Αποφαίνω signif. qua ponitur pro ἀποδεκνύω. Exp. autem ἀποπέφανται in illo Dinarchi loco, Probatum est, Convictus est. Cui loco addere istum Ejusd. possumus, 'Επειδὴ οὗτος ἀποπέφανται εἰκοσι τάλαντα ἔχων χρυσόν: nec non istum ex Or. in Aristog. 'Ἡ διὰ τί τὸ μὲν ἀποφαίνειν τὴν βουλήν τοὺς εἰληφότας τὰ χρήματα, φαίνεσθε σπουδάζοντες, τὸ δὲ τιμωρεῖσθαι τοὺς ἀποπεφασμένους ἔωντες; ubi tamen ἀποπεφασμένοι dicuntur non simpliciter Convicti, si sequamur signif. quæ data fuit verbo ἀποφαίνειν, dicto itidem περὶ τῆς βουλῆς. Et addit, τὰ ἀποπεφασμένα dici Quæ probata sunt, Demonstrata, Comperta. Item τὰ κατὰ Δημοσθένους ἀποπεφασμένα χρήματα vocare Dinarchum pecunias, quas acceperat Demosthenem compertum sit. Hinc et ADV. 'Αποπεφασμένως, (q. d. Comperte,) Manifeste, Aperte, Palam. Dem. (1367.) 'Οπόσαι ἂν ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἅ. " 'Αποφασμένον, Varie, affert pro ἀποδεδειγμένον: et 'Αποφασμένως pro φανερώς, subjungens hoc e Dem. c. "Næram exemplum, 'Αποφασμένως πωλοῦνται. Sed parum fideliter hæc e Suida et Harpocr. exscriptis; ap. eos enim scriptum ἀποπεφασμένον et ἀποπεφασμένως, ut scribi etiam debet. Notandum porro ἀποπεφασμένον ab iis exponi etiam ἀπειρημένον, Vetitum, Interdictum, tanquam ab ἀπόφημι. Est alioqui 'Αποφαίνομαι in activa signif. usitatus. Pro Declaro s. Explico, in VV. LL. ex Aristoph. (N. 368.) τοῦτ' ἂν ἐμοί' ἀπόφηναι. Et e Xen. ('Απ. 4, 2, 21.) 'Αποφαίνομαι τὸν λογισμόν. Sæpe autem jungitur accusativo γνώμην. Verum ponitur ἀποφαίνομαι τὴν γνώμην, non simpliciter pro Declaro sententiam meam, Ostendo sententiam meam, (quod genus loquendi extat ap. Terent.,) sed Profero palam meam sententiam, atque adeo pronuntio. Xen. K. Π. 4, (1, 2.) Τότε τὴν γνώμην περὶ αὐτῶν ἀποφανοῦμαι: ('Απ. 4, 4, 9.) Οὐδὲ ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην περὶ οὐδενός: quæ Bud. vertit, Nec de quoquam sententiam suam prodere atque efferre, addens eum ἀποδεκνύσθαι τὴν γνώμην pro eod. dixisse. Observa autem hoc quoque genus loquendi ἀποδεκνύσθαι τὴν γνώμην respondens ad verbum illi Terentiano, Ostendere suam sententiam, sed significantius et ipsum. Exp. autem ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην etiam Dicere sententiam. At de ἀποφαίνομαι τὴν δίκην dicam infra. Ceterum ut Lat. Pronuntiare dicunt sine adjectione etiam, et quidem sæpius, sic Græci ἀποφαίνεσθαι. Isocr. Panath. Μὴ προπετῶς ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν οὐκ ἴσασι. Xen. ('Απ. 2, 1, 21.) Πρόδικος ὡσαύτως περὶ τῆς ἀρετῆς ἀποφαίνεται. Et cum infin., ut ap. Chrys. Πάσης ἀρετῆς ἀφορμὴν εἶναι τὴν προσεν-

α χὴν ἀποφαίνεσθαι. Sed hoc in loco aliisque huiusmodi ἀποφαίνεσθαι redditur etiam Affirmare. A Bud. exp. ὑποτιθέμενος, Pro sententia constituens, ap. Plut. ὑποτιθέμενος facientem minus quam ἀποφανόμενος, ut videbis p. 189. 190. Idem p. 479. tradit ἀποφαίνεσθαι et δογματίζειν dici, qui aliquid ponunt et statuunt, e Diog. L. Tradit vero esse et verbum Dialecticum pro Enuntiare: unde ἀπόφανσιν et ἀποφαντικὸν λόγον dici ab Aristot. π. 'Ερμηνείας. Sed p. 293. licet ἀποφαίνεσθαι dicat esse Censere et Sententiam ferre, in loco tamen Dem. quem subjungit, non simpliciter ponitur, sed cum accus. δίκην, in priore quidem certe membri parte: videtur autem ἀπὸ τοῦ κοινοῦ et in posteriore repeti debere. Vertit porro ibi Arbitrium ferre. [In ærarium inferre, aut a rationalibus in tabularium ærarii inscribi curo, Dem. 480. "Ad Phalar. 266. 337. Phryn. Ecl. 71. 184. Thom. M. 883. Markl. Suppl. 335. Brunck. Soph. 3, 501. ad Lucian. 1, 184. 233. 285. 806. ad Diod. S. 2, 99. 181. 197. 323. Boiss. Philostr. 333. Fischer. Ind. Palæph. v. Αἰνίγμα, ad Charit. 206. Brunck. ad Æsch. Pers. 855. ad Xen. Eph. 131. Alciph. 192. Valck. Diatr. 270. Cattier. Gazoph. 92. Efficio, Bergler. ad Alciph. 70. Plut. Mor. 1, 8. 'Απόφηνον, Aristoph. Eip. 987. 'Αποφαίνειν, Lucian. 2, 259. De act. et med., Diod. S. 2, 343. Adhend. ad p. 45. Heind. ad Plat. Gorg. 67. ad Dionys. H. 3, 1428. 'Αποφαίνομαι, ad Lucian. 1, 794. ad Diod. S. 2, 631. Dionys. H. 1, 74. 170. 'Αποφανθεῖς, ἀποφανείς, Valck. Phæn. p. 357. 'Αποφανόμενος, Plato de LL. 459. Ast." Schæf. Mss. "Αποφαίνομαι, E longinquo appareo, Apoll. Rh. 4, 1711. (Τοῖσι δὲ τις Σποράδων βασιὺς ἀπὸ τῶν ἐφ' αὐτῇ Νῆσος ἰδεῖν.) Wakef. Mss.: Lex. Xen.: Polyb. 1, 15. Τούτους φεύγοντας, — καὶ ταῖς ψυχαῖς ἀποδεδειλιάκοντας ἀπέφηνεν, Pronuntiat: Batrach. 143. 'Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε, Rem exposuit. "Nego, Suid. v. 'Απέφηνεν, e Menandro, M. Anton. 3, 6. Method. 299." Kall. Mss. "Conficio, Philostr. V. A. 3, 1." Schleusn. Mss. "Ostendo, 1, 12. ubi v. notas. Med. ἀποφαίνεσθαι, Dicere, 3, 11. Nam ἀποφαίνειν proprie est Ostendere, quid alii sentiant: ἀποφαίνεσθαι, Ostendere suam sententiam: v. Xen. K. Π. 4, 1, 2. Herod. 1, 207. Plato Theæt. 27. Justin. M. Apol. 1, 3." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.]

'Απόφανσις, ET 'Απόφασις, ἡ, Enuntiatio. Ut tamen redditur ἀποφαίνεσθαι, Pronuntiare, (ea signif. qua dicitur Pronuntiare de aliqua re,) sic ἀπόφανσις reddere non dubitem et Pronuntiatio, sequens h. Cic. l. in libello de Fato, Quod cum ita sit, quid est cur non omnis pronuntiatio, aut vera aut falsa sit? Sed et Pronuntiatum ex Eod. interpreto, quippe qui scribat Tusc. Quæst. 1. Omne pronuntiatum; sic enim mihi in præsentia occurrit ut appellarem ἀξίωμα: utar post alio, si invenero melius: id ergo est pronuntiatum quod aut verum aut falsum esse dicitur. Cum igitur dicis, Miser M. Crassus, aut hoc dicis, Miser est M. Crassus, ut possit judicari verum id falsumne sit: aut nihil dicis omnino. Fateor alioqui eum multo frequentius enuntiationis appellatione uti cum alibi, tum in illo opusculo de Fato: et quidem dicens itidem in ejus principio Enuntiationes esse, quæ Græci ἀξιώματα vocant. Quemadmodum autem et Pronuntiatio et Pronuntiatum ab eo dicitur, sic non solum Enuntiatio, sed Enuntiatum quoque, veluti cum scribit, Nec si omne enuntiatum aut verum aut falsum est, etc. Nihil autem est aliud his in ll. ἀξίωμα Ciceroni, a Stoicis hanc vocem sumenti, quam quod Aristot. ἀπόφανσιν appellat. Quæ autem Bud. hac de voce scribit, vide p. 293., ubi non solum Enuntiationem et Enuntiatum a Cic. appellari ostendit, sed et Effatum: a Gellio autem et Proloquium. At in VV. LL. affertur ἀπόφασις pro Affirmatione ex Hermog. de Invent. 2. 'Εὰν ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν πενσιν καταστῇς ὥς ὁ Δημοσθένης τὰ πρῶτα κῶλα ἀπεφάνητο. Ibid. ἀπόφανσιν et pro Sententia poni docet, cum ab aliis tum ab Hermog. Ibid., ἀπόφασις, inquit, dicitur ἡ ψῆφος δικαστικὴ et sententia iudicis, in Pandectis. Demosth. (899.) 'Ὁ δὲ οὐδὲν ἤττον τὴν ἀπόφασιν [—νσιν] ἐποιήσατο, i. e. ἀπεφάνητο. Sed et pro Dicto ac sententia brevi

poni a Plut. docet. Locis autem quos ex illo affert, addere hunc potes (T. 1. p. 421.) 'Ο Σόλων ἐξήνεγκε περί εὐδαιμόνιας ἀπόφασιν πρὸς Κροῖσον. || Erant etiam ἀποφάσεις, inquit p. 292., quæ fiebant in curia Areopagi, h. e. rei quæsitæ probationes, παρὰ τὸ ἀποφαίνω. Antequam enim rei criminum postulati iudiciis damnandi vel absolvendi traderentur, curia Areopagi quæstionem criminum habebat, et reos tum demum iudicio tradebat cum prærogativa quæstione et cum præiudicio suo: quod ita faciebant, quasi crimine plano facto per illam rei quæsitæ diligentiam. Id autem quomodo fieret, declarat e quibusdam Dinarchi verbis, quæ ibi vide. || 'Απόφασις est etiam Index s. Commentarius, (quod vulgo Inventarium vocant,) cum dicitur ἀπόφασις τῶν ὄντων, s. τῆς οὐσίας, ut docet p. 91. 291. ubi et Annotationem bonorum, nec non Recensionem interpr. || 'Απόφασις et pro Explicatione ac Expositione, quæ et ἐξηγησις appellatur, e Polyb. in VV. LL. Habet vero ἀπόφασις et alias signiff., sed ab ἀπόφημι derivatum, ut suo docendum erit loco. Φάσις, inquit Bud., et παρὰ τὸ φάναι dicta est et παρὰ τὸ φάνειν: et ἀπόφασις similiter. Sed ἀπόφανσις παρὰ τὸ ἀποφαίνεσθαι tantum. Sic Ἐμφασις παρὰ τὸ ἐμφαίνεσθαι, ET Ἐμφατικός, quæ formari videntur a prima persona πέφασμαι et ἀποπέφασμαι: ut μίασμα ἀπὸ τοῦ μεμίασμαι, et μολυσμός ἀπὸ τοῦ μεμόλυσμαι: quod et μεμόλυσμαι ut μεμίασμαι dicitur. ["'Απόφανσις, T. H. ad Plutum p. 147. Suidas s. v., Thuc. p. 10. Duker., ad Ammon. 58. 'Απόφασις, ad Charit. 93. (402. 438.) ad Timæi Lex. 50. Toup. Opusc. 1, 579. 2, 302. Valck. Ammon. 57. 59. 105. Adonias. p. 328. Diatr. 83. Bibl. Crit. 2, 1. Præf. p. ix. Clark. ad Il. A. 330. Eran. Philo 167. Plut. Mor. 1, 72. ad Diod. S. 1, 299. 422. 487. 502. 560. 696. 2, 27. 100. 104. 361. 378. 605. (leg. μετὰ τ. ἄ.) 617. Brunck. Or. 329. p. 217. Musgr. ibid. Steph. Dial. 29. Kuster. Aristoph. p. 2. Callim. 1. p. 421. Dionys. H. 2, 686. 5, 318. 377. Boiss. Philostr. 544. Dictum, Plut. Mor. 1, 580." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Prædictio, Plut. Cat. Maj. fin. Responsum, Polyb. 4, 31, 2. 29, 11, 5. 31, 19, 3.]

'Αποφαντός, Enuntiatus, Pronuntiatus: eod. modo quo ἀπόφανσις redditur Enuntiatio et Pronuntiatio. Diog. L. Zenone, 'Αξιώμα ἐστὶ τὸ ἀποφαντὸν ἢ καταφαντὸν ὅσον ἐφ' ἐαυτῷ, ὅλον, ἡμέρα ἐστὶ. Vide 'Αποφαντικός, quod proxime sequitur. 'Αποφαντικός, Enuntiativus, Pronuntiativus: ἀποφαντικός λόγος dicitur Sermo perfectam sententiam ita continens, ut aut affirmationem aut negationem admittat. Cic. Acad. Nempe fundamentum dialecticæ est, quo quid enuntiatur, (id autem appellat ἀξίωμα, quod est quasi Effatum,) aut verum esse aut falsum. Effatum quasi ἀποφαντικὸν dixit. Aphthon. Progymn. περί γνώμης loquens, 'Ἐστὶ δὲ τῆς γνώμης τὸ ἀποφαντικόν, ὡς τὸ, [e Demosth. 15.] Δεῖ δὲ χρημάτων, καὶ ἀνευ χρημάτων οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι τῶν δεόντων, Enuntiativum, Seutentiosum potius. Hæc e Bud., cuius posteriorem interpretationem minime probo, eam sc. qua ἀποφαντικὸν reddit Sententiosum; cum enim loquatur Aphthon. περί γνώμης, i. e. De sententia, non satis apte dicturus fuisse videtur, unum sententiæ genus esse, quod sit sententiosum. Sed potius ἀποφαντικὸν est Quo pronuntiamus aliquid quod pro confesso haberi volumus. Quod autem ad illum Cic. locum attinet, observandum est pro ἀποφαντικόν, quo Bud. exp. illud Effatum, posse nos et ἀποφαντὸν dicere, ex illo Diog. L. loco quem in 'Αποφαντός protuli, ubi itidem περί ἀξιώματος agi videmus. ["T. H. ad Plutum p. 147. Ammon. 105. I. q. ἀποφαντικός, Valck. Phæn. p. 535." Schæf. Mss. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 97. Schol. Eur. Hec. 511.] 'Αποφαντικός, Enuntiative, Pronuntiative, More eorum qui de re aliqua pronuntiant. At Bud. sicut ἀποφαντικός, Sententiosus, in l. quem modo protuli, sic ἀποφαντικός, Sententiosus interpr. in hoc Hermogenis de Critia Oratore, 'Ἐστὶ γὰρ σεμνὸς μὲν παραπλησίως τῷ Ἀντιφῶντι, καὶ διηρημένος πρὸς ὄγκον, καὶ τὰ πολλὰ λέγων ἄ. Sed ut de illius loci, sic et de huius interpretatione minime illi assentior. ["Valck. Phæn. p. 644." Schæf. Mss.

Eust. Od. p. 15, 48. 21, 24. "'Αποφαντικός, λέγειν, Cum asseveratione dicere omnia, qui est mos oratorum gravitatem quandam et pondus affectantium. Sic de Antiphonte Hermog. περί Ἰδ. 2. p. 372. Διηρημένος πρὸς ὄγκον, καὶ τὰ πολλὰ λέγων ἀποφαντικῶς. Et alio loco dicitur idem ὑπερόγκος τοῖς τε ἄλλοις; καὶ τῷ δὲ ἀποφάνσεων λέγειν τὸ πᾶν ὃ δὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ λόγου ἐπὶ, καὶ πρὸς μέγεθος ὁρῶντος: cf. T. H. Aristoph. Πλ. p. 147. cf. Aristid. περί Πολ. Λ. p. 642." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Ὑπεραποφαντικός, Diog. L. 7, 69. Schol. Ven. Il. Δ. 224.]

["'Αναποφαίνω, Lucian. 1, 99. 209. Euseb. H. E. 253. Ælian. N. A. 13, 6. p. 414. "Bast Lettre 89." Schæf. Mss.] 'Αναποφαίνω, Vicissim ostendo, Contra ostendo, Thuc. [3, 38. 67. "'Αναποφαίνομαι, Contrarium enuntio, Clem. Alex. 757. 770." Kall. Mss.] "Ἐξαποφαίνω, Ostendo," [Phot. Bibl. 487. * "'Επαποφαίνομαι, Consequenter pronuntio, Method. 323." Kall. Mss. * Καταποφαίνω, Athan. 2, 439. * Προαποφαίνω, Appian. 826, 14. Plato Protag. 147. Πραποφάνει τὴν σὴν γνώμην. * Προαποφαίνω, Prætereza significo, Plut. 6, 577. * Συναποφαίνω, Appian. B. C. 626, 13. Strabo 2. p. 130., 6. p. 416., 13. p. 1007. 1010. Isocr. Panath. 424, 22. Polyb. 4, 31, 5. Æschin. 252. "Hippocr. Aph. 4, 76. var. lect." Boiss. Mss.]

Διαφαίνω, pro διαδείκνυμι, si quidem Hes. et Suidæ credimus. In qua expositione sonare videtur VERBUM Διαδείκνυμι, q. d. Interostendo: dando sc. hic præpositioni Inter, eum usum quem habet in verbis Interluceo et Internico, alisque nonnullis huiusmodi. Bud. διαφαίνω affert e Plut. pro Eluceo metaphorice sumto: dicente de Pompeio (Pomp. 2.) Καὶ τῷ νεαρῷ καὶ ἀνθούνῳ διεφαίνεν εὐθύς ἡ ἀκμή: [Idem Mario 41.] In VV. LL. Καὶ κρείττον διαφαίνει τῆς ἐλπίδος. Invenitur alioqui sæpius vox PASS. Διαφαίνομαι sonans Interluceo, et q. d. Interappareo, pro Inter alia appareo, et conspicuum sum. Il. Θ. (491.) Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος, ubi vide Eust. Utitur autem alibi hoc verbo pro Transparens esse et translucens, s. perlucidum, Od. L (379.) de vecte candente, διεφαίετο δ' αἰνῶς, ubi idem ille Schol. exp. διαφάνειαν εἶχε τὴν ὡς ἐξ * ἀνθρακώσεως. Sic autem et Aristot. Probl. s. 13. διαφαίνονμεν appellavit Perlucidum, loquens tamen de re quæ alio modo est perlucida, Διὰ τί τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης λευκὸν φαίνεται; ἢ διότι τὸ μὲν διαφανόμενον, λευκόν, τὸ δὲ μὴ διαφανόμενον, μέλαν; ἦττον δὲ διαφαίνεται τὸ κινούμενον. Vide aliud exemplum sumtum ex Eod., in Διαφανής. Gaza ap. eum διαφανόμενον vertit alicubi Quod transpici potest. Sic, Δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα, in loco quem e Suida habes in Διαφανής. || Alioqui διεφάνη in soluta oratione sæpe pro Conspicuum fuit, vel Conspicuum factum est, In conspectum venit, Visum est, Extitit, Comperit fuit. Philo de Mundo, loquens de insulis Rhodo et Delo, Χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττωμένης ἡρέμα (τῆς θαλάττης) κατ' ὀλίγον ἀνίσχουσαι διεφάνησαν, Temporis intervallo existere sensim cæperunt et conspici, utique mari sensim itidem subsidente, Bud. Opponuntur autem illa verba istis proxime præcedentibus, Αὗται γὰρ τὸ μὲν παλαιὸν ἤφανισμένα, κατὰ τῆς θαλάττης ἐδεδύκεσαν ἐπικλυζόμενα, Olim mari submersæ et obrutæ non cernebantur. Thuc. 2, (51.) Σῶμά τε αὐταρκές ὃν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ ἰσχύος περὶ ἡ ἀσθενείας: 4, (108.) p. 156. Ἐφευσμένοι μὲν τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως ἐπὶ τοσοῦτον ὅση ὕστερον διεφάνη. In VV. LL. Διαφανεῖσι περιττῇ σύνεσις, pro Prudentia perspicue excellentissima. In Iisd. Διαφαίνεται ἡ ὁσμὴ e Diosc. pro Sentitur odor. ["Herod. 637. (8, 83.) et n., Cattier. Gazoph. 92. Bast Lettre 194. Boiss. Philostr. 520. Med., Heyn. Hom. 5, 501." Schæf. Mss. "De die, Diod. S. 2, 95." Wakef. Mss. Xen. Mem. 3, 10, 5. K. 'A. 7, 8, 14. Pind. Π. 3, 78. * Διαφάδην, i. q. διαβρόδην, J. Poll. 2, 129. * Διαφάνδην, 6, 208.]

Διάφανσις, VEL Διάφασις, q. d. Interlucentia, Transparentia. Redditur et Transpectus e Lucr. Quidam ap. Cic. ad Att. 2, 2. διαφάνσεις s. διαφάσεις interpr. Interlucentias, ad verbum. ["Διάφασις, Clem. Alex. 374." Wakef. Mss. Plut. 7, 642. Ἐν

τοῖς μυστικοῖς τὰς μεγίστας ἐμφάσεις καὶ διαφάσεις λαβεῖν ἐστὶ τῆς περὶ δαιμόνων ἀληθείας.]

Διαφανής, Perlucidus, Qui transluet s. transparet, ut ab Aristoph. N. (767.) vocatur ὕαλος, Vitrum, λίθος διαφανής. Aristot. de Gen. Anim. 5. "Ἔστι δὲ λευκὸν, διὰ τὸ τὸ μέλαν μὴ εἶναι διαφανές· αὐτὸ γὰρ τοῦτ' ἐστὶ μέλαν, τὸ μὴ διαφανόμενον: ubi observa et διαφανόμενον pro eod. Idem, 'Ἔστι δ' ἡ τοῦτου τοῦ μορίου κίνησις, ὄρασις, ἡ διαφανές, ἀλλ' οὐχ ἡ ὑγρόν. Dicit autem et ἐνδίοπτον de re eadem. Idem docet quid sit διαφανές σῶμα, in l. π. Αἰσθήσεως, et alibi. A Synes. διαφανές ὕδωρ opp. τῷ τεθολωμένῳ. Plut. λαμπρὰ et διαφανῆ conjunxit, loquens de iis quibus sordes detractæ sunt ab igni. Legimus porro et διαφανῆ χιτῶνια ap. Suid., qui tamen dicit ita vocari οὐ τὰ λαμπρὰ, sed τὰ ἰσχυρὰ, δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν. Non dubium certe quin hæ vestes sint illæ ipsæ, quas Varro appellavit Vitreas, et quas Horat. Coas vocavit, Sat. 2, 1. Altera nil obstat Cois tibi; pene videre est Ut nudam, ne crure malo, ne sit pede turpi. De his et Tibullus ita, Illa gerat vestes tennes, quas femina Coa Texuit, auratas disposuitque vias. Ubi fortasse sunt Tennes ita dictæ, ut ἰσχυρὰ in loco Suidæ quem modo protuli. Existimantur autem bombycinæ fuisse hæ vestes: de quibus ita Plin. 11, 23. Telas araeorum modo textunt, ad vestem luxumque feminarum, quæ Bombycina appellantur. Prima eas redordiri rursusque texere invenit in Ceo mulier Pamphyla Latoi filia: non fraudanda gloria excogitata rationis, et denudet feminas vestis. Est autem observandus horum verborum consensus, postremorum inquam, cum illis Horatianis, Altera nil obstat Cois tibi; pene videre est Ut nudam. Sed et hoc simul animadvertendum est, sequendo illum Plinii locum, rectius legi Cois ap. Horat., quam Cois. Pro qua tamen lectione faciunt vicissim hæc verba, quibus proxime sequens caput inchoat, Bombycas et in Co insula nasci tradunt etc., cum aliqui dixisset in principio capitis præcedentis, Quartum inter hæc genus est bombycum in Assyria proveniens: et in hujus itidem fine dicat, Assyria tamen bombyce adhuc feminis cedimus. Ceterum si illa χιτῶνια διαφανῆ bombycina erant, merito miretur aliquis quod dicit Suidas, οὐ τὰ λαμπρὰ, ac præsertim cum dixerit Propert. (2, 3, 15.) Nec si qua Arabio lucet bombyce puella. Ceterum legitur et διαφανῆς κεκρύφαλος ap. Synes. Sonat aliqui διαφανῆς et simpliciter Perspicuus. || Interdum pro Illustri, Celebris, Clarus. Bud. e Plat. Timæo, Τότε οὐν ἡμῶν, ὦ Σόλων, τῆς πόλεως ἡ δύναμις εἰς ἀπάντας ἀνθρώπους ἐγένετο διαφανῆς. Et e Philop. in Proclum, 103. Οἱ διαφανέστατοι τῶν φιλοσόφων. ["Notandus usus: Λίθος ἐκ πυρός (vel τῷ πυρὶ) διαφανῆς, Lapis igne candens, Herod. 4, 73. 75. Et nude, κλίβανος διαφανῆς, Furnus candens, 2, 92." Schw. Mss. "Vetus Scriptor ap. Suid. v. Τηκτά: Καὶ τὴν σιδηρῆτιν γῆν, ἣν πυρὶ πολλῷ διαφανῆ ἔργασάμενοι." Brunck. Mss. "Cattier. Gazoph. 70. Dionys. H. 2, 701. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 8." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Antyllus Oribasii p. 314. Τὸ διαφανές κεκαυμένον.] Adv. Διαφανῶς pro Perspicue, Aperte, Manifeste: ut Thuc. 2, (65.) Κρημάτων δὲ δ. ἀδωρότατος γεγόμενος, Aperte incorruptissimus. Aut etiam, Plane incorruptissimus. [Xen. K. A. 6, 1, 16. "Omnino, Prorsus, Suid. v. Πρύκλος." Boiss. Mss. Διαφανέστατα, adv., Dio Cass. 140, 89.] At nomen SUBST. Διαφάνεια, Perluciditas, ut διεφαίνετο ab Eust. dixi exponi διαφάνειαν εἶχε. ["Georg. Lapitha Poem. Mor. 237." Boiss. Mss. Eust. Od. I. 379. * Διαφάνια, Od. A. 15.] "Διάφανον. Cæli Rhodig. e Prisciano et Juliano "affert pro διαφανές positum; esseque tradit non in "æthere solum, igne, aëre, aqua, vitris, sed et in "terra ipsa, compositisque corporibus omnibus: "item esse Vehiculum του φωτός, et id quidem incorporeum, neque permixtum corporeis qualitatibus, "quamvis per ea diffusum omnia. Sonat autem "Translucidum s. Pellucidum." ["Schleusn. Lex. V. T.]

[* Εἰσφαίνω, Philomnestus Athenæi 3. p. 75. Καὶ
PARS XXIX.

τοὺς ταῦτα πράττοντας καὶ εἰσφαίνοντας ἐκάλουν, ὡς
ἐοικε, συγκοφάντας, Coactores qui exigenter et eorum
proventum suis rationibus ostenderent. "Ignorant
Lexicographi, quos quidem consulere mihi licuit,
verbum εἰσφαίνειν: quod tamen recte hic esse posi-
tum, cum utriusque Codicis consensus, tum ipsa
orationis connexio, dubitare nos non sinit. Igitur
quemadmodum ἀναφαίνειν non modo Ostendere,
Demonstrare signif., sed et Facere ut appareat, Fa-
cere ut sit, Efficere, Reddere, Præstare aliquem ta-
lem; sic vis verbi ἀναφαίνειν in hoc inerat, Facere ut
intus appareat, Curare ut intus adsit, quod percom-
mode in eum dicitur, Qui curat ut tributa et multæ
in ærarium inferantur. Εἰσφέροντας corrigendum
censuerat Villebr." Schw. Animadv.]

Ἐκφαίνω, Iu lucem edo s. profero, Patefacio, E-
vulgo, Effero. Herod. Ἐκφῆναι ἐς ὑμέας. Bud. ἐκφαί-
νεν interpr. Edere, Effari et prodere quod occultum
est et arcanum, afferens h. l. Greg. Naz., in quo ἐκ-
φαίνειν opposuit τῷ κρύπτειν, iu Orat. π. Ἀγίου
Πνεύματος, ita scribens, Ὁρᾶς φωτισμοὺς κατὰ μέρος
ἡμῖν ἐλλάμποντας, καὶ τάξιν θεολογίας, ἣν καὶ ἡμᾶς
τηρεῖν ἄμεινον, μήτε ἀθρόως ἐκφαίνοντας, μήτε εἰς τέλος
κρύπτοντας, Enarrantes confertim et effantes mysteria.
Et e Basil. Ep. ad Andronicum, Ὁρᾶς ὅπως κύκλῳ
περίειμι, ὁκνῶν καὶ ἀναδύμενος τὴν αἰτίαν ἐκφαίνειν
ὑπὲρ ὧν ποιῶμαι τοὺς λόγους. Ex Hesiodo (Θ. 689.)
affertur in VV. LL. ἐκ δὲ τε πᾶσαν Φαῖνε βίην, pro
Vim totam exerebat; perperam enim ibi scriptum
est Exercebat. Et e Plut. ἐκφαίνειν νίκην pro Por-
tendere. "Ἐκφάναι, Hesychio φανερώσαι." Ἐκφαίνο-
μαι, In lucem edor s. prodeo, Emergo, Appareo,
Conspicuous sum. Od. K. 259. Οἱ δ' ἄρ' αἰσιώθησαν
ἀολλέες, οὐδὲ τις αὐτῶν ἔξεφάνη, Et nullus eorum
apparuit, i. e. Et omnes disparuerunt. Il. N. 278.
"Ἐνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφάνθη, ubi Eust.
vult præp. ἐκ esse epitaticam. Apud Eund. ἐκφαί-
νεσθαι Emicare, Il. T. (17.) ἐν δὲ οἱ ὅσσε Δεινὸν ὑπὸ
βλεφάρων ὥσπερ σέλας ἐξεφάνθεν, ut A. (200.) δεινὸν
δὲ οἱ ὅσσε φάνθεν, ubi perperam quidam interpr.
Visi sunt, Conspecti sunt. I. e. Oculi micuerunt
sicut flamma. Utor autem verbo Mico potius quam
alio, quod dixerit Ovid., Oculi micant igne, et Virg.,
Ignis micat oculis. Accipitur porro ἐκφαίνομαι et
pro Exhibeo, a Xen. ut tradit Bud.: [In hostem
exeo, K. Π. 3, 3, 17.] "Ἐξεφάνθη, et Ἐξεφάνην,
"Apparui. Item Editus s. ortus sum, Emersi. He-
siod. ὅτι μηδὲν ἐξεφάνθη, Quod e genitalibus
"orta sit s. extiterit. Et Epigr. πλούσιος ἐξεφάνης,
"Factus es dives." ["Markl. Suppl. 335. ad Dionys.
H. 3, 1439. Abresch. Lectt. Aristæn. 94. 335. Wolf.
ad Hesiod. p. 120. ad Herod. 440. 501. Conf. c.
ἐμφ., Fac. ad Paus. 1, 498." Schæf. Mss. "Ἐκφ.
καρπὸν, Profero, de arbore, Clem. Alex. 342." Wakef.
Mss. Meleager 37. ὄργια. * Ἐκφασμα, Spectrum,
Eur. Or. 407.] Ἐκφανσις, ἡ, Patefactio, Evulgatio,
Synes. Ep. 143. Τάχ' ἂν ἰσχυρὰ σοι γένοιτο μετάνοια
τῆς οὐ δεούσης ἐκφάνσεως. Ab Hes. exp. ἀπόδειξις.
Bud. a Dionysio Areop. et Synesio usurpari testatur
pro Expressione, et Enarratione, ac Significatione,
Notione. Eidem Dionysio Areop. ait et i. esse q.
ἐκφαντορία, de quo mox. ["Hierocles 270." Wakef.
Mss.] ITEM Ἐκφασίς in VV. LL. φανέρωσις. Ἐκ-
φαντος, ὁ, ἡ, Patefactus, Evulgatus. Ab Hes. autem
Ἐκφαντὸν exp. φανερόν, i. e. Apertum, Manifestum;
sed accentus male in ultima collocatus esse videtur.
Quin etiam ἐκφанта Idem exp. πολλὰ, i. e. Multa.
["Ἀνέκφαντος, Gregorius in Matthæi Lectt. Mosq.
2, 23. 24. 28. 29. "Dionys. Areop. 221. * Ἀνεκ-
φάντως, Eust. Il. Γ. 46." Kall. Mss.] Ἐκφαντικός,
vide paulo post cum Ἐκφαντορικός, post Ἐκφάντωρ.
[Jambl. Protr. 324=136. Hermann. Gr. Gr. 361.]
"Ἐκφαντικός, Enuntiative: aliis Expresse, signifi-
"canter." [Plut. 6, 395.] Ἐκφάντωρ, opus, ὁ, ET
Ἐκφαντορικός, Qui arcanum aliquid in lucem edit et
patefacit, Enuntiator, Enarrator, Interpres: nt ἀλη-
θείας ἐκφάντωρ ap. Dionys. Areop., a quo ὑποφητικὰς
τάξεις vocari tradit Bud. Angelorum ordines qui
divina interpretandi munere funguntur, et quæ divi-
nitus acceperunt, aut a superioribus ordinibus dein-

ceps hauserunt, infimis ordinibus quasi per manus tradunt: et illos rursus viris sanctis et deo plenis enuntiare et prodere, quos ob id ἐκφάντορας et ἐκφαντορικούς appellari. Paulo post autem docet ἐκφαντικούς eosd. nominari. Alioqui ἐκφαντορικός adjective positum sonat potius Enuntiativus, s. Enarrativus, quam Enuntiator s. Enarrator. Sic tamen ut ἐκφαντορικὴν ὁμοίωσιν reddere possis ap. Dionys. Enuntiatricem similitudinem, pro quo Bud. Effatricein dicere maluit. Sic Ἐκφαντορία redditur ab eo Doctrina rerum reconditarum mysticarumque interpres atque enarratrix. Vide p. 193. 194. [Maximi Schol. p. 5. "Gal. Dogm. Hipp. et Plat. 2, 8." Strong. Mss. "Ἐκφαντορικός, Jacobs. Anth. 10, 273." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccl. "Ἐκφαντορικός, Athan. 1, 321. * Ἐκφαντορικός, Dionys. Areop. de D. N. 1, 4. (p. 25. 123. 149.) Kall. Mss. * Ἐκφάνδην, Hesychio φανερός, Philostr. V. A. 7, 20.] "Ἐκφάδην, Hes. φανερός, Aperte, Manifesto."

Ἐκφανής, Manifestus, Apertus. Suidas autem ἐκφανεστάτας exp. πᾶν λαμπρὰς, ap. Polyb. (Fr. Gr. 47.) Τὸ γὰρ μάλιστα λυποῦν αἰεὶ τῶν ἐν χερσὶν ὄντων ἐκφανεστάτας ἔχει τὰς χαράς: [4, 24, 6. 7, 12, 9. Plato Phædone §. 59. Forst. "Wakef. Eum. 244. Abresch. Æsch. 2, 62. Jacobs. Anth. 8, 204. Philipp. 20. Conf. c. ἐμφ., Heind. ad Plat. Phædr. 264." Schæf. Mss. "Artemid. 118." Wakef. Mss. * Ἐκφανός, Aperte, Polyb. 5, 1, 3. 27, 17, 1. 28, 2, 3. Manifeste, Perspicue, Plut. 10, 208. 219. "Abresch. Lectt. Aristæn. 140." Schæf. Mss. Themist. 161. Ἐκφανέστατα, Dionys. H. 2. p. 411.] Ἐκφανίζω, Manifestum reddo, Aperio, Patefacio. Hes. autem μηνύω exp. Legitur ETIAM Διεκφανής in VV. LL. quod redditur Transparens, ut i. sit q. διαφανής.

[* Διεκφαίνω, Eust. II. A. p. 65, 46. 75, 36. Od. E. p. 227, 52.] "Παρεκφαίνομαι, Leviter eluceo et ap- pareo, Greg. Naz. Τὸ κατὰ μικρὸν παραγνυνοῦσθαι καὶ παρεκφαίνεσθαι." [Παρεκφαίνω, Gl. Elucesco. * Παρέκφασις, Indicatio, Stob. Phys. 129." Wakef. Mss. * "Συνεκφαίνω, Declaro, Andr. Cr. 42. Achill. Tat. 1. p. 53." Kall. Mss. Appian. B. C. 634. Schleusn. Lex. V. T. Una indico, Plut. 6, 119.] "Υπεκφαίνομαι, Subluceo." ["Υπεκφαίνω, Jacobs. Anth. 10, 101." Schæf. Mss. "Hom. H. in Apoll. 428. (Καὶ σφιν ὑπέκ νεφέων Ἰθάκης ὄρος αἰπὺ πέφαντο.)" Wakef. Mss. * "Συνυπεκφαίνω, Plut. Anton. 83." Boiss. Mss. * "Συνεκφαντικός, Qui simul declarat, Etym. M. 30, 8." Wakef. Mss.]

Ἐμφαίνω, Repræsentō, Præfero, Præ me fero, Speciem præbeo, quasi προφαίνω, ut tradit Bud., afferens e Theophr. "Ἀπαντες δὲ πῶς ἐμφαίνουσιν οἱ καρπὸι καὶ τὸν τοῦ φυτοῦ χυλὸν, ὥσπερ ἴσως ἀναγκαῖον, ἐξ ἐκείνου γ' ὄντας. Reddit vero ἐμφαίνειν et Ostendere, in quodam Dionysii Areop. loco, p. 835. suorum Comm. Ab Hes. certe exp. δεικνύειν et ἐνδείκνυσθαι, item σημαίνειν. Tradit præterea, ἐμφαίνειν τι, esse αὐτοῦ φαντασίαν ἐμποιεῖν: et hujusmodi esse arcum cælestem, et aëream, et parelios: quæ et ἀντανakλάσεις sunt τῆς ὀψews. Item ἐμφαίνειν esse Speciem edere, et ostendere, speculari ratione. Affert tamen exemplum, in quo non act. ἐμφαίνειν, sed pass. ἐμφαίνεσθαι habetur, ex Aristot. Meteor. 1. "Ἐπὶ δὲ νύκτωρ ἐν ὕδατι καὶ τοῖς τοιοῦτοις ἐνόπτροις τὸ μὲν γάλα ἐμφαίνεται θεωροῦσιν, Circulus lacteus noctu in aqua et hujusmodi speculis editur atque repræsentatur. Affert et e Plut. ἐμφαινόμενα dictum de iis quæ in speculo apparent, quasi Repræsentata, Simulata. Ceterum quamvis ἐμφαίνειν sonet per se φαντασίαν ἐμποιεῖν, ut Bud. tradit, invenitur tamen ἐμφαίνειν et cum hoc ipso accus., ut Aristot. de Mundo, Φαντασίαν μήκους ἐμφαίνειν, ubi vertitur Oblongam formam simulare. In plerisque ll. redditur apte verbo Refero, Diosc. de ænanthino, Δοκιμώτατον τὸ ἐμφαίνειν ἐν τῇ ὁσμῇ τῇν οἰνάνθην, Quod refert odore ænantheu. Sed genitivus etiam jungit: ut Ἐμφαίνειν τοῦ καρδαμύμου et Ἐμφαίνειν τῆς σμύρνης. || Interdum vero ἐμφαίνειν est Verbis quasi repræsentare, et ante oculos ponere, Indicare, Innuere. Herodian. 4, (4, 16.) Τοιαῦτα δὲ εἶνα πλαγίως ἐμφαίνων, νοεῖσθαι μᾶλλον ἐβούλετο τὰ παρὰθέρτα ἢ ἀκούεσθαι. || Sed impersonaliter etiam

A positum invenitur ap. Cebetem, pro Videtur, ut Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν, Ita esse videtur. Et Ἐμφαίνει νῆ Δία. || Ἐμφαίνομαι, Repræsentor, Indico, Appareo, ut Ἐμφαινόμενα ἦθ' ἐπὶ τοῦ προσώπου, (sicut et ἐμφαινόμενα,) ap. Aristot. π. Φυσιογν. Alios autem usus hujus verbi vide in proxime præcedente tmematio. ["Ἐμφαίνω, Brunck. ad Hec. p. 309. Fischer. Ind. Palæph. Ἐμφαίνομαι, Appareo, Achill. Tat. p. 17." Schæf. Mss. "Ἐμφαίνω, Cuspicius sum, Eur. ap. Stob. 503, 7." Wakef. Mss. Athen. p. 27. Ἐμφαίνει (ὁ οἶνος) ὡς ἐμμεμυγμένον αὐτῷ ἑτέρου. "Ἐμφαινόμενα πρόσωπα, dicuntur Personæ alienæ a causa et quæstione, h. e. Quæ liberæ sunt a causæ periculo, sed tamen juvare possunt causam castram, etsi ad eos non pertineat: v. Hermog. περὶ Εὐρέας. p. 14. Talis persona v. c. in Orat. Cic. Rosciana fuit Chrysogonus, qui non erat ipse accusator, sed clam accusatores subornarat. Talis in Or. Quintiana, Dolabella prætor, et Junius orator." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * "Ἐμφάδην, Jacobs. Anth. 6, 159." Schæf. Mss.]

B Ἐμφασις, ἡ, Repræsentatio, Inanis rei exhibitio, Simulacrum, Species edita, Bud. 525. ex Aristot. cui ait κατ' ἐμφασιν εἶναι significare, Speciem tantum præbere et substantiæ simulacrum. Vide plura ibid. At vero Suidas ἐμφασιν vult esse προσποίησιν, vel ἐννόησιν, vel τὸ μέγεθος: afferens e Polyb. Ὁ δὲ Φίλιππος ἀνεχώρησε διαταραχθεὶς ποιῶν δὲ ἐμφασιν ὡς ἐπὶ τινὰ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πράξεων ἐπεστράφει. Sed non dubito quin hic ποιῶν ἐμφασιν dictum sit pro Simulans: quare illud προσποίησιν probō, non item ἐννόησιν, (quamvis ἐμφαντικῶς exponat itidem ἐννοητικῶς,) at tertium illud, τὸ μέγεθος, plane ab hoc loco alienum est. Exp. et ἐνδείξις, afferens et alium locum, et quidem duobus in ll. et diverse eum scribens, ut ibi videre est. Affertur porro et e Ceb. Thebano ἐμφασιν ἐποίη, sequente itidem particula ὡς, ubi scribit, Ἐμφασιν ἐποίη ὡς προστάτων τι, quod redditur, E factis signis quidpiam videbatur imperare. Ego vero malim, Præ se ferebat se velle imperare s. jubere. Hoc autem sensu dicitur etiam Signif. aliquam dare alicujus rei. || Sed Rhetoribus ἐμφασις est Schema, cum sc. subest verbis tacita etiam quædam significatio, vel plusquam dixeris significatio, ut Fabius loquitur. Ita enim ille 9, 2. circa principium, Quid vero agit omnino eloquentia detractis amplificandi minuendique rationibus? quarum prior desiderat illam plusquam dixeris signif., i. e. ἐμφασιν: et superlationem veritatis, et trajectiōnem. Idem in eod. cap., Est ἐμφασις etiam inter figuras, cum ex aliquo dicto latens aliquid eruitur, ut ap. Virg. Non licuit thalami expertem sine crimine vitam Degere more feræ? Quanquam enim de matrimonio queritur Dido, tamen huc erupit ejus affectus, ut sine thalamis vitam non hominum putet, sed ferarum. Aliud ap. Ovid. genus, apud quem et Myrrha nutrici amorem patris sic confitetur, O, dixit, felicem conjugem matrem. Huic vel confinis, vel eadem est, qua nunc utimur plurimum. Jam enim ad id genus, quod et frequentissimum est, et expectari maxime credo, veniendum est: in quo per quandam suspicionem, quod non dicimus, accipi volumus: non utique contrarium, ut in ironia, sed aliud latens, et auditori quasi inveniendum. Quod, ut supra ostendi, jam fere solum, schema a nostris vocatur, et unde controversiæ figuratæ dicuntur. Ejus triplex usus est. Unus, etc. Idem 8, 3. cum περὶ βραχυλογίας locutus esset, Vicina prædictæ; sed amplior virtus est ἐμφασις, altiore præbens intellectum quam quem verba per se ipsa declarant. Ejus duæ sunt species: altera, quæ plus significat quam dicit; altera, quæ etiam id quod non dicit. Prior est et ap. Hom., etc. Idem ejusd. l. c. 2. videtur pro hac voce ἐμφασις dixisse, Verba quæ plus significant quam eloquuntur. Postquam enim dixit, Possunt videri verba, quæ plus significant quam eloquuntur, in parte ponenda perspicuitatis; intellectum enim adjuvant: subjungit, Ego autem libentius ἐμφασιν retulerim ad ornatum orationis, quia non ut intelligatur efficit, sed ut plus intelligatur.

Hactenus ille, explicans potius usum hujus vocab. ἔμφασιν, quam ipsum interpretans. Nec ipse certe ullum esse puto in lingua Latina verbum, quo possit quis uno vocem illam interpretari; sed utendo periphrasi, non male interpretatur: mihi videor Expressa significatio; nam et magis exprimere e Plinio Juniore affertur pro Significantius loqui: cum alioqui ἔμφασιν sonet Repræsentatio, atque adeo q. d. Repræsentativa significatio, s. declaratio. Ipsum certe NOMEN Ἐμφατικός, quod redditur Habens: ἔμφασιν, non male uno verbo verti poterit Significantis: et gradus COMPAR. Ἐμφατικώτερος, Significantioris: SUPERL. Ἐμφατικώτατος, Significantissimus, præsertim ubi de verbis agitur; ita enim Lat. Verba significantia et significantiora dicunt, nec non Significantissima. Adhibendo autem periphrasin ἔμφατικός possis etiam interpretari fortasse Expressam significationem habens s. Magnam: et ἔμφατικώτερος, Expressiorem significationem habens s. Majorem: ἔμφατικώτατος, Valde expressam significationem habens vel Maximam. [“Ἐμφασιν, Toup. Opusc. 2, 27. Valek. ad Lesb. 180. Heind. ad Plat. Gorg. 171. Diod. S. 1, 471. 2, 522. Wolf. Prolegg. 275. Jacobs. Anth. 8, 17. Callim. 1. p. 452. Δὲ ἔμφασιν, Diod. S. 2, 182.” Schæf. Mss. Aristot. Probl. 23, 9. Τὸ ὕδωρ παρεμφαινόμενον σαφέστερον ποιεῖ τὴν ἔμφασιν. “Aspectus, Suid. v. Προσφάσις. Vestigium, Phil. p. 145. Δρῶν ἀσαφεῖς τῶν ποδῶν τὰς ἔμφασεις.” Schleusner. Mss. Strabo 10. p. 79. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] “Ἐμφατον, Hesychio * αἰνι-“ γματοειδῶς εἰρημένον: aliis, Emphatice dictum.” Ceterum invenitur ETIAM Ἐμφαντικός, ET Ἐμφαντικῶς, quamvis itidem Ἐμφανσις cum v. e. nullo afferatur loco. Exp. autem a Bud. ἔμφαντικός ap. Synes. Significativus cum emphasi. [Jambl. V. P. 140 = 73. “Heind. ad Plat. Gorg. 184. Heyn. Hom. 7, 102. Abresch. Æsch. 2, 10. Fischer. ad Rhet. 247.” Schæf. Mss. “Ἐμφαντικώτερος, Magis perspicuus, Iren. 104.” Kall. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 1012.] Cui ἔμφαντικός ait OPPONI Ἀνέμφατος, quod tamen paulo ante exposuerat, Latens, Luculentam speciem non præbens. Affert autem Hermog. locum in quo habetur adv. ἀνεμφάτως. At VV. LL. Ἀνέμφατος interpr. Sine emphasi: ET Ἀνεμφάτως, Non expresse, ex Hermog. Ibid. est ETIAM Ἀνέμφαντος, sed expositum Non demonstrans. At vero ADV. Ἐμφαντικῶς, sicut et ἔμφατικῶς, reddi potest Significanter, Magna significatione, Magna cum significatione s. Luculenta. Philo, “Ἀπερ δὲ μόνῃ μάλιστα τρανώσειν ἔμελλεν ἔμφαντικῶς τὰ δηλούμενα, Turn. Quæ sola sententiam significatione luculenta declaratura erant. Sic Polyb. (11, 12, 1.) Βραχέως μὲν, ἔμφαντικῶς δὲ [τοῦ παρόντος κινδύνου.] Breviter quidem, sed significanter, Paucis quidem verbis, sed iis significantibus. At VV. LL. ἔμφαντικῶς interpr. Evidenter, et Perspicue. Vide etiam Hes. et Suid. [“Clem. Alex. 492.” Wakef. Mss. “Schol. Soph. El. 989.” Boiss. Mss.]

ITEM Ἀνέμφατος, ὁ, ἡ, Carens, (de quo jam aliquid dictum est) emphasi, Sine significatione, specie, Non apparens, Bud. afferens tamen ex Hermog. π. Πολιτικού λόγου, locum in quo habetur non nomen, sed abverbium, Κάλους δὲ τοῦ κομμητικῶν πλεονάζοντος μὲν ὁμοίως τοῖς πρώτοις, καὶ μάλιστα ὅτε δυνατῶς ἐξαγγεῖλαι τι δέοι, ἀνεμφάτως δὲ, καὶ ἥττον ἔχοντος φανερὰν τὴν ἐπιτήδευσιν. I. e. μὴ ἐμφαινόμενον, inquit. At in VV. LL. ADV. Ἀνεμφάτως ex eod. Hermog. affertur pro Non expresse. SED ET Ἀνέμφαντος in illis habetur pro Non demonstratus. Et ἀνεμφαντος ὑβρεως pro Nullius index injuriæ, Expers injuriæ: quæ convenire non videntur: [e Plat. 6, 164. ubi ἀνεμφατος legitur. “Aristid. Quint. 31.” Wakef. Mss.] “Δυσέμφατος, Malæ significationis, Bud. e “Damasc. Ἐπειδὴ δυσέμφατόν ἐστι τὸ τῆς κακίας ὄνομα, δύο σημαίνον, i. e., inquit, Primore signif. aver-“ sandum.” [* “Δυσεμφάτως, Non clare, Nicom. Harm. 9.” Wakef. Mss. “Eust. 1255, 61.” Boiss. Mss.] “Κακέμφατος, vide Κακέφατος.” “Κακέφατον, “Hes. exp. ἄδοξον, ἀκλεῆ, Inglorium, Ignobilem. “Alioqui κακέφατον est etiam Figura ejus nominis

“ ap. Grammaticos, ut cum Serv. ap. Virg. scribit, “Sane cacephaton est Glauca canentia. Et rursum, “Mala est compositio ab ea syllaba incipere, qua “superior finitus est sermo; nam plerumque et cacephaton facit, ut hoc loco Dorica castra. Quintil. κακόφατον vocat, sed paulo aliter definiens. Sic “enim 8, 3. Vitium sit et quod κακόφατον vocatur: “sive mala consuetudine in obscænum intellectum “sermo detortus est, sive junctura deformiter sonat. “In priore signifi. Chrys. dicit κακέμφατον, Comm. “in 1 Cor. Ἔθος γὰρ αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῶν κακεμφάτων “καλοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι, Nominibus mali ominis, “Bud.” [“Κακέμφατον, Schol. Lucian. Eun. 10.” Boiss. Mss. “Toup. Opusc. 1, 354.” Schæf. Mss. * Κακέμφατος, Schol. Aristoph. B. 426. Ἰππ. 1382. Ἐκκλ. 1040. “Schol. Aristoph. B. 48. Obiter nota HSt. e vitioso Hes. loco vocem nihili κακέφατος in medium proferentem.” Osann. Auct. Lexx. Gr. 87.] “Ἀκακέμφατος, Hesychio est κακῆς φήμης ἀπηλλαγ-“ μένος, Mala fama liberatus, Qui non amplius male “audit.”

Ἐμφανής, Qui repræsentatur nostris oculis, Qui palam est, Conspicius, Manifestus, Apertus: Ἐμφανῆς εἰκὼν τῆς θείας ἀγαθότητος, Dionys. Areop. de sole loquens. Et ἔμφανῆς κόσμος, ap. Eund. Qui apparet, visitur, Bud. Idem ap. Dem. Ὅπου δ’ αὐτὰ τὰ πράγματα ἐφ’ αὐτῶν ἐστὶν ὑμῖν ἔμφανῆ ποιῆσαι, vertit, Ubi vero vobis in promptu est res ipsas ob oculos vestros exhibere. Apud Eund. (1294.) Ἀνέπαφον καὶ ἔμφανῆ τὴν ναῦν παρέχειν, vertit, Exhibere navem intactam, etc. Sed et ἔμφανῆ καταστήσαι, pro Exhibere poni ait, ut de exhibendis tabulis testamenti: unde ἔμφανῶν κατάστασις, Actio ad exhibendum: ex Isæo 54 (= 139.) Προσεκαλέσατο εἰς ἔμφανῶν κατάστασιν. Et, Δίκη εἰς ἔμφανῶν κατάστασιν, ex J. Poll. In VV. LL. affertur ἔμφανῆς γένεσις e Plut. (Rom. 12.) pro Ortus manifestus, cum quis aperte in lucem editur. Item μίσις ἔμφανῆς ex Herod. (1, 203.) Coitus qui fit in propatulo. Et cum infin. ex Eod. Ἐμφανῆς ἰδεῖν πᾶσι, Qui palam est in omnium oculis ac conspectu. Et neutro genere, Εἰς τὸ ἔμφανές, s. Εἰς τοῦμφανές et Πρὸς τοῦμφανές, In apertum, In lucem. Item, Εἰς τὸ ἔμφανές ἰόντες, In conspectum venientes. Itidem quæ ἔν τῷ ἔμφανεῖ, In conspectu s. luce, Palam. Sed et Ἐκ τοῦ ἔμφανους, Ex aperto, E professo, [Herod. 1, 205. 4, 120. 5, 37. Vide Reisk. in Demosth. 1283. “Ad Phalar. 357. Abresch. Æsch. 2, 62. ad Herod. 274. Plut. Mor. 1, 926. Τοῦμφανές, ad Lucian. 3, 138. Γένος ἔμφανές, Dionys. H. 1, 539. Ἐν τῷ ἔμφανεῖ, Xen. K. A. 124.” Schæf. Mss. Soph. Aj. 538. Δὸς μοι προσεπεῖν αὐτὸν ἔμφανῆ τ’ ἰδεῖν, 753. ἤμαρ τοῦμφανές τὸ νῦν τόδε. “Ἐμφ. ἐταῖρά, Professa meretrix, Ælian. ap. Suid. v. Καθημαξευμένος.” Schleusner. Mss. Το ἔμφ., Diod. S. 524.] UNDE Ἐμφανῶς, ET Ἐμφάνεια, ET Ἐμφανίζω. E quibus Ἐμφανῶς est Conspicue, Perspicue, Aperte, Manifeste. Hes. non solum hoc ἔμφανῶς, sed et Ἐμφανέστατα habet. [Demosth. 1356. Plut. 6, 267. Marcell. 12. Diod. S. 265. “Jacobs. Exerc. 1, 181.” Schæf. Mss. Aristoph. N. 607. Soph. Aj. 459. Œd. T. 96. Trach. 282. Eur. Heracl. 675. Xen. K. A. 5, 4, 18. Ἐμφανέως, Herod. 1, 140. 6, 123.] NOMEN autem Ἐμφάνεια Bud. affert e Dionys. Areop. (quod alioqui rarum est,) pro Conspicuitate, i. e. Aspectu et apparitione: item pro Significatione et demonstratione. [Joseph. Antiq. 6, 4, 5. 15, 11, 7.] AT VERBUM Ἐμφανίζω, Repræsentō, Ante oculos pono, Conspicuum exhibeo, Patefacio. Jo. 14, 21. Καὶ ἔμφανίσω αὐτῷ ἑμαυτὸν, (repetitur autem et versu proxime sequente,) Conspicuum me exhibebo, Præbebo me conspiciendum. Lucian. (1, 190.) Εἰ μὲν οὖν ἔξαρτός εἴ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτελεῖν καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνὶ μάλιστα τὴν ἀλήθειαν ἔμφανίζω, Veritatem patefacere. Ep. ad Hebr. 11, (14.) Οἱ γὰρ τοιαῦτα λέγοντες, ἔμφανίζουσιν ὅτι πατρίδα ἐπιζητοῦσι, Declarant, s. Aperte s. Palam ostendunt. Apud Luc. autem est Indicare aliquid cuiuspiam, s. Certiorem facere quempiam de re aliqua: Act. 23, 22. Ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρὸς

με. In eod. cap. cum dativo, et quidem sequente particula ὅπως, v. 15. Νῦν οὖν ὑμεῖς ἐμφανίσαιτε τῷ χιλιάρχῳ σὺν τῷ συνεδρίῳ, ὅπως αὐτὸν καταγάγῃ πρὸς ὑμᾶς. Sed dicit etiam ἐμφανίζειν περὶ τινος, 25, 15. Περὶ οὗ, γενομένου μου εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐνεφάνισαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων, αἰτούμενοι κατ' αὐτοῦ δίκην. Est autem observandum, eos qui hic dicuntur ἐμφανίζειν περὶ τινος, αἰτούμενοι κατ' αὐτοῦ δίκην, alibi dici brevius ἐμφανίζειν κατὰ τινος, sc. in principio ejusd. cap. Ἐνεφάνισαν δὲ αὐτῷ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Ἰουδαίων κατὰ τοῦ Παύλου. Quibus in ll. ἐμφανίζειν redditur Indicare, a veteri autem Interprete Adire; vertit enim De quo adierunt: et, Adversus quem adierunt. Existimo certe verbum istud in his aliisque hujusmodi ll. id plane esse, quod nostra lingua vocat Informer, cum dicit Informer quelqu'un de quelque fait, et nominatim, Informer le juge. Est præterea considerandum, convenire hoc ἐμφανίζειν cum Lat. nomine Manifestus juncto genitivo, cum sc. dicitur Manifestus delicti, sceleris, flagitii. Perinde enim est ac si dicas, imitando illum vocis activæ usum, ἐμφανισθεῖς: nisi quod ἐμφανισθεῖς ad verbum sonat potius Manifestatus. Accipitur alioqui PASS. Ἐμφανίζομαι pro In conspectum venio, Conspicuum me exhibeo, Appareo, ad Hebr. 9, (24.) Νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν. ["Diod. S. 2, 483. Accuso, Argum. Aristoph. A." Schæf. Mss.] Ἐμφανισμός, Patefactio, Declaratio, [2 Macc. 3, 9. *Ἐμφάνις, Aristot. Soph. Elench. 2, 3. τοῦ ψεύδους. *Ἐμφανιστής, Delator, Aristes de 70 Interpret. p. 283. *Ἐμφανιστικός, Longin. 31, 1. Plato Defin. p. 296. Sext. Emp. 229.] "Ἐμφανιστέον, Patefaciendum, Aperiendum, Declarandum," [Strabo.] "Ἀντεμφανίζω, ἀντιδεικνύς, Hes. Vicissim demonstrans, E "contrario demonstrans et ostendens." [*Ἐμφανίζω, Aristæn. 2, 16, 8. *Προεμφανίζομαι, Longin. 17, 3. *Προσεμφανίζω, Joseph. A. J. 8, 7, 3. * "Συνεμφανίζω, Heyn. Hom. 6, 297." Schæf. Mss. *Ἐμφανίσκω, Jambl. V. P. 260. (508.)] [*Ἀντεμφανίζω, Repugno, Obsto, Adversor, Polyb. 18, 11, 12. *Ἀντέμφασις, Strabo 2. p. 168. 169. "Sext. Emp. 228." Schæf. Mss.] Ἀπεμφανίζω, Nullo modo refero speciem, Non convenio, Dissimilis sum. Polyb. (6, 47, 10.) Τὴν δὲ σύγκρισιν τῶν ἀψύχων τοῖς ἐμψύχοις, ἐνδεῇ καὶ τελείως ἀπεμφανίζουσιν εἰκὸς προσπίπτειν τοῖς θεωμένοις, Contentionem autem inanimatorum cum animantibus, inferiorem et plane dissentaneam et absimilem occurrere spectantibus verisimile est. I. e. Simulacri cum animante comparatio primo statim aspectu impar videtur et inepta. Platō Epist. ad Dionis. propinquos, Ἄν δ' οὖν γίνονται τὰ νῦν ἀπεμφανίζοντα, οἷα εἰκὸς αὐτὰ γίνεσθαι, κ. τ. λ., Quod si ea, quæ Dionysius facturum se pollicetur contra quam verisimile est atque consentaneum eum facturum esse, ita eveniant ut facile est eventura præsciscere, etc. Bud. 525., ubi et plura vide. [Appian. B. C. 4. p. 360. "Gronov. Recens. Brev. p. 21. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 83. Toup. Opusc. 1, 195. Emendd. 1, 294." Schæf. Mss. *Ἀπεμφανίζοντως, Orig. Philoc. 27. p. 103." Seager. Mss. *Ἀπέμφασις, Absconditas, Clem. Alex. 310. Eis ἀπέμφασιν ὁ λόγος αὐτοῖς χωρεῖ, 507. Orig. c. Cels. 200. 215. 350. (194. 208.) Wolf. Anecd. Gr. 2, 325." Kall. Mss. Strabo 10. p. 697=77.] Διεμφανίζω, q. d. Inter ostendo, habente præp. Inter eum usum quem habet in Interluceo, aliisque nonnullis. At in VV. LL. exp. Reluceo, et affertur e Luciano (2, 210.) Ὁφθαλμὸν [-οῖ] πολὺν γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφανίζοντες: de quo loco, quod mendosus esse videatur, nihil pronuntio. [*Διέμφατος, adv. *Διέμφάτως, Nicom. Geras. Harm. p. 9.] Παρεμφανίζω, Præterea s. Simul ostendo, significo. Unde παρεμφανίζομαι, Præterea s. Simul significor: Aristot. Διὰ τε τὸ παρεμφανέσθαι τὴν ὕλην καὶ τὴν μορφήν, Propterea quod simul significetur materia et forma, ut sit pro συνεμφανέσθαι, quemadmodum παραπολαύω dicitur pro συναπολαύω, et παραδυναστεύω pro συνδυναστεύω. Vel, Ideo quod præterea significetur materia. Plura de hoc usu Bud. 524. || Ubi et pro Declaro s.

A Explano usurpari ab Athen. docet: [*Παρεμφατός,] UNDE Ἀπαρέμφατος vocatur ἐγκλίσις, (Infiniteivus modus,) quasi οὐδὲν παρεμφαίνουσα καθ' αὐτήν. || Refero, Simulo, Similis sum. Diosc. Καὶ μὴ λίαν παρεμφαίνον τὴν τῆς τήλεως ὁσμὴν. Et de Socrate, Τῇ ὀσφιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν. Sed et genitivo jussit Diosc. Παρεμφαίνων τῆς σμύρνης; Smyrniam referens, odore sc., Myrrham redolens, ut habent VV. LL. Verum ego Budæo potius assentior, qui interpretatur Myrrham referens olfactu, sed Aliquid myrrhæ referens olfactu: et Atticum schema esse dicit. ["Jacobs. Anth. 11, 249. ad Lucian. 1, 417. Musgr. Cycl. 226." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 485. Nemes. 82. Diog. L. 6, 3." Wakef. Mss. Vide Ἐμφασις.] Παρέμφασις, ἡ, Declaratio, Explanatio, Significatio, Representatio. ["Phalar. 320." Schæf. Mss. "Georg. Pisida de Van. Vitæ 68. App. Byz. p. 246." Elberling. Mss. Photio παραίνεσις, συμβουλή.] ἸΤΕΜ Παρεμφαντικός, Παρεμφατικός, Declarativus, Explanativus, Significativus, Representativus. ["Dionys. H. 5, 37." Schæf. Mss.] AT VERO Ἀπαρέμφατος huic opp., q. d. Minime declarativus, Cui nulla subest declaratio: unde ἀπαρέμφατος ἐγκλίσις Grammaticis, qui Latinis Infiniteivus modus, ut modo dictum est. ["Schol. Hermog. de Form. T. 2. Rhet. Ald. 403. Schol. Theocr. 1, 48. 133." Boiss. Mss. "Non significans, cum gen., Valck. ad Ammon. 9. Eran. Philo 163." Schæf. Mss. Phot. Epist. 156. in Toup. Emendd. 1, 158. "Eust. 44, 30." Seager. Mss.] ἸΤΕΜ Ἀπαρεμφάτως, Absque declaratione, Infinite, Indefinite, ἀνεν δηλώσεως ἀριθμῶν, ἡ προσώπων, [Eust. 28, 3. *Ἀπαρεμφατικός, ad Dionys. H. 5, 37." Schæf. Mss. *Προεμφανέω, Chrys. in Matth. 2. p. 528. "Appian. 2, 693." Wakef. Mss. *Προέμφασις, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 235. 251." Kall. Mss.] Συνεμφανέω, Simul ostendo, significo, refero. Theophr. Τὰ δὲ πολλὰ συνεμφαίνει τινὰ γενομένοις ὁσμὴν, Odorem quandam una cum sapore referunt. Plura vide ap. Bud. 524. [Theophr. H. Pl. 1, 12, 2. 3, 8, 1. C. Pl. 6, 6, 3. Athen. 663. *Συνέμφασις, 325. Eust. Il. A. p. 65, 30. Clem. Alex. 574.] Ὑπεμφανέω, q. d. Subostendo; Subsignifico, habente sc. præp. eum usum quem habet in Subindico: atque verbo hoc Subindico reddi illud potest, a Latinitate non prorsus alieno eo quidem. ["Psell. in Cantic. Cant. 5, 14. Cyrillus Suidæ v. Σπάδων." Boiss. Mss. "Anna C. 268." Elberling. Mss. *Ὑπέμφασις, Athan. 1, 814." Kall. Mss. *Καθυπεμφανέω, Eumath. 4. p. 130. 154. Nota tamen et hoc Eumathii, et illo, quem Schmidt. p. 22. affert, loco Codicem Par. 2914. *καθυποφαίνει præbere." Osann. Auct. Lexx. Gr. p. 86. *Προσυπεμφανέω, Schol. Æsch. S. c. Th. 501.] Ἐπιφανέω, q. d. Superostendo. Exp. tamen simpliciter Ostendo, in VV. LL. Item Illustrō, Præmefero. Nec non Appareō: quatum signif. exempla nec ibi afferuntur, nec afferri posse puto. At vero ap. Luc. 1, (79.) ἐπιφάναι neutraliter ponitur, Ἐπιφάναι τοῖς καθημένοις, pro illucescere. PASS. D Ἐπιφανίζομαι, q. d. Superappareo, i. e. Appareo super aliqua re. I. e. Do me in conspectum, et prodeodum res aliqua geritur: unde redditur etiam Intervenio. Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Καὶ εἶπε δὴ σοι κατὰ κέρας οἱ πολέμοι ἐπιφανέειν, ubi Bud. vertit, Si hostes repente apparuerint. Plane autem consentit hæc Budæi interpr. cum Politiani interpretatione, quæ dat isti Herodiani loco, 3, (7, 9.) Ἡδὲ δὲ δακόντων καὶ παιανιζόντων τῶν Βρεττανῶν, ὡς δὲ νενικηκότων; ἐπιφανῆναι Λαίτον, στρατηγὸν ὄντα Σεβήρου σὺν τῷ στρατῷ οὗ ἦρχεν: nam hic ἐπιφανῆναι ille reddit Appariisse extemplo. Herodian. tamen alicubi αἰφνιδίως, quod Extemplo s. potius Repente significat, huic verbo adjunxit, sed nec illo adverbio contentus, addidit οὐ προσδοκῶντος τοῦ δήμου, ubi Polit. ἐπιφανίζονται vertit. Eruperunt. Idem tamen alibi hanc vni præpositioni ἐπὶ non tribuit in sua interpretatione, ut cum ap. eund. Herodian. (3, 7, 12.) Λαίτον ἐπιφανέντος vertit Læto conspecto: item (1, 11, 16.) Σπανίως ἐπεφαίνετο τοῖς δήμοις, reddit Rarus prodibat

in publicum, cum alioqui ap. Plut. Galba, ubi eid. nomini jungitur, reddatur Se ostendere: sc. Ἐπιφανῆναι τῷ δήμῳ, Se populo ostendere. At Gell. ap. Herod. (1, 24.) Ἐπιφανῆναι σφι τὸν Ἀρίονα, interpr. Arionem extitisse. Suidas annotat ἐπιφάνεσθαι, ὑψόθεν, sicut ὑπαφάνεσθαι, χαμόθεν. || Sed præp. ἐπὶ interdum i. valet q. ἐν, in hoc verbo, ferturque ad dat. cum quo construitur, ut cum dicit Plut. Galba, Ἐπεφάνετο τὰ πολλὰ σημεῖα τῇ μορφῇ, Perinde est ac si diceretur ἐφάνετο ἐν τῇ μορφῇ, Apparebant in facie. ["Phryn. Ecl. 112. Wakef. S. Cr. 5, 76. ad Diod. S. 2, 549. ad Herod. 680. De Diis, ad Charit. 285." Schæf. Mss. Theognis 349. Μηδὲ λίην ἐπιφάνει κακόν. * "Ἐπίφασμα, ad Diod. S. 2, 526." Schæf. Mss.] "Ἐπίφασις, quod vulgo dicitur Apparentia. Quidam ἄνώνυμος ap. Suid. Ἦκον μετὰ "παανισμοῦ καὶ στεφάνου, καὶ τῆς τῶν νικούντων ἐπιφάνεως. Et victorum speciem præ se ferentes, s. "Hominum qui victores essent: ad tollendam ambiguitatem. Aut certe, Hominum qui vicissent." [Polyb. 4, 11. 26, 5. Cod. Vind. in Aristot. Mirab. c. 91. * Ἐπίφαντος, Soph. Antig. 841. Schol. ὁρμμένη καὶ ζωσα. * "Ἀνεπίφαντος, Nullo ornatu insignis, Suid. v. Ἀδιάσκεπον. * Ἀνεπιφάντως, Citra ostentationem, M. Anton. 1, 9." Kall. Mss.] "Ἐπιφάτος, Qui male audit, ap. Soph.: "ut ἐπὶ contrarietatem quandam iudicet. Ita VV. "LL." [Hesychio ὁ πρὸς εὐμορφίαν φαινόμενος, ἐπιθέτης: ubi vide nott. Cf. Ἐπίφάτος.] "Ἀνεπίφαντον, Hes. affert pro ἀπροσδόκητον καὶ ἀμύγες, "Inexpectatum et ab omni mistione purum. Iti- "demque adv. Ἀνεπιφάτως Suid. exp. ἀπροσδοκή- "τως, ἀμύγως, καταρμύας, Præter expectationem et "subito, Nullo admisto, Seorsum: afferens h. l. sine "Auctoris nomine, Ἐντεϊλάμενος ἀνεπιφάτως ἐντυχεῖν "τῷ βασιλεῖ, καὶ ἀναδοῦναι τὴν ἐπιστολήν. Exponit "vero etiam ἀφθύνως, Affatim, Largiter." [Philo 2. p. 57. * Ἀμύγως καὶ ἀνεπιφάτως τὰ λεχθέντα ποιεῖν: cf. p. 76.: i. q. ἀπροσδοκήτως, 521. Ἀνεπιφάτως καὶ ἀφωράτως κατάγεται.]

Ἐπιφανής, q. d. Superapparens, s. potius Supra apparens, Qui apparet supra alios et conspicuus est. Plane enim existimo in hoc nomine talem esse vim præpositionis ἐπὶ. Unde fit ut accipiat pro Insignis, Clarus, Illustris. Eadem alioqui τοῦ φάνεσθαι signifi. metaphorica inclusa est et Latinis vocibus Conspiciuus et Spectabilis; sed Gallica lingua non solum signifi. verbi φάνεσθαι, sed et vim præpositionis ἐπὶ exprimit, cum dicit, Un des plus apparens, pro eis τῶν ἐπιφανῶν. Eadem tamen non exprimendo vim illius præp., dicit Apparent, vel Qui est d'apparence: unde fit ut illud, Un des plus apparens, dicatur potius pro eis τῶν ἐπιφανέστατων. Itidem vero et unam e signifi. nominis ἐπιφάνεια habet Galli vocab. Apparence, quod etiam alioqui idem plane sonat, similemque derivationis formam habet: ut paulo post docebo. Cic. ἐπιφανεστάτους vertit Nobilissimos ap. Polyb., ut videbis p. 63. mei Lex. Cic. Fuit autem Ἐπιφανής et Cognomen Antiochi. Jungitur et dativæ a Plut. Popl. Σώματος ῥώμῃ πρὸς ἀλκὴν ἐπιφανής. Dicitur vero ἐπιφανής non de persona solum, sed et de re, ut ἐπιφάνεις ἀρχαὶ ap. Polyb., qui dixit etiam (6, 53, 4.) Τοῦ ἐπιφανέστατον τόπον τῆς οἰκίας, Locum maxime honoratum: [cf. 9, 3, 7.] || Sed ap. Thuc. invenitur ἐπιφανὲς et pro καταφανές, si Schol. credimus. ["Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀσημος, Toup. Opusc. 2, 142. Emendd. 2, 616. ad Charit. 53. 285. 302. 356. (572. 597.) Wyttenb. Select. 422. ad Diod. S. 1, 24. 116. 459. 502. Paus. 358. (male interpr. Intelligo apparitiones Dianæ: aio et Kuhn.) ad Marcell. de V. Thuc. p. 4. Boeckh. in Plat. Min. 92. Conf. c. περιφ., ad Dionys. H. 1, 543." Schæf. Mss. Titulus Antiochi, Polyb. 26, 10. Ἐπιφανέστατος, LXX. Prov. 25, 14. sed v. Schleusn. Lex. V. T. * Μεγαλειφανής, Theophyl. 3, 659. "Theoph. Bulg. Ep. 26. Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, 24. (Μεγαλειφανέστατος, in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 160.) Boiss. Mss. * Μεγαλειφάνεια, Theophyl. 3, 637.]

Ἐπιφανὴς, Insigniter, Insignem in modum, Splendide, Magnifice. Bud. (Plut. 7, 270.) Ἦν ἄχρι νῦν

ἡμέραν. ἐ. εὐοράζουσιν. Item, Manifeste, Aperte, in VV. LL. sicut sc. ἐπιφανής pro καταφανής. Sed ut nominis, sic et adverbii rarum esse arbitror in hac posteriori signif. usum. [J. Poll. 5, 159. Schleusn. Lex. V. T. "Ἐπιφανέστερον, Splendidus, Menandri Fr. 248. Ζῶντας." Schleusner. Mss.]

Ἐπιφάνεια, q. d. Apparentia, s. potius Superapparentia, ut ἐπιφανής dixi sonare Superapparens, s. potius Supra apparens: i. e. Qui apparet supra alios. Sed præp. alium usum habet ut plurimum in hoc subst., quam in illo adj.; nam ἐπιφάνεια est Superapparentia, i. e. Apparentia quæ est superne, et in summo: unde redditur etiam Summum; nam hæc Stoicorum verba, Ὡς περὶ ὁ πῆχυν ἀπέχων ἐν τῇ θαλάττῃ τῆς ἐπιφάνειας, οὐδὲν ἦτοον πνίγεται τοῦ καταδεδικότος ὀργυῖας πεντακοσίας, sic interpr. Cic. de Fin. 3. Ut qui demersi sunt in aqua, nihilo magis respirare possunt, si longe non absunt a summo, ut jam jamque possint emergere, quam si etiam tum essent in profundo. Sic ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πελάγους ap. Philon. Summum æquor.

Apud Eund. τὰ ἐντὸς et τὰ ἐκ τῆς ἐπιφάνειας inter se opp. Apud Athen. vero legimus et τὴν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν. Redditur alioqui et Superficies, ac tum præsertim, ubi περὶ τῆς γεωμετρικῆς ἐπιφάνειας agitur. Quam in signif. Plut. plurali etiam usus est, Ποιήσασα δὲ οὕτως ἀριθμὸν, εἰς στεγμὰς, εἴτα γραμμὰς, ἐκ δὲ τούτων ἐπιφάνειας καὶ βάθη καὶ σώματα. At γεωμετρικὴν ἐπιφάνειαν dixit Philo, Τούτου μήκος μὲν καὶ πλάτος μεμνηνται, βάθος δ' οὐδὲν, ἐπιφάνεια γεωμετρικὴ μάλιστα ὁμοιούμενον. A Bud. exp. Superficies, accipiente Superficiem pro Aspectu, ut ipse addit, quem vulgo Γαδίem vocamus, ap. Polyb. Τούτου δὲ τοῦ σχήματος ἀεὶ πᾶρι μίαν ἐπιφάνειαν καὶ πλεονὰν παραβάλλεται κ. τ. λ. Item pro Loci habitu et forma, s. plani, s. montosi, s. confragosi, ut inquit Idem, afferens ex eod. Polyb. Καὶ παραδόξοις ἐπιφάνειαις περιεσσεῖν. Sed ap. Eund. dictum existimatur de Oris etiam habitu, (ita enim loqui possumus, cum ipso etiam Cic.,) cum dicit, Ταῖς ἐπιφάνειαις καὶ λοιπῇ διαθέσει διὰ τὴν συνέχειαν τῶν πόνων οἷον ἀποτεθηριωμένοι. Potes

alioqui reddere etiam Speciem oris, quo utitur Liv. in resolino simili, cum sc. scribit, Promissa barba et capilli afferantur speciem oris. (Habet alioqui ἐπιφάνεια et aliam nominis Species signifi.; nam quod dicit quidam ap. Suid., Polybius fortasse, (26, 5.) κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, reddere possumus In speciem, sicut τῇ ἀληθείᾳ, Re vera, in h. l. Κατὰ μὲν τὴν ἐπιφάνειαν ἐποίει τινὰ, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ἐπὶ τὰς παρασκευὰς εἶχεν. Gall. prorsus ad verbum, En apparence. || Cum autem præp. ἐπὶ eund. usum habet in ἐπιφάνεια, quem docui habere in ἐπιφανής, (dixi enim supra, habere ut plurimum alium usum, non autem dixi, semper,) sonat Celebris. ["Hinc Ἐπιφάνεια, Celebritas, Polyb. 6, 43. Athen. 574." Schw. Mss.] Ἐπιφάνεια denique peculiari signif. dicta fuit a Christianis Apparitio Christi, servatoris nostri, et quidem Apparitio in carne, s. assumpta carne: unde Suid. ἐπιφάνειαν exp. τὴν ἐνσάρκον οἰκονομίαν. AT VERO Ἐπιφάνια, VEL Ἐπιφάνεια, (hanc enim ap. Athen. scripturam extare docebo infra,) in plur. num. genere neutro, dictus fuit Dies in quo celebrabatur baptismi Christi memoria, et quo catechumeni quoque baptizabantur. Quem inde arbitror sic appellatum, quod in baptismo conspicua ac pene aspectabilis facta sit Christi gloria et majestas: loquente e cœlis Patre, et Spiritu sancto specie columbæ supra caput ipsius apparente. Non desunt tamen e veteribus qui hoc ad inagorum adventum referant, et stellam quæ eis illuxit: quod Christi, quamvis vilis in speciem et abjecti pueruli, gloria et majestas apparuerit ac conspicua facta sit. Epiphan. adv. Hær. 3. fin. ἡμέραν ἐπιφανῶν vult esse Diem quo natus est in carne Christus, Οὗτε ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν ἐπιφανῶν, ὅτε ἐγενήθη ἐν σαρκὶ ὁ Κύριος; ἔξεστι νηστεῦσαι. Gregorii Naz. autem extat Oratio inscripta eis τὰ Ἐπιφάνια, item eis τὰ Ἁγία Φῶτα τῶν Ἐπιφανίων, circa principium ejus scribit, Ἡ γὰρ ἁγία τῶν φώτων ἡμέρα, eis ἦν ἀφίγμεθα, καὶ ἦν εὐοράζειν ἡξίωμεθα σήμερον, ἀρχὴν μὲν τοῦ τοῦ ἐμοῦ Χριστοῦ βάπτισμα λαμβάνει, τοῦ ἀληθινοῦ φωτὸς κ. τ. λ. || Quæ autem hanc Or. proxime præcedit, inscribitur eis τὰ Θεοφάνια, εἴτ' οὖν Γενέ-

θλια τοῦ Σωτήρος : at in quodam vet. Cod., quo aliquando usus sum, inscriptio habet ista duntaxat verba; eis τὰ Ἁγία Θεοφάνια. Quibus in ll. observabitur usum quoque VOCIS Θεοφάνια : nisi forte hæ inscriptiones suspectæ esse debent. Augustinus quoque varia variis locis disseruit de iis rationibus, propter quas ita videri possit appellatus hic istius solemnitatis dies. Is enim circa principium sermonis primi habiti in festo Epiphaniæ Domini, et per octavas ejus, (ita enim ibi legitur) ista scribit, Hodie vero illud (sacramentum) colimus, quo se in hominem Deus virtutibus declaravit; pro eo quod in hac die, sive cælo stellæ ortus sui nuntium præbuit, sive quod in Cana Galilææ in convivio nuptiali aquam in vinum convertit, sive quod in Jordanis undis aquas ad reparationem humani generis sub baptismo consecravimus, sive quod de quinque panibus quinque millia hominum satiavit : in quolibet horum salutis nostræ mysteria continentur et gaudia. Eod. modo et initio alius cujusdam sermonis, Licet fratres dilectissimi, de solemnitate diei hujus veterum sit diversa traditio, una tamen sanctæ devotionis est fides. Et quamquam nonnulli hodie Dominum nostrum Jesum Christum stella duce venientibus ab Oriente magis æstiment adoratum, alii autem asserant eum aquas in vina mutasse, quidam vero baptizatum illum ab Joanne confirmari : in omnibus Dei filius creditur, in omnibus est vera festivitas. Sermonem autem tertio interpr. τὰ ἐπιφάνια s. ἐπιφάνεια, aut certe τὴν ἐπιφάνειαν, (cum ibi legamus Festo Epiphaniæ, non Epiphaniarum,) Manifestationem qua manifestari gentibus cœpit. Ita enim illum inchoat : Ante paucissimos dies natalem diem Domini celebravimus : hodierno autem die, manifestationem, qua manifestari gentibus cœpit, solemnitate non minus debita celebramus. Sic autem et alibi solemnitatem hanc illi alteri fuisse proximam, docet : ut initio Serm. 1. Sed et Sermonem 4. scribit disertis verbis, Epiphania quippe, Latine Manifestatio dici potest. Hac enim die magi Dominum nostrum adorasse perhibentur, stella sc. apparente commoniti, et præcedente perducti. Itidem vero initio Serm. 7. scribit : Domini et Salvatoris nostri Jesu Christi adventus in carne in ipso de Virgine rudi ejus exortu manifestari gentibus cœpit, cum ad eum adorandum magi ab oriente venerunt. Videtur autem Augustinus ἐπιφάνεια, sc. in nominativo sing. fem., potius quam ἐπιφάνια s. ἐπιφάνεια nominativo plur. neutro, scripsisse, cum Manifestatio dicit, et quidem non solum in superioribus illis ll., sed et in hoc, qui legitur Serm. 2. Abscondebatur (Christus) in stabulo, et agnoscebatur in cælo, ut agnitus in cælo, manifestaretur in stabulo, et appellaretur Epiphania dies iste, quod Latine Manifestatio dici potest. || Ἐπιφάνεια etiam, uti dixi, ap. Athen. reperio, (542.) e Carystio Pergameno, ita scribente ibi, Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, Ἱμεράτου τοῦ ἀδελφοῦ ἀναγερθέντος ὑπ' Ἀντιπάτρου, αὐτὸς μετὰ Νικάνωρος διέτριβεν, αἰτίαν ἔχων ὡς τὰ ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ θύων. Sed quid hic sit ἐπιφάνεια θύειν, nondum quaerere desii. Nisi forte ἐπιφάνεια vocentur Sacrificia ad eliciendam ἐπιφάνειαν ejusmodi, quales sunt αἱ ἐπιφάνειαι, quarum a Luciano fit mentio in l. De non Facile Credendo Calumniæ. [“(Ἐπιφάνεια, Schol. Aristoph. Πλ. p. 480. H., Diod. S. 1, 696. 2, 219. 317. 322. 564. Dignitas, Dionys. H. 1, 136. 443. 587. Apparitio Deorum, ad Eund. 1, 381. Toup. Opusc. 2, 142. ad Charit. 285. 316. ad Diod. S. 1, 24. 29. 322. 323. 380. Cutis, Lucian. 1, 51. ad Diod. S. 1, 196. ad Charit. 328. Casaub. ad Athen. 1, p. 78. An celebrius? Dounæus ad Chrys. c. 519.” Schæf. Mss. Strabo 6. p. 229. Sieb. Τῶν εἰς τὴν ἐ. πῶρων. Isæus 167. Τὸ μέγεθος τῶν δικῶν ἐπιφάνειαν τινα ἐποίησεν. De Diis, Valck. Schol. in N. T. 1, 506. Ἐπιφάνεια, τὰ, Suicer. Thes. Eccl. Cf. Θεοφάνεια.]

[* Προσπεφάνομαι, Steph. B. 53.] “ Συνεπιφανομαι, Simul appareo s. exorior. At in VV. LL. redditur Sententiam dico cum aliis: quod potius “ est συναποφάνομαι.” [“ Schol. Eur. Phœn. 93.” Wakef. Mss.]

A Καταφαίνομαι, Appareo, Videor esse. Aristot. de Mundo, Μικρὰ καταφαίνεται ἂν καὶ οὐδενὸς ἄξια, Parva videretur esse. Affertur et ex Aphthonio, “Ὄνομα αὐτῇ κατεφάνη λαμπρότατον. [“ Callim. 1. p. 448. ad Xen. Eph. 130. ad Herod. 444.” Schæf. Mss.] “ Καταφανὺς, Qui affirmari potest, Affirmandus : ut “ ap. Suid. Ἀξίωμα ἐστὶ πρᾶγμα αὐτοτελὲς ἀποφαντὸν “ ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ ἢ καταφαντὸν.” Καταφανής, Qui apparet, potius Conspiciuus, Apertus. Xen. K. Π. 3, (3, 15.) Οἱ μὲν Ἀσσύριοι οὕτως ἐστρατοπεδεύοντο, ὥσπερ εἰρηται, ἐν περιεταφρενμένῳ μὲν, καταφάνει δέ. Item καταφανὲς dicitur esse aliquid, Perspicuum, Evidens, Manifestum, unde καταφανὲς ποιεῖν, Isocr. et καταφανὲς ποιεῖσθαι, Xen. (K. Π. 1, 6, 12.) Manifestum reddere, Declarare. Interdum redditur Compertum, Notum, ut ap. eund. Xen. Καὶ σοὶ καταφανὲς τοῦτ' ἐστὶ. Et ap. Plat. Καταφανῆ γέγονε. Comperta sunt. Apud Eund. καταφανὲς redditur etiam, Quod constat, De quo constat. Item Καταφανής ἐγένετο ex Æscbine, pro Manifestus est, Manifesto deprehensus, compertus. [“ K. δρι Xen. Ec. 1, 20.” Schæf. Mss. K. γίνομαι, sequi. ὡς, ad Greg. Cor. 531.] Καταφανὺς, Evidenter, Manifeste, Palam, ἐμφανὺς, πρόφανὺς, [Dem. 932.] Καταφάνεια, ἢ, Perspicuitas, VV. LL. sine exemplo. [“ Plut. 9, 195. 622.” Wakef. Mss. * Ἀποκαταφαίνω, Aristæn. Ep. 1, 3. “Ὅστε ἀπανήμων φανερώς ἀποκαταφαίνεσθαι μέλος.” Παράφαίνω, q. d. In transitu et velut præteriens ostendo, tanquam obiter. Quidam exp. ἀνδρῶς δεικνύω, addentes similem esse præpositionis usum in v. παραφαίνω, quippe quod accipiat pro μετρίως φαίνω. Item, E propinquo ostendo s. monstro, πλησίον ἄγων φαίνω, Prope adducens ostendo, ut præp. παρά eam vim habeat, quam in παραβάλλειν et παρατίθειν. Apud Hesiod. autem videtur παραφαίνεμεν accipi pro simplici φαίνεμεν, Ostendere, “Erg. (2, 352.) Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένους ἐνδοθεν οἶκον ἔστιν ἐμπελαδὸν παραφαίνεμεν.” Et Pass. Παράφαίνομαι, q. d. In transitu appareo. In conspectum venio. E Plut. Παράφανεις ἐν καιρῷ, quod redditur Offerens se opportune; sed significare existimo, Qui obiter et tanquam prætereundo in conspectum venit, s. conspectus fuit. [“ Sic Plato Theage 1. Eis καλὸν ἡμῖν παρέφάνης.” Boiss. Mss. “ Gronov. Diatr. St. p. 343. Lips., Plato Gorg. 277. Tyrwh. ad Aristot. 129.” Schæf. Mss. Plut. Graccho 14. Τούτῳ παραφαίνοντι νυκτὸς οἱ θρασύτατοι. “ Παράφαίνω, Conspiciendum præbeo, Nudo, Profero. Sic παραφαίνειν τὸ σῶμα, Partem aliquam corporis nudam conspiciendam præbere, more Doriensium, Suid. v. Ἀωρίᾳζεον, Philo J. 1, 38. Pf.” Schleusner. Mss.]

Περιφαίνομαι, q. d. Circumquaque conspicior, s. potius conspicuus sum. Unde ἐν περιφανομένῳ ex Hom. (Od. E. 476.) affertur pro In aperto loco. [“ Heyn. Hom. 6, 402. * Περιφαίνω, Diod. S. 2, 167. Bast Lettre 194 (= Ep. Cr. 235.)” Schæf. Mss. * Περιφρασσις, Prospectus liber, i. q. περιφάνεια, (Polyb. 10, 42, 8. “ Repræsentatio, Clem. Alex. 612. Manifestatio, 635.” Kall. Mss.) Περιφαντός, ὁ, ἢ, q. d. Circumquaque conspicuus, etc. ut περιφανής, quod vide. Sed περιφαντός est duntaxat Poëtis in usu, ut opinor. Apud Soph. Aj. (228.) p. 15. Περιφαντός ἀνὴρ Θανείται, Schol. exp. φανερός ἐστὶν ὅτι πάντα ἑαυτὸν διαθήσει : [cf. 598. * Περιφαντικός, adv. * “ Περιφαντικῶς, Aristot. π. Ἐρμην. 7. 8.” Kall. Mss.] Περιφανής, (q. d. Circumconspiciuus,) Circumquaque conspicuus. Capitur pro Valde conspicuus, Valde manifestus, s. apertus. Soph. Aj. (66.) Δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον. Ubi tamen redditur simpliciter Manifestum morbum. Apud Lucian. autem (1, 185.) Οὗτος ἀπασε περιφανής εἶη κρεμύμενος, simpliciter redditur Conspiciuus. Aliubi redditur περιφανής et Spectabilis. [“ Ad Charit. 447. ad Diod. S. 1, 459. 502. Wakef. Trach. 953. Toup. Emendd. I, 46.” Schæf. Mss. “ Περιφανῆ ζωᾷ s. ζωῆα dicuntur Figuræ s. Imagines undique conspicuæ, i. e. Liberæ stantes et omni e parte integræ, a quibus distinguuntur πρόστυπα et ἀνάγλυφα, Athen. 199. 205.” Schw. Mss.] Περιφανὺς, (q. d. Circumconspiciuus,) Valde manifeste. Aut simpliciter

Manifeste, Aperte, (unde περιφανέστερον redditur Manifestus, Apertius,) item Palam. Soph. Aj. (81.) Μεμνηνός ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν; ["Ad Phalar. 315." Schæf. Mss.] Περιφάνεια, (q. d. Circumspiciuitas,) in VV. LL. Prospectus quoquoersus. [Dem. 1102. "Splendor, Suid. v. Θεαγένης." Schleusner. Mss. "Imo Περιφάνεια est Notitia, diciturque de re publice nota. Sic accipienda esse Herod. verba 4, 24. Πολλὴ π. τῆς χώρας ἐστὶ, monuit Wessel. Sic Isæus p. 209. Reisk. Νῦν δὲ τῇ π. τοῦ πράγματος, καὶ τῷ συνειδέναι ταῦτα πολλοὺς, οὐδαμῶθεν ἡμφισβητήρη τοιοῦτον οὐδέν." Schw. Mss. "Conf. c. ὑπερηφανία, ad Diod. S. 2, 169. Ἐκ περιφανείας, Dionys. H. 5, 170." Schæf. Mss. "Niceph. Callist. Or. in "S. Magd. inter Bandini Anecd. 41." Boiss. Mss. "Heliod. Lariss. : vide Balfor., ad Cleom. 266." Kall. Mss.]

"Προσφαίνομαι, Appareo," [Xen. K. Π. 4, 5, 18.] "Προσφανής, Apparens, Manifestus, Apertus, ut "προσφανὲς ἐστὶ, Manifestum est, Liquet, ap. Dem. : "si tamen non προσφανὲς scr. sine σ. Hes. προσφανῇ B "e Theophr. Metallico affert pro χρυσίου συρροῶς, "si modo et hoc mendo caret." "Ποτιφανής affer- "tur pro Loquax; sed ἀμαρτύρως." [* "Ἐμπροσ- "φανής, Cocchii Chirurg. Vett. p. 31." Kall. Mss.]

Προφαίνω, Præluceō, Lumen præfero. Plut. Καὶ πρῶτος μὲν ὁ προφαίνων, ἐπιστάς τῷ Δορυτίῳ, πληγῆς καὶ πεσὼν ἀπέθανεν. || Præmonstro, Præmonstro speciem futuri, et quasi polliceor, Bud. afferens e Theophr. H. Pl. 4. Περὶ δὲ Τάραντα προφαίνουσι μὲν πολλὴν καρπὸν αἰεὶ, ὑπὸ δὲ τὴν ἀπάνθησιν τὰ πόλλ' ἀπόλλυται : C. Pl. (1, 15.) Προφαίνει μὲν οὖν τὰ ἄγρια πολλὴν καρπὸν, τοῦτον δὲ οὐκ ἐκπέττει. Interdum Ostento. Xen. (K. Π. 4, 5, 8.) Ἄνδρες, ὁ μὲν θεὸς προφαίνει πολλὰ ἀγαθὰ, Ostentat nobis spem ingen- tium rerum. Sed et Portendo ac significo aliquo prodigio. Unde pass. προφαίνεσθαι dicitur quod portenditur, etc. Plut. Καὶ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς προφαίνε- σθαι θεῶν μῆνιν ἱλασμοῦ καὶ χαριστηρίων δεομένην. At vero ap. Dem. (532.) Καὶ τὰς μὲν ἄλλας θυσίας τοῖς ἐφ' ἐκάστης μαντείας προφαινομένοις θεοῖς προστά- C τουνσιν οἱ νόμοι ποιεῖν, vertit Bud. Iis divis, quos nominatim oracula prædixerunt. At ego malim, Quos præsignificaverunt et quasi præindicarunt. Non ignoro tamen Hes. προφαίνων exponere non solum προδηλῶν, sed etiam προλέγων. Atque adeo hanc signif. sequitur NOMEN Πρόφαντος, declarans inter alia Prædictus. Affertur enim ex Herod. (5, 63.) Πρόφαντον ἐγένετο σφι, pro Prædictum fuit eis : (9, 93.) Quin etiam προφαντον substantivum, Prædictio, Oraculum. Quo fortasse modo malit quis in illo Herod. loco accipere. Hes. itidem πρόφαντον non solum προδηλωμένον significare tradit, sed et λό- γιον, s. θεωρόπιον. || Προφαίνομαι, affertur et pro Appareo, In conspectum prodeō. Soph. (Œd. T. 163.) προφάνητέ μοι. Item pro Obversor. ["Ad Charit. 776. Wakef. Phil. 189. 203. 1192. Brunck. 216. 1192. Soph. 3, 442. Schneid. Anab. 40. 104. Heyn. Hom. 6, 592. Plato Charm. 108." Schæf. Mss. Plut. Cat. Min. 41. Herod. 7, 161. Σὺ δὲ, ὅκως στρατιὴν πέμψῃς, οὐ προφαίνεις, al. προφαίνῃ. D Theophr. C. Pl. 2, 23. Ὡς τέρατα προφαίνουσι, Tan- quam ostenta interpretantur. Προπέφανται, i. q. προφανῇ ἐστίν, Il. E. 332. : Od. I. 143. οὐδὲ προῦφα- νεῖ ἰδέσθαι, N. 169. καὶ δὴ προῦφαίνετο πᾶσα. "M. Anton. 3, 1. Τὰ προφαινόμενα διαθροῦν, Quæ animo obversantur, Anticipatas notiones, distincte expli- care." Schw. Mss. "Κατὰ τὸ προφαινόμενον, Ut ipsamet verba notant s. docent, Apollon. Lex. v. Τακῶν λωσσοι." Schleusner. Mss. Προφαίνομαι, Ap- pareo, 2 Macc. 326. Il. Ω. 332. τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύποτα Ζῆν', Ἐς πεδίον προφάνεντε, In campum progressi.]

"Πρόφασις, ἡ, Causa, Occasio : et ea quidem ma- nifesta s. aperta et vera : ut Gal. ap. Hippocr. "pluribus ll. annotat πρόφασις ab eo vocari τὰς "αἰτίδας, easque ut plurimum φανεράς καὶ ἀληθεῖς : "velut in l. de Victu in Morb. Acut. Ἦν ὑγιαίνοντι "τόδε ξυμβῆναι ἀνευ προφάσιος ἢ ἄλλης αἰτίας ἰσχυρῆς : "Epidem. 1. Ὡς περ τὰ ἐξ ἄλλων προφάσεων : de "Fract. Διὰ ταύτας τὰς προφάσεις. Et rursnm, Ἐπὶ "τῶνδε τῶν προφάσεων. Pro quo Gal. dicit, Ἐπὶ

A "ταύταις ταῖς προφάσεσι, Has ob causas : itidem in "Comm. in Epidem. 3. scribens, Ἐνίοις μὲν αὐτὸ γί- "νεσθαι λέγων ἐπὶ μικραῖς ἀφορμαῖς, ἃς προφάσεις "ὠνόμασεν. Sic Thuc. et Philo, Ἀπ' οὐδεμιᾶς προ- "φάσεως, Nulla de causa. Atque adeo frequens est "hujus vocab. in ista signif. usus ap. Thuc., ut 1, "9. Τὴν ἀληθεστάτην μὲν πρόφασιν, ἀφανεστάτην δὲ "λόγῳ : mox enim dicit, Αἱ δ' ἐς τὸ φανερόν λεγό- "μεναι αἰτίαι. Sic 3. Πρόφασις τε ἐπικεικὴς μηδεμία "ὑπάρχει τῆς ἀποστάσεως : 1. Καὶ ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἐπὶ "βραχείᾳ ὁμοίως πρόφασιν μὴ εἰζόντες, Neque magna "neque levi pariter de causa cessuri. Similiter "Aristoph. Σφ. (339.) Τίνα πρόφασιν ἔχων ; Et ali- "quanto post, (468.) Οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν, Οὔτε "λόγον εὐτράπελον, Neque causam ullam habens. "|| Ut plurimum vero pro Ficta causa accipitur : ut "Gal. quoque testatur ἐν τῇ συνηθείᾳ solere προφά- "σεις dici τὰς ψευδεῖς αἰτίας : vel saltem pro Causa "speciosa qua aliquis factum suum excusare cona- "tur. Lat. Prætextum dicunt et Colorem : item et "Speciem et Obtentum, nec non Velamen s. Vela- "mentum : quod sc. facto alicui obtenditur s. præ- "tenditur aut prætexitur. Dem. c. Mid. (527.) Ποῖα "γὰρ πρόφασις, τίς ἀνθρωπίνῃ καὶ μετρίᾳ σκῆψις φα- "νεῖται τῶν πεπραγμένων αὐτῷ ; Aristot. Polit. 5. "Ὅσα προφάσεως χάριν ἐν ταῖς πολιτείαις σοφίζονται "πρὸς τὸν δῆμον. Sic Xen. K. Π. 2, (1, 12.) Οὐκ "ἐνὶ τῇ πρόφασιν μειονεξίας. Et aliquanto post, (2, 2, "8.) Οὐδεμία σοι πρόφασις ἐστίν ὥς οὐ παρεκτέον σοὶ "ἡμῖν γέλωτα. Item aliquis dicitur πρόφασιν ζητεῖν ; "εὐρίσκειν, nec non ἔχειν, εἰπεῖν, et προφασίζεῖν. "Dem. pro Cor. Πρόφασις ζητεῖν, δι' ἃς ἅπαντα προ- "ησόμεθα τὰ συμφέροντα : ad Epist. Philip. (152.) "Αἰτίας οὐκ οὔσας πλασάμενος, καὶ πρόφασις ἀδίκους "ἔξενερών : c. Mid. (526.) Ὁ τὸν θεομηθέτην πατάξας "τρεῖς εἶχε προφάσεις, μέθηρ, ἔρωτα, ἄγνοιαν. Et "rursus, Τίνα ἔξερε εἰπεῖν πρόφασιν δικαίαν ἢ καλὴν ; "Æschin. Πρὸς τὰς κοινὰς προφάσεις, ἃς οὗτοι πρόφα- "σιζόνται. Itidem dicitur πρόφασιν προΐσχειν, πρό- "φασιν ποιεῖν, πρόφασιν χρῆσθαι. Herod. Πρόφασιν "προΐσχομενοι Πανσανιέω ὕβριν, Prætentantes s. "Prætexentes injurias Pausaniæ insolentiam. He- "rodian. 3. Πρόφασιν ποιούμενος τὴν Βαρσινίου πρὸς "Νίγρον φιλίαν : 4. Πρόφασιν ποιούμενος ποθεῖν τὴν "ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ κτισθεῖσαν πόλιν. Dem. pro Cor. " (277.) Κενὴ πρόφασιν ταύτη κατεχρῶ καὶ ψευδεῖ. "Aliquanto post dicit, Πρόφασις ἀντὶ τῶν ἀληθῶν "ψευδεῖς μεταθέντα τοῖς πεπραγμένοις. Ubi nota "etiam epitheta : dici sc. et ἀληθὴ πρόφασιν et ψευδῇ, "ut supra et δικαίαν et ἀδικον. Eodemque modo "ap. Herodianum legimus l. 5. Καρὸν εὐκαίρον καὶ "πρόφασιν δικαίαν νομίζοντες τὸν Ἀντωνίνον αὐτῶν τε "καὶ τὴν μητέρα : 4. Πρόφασιν αὐτῷ εὐλογον ὑπάρ- "χουσαν, Speciosum prætextum. Sed plerumque, "ut dictum ante fuit, pro Causa speciosa et fictitia "dicitur sine adjectione. Quomodo et ἐπὶ πρόφασιν "ac πρόφασιν dicunt pro Sub specie, prætextu. He- "rodian. 7. Ἐπὶ πρόφασιν τῆς περὶ τοὺς στρατιώτας "συνεχοῦς χορηγίας. Thuc. 3. Ἐπεμψαν τῆς οἰκειότη- "τος πρόφασιν. Itidem πρόφασιν dicunt pro κατὰ "πρόφασιν, Sub prætextu, specie, In speciem. Thuc. "3, (111.) p. 119. Πρόφασιν ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυ- "γάνων ξυλλογὴν ἐξελθόντες : 6. p. 208. Πρόφασιν "μὲν, Αἰγυπτιαίων ξυμμαχία, τὸ δὲ ἀληθές, Σικελίας "ἐπιθυμία. Ubi nota πρόφασιν aperte vocari ψευδῇ "s. πεπλασμένην αἰτίαν. Dem. etiam sic utitur ac- "cus. illo πρόφασιν : pro Corona (251.) Ἐξαπεστάλη "ταῦτα τὰ πλοῖα, πρόφασιν μὲν ὥς τὸν σῖτον παραπέμ- "ψοντα ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς Ἀθήνας, βοηθήσοντα "δὲ Σηλυμβριανοῖς. Sic ante hos Hom. Il. T. (302.) "ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες Πάτροκλον πρόφασιν, "σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη. Ad q. l. Plut. allusit, "de Laude Propria, Μὴ δοκῶμεν Πάτροκλον πρόφα- "σιν, σφᾶς δ' αὐτοὺς δι' ἐκείνον ἐπαίνειν, Ne videamur in speciem laudare Patroclum, revera autem "nosmetipsos per illum. Sic Eur. παῖδα σὺν δεῦρ' "ἀποστέλλειν, Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὥς γαμονμένην. "|| Exp. πρόφασιν non modo Causa, Prætextus, sed "etiam Occasio, Ansa, ἀφορμή, ut supra etiam dixi. "Eo modo accipi potest in superiorum quoque ll. "nonnullis, præcipue vero in his quos subjungam.

"Aristot. Rhet. 1. Προφάσεως δέεται μόνον ἡ ποικιλία : A
 "e communi Prov., ad quod Menander etiam respexit
 "hoc senario, Μικρὰ πρόφασις ἐστὶ τοῦ πράζειν κακῶς,
 "Ad male faciendum parva sufficit occasio. Sic
 "Eur. Iph. A. Ἐπεὶ βραχείας προφάσεως ἔδει μόνον.
 "Itidem aliquis πρόφασιν ζητεῖ, πορίζεται, λαμβάνει.
 "Dem. pro Cor. Προφάσεις ζητεῖν, δι' αἷς πάντα προ-
 "ησόμεθα τὰ συμφέραντα. Plato Epist. Πρόφασιν πο-
 "ρίζεσθαι, Occasionem excogitare. Dem. (277.) Προ-
 "φάσεις εὐλόγους εἰλήφεσαν. Synes. Epist. 7. Παμ-
 "πόνηρος ἄνθρωπος πρόφάσεως εἰλημμένος, Arrepta
 "occasione. Herodian. 2. Ταύτης τῆς προφάσεως λα-
 "βόμενος, Hac arrepta occasione : 5. Προφάσεως τε
 "ὀλίγης λαβέσθαι εὐχοντο εἰς τὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸ
 "λυποῦν, Levissimam quamque eum tollendi e medio
 "occasionem captabant. Ac sicut aliquis πρόφα-
 "σιν λαμβάνει, ita alius ei πρόφασιν παρέχει, δίδωσι,
 "ἐνδίδωσι, παραδίδωσι. Synes. Ep. 86. Τῆς πρώτης
 "ἐντεύξεως παρέχουσιν πρόφασιν, Prius congressio-
 "nis et aditus ad te præbituiam occasionem. Hero-
 "dian. 5. Μικρὰν καὶ εὐτελὴ πρόφασιν τοῖς στρατιώ-
 "ταις εἰς τὸ ἐβούλοντο τῆς τύχης παρασχούσης. Sic
 "Dem. Πρόφασιν δίδωσι τοῦ ζητεῖν, Ansam quærendi
 "præbet : pro Cor. Τίς ὁ πρόφασις ταύτας ἐνδοῦς ;
 "Et rursum, Ὁ δὲ τὰς ἀφορμὰς ταύτας καὶ τὰς προφά-
 "σεις παραδίδους αὐτῷ, οὗτος ἦν. Præterea sicut
 "aliquis πρόφασιν πορίζεται et λαμβάνει, ita etiam
 "ἔχει, et ea χρῆται. Aristot. Rhet. 1. Πρὸς οὓς ἔχουσι
 "πρόφασιν, In quos occasionem aliquam nacti sunt,
 "vel etiam In quos prætextum aliquem habent.
 "Plut. Galba, Τὰ μὲν πρῶτα, προφάσεις ἔχει τὰ Νέ-
 "ρωνος ἐγκλήματα, Superioribus occasionem dede-
 "runt Neronis crimina : vel etiam, Superioribus
 "prætextuntur Neronis crimina. Xen. K. Π. 3, (1,
 "15.) Ἐχει μὲν πρόφασιν τὰ ἡμέτερα ἀμαρτήματα,
 "ὥστε ἀπιστεῖν ὑμῖν, Delicta nostra occasionem vo-
 "bis præbuerunt diffidendi nobis. At πρόφασιν χρῆ-
 "σθαι, ap. Dem. legitur. Sic etiam aliquis aliquid
 "πρόφασιν ποιεῖ, e quo occasionem arripit. Plato
 "Epist. 7. Πρόφασιν τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος,
 "Occasionem arripienti simultatis mecum gerendæ.
 "Corpus vero πρόφασιν ἔχειν dicitur quod ægrum
 "est et causarium, ut quidam Medici loquuntur.
 "Isocr. Ep. Ἐτι δὲ τὸ σωματικὸν οὐκ εὐκρινὲς ὄν, ἀλλ'
 "ἔχον πρόφασιν, ἣν νομίζειν ἐμποδεῖν αὐτὸν πρὸς τὰ
 "πολλὰ τῶν πραγμάτων." ["Ad Charit. 417. 690.
 "Musgr. Iph. A. 884. Wakef. Ion. 1430. Trach. 660.
 "Phil. 1034. Luzac. Exerc. 191. Alberti N. T. 280.
 "Auger Harangues 2, 572. Jacobs. Anth. 8, 103. 9,
 "61. 198. Diod. S. 1, 322. 709. et var. lect., Dionys.
 "H. 1, 220. Bast Lettre 164. Plut. Ages. 13. Villosi,
 "ad Long. 59. Toup. ad Longin. 341. Abresch. Lectt.
 "Aristæn. 78. ad Xen. Eph. 210. Bergler. ad Alciph. 190.
 "254. ad Herod. 149. 574. 620. Koen. ad Greg. Cor. 219.
 "Plut. Mor. 1, 563. 883. Lennep. ad Phal. 195. Valck.
 "Callim. 222. Causa vera, Bruuck. Andr. 397. Anton. Lib.
 "16. 26. Verh., ad Corn. Nep. 36. Stav., Herod. 183.
 "317. Wyttenb. Select. 76. Alciph. 342. Simulatio, Valck.
 "ad Phalar. p. xviii. Conf. c. προαίρεσις, ad Dionys. H. 2,
 "993. Μη πρόφασιν, Diose. 8. 9. Μη μοι πρόφασιν,
 "Aristoph. A. 345. : Epigr. adesp. 197. μή με πῆς πρόφασιν.
 "Ἐκ πάσης προφάσεως, Jacobs. Anth. 9, 478. Πρόφασιν,
 "Thuc. T. 2. p. 332. Bip. Προφάσις ἔλκειν, ad He-
 "rod. 477." Schæf. Mss. "Aristoph. A. 726. Πάσας
 "τε προφάσεις ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε ἔλκουσιν, Omnes-
 "que prætextus extellunt." Seager. Mss. Plut. Timol. 10.
 "Andocides p. 120. Πρ. ἀληθεὶς λέγειν. Causa, Plato
 "Phædro c. 80. Æschin. Dial. 3, 11. λύπης. Eur. Hec. 339.
 "Καὶ πεῖθ' ἔχεις δὲ πρόφασιν, ἐστὶ γὰρ τέκνα καὶ τῷδε.
 "Expositio causæ, qua in procæmio orator utitur, Dionys.
 "Jud. Isæi 7., cf. Πρόθεσις, Προέκθεσις." Ernesti Lex. Techn. Gr.
 "Rhet. : Valck. Schol. in N. T. 1, 258. Schleusn. Lex.
 "V. T.] "Deriv. inde VERB. Προφασίζομαι, "significans
 "Προφάσεις λέγω, Προφάσεις ποιῶ, Προφά-
 "σεσι χρῶμαι, Fingo causas, Causificor, Causor,
 "Tergiversor causando et prætexendo aliquid.
 "Thuc. 6, (25.) p. 206. Οὐκ ἔφη χρῆναι προφασίζε-
 "σθαι, οὐδὲ διαμῆλλειν. Construitur et cum accus.,
 "et tunc redditur Causor, Prætexo, Prætendo, Cau-

"sæ loco affero. Dem. pro Cor. Ἄ νῦν οὗτος λέγων
 "προφασίζεται οὐκ ἀληθῆ. Herodian. 1. Τοιαυτὰ τινα
 "προφασίζομένου τοῦ μεираκίου. Xen. (K. Π. 2, 2, 17.)
 "Οὐ πάποτε μοι οὗτ' ἀσχολίαν προφασίζετο, οὔτε βάρ-
 "δην ὑπῆκουσεν. Sic Synes. Ep. 93. Πρὸς ἐμὲ οὐδὲν
 "ἔτερον προφασίζεται. Dicunt etiam προφάσεις προφα-
 "σιζεσθαι, pro προφάσεις λέγειν s. ποιεῖσθαι. Dem. pro
 "Cor. Πρὸς τὰς καινὰς προφάσεις, αἷς οὗτοι προφασι-
 "οῦνται. Greg. Naz. Orat. de Baptism. Τὸ καὶ τὸ
 "σκήπη, καὶ προφασίζη προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις. Cum
 "infin. etiam construitur, Dem. (379.) Ἀρρωστεῖν
 "προφασίζεται, Valetudinem causatur s. Excusat.
 "Dicitur etiam προφασίζεσθαι ὑπὲρ τινος, pro Excuse
 "sare aliquid. Isocr. Paneg. de sophistarum exordia
 "in dicendo, Προφασίζομένους ὑπὲρ τῶν μελλόντων
 "ρήθησθαι, καὶ λέγοντας τοὺς μὲν, ὡς ἐξ ὑπόγειου
 "γέγονεν αὐτοῖς ἡ παρασκευὴ, τοὺς δὲ, ὡς χάλειπν
 "ἐστὶν ἴσους τῷ μεγέθει λόγους τῶν ἔργων ἐξευρεῖν.
 "In pass. etiam signif. usurpatum reperitur. Thuc.
 "8. p. 273. Ἀναζητήσαντες τὰ περὶ τῶν δοκούντων
 "προδιδόναι, ὡς εὖρον ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων
 "ἐκ τῆς Σάμου προφασισθὲν, ἀπολύσαντες τῆς αἰτίας,
 "ἀπέπλευσαν, Simulatum, Confictum." ["Brunck.
 "Aristoph. 1, 54. Bast Lettre 164. ad Corn. Nep. 36.
 "Stav., Valck. Oratt. 404. Callim. 223." Schæf. Mss.
 "Clem. Alex. 754." Kall. Mss. "Theogn. 935. Οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι, Causor." Sea-
 "ger. Mss. * Προφασιστής, unde] "Προφασιστικός,
 "Excusatorius, Quem prætereundum s. Quo nos ex-
 "cusare possumus aut solemus : λόγος, Verbum
 "quod facto alicui prætendimus. Deuter. 22, (14.)
 "Ἐὰν λάβῃ τις γυναῖκα καὶ συνοικήσῃ αὐτῇ, καὶ μισήσῃ
 "αὐτήν, καὶ ἐπιθῇ αὐτῇ προφασιστικὸς λόγους, Cau-
 "sando sc. eam non fuisse virginem cum duceret."
 "Philo J. 2, 448." Wakef. Mss. * Προφασιστὸς, unde]
 "Ἀπροφασιστος, Prætextu et excusatione
 "carens, Qui nullo prætextu et sine ulla simulatione
 "aliquid agit, sine tergiversatione. Xen. K. Π. 2, (4,
 "8.) Φίλους γὰρ, οὐκ ἐχθροὺς, δεῖ εἶναι τοὺς μέλλοντας
 "ἀπροφασιστοὺς συμμάχους ἐσεσθαι, καὶ μήτε ἐπὶ τοῖς
 "ἀγαθοῖς τοῦ ἀρχοντος φθονήσαντας, μήτε ἐν τοῖς κα-
 "κοῖς προδώσαντας. Itidem Dem. Epitaphio. (1896.)
 "Δύναμις λαβόντες ἔχουσιν θυμὸν ἀήτητον καὶ ἀπρο-
 "φασιστον, καὶ φιλοτιμίαν ἐφάμιλλον." Xen. Aghs.
 "11, 13. Ἰππαρχ. 2, 9. Ἑλλ. 6, 5, 38. J. Poll. 1, 43.
 "156. 3, 120. Athen. 238. "Ad Charit. 481. Jacobs. Anth.
 "8, 175. Paul. Sil. 5. Dionys. H. 2, 1079. Musgr. Bacch. 1000.
 "Schæf. Mss.] "Ἀπροφασιστῶς, Sine prætextu et excusatione.
 "Xen. K. Π. 2, (3, 5.) Καὶ δὲ ἂν φανῇ τοῦτο ἀπροφασιστῶς
 "ποιῶν, τοῦτον ὁρῶ παρὰ Κύρῳ τιμῆς τυγχάνοντα : 8,
 "1, (10.) Εἰ τοὺς ἀπροφασιστῶς πειθόμενους φανερώς
 "εἶη μᾶλλον τιμῶν τῶν τὰς μεγίστας ἀρετὰς καὶ ἐπι-
 "πονωτάτους δοκούντων παρέχεσθαι. Apud Thuc.
 "Schol. 1, (49.) ἀπροφασιστῶς exp. ἀνευδιδιάστῶς,
 "ἀνεγκλήτῶς." [8, 2. Xen. K. A. 2, 6, 6. Ἑλλ. 7, 3,
 "7. Dem. 1379. "Toup. ad Longin. 341." Schæf. Mss.]
 "Ἐνπροφασιστος, Prætextu facilis, Speciosus
 "habens prætextum, ut ἐνπροφ. αἰτία, quod alii exp.
 "Idonea excusatio et prætextus, εὐάφορος, Bud.
 "Excusatissima causa, Idonea ratio aliquid faciendi.
 "Thuc. 6. fin. p. 233. Καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις
 "ἥδη ἐνπροφασιστον μᾶλλον τὴν αἰτίαν ἐς τοὺς Ἀθη-
 "ναίους τοῦ ἀμύνεσθαι ἐποίησαν." ["Arrian. 1, 386.
 "Wakef. Mss.] "Ἐνπροφασιστῶς, Speciosus præ-
 "textu : compar. ἐνπροφασιστερον affertur pro Ex-
 "cusatius." [* "Προφασιάζω, Aristæn. 1, 13." Boiss.
 "Mss.] [* Πρόφατος, Celeber, Pind. O. 8, 21.] "Ἀπρόφα-
 "τος, i. q. præced. ἀπροφασιστος, Nullo niteus præ-
 "textu, sed subito et ex improvviso accidens : ut Schol.
 "Apolh. Rh. 1, (645.) Ἀχέροντος Δίνας ἀπροφά-
 "τους exp. ἀπροφασιστοὺς, item * ἀπροφωνήτους, Non
 "prædictas. Itidem accipit in h. l. 2, (267.) Αἱ δ'
 "ἀφάρ ἤντ' ἀελλαι ἀδευκέες ἢ στεροπαὶ ὥς, Ἀπρόφατοι
 "νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο : exponens sc. ἀπρο-
 "φασιστοι, item et * ἀπροόρατοι, innuensque non e
 "φάσω solum s. φημι derivari posse, sed etiam e
 "φαίνω, et tunc idem esse ac ἀπρόειδεις," [s. ἀπρο-
 "φανείς. Herodes 34. Brunck. Anal. 2, 301." Schæf. Mss.
 "Arat. 421." Wakef. Mss. Agamemnor

ap. Schol. Lycophr. 178. Nicander 'A. 611. ὀδύναι.] "Ἀπροφάνως, Nullo allato prætextu, s. Ex improvi-
"so et Repente, Apoll. Rh. 2, (62.) Τὸν ἔλεν ἀπρο-
"φάνως:" [1, 1201. 2, 582. 3, 116. 4, 1005. Orph. Arg. 621. 663. "Opp. K. 4, 322." Wakef. Mss.]
Πρόφαντος, ὁ, ἡ, Præmonstratus, Præsignificatus, προδεδηλωμένος, Hes. In VV. LL. redditur Conspicius, Clarus, Celebris, sed absque ullo exemplo. Et subjungitur e Lycophr. Schol. (322.) Neptunum ap. Thnrios hoc nomine coli solitum fuisse; sed Aldinum exemplar aliam in illo Lycophr. loco lectionem habere, sc. προμαντεύς. || Prædictus: vide paulo ante cum Προφαίνομαι. ["Wessel. Diss. Herod. 78. ad Herod. 734." Schæf. Mss. I. q. προφανής, Pind. 'O. 1, 187.: Soph. Trach. 1161. Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι. * Προφάντης, ὁ, unde * Πρόφαντις, ἰδος, ἡ, i. q. προφήτης, J. Poll. 1, 14. * Προφάντωρ, i. q. προφήτης, Nicet. Ann. 8, 7.] Προφανής, Conspicius, Manifestus, Apertus. Unde ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, item ἐκ τοῦ προφανούς, Aperte, Manifeste, Palam, Propalam. Redditur vero alicubi et E professo. Thuc. 1, (35.) Μάλιστα δὲ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς δεξιμένους βοηθεῖν. Sic et alibi utitur: dicens alioqui et ἐκ τοῦ προφανοῦς. VV. LL. afferunt et ἐκ προφανοῦς sine articulo. Item διὰ τοῦ προφανοῦς, pro eod. ["Ad Mær. 329. Dionys. H. 1, 546. Plut. 6, 286. Hutt. Ἐκ τοῦ προφανεστάτου, Diod. S. 1, 503." Schæf. Mss. Illustris, Manetho 2, 362.] ADV. Προφανῶς, Conspicue, Aperte, Epigr. ["Ad Diod. S. 1, 502." Schæf. Mss. LXX. 4 Macc. 7, 25. Sir. 51, 18. Ἐξήγησα σοφίαν πρ. ἐν προσευχῇ μου, Alacri animo, προθύμως, ut exp. Hesychius, huc respiciens. * Ἀπροφανής, Orph. Arg. 785. * Ἐκπροφαίνω, Orph. H. 70, 7. * Ἐκπροφαίνω, Apoll. Rh. 3, 916.]
["Συμφαίνω, Schleuss. Lex. V. T. "Ad Charit. 486. 784." Schæf. Mss. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 213." Boiss. Mss. * Συμφαντικός, Eunap. in Chrysanthio p. 112. Ed. Boiss.=150.] "Συμφανής, Manifestus, Apertus," [Aristot. Probl. 19, 44. Eth. 1, 9. "Polyb. 2, 24." Seager. Mss. "Diod. S. 1, 622. Memnon 111. Orell., Toup. Opusc. 1, 258." Schæf. Mss. "Συμφανέστατα, Eunap. 54." Wakef. Mss.] "Ἀσυμφανής, Non conspicuus s. perspicuus, ut Bud. quoque ex Aristot. "affert ἀσυμφανὲς ὑπόνομος pro Occultus cuniculus. "Hes. ἀσυμφανὲς exp. περιεκαλυμμένον, Obtectum." [Cyrill. c. Jul. 1. p. 6. "Suid. v. Ὑπουλος." Boiss. Mss. "Aristot. Mir. Ausc. 167." Schæf. Mss.] "Unde ADV. Ἀσυμφανῶς, quod Hes. et Suid. exp. "ἀδύλως, αἰνιγματώδως, * ἐπικεκαλυμμένως, Obscure, "Ænigmatice, Tecte." ["Συμφανίζω, * Προσυμφανίζω, Schn. Lex. Suppl.]
Ὑποφαίνω, q. d. Subluceo. A Bud. tamen redditur Illucesco, afferente e Luciano (1, 467.) Ὑπέφαι-
νεν ἡμέρα pro Illucescebat dies. Et e Plat. Protag. 385. Ἦδη γὰρ ὑπέφαινε τι ἡμέρας. Itidemque ὑπεφαίνετο ἡμέρα, a pass. th. Ὑποφαίνομαι, e Xen. K. Π. 4, (5, 7.) Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ὑπεφαίνετο, καλέσας τοὺς μά-
γους κ. τ. λ. E Plat. Epist. 7. affertur. Ἄν δ' οὖν γίγνηται τὰ νῦν ὑποφαίνοντα, ubi ὑποφαίνοντα exp. Quæ aliquantulum se ostendunt et velut sublucent. E Theophr. autem, (H. Pl. 7, 13, 9.) Τοῦ ἥρος ὑποφαίνοντος, Vere ineunte s. appropinquante, quoniam appropinquans incipit se ostendere. Accipitur alioqui sæpe active in metaph. signif., ut cum dicitur ὑποφαίνειν ἐλπίδα: quo genere loquendi post Dem. utitur Herodian. non semel, dicens (3, 6, 17.) Ἀγαθὰς ὑποφαίνειν ἐλπίδας. Est autem ὑποφαίνειν ἐλπίδα non plene Ostendere, sed velut Subostendere, Non plene spem afferre, vel Non plenam spem, sed tenuem quandam afferre. Aut, Nonnullam spem afferre: quo etiam modo loquitur Cic. Sic ὑποφαινόμεναι ἐλπίδες ap. eund. Herodian. (2, 4, 11.) Spēs non quæ affulgent, sed quæ subaffulgent, si habenda sit præpositionis ὑπὸ ratio: quæ alioqui videri potest alicubi otiosa, etiam cum iungitur isti nomini hoc verbum. || Ὑποφαίνεται, χαμόθεν, at ἐπιφαίνεται, ὑψόθεν, inquit Suid. Quo pertinere videri possit hic locus, qui e Plut. affertur in Camillo, Ὁ γὰρ τόπος ἐφ' ᾧ βεβηκώς ἐνυκτομάχησε πρὸς τοὺς Κελ-

Α τοὺς, ὑπεφαίνετο τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου. [Od. P. 409. "Ad Phalar. 337. Cattier. Gazoph. 92. Wakef. S. Cr. 4, 239. 5, 76. Bast Lettre 194. ad Dionys. H. 1, 401. Segaar. Epist. ad Valck. p. 13. ad Lucian. 1, 285. Zeun. ad Xen. K. Π. 390. ad Herod. 242. 657. 680. Cum particip., ad Lucian. 1, 309. Ὑποφ. ἐλπίδα, ad Diod. S. 1, 673." Schæf. Mss. "Ὑποφαίνω, Illucesco, Joseph. 240, 10. Diod. S. 2, 409. De die, Athen. 192. Eunap. 50. De luna, Ælian. H. A. 183. De vere, Xen. Ages. (1, 25.) p. 15. Ὑποφαίνομαι, Subappareo, i. e. obscure, Clem. Alex. 49." Wakef. Mss. * Ὑπόφασις, Aret. p. 2. Οὐ ζυμβάλλουσι τὰ βλέφαρα, ὡς καὶ τὰ λευκὰ ὀρῆσθαι ἐξ ὑποφάσιος, Oculorum alba subapparent, Hippocr. 37, 24. Ὑποφάσις τῶν ὀφθαλμῶν, quod Erot. exp. τὰς ὑποφαινομένας ὀφθαλμῶν κινήσεις. * "Ὑποφαντικός, Epiph. Ancor. p. 41. * Παρυποφαίνω, Significo, Subostendo, Andr. Cr. 113." Kall. Mss. * "Προῦποφαίνω, Prius subindico, Plut. 2, 583." Wakef. Mss.]
Ὑπερφαίνομαι, q. d. Superappareo, Appareo supra, Conspicior supra. Thuc. (4, 93.) p. 152. Καὶ ἐπειδὴ καλῶς αὐτοῖς εἶχεν, ὑπερφάνησαν τοῦ λόφου, Supra collem apparuerunt, conspecti sunt, et quasi conspiciendos se inde præbuerunt. Interpres autem reddit, Superato colle apparent. In ead. pag. circa fin. legitur, Παγώνδου περιπέμψαντος δύο τέλη τῶν ἱππέων ἐκ τοῦ ἀφανοῦς περὶ τὸν λόφον, ὡς ἐπίνει τὸ εὐώνυμον αὐτῶν, καὶ ὑπερφάνεντων αἰφνιδίως, κ. τ. λ., ubi itidem subaudiendus gen. τοῦ λόφου, cum præcedat περιπέμψαντος περὶ τὸν λόφον. || Ὑπερφαίνομαι est etiam Superemineo, ut ὑπερφαίνομαι τῶν πολλῶν, Bud. vertit Super alios emineo, ap. Basil., quem dicit illis verbis opponere hæc, Ὑπερκύπτω τοὺς πολλούς: ["Marini Proclus p. 15. ad Lucian. 1, 792. Plut. 6, 206. Hutt." Schæf. Mss. "Ὑπερφαίνω, Nicander Θ. 177. (Δοιοὶ δ' ἐν σκυνίοισιν ὑπερφαίνουσι μετώπον Οἶα τύλοι.)" Wakef. Mss. Ὑπερφαίνομαι, cum accus., Plut. Dione 39. * Ὑπέρφασις, Hesychio ὑπερφάνια, μεγαλορρημοσύνη. * Ὑπερφανής, Schæf. Apoll. T. 2. p. 155. 677. "Dionys. Areop. 161. 161. Ὑπερφανέστατος, 272." Kall. Mss.]
Ὑπερφανής, q. d. Apparens et conspicuus supra alios, s. supra alia. Unde et pro Erecto atque Arduo accipitur, ut Bud. vertit ap. Xen. Ἰππαρχ. (5, 7.) Καὶ τοὺς μὲν πρὸ τῶν πολεμίων ἱππέας ὀρθὰ τὰ δόρατα ἔχειν, τοὺς δ' ἄλλους ταπεινὰ καὶ μὴ ὑπερφανῆ: [rectius ὑπερφανῆ: vide Schæf. ad Apoll. Rh. T. 2. p. 155. 677. Lobeck. Phryn. 699. "Const. Mannass. Chron. p. 14." Boiss. Mss.]
Ab eod. verbo est ETIAM Ὑπερήφανος, ὁ, ἡ, significans Superbus; cum enim Eust. tradit ὑπερήφανος habere pleonasmum literæ η, aperte innuit dici ὑπερήφανος pro ὑπέρφανος, et esse ab ὑπερφαίνομαι. Quod si etiam superesset aliqua de hac derivatione dubitatio, eam tollere posset illud ὑπερφανῆς Xenophonitis, [vide Ὑπερφαίνομαι,] cum id inde derivari nemo inficiari queat. Est igitur ὑπερήφανος dictus Superbus, s. Arrogans, ex eo quod is, qui talis est, supra ceteros conspiciendum se præbeat, supra eos sc. se attollens. Apud Athen., cuidam miranti se vocari ὑπερήφανον, et dicenti, ἐγὼ ὑπερήφανος; respondet Gnatnæna, τίς δὲ μάλλον; ὅς οὐδὲ καλούμενος ἔρχη; Legitur et gradus comparativus ap. Aristot. Rhet. 2. Ὑπερφινώτεροι μὲν οὖν καὶ ἀλογιστότεροι διὰ τὴν εὐτυχίαν εἰσὶ. Et ὑπερήφανος τρόπος, Superbi mores. Unde τὸ ὑπερήφανον τοῦ τρόπου ap. Plut., conjuugentem et τὸ αὐθαδές: (2, 168.) Ὡν αἴτιον ἀπάντων τὸ ἀνομιλῆτον τοῦ τρόπου, καὶ λίαν ὑπερήφανον καὶ αὐθαδές. Item ὑπερήφανοι λόγοι, Demosth. Verba superba: (42.) Ὑπερφάνους λόγους, ὡς φασι, λέγει. Apud Eund. (175.) οἰκία ὑπερήφανος. || Interdum ὑπερήφανον, Magnificum, Eximium, Maximi pretii. Plato Gorgia, Καὶ αὕτη μὲν ἡ τέχνη προσεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία, καὶ οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη, ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη, Tanquam magnificum quidpiam efficiens. Vel, ut Bud. vertit, Tanquam grande quiddam profiteatur et præstet. Idem ὑπερήφανον ἔργον vertit Præclarissimum facinus, in hoc ejusd. Plat. loco in Symp. Ἐπειτα ἀφανίσαι Σωκράτους ἔργον ὑπερήφανον, εἰς ἔπαινον ἐλδόντα, ἀδικόν

μοι φαίνεται, Deinde injuriæ simile videtur, hominem qui laudandum suscepit Socratem, præclarissimum ejus facinus silentio tegere. Ex Eod. affert, Ὑπερήφανον γὰρ μοι ἐδόκει, εἶδέναι τὰς αἰτίας ἐκάστου, διὰ τί γίγνεται ἐκάστος, καὶ διὰ τί ἀπόλλυται. Ut autem legimus ἔργον ὑπερήφανον in illo Symp. loco, sic et ap. Plut. Pericle ἔργων ὑπερήφανων μέγεθος: atque ut hic μέγεθος ἔργων, sic in Fabio, inversa orationis structura, Πράξεις ὑπερήφανοι τὸ μέγεθος. Sic porro et Latini vocem Superbum usurparunt. Suntque hujus usus exempla cum ap. alios, tum ap. Virg. Aulæa superba: aulæis jam se regina superbis Aurea composuit sponda, mediamque locavit. Sic Tecta superba, et Fores superbæ, et Postes superbi, ap. Eund. Sed interdum Superba etiam dicuntur quæ sunt superbi, s. superbiorum; atque ita possunt intelligi alicubi Tecta superba, quarum dominus superbus est: itidemque cum ceteris substantivis. [Thom. M. 869. Heind. ad Plat. Gorg. 223. Brunck. ad Æsch. Pr. p. 310. ad Xen. Eph. 131.] B Schæf. Mss. * Ὑπερηφανέστερος, * Ὑπερηφανέστατος, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 156. * Ἀνυπερήφανος, adv. * Ἀνυπερηφάνως, Basil. Epist. 267. T. 3. p. 414. * Φιλυπερήφανος, adv. * Φιλυπερηφάνως, Const. Manass. Chron. p. 65. Meurs. (= 34.) Schæf. Mss.] Ὑπερηφάνως, Superbe, Arroganter, [Plut. Thes. 16. Polyb. 16, 34, 6. Ὑπερηφ. ἀγωνίζεσθαι, Fortissime, Plut. Ages. 34.] Schæf. Mss.]

Ὑπερηφάνεια, VEL Ὑπερηφάνια, ἡ, Superbia, Arrogantia. Dem. (577.) Ὑπερηφάνια καὶ ὑπεροφία μεστός ὢν. Interdum vero ὑπερηφάνια est Contemptio, s. Contemptus. Vel potius Superbus quidam contemptus, Contemptus, qui a superbia proficiscitur, ut ap. Plat. de Rep. 3. p. 32. Ὑπερηφάνια θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Animadvertendum est autem, tam in hoc quam in Dem. loco, nec non aliis, scribi i solo hanc vocem, cum tamen aliqui ap. J. Poll. sit ὑπερηφάνεια, non ὑπερηφάνια, itidemque ap. Hes. in Μεγαλόνοια: ac certe itidem ἐπιφάνεια et alia quædam scribuntur. Sed ὑπερηφάνεια est tanquam ab ὑπερηφανῆς, at ὑπερηφάνια ab ὑπερήφανος. [Ὑπερηφάνεια, Diod. S. 2, 568. ad Xen. Eph. 131. 180. Ὑπερηφάνια, ibid. Fischer. ad Palæph. 17.] Schæf. Mss. "Ὑπερηφάνεια, Aristæn. 1, 11." Boiss. Mss. "Μαλὶν accentum promovere in penultimam, siquidem derivandum esse opinor ab ὑπερηφανεύομαι." Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 156.]

Ὑπερηφανέω, Superbio, Insolesco. Il. A. (693.) Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειὸν χαλκοχίτωνες, Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανώοντο. Ubi Eust. exp. διὰ τοῦτο ὑπερφρονοῦντες: quod vocab. frequenter pro Contemnere ponitur. Polyb. de politia Lacedæmoniorum loquens, (6, 10, 8.) Τῆς βασιλείας κωλυμένης ὑπερηφανεῖν διὰ τὸν ἀπὸ τοῦ δήμου φόβον. Apud Eund. pro Effero, s. potius Superbe effero, 5, (33, 8.) Χάριν τῆς ἀλαζονείας τῶν ὑπερηφανούντων ἑαυτοὺς καὶ τὰς ἰδίας πραγματείας. Apud Lucian. autem pro Contemnere, vel Fastidire, aut Superbe contemnere, et fastidire: (1, 73.) Τὸ μὲν παράκαιρον ἀγαπῶντες, τὸ δὲ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντες. Sic ap. Hom. ὑπερηφανοῦντες Eust. exp. ὑπερφρονοῦντες, ut modo dixi: cui voci ut plurimum Contemptus signif. inest. [Heyn. Hom. 6, 242. ad Xen. Eph. 28. 131. 144. Lucian. 1, 53. De constr. Potter. ad Clem. Alex. 48. (439.) Diod. S. 2, 504. 564. Cum infin., Longus p. 117. Vill. (= 126. Sch.)] Schæf. Mss. Cum gen., Themist. Or. 21. p. 249.]

Ὑπερηφανεύομαι i. q. ὑπερηφανέω, Superbio, Insolesco. Accipitur autem et transitive, sicut ὑπερηφανῶ: ut ὑπερηφανεύομαι ταῦτα ap. Basil., Superbe jacto. [Ὑπερηφανεύω, activum, neglectum Lexicographis, habet Etym. M. 527, 7. 778, 49.] Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 156. "Valck. Anim. ad Ammon. 128. T. H. ad Plutum p. 174." Schæf. Mss. "Greg. Naz. Stelit. 1. p. 7. Mont., Schol. Theocr. 1, 69." Boiss. Mss. * Ὑπερηφανεῖν, vide Ὑπερηφάνεια. * Καθυπερηφανεύω, Eust. Il. E. p. 426. "Eudocia p. 442." Schleusner. Mss.]

VENIO AD VERBUM Φαντάζομαι, et ad nomen Φάντασμα, ceteraque ab eod. verbo derivata, quæ in

hunc locum servaturum me dixi. Incipiam tamen potius ab ACT. Φαντάζω, quamvis non ab hoc, sed potius ab ejus pass. voce φαντάζομαι sit illud φάντασμα, sc. a prima præteriti persona, πεφάντασμαι. Est igitur Φαντάζω, Apparere facio, Speciem præbeo, Ostendo, ut interpr. Bud. afferens ex Aretha Apoc. 13. de Antichristo, Φαντάζει γὰρ ἑαυτὸν ἐπικεικὴ ὡς ὁ Χριστός, ἵνα πλανῇ. Affert vero et ex Alex. Aphr. Καὶ τοῦτο φαντάζοντα ὡς κατ' ἀλήθειαν, pro Ita representantia ac si vera res fuisset. (In VV. LL. ex eod. Aphr. Φαντάζουσι τῷ σχήματι pro Eminentuntur speciem, sensumque decipiunt. Item, Κατ' τοῦτο ἔξω φαντάζοντα, Idque foris præ se ferentia.) Idem et COMP. Καταφαντάζω, VEL Ἀναφαντάζω, ut alibi scribit, interpr. Apparere facio, et Phantasia afficio, afferens e Basil. At Pass. Φαντάζομαι, pro Appareo, Videor, affert e Plat. Timæo p. 163. Τὸ δὲ λείον καὶ διακριτικὸν ὄψεως, διὰ ταῦτά τε ἰδεῖν λαμπρὸν καὶ στίλβον, λιπαρὸν τε φανταζόμενον, ἐλαιηρὸν εἶδος, πίττα καὶ κίκι, καὶ ἔλαιον αὐτό. Nec non ex hoc Ejusd. loco, de Rep. 9. Καὶ ἥκιστα παράνομοι τότε αἱ ὄψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων, pro Apparent. Quin etiam in h. l. Philebi, ubi jungitur cum infin. Τί ποτε ἄρα ἐστὶ τὸ περὶ τὴν πέτραν τοῦθ' ἐστάναι φανταζόμενον ὑπὸ τινὶ δένδρῳ, non aliud esse ait φανταζόμενον quam φαινόμενον: addens, ibid. ita dictum esse et φαντασθέν. Sciendum est autem Cic. illud, "Ἡκιστα παράνομοι τότε αἱ ὄψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων, vertisse, Tum ei visa quietis occurrunt tranquilla atque veracia, ut videbis p. 12. mei Lex. Cic. At p. 38. invenies hæc ejusd. Platonis verba, Δεξιὰ δὲ φαντάζεται τὰ ἀριστερὰ, ab eo sic reddita, Dextra autem videntur quæ læva sunt. Est autem valde familiaris huic Scriptori istud verbum; qui etiam dicit de Rep. 2. Ἄρα γόητα τὸν θεὸν εἶναι, καὶ ὅσον ἐξ ἐπιβουλῆς φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ιδέαις, Sub alia atque alia specie apparere, conspiciendum se præbere. Affertur etiam ex Herod. (4, 124.) Ἀφανισθέντων δὲ τούτων τοπαράπαν, ὡς οὐκέτι ἐφαντάζοντό σφι, pro Cum nusquam comparerent. || Apud Gal. vero Φαντάζονται ὄραν, pro Sibi videntur videre, Imaginatur se videre, ad Gl. 1. Φαντάζονται μαρμαρυγὰς ὄραν. Dicimur etiam φαντάζεσθαι aliquid, quod imaginamur, cujus imaginem s. speciem mente concipimus. Redditur et Contemplari, ap. Greg. Naz., qui videtur etiam simul et passive et active usurpasse, in h. l., Φῶς, ὅσον ἂν καθαιρώμεθα, φανταζόμενον, καὶ ὅσον ἂν φαντασθῶμεν, ἀγαπώμενον. Idem dixit sicut passive ἐν αὐτῷ τῷ ὅρει θεὸς ἀνθρώποις φαντάζεται, item φαντασθεὶς θεός, sic etiam active ἐφαντάσθησαν τὸν θεόν. (Redditur autem ap. eum passive τὸ φανταζόμενον, Cujus species s. imago mente concipitur, vel animo representatur.) Synes. de Poetis dixit φαντάζεσθαι sicut nos commenta eorum vocamus Fantaisies: quam signif. sequitur etiam nostrum Fantastique. || Apud Aristoph. φαντάζομαι, etiam pro συκοφαντοῦμαι, ut exp. Schol. A. (823.) Potius tamen est pro φαίνομαι significante Accusor, ut proxime sequentia ostendunt; cum enim Μεγαρεὺς dixit, Δικαιοπόλι, φαντάζομαι, interrogatur ab illo, Ὑπὸ τοῦ; τίς ὁ φαίνων ὃ ἐστίν; Sed illud φαίνομαι deinde accipitur pro συκοφαντοῦμαι, itidem ostendunt quæ sequuntur. Comico autem joco videtur tribuenda illa κατάχρησις. || Φαντάζομαι habet et aliam quandam signif. ap. Herod., de qua dicam in Φαντασία. ["Meleager 39. Thom. M. 887. (* Φαντίζω, 888.) ad Lucian. 1, 544. Brunck. Aristoph. 3, 93. Boiss. Philostr. 359. Ruhnck. ad Velleium p. 3. Heyn. Hom. 7, 122. Palæph. Fischer. p. LXVIII. Valck. Phæn. p. 34. Anim. ad Ammon. 154. Bergler. ad Alciph. 56. Act. Traj. 1. p. 254. ad Eur. Or. 1268. Brunck. p. 208. Toup. Opusc. 1, 370. ad Herod. 513. Larcher 5, 273. Act., Wakef. S. Cr. 3, 165. Med., Seidler. Dochn. 320. Φαντάζομαι τι, Imaginor, Achill. Tat. 33. * Φαντάδδομαι, Valck. ad Rov. 76." Schæf. Mss. Φανταζόμενος, i. q. εἰκὼς, Æsch. Ag. 1511=1477. Bl.: Polemon Phys. 1, 15. Φαντάζονται ἀποκρύπτειν, pro οἰονταί. Act., Callistrati Statua 14. Φαντάζων τὴν αἴσθησιν. "Τὸ πεφαντασμένον in oratione est τὸ πομπικόν, Forma orationis grandis, magnifica, cum, ut rei, de qua sermo est, magnitudinem adæquemus, etiam in ver-

bis et sententiis grandes et splendidi esse studemus. Sopater Δαιρ. Ζήτημ. 287. Ald. Ἐχέτω τε προοίμια πεφαντασμένον τι ἀπὸ τῶν προτάσεων. Unde, quia hoc studio vulgo abutebantur Sophistæ, eorum ars nonnullis dicta est φανταστική: v. Cresoll. Theatr. 2." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

HINC Φάντασμα, τὸ, Quod apparet, Visum, Spectrum. Aristot. de Mundo, Τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μὲν ἐστὶ κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν: quæ Bud. vertit, Eorum quæ in aëre apparent, alia specie tenus existunt, alia etiam habent naturæ subsistentiam. Sæpe autem dicitur de Eo cuius vana species et imago nobis observatur, et oculos nostros deludit: unde ἐνυπνὸν φάντασμα dicit quidam ap. Plut. (6, 632.) et νύκτερον φάντασμα quidam ap. Athen. Apud Plat. redditur Falsa species, de Rep. Ψεῦδεσθαι θεὸς ἐθέλοι ἂν ἡ λόγῳ ἢ ἔργῳ φάντασμα προτείνων. Plin. Junior Græca voce usus est, Epist. 17. Igitur perquam velim scire, esse aliquid phantasmata, et habere propriam figuram, numenque ali-quod, putes, an inanem et variam e metu nostro imaginem accipere. Quo in l. obiter habemus etiam nominis hujus expositionem, quatenus sc. ponitur pro Imagine oculos, ut antea dixi, deludente, quam ille Inanem imaginem appellat. Apud Matth. certe aperte accipitur pro Spectro, potestque apte reddi voce Græco-Gallica, aut si mavis, Gallico-Græca, Phantôme, 14, (26.) Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα, ἐταράχθησαν, λέγοντες, ὅτι φάντασμα ἐστὶ. Apud Eur. autem φάντασμα est Umbra defuncti, in somnis apparens; dicit enim Polydorus in Hecuba (54.) νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκόπου πύλας relinquens, φάντασμα δειμαίνουσι ἐμὸν: vide Plut. Plac. Phil. ["Thom. M. 888. Wakef. Trach. 508. Porson. Or. 401. ad Dionys. H. 2, 792. Wytténb. ad Plut. de S. N. V. 137. Ammon. 142. Φ. et φάσμα synonyma, Lucian. 3, 56. Φ. et φάσμα conf., Wytténb. ad Plut. Mor. 1, 64." Schæf. Mss. "M. Anton. 3, 4." Strong. Mss. Nemesius 171. * Φαντασμάτων, Plut. 10, 69. * "Φαντασμός, Timon Philiæ. 28." Schæf. Mss.]

Φανταστὸς, et Φανταστικὸς, vide post Φαντασία: hoc enim a secunda persona πεφάντασαι, illa a tertia πεφάντασαι deducuntur.

Φαντασία, ἡ, Visum, Visio. Philo de Mundo, [Num. Immutab.,] postquam dixit animæ fictorem finxisse eam tribus rebus a natura differentem, sc. αἰσθήσει, φαντασίᾳ, ὁρμῇ, cum ad φαντασίας definitionem venit, eam esse dicit τύπωσιν ἐν ψυχῇ: quia ἃ εἰσήγαγεν, inquit, ἐκάστη τῶν αἰσθήσεων, ὥσπερ δακτύλιος τις ἢ σφραγὶς, ἐναπεμάξατο τὸν οἰκεῖον χαρακτῆρα, ἢ τὸ ἐκμαγεῖον φυλάττει παρ' ἐαυτῇ, μέχρις ἂν ἡ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ τὸν τύπον λεάνασα λήθῃ, ἀμυδρὸν ἐργάσῃται, ἢ παντελῶς ἀφανίσῃ: τὸ δὲ φανὲν καὶ τυπώσαν, τοτὲ μὲν οἰκείως, τοτὲ δὲ ὡς ἐτέρως διέθηκε τὴν ψυχὴν: quibus addit, Τοῦτο δὲ αὐτῆς τὸ πάθος ὀρμῇ καλεῖται. Quæ Bud. ita vertit, Ad φαντασίαν, i. e. Visum, Impressio est in anima. Simul enim sensus adventitium quippiam sigillatim importarit, visum continuo annuli modo aut signi, notam suam imprimit, impressamque effigiem asservat penes sese: quoadusque oblivio memoriæ adversaria formam ipsam vel exoletam reddat interlinendo, vel prorsus evanidam. Ipsum etiam visum, quod imaginem insculpsit, interdum animam proprie, interdum alio quodam modo afficit: quæ animæ affectio, ὁρμῇ vocatur, i. e. Impetus animi, vel Appetitio animi. Potest autem h. Philonis l. aliquam isti Cic. afferre lucem, interpretantis itidem φαντασίαν nomine Visum, Acad. 1., ubi scribit, De sensibus ipsis quædam dixit nova, quos junctos esse censuit e quadam quasi impulsione oblata extrinsecus: quam ille φαντασίαν, nos Visum appellemus licet. Idem tamen alibi non semel Visionem hac in signif. usurpavit: qua voce Fabius quoque φαντασίαν interpretandam censet, 6, 3. Quas φαντασίας Græci vocant, nos sane Visiones appellemus: per quas imagines rerum absentium ita representantur animo, ut eas cernere oculis ac præsentibus habere videamur. Has quisquis bene conceperit, is erit in affectibus potentissimus. Hunc quidam dicunt εὐ-

φαντασίωτον, qui sibi res, voces, actus secundum verum optime finget. Aristot. φαντασίαν dici παρὰ τὸ φαίνεσθαι, vel potius referri ad τὸ φαινόμενον, innuit, ita scribens, Eth. 3, 5. Εἰ δὲ τις λέγοι ὅτι πάντες ἐφίενται τοῦ φαινομένου ἀγαθοῦ, τῆς δὲ φαντασίας οὐ κύριοι, ἀλλ' ὁποῖος ποθ' ἕκαστός ἐστι, τοιοῦτο καὶ τὸ τέλος φαίνεται αὐτῷ. Quo pertinentia non pauca habes ap. Plut. πρὸς Κολώτην, et eund. eademque de re vocis hujus usum aperte declarantia: e quibus sunt hæc, Ἡ γὰρ πρᾶξις δυοῖν δεῖται, φαντασίας τοῦ οἰκεῖου, καὶ πρὸς τὸ φανὲν οἰκεῖον ὁρμῆς. Et paulo post, Καὶ λαβὼν ἀγαθοῦ φαντασίαν, ὁρεγεται καὶ ὁρμῇ, πάντα πράττων ὅπως οὐ διαφεύκεται αὐτὸν, ἀλλ' ὡς ἀνυστὸν ἀεὶ συνέσται τῷ οἰκεῖῳ. Extat autem et alibi hic accus. φαντασίαν cum verbo λαβεῖν: ap. Philon. autem et accus. plur. φαντασίας, de Mundo, ubi quod dicit τρανωτέρας λαβεῖν φαντασίας, redditur Mente species clariores concipere. Sic autem redditur φαντασία Species et in aliis loquendi generibus: ut Φαντασίαν ἐμφαίνειν μήκους ap. Aristot. de Mundo, Longitudinis speciem præbere. Alio-

qui φαντασία exp. etiam Cogitatio vehementis, rei speciem animo repræsentans, Imaginatio. Aristot. Rhet. 2. Ἡ οὖν τότε ἐγγινομένη φαντασία ἡδονὴν ποιεῖ, ὥσπερ ἡ τῶν ἐνυπνίων, ubi Vict. vertit, Cogitatio igitur illa speciesque quæ nobis observatur ante oculos, lætitiā parit, ut somniorum sc. φαντασία voluptatem efficit. Quibus addit, Cic. φαντασίαν vocare consuevisse Visionem: Aristoteli vero hic, ut superiore quoque in libro, φαντασίαν esse Cogitationem quandam vehementem alicujus rei, cum ita in ea occupati sumus, ut non animo ipsam versare, sed manu tractare, nobis videamur. || In VV. LL. redditur etiam Imago rerum animo insidentium, item Species animo concepta. Nec solum Species, sed et Intuitus, ap. Polyb. (3, 53, 8.) Τὸ παράδοξον ἐκπληττόμενοι τῆς τῶν ζῶων φαντασίας, Admirabili specie et intuitu animalium perterrefacti. At ego nomine Specie contentus esse maluissem. Bud. tamen κατὰ πρόχειρον φαντασίαν vertit non solum Prima

specie, sed et Primo aspectu, quod idem valet. Idem ex Herodiano affert φαντασίαν ἐπιδεικνυσθαι pro Speciem præbere, σχῆμα παρέχειν, (4, 3, 4.) Φαντασίαν γὰρ τινα ἐπικεικας ἐπεδείκνυτο. Cui loco subjungit hunc Galeni, Μέγα κατὰ φαντασίαν νόσημά ἐστιν, ὡς τὸ ἐν σαρκουμένοις τόποις τραῦμα πολλὴν ἔχων τόπον: cui opp. μέγα κατὰ ἀποτέλεσμα. Ab Eod. dici ait, Κἂν ὑγρὸν ἢ κατὰ τὴν φαντασίαν, pro Etiam si videatur. Quare dicere possumus, ut opinor, κατὰ φαντασίαν s. κατὰ τὴν φαντασίαν his in ll. id esse plane, quod dicit lingua nostra En apparence. Qua in signif. dici itidem κατ' ἐπιφάνειαν a Polyb., opponenti ei, τῇ ἀληθείᾳ, docui antea. Lat. dicunt In speciem. Non unam igitur nominis Species signif. habet φαντασία. A quibus tamen ll. distinguendi sunt ii, in quibus signif. non tam rei Speciem quam Imaginationem quandam, qua fit: ut talis vel talis species rei nobis esse videatur. Quo pertinent ea, quæ paulo ante attuli in locum Aristotelis. Redditur porro φαντασία Spectrum quoque sicut φάντασμα, ut ap. Plut. loco, (7, 216.) Ὑπὲρ ἄνθρωπον (vel ὑπὲρ ἀνθρώπου) φαντασίαν θεασάμενος: sed et hic fortasse Speciem interpretari possumus: hoc modo, Cum illi observata esset species quædam alicujus, qui homine augustior esset. Qua in signif. duriuscule dictum est illud φαντασία ὑπὲρ ἀνθρώπου s. φαντασία ὑπὲρ ἀνθρώπου.

Φαντασία quandam nominis Species signif. habet et in hoc Actorum loco, 25, (23.) Τῇ οὖν ἐπαύριον ἐλθόντος τοῦ Ἀγρίππα καὶ τῆς Βερνίκης μετὰ πολλῆς φαντασίας, ubi μετὰ πολλῆς φαντασίας vet. Interpr. male reddit Cum multa ambitione; Erasm. non sat recte, Cum multo apparatu; at novissima interpretatio placet, Cum multa ostentatione. Alioqui reddi etiam posset fortasse Speciosus quidam apparatus, vel Speciosus quidam splendor, et omnibus conspicuus, vel omnium oculis expositus. Sic autem et Athen., s. potius Posidonius Apamensis ap. Athen. usurpat hoc ipsum vocab. φαντασία (212.) de Athenione, qui e philosopho factus est Athenarum tyrannus; cum enim dixisset, Συνέτρεχον δὲ πολλοὶ καὶ ἄλλοι θεαταὶ, τὸ παράδοξον τῆς τύχης θαυμάζοντες, εἰ

ὁ παρέγγραφος Ἀθηνίων εἰς Ἀθῆνας ἐπ' ἀργυρόποδος κατακομίζεται φορεῖον, καὶ πορφύρων στρωμάτων, ὁ μὴ δέποτε ἐπὶ τοῦ τρίβωνος ἑωρακὺς πορφύραν πρότερον, subjungit, Οὐδενὸς οὐδὲ Ῥωμαίων ἐν τοσαύτῃ φαντασίᾳ καταχλιδῶντος τῆς Ἀττικῆς. Ideo non expono simpliciter Splendorem, sed Splendorem speciosum, conspicuum omnibus, omnium oculis expositum, (nisi quis malit Magnificentiam speciosam etc.) ut simul origo verbi hac expositione repræsentetur. Habet certe et hic locum vox Gallica Apparence, sicut et in altera illa signif. cujus paulo ante memini. Et quoniam adjectivum quoque illud Speciosus ad utramque refertur, alio potius fortassis utendum fuerit. Ceterum sciendum est isti signif. nominis φαντασία affinem esse eam, quam dedit Herod. verbo φαντάζεσθαι, (de qua me hic dicturum sum pollicitus,) in eo sc. Polymniæ loco (c. 10. §. 5.) in quo Artabanus dehortari Xerxem, vel potius detertere volens a sua illa adversus Græcos expeditione, inter cetera hæc dicit, Ὅρῳς ὡς τὰ ὑπέρχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ θεὸς, οὐδὲ ἐφ' φαντάζεσθαι, τὰ δὲ σμικρὰ οὐδέ μιν κνίζει; Hic enim non dubito quin φαντάζεσθαι sit Ostentare se, et tanquam spectaculo esse omnibus velle, vel, Exponere se spectaculo omnibus, aut in spectaculum. Vel, Tanquam mirandum quoddam spectaculum in omnium oculos incurrere. Crediderim autem, ab hoc verbi φαντάζεσθαι usu illam nominis φαντασία signif. manasse.

[“Φαντασία, Thom. M. 446. 888. ad Charit. 412. (234. 344. 373.) Wakef. S. Cr. 5, 112. ad Diod. S. 1, 537. 2, 413. Jacobs. Anth. 10, 179. 11, 209. Valck. ad Rover p. 46. ad Herod. 236. ad Corn. Nep. 266. Musgr. Hipp. 1071. ad Lucian. 1, 299. Φ. λαμβάνειν, ad Charit. 344.” Schæf. Mss. “Ostentatio, Diog. L. 258.” Wakef. Mss. Appian. B. Pun. 134. Ἐς τὰς φ. τῶν λεγομένων τῷ σχήματι τοῦ σώματος συνεφέροντο, B. Syr. 40. Ἐξάρας ἐς φαντασίαν τάδε, B. Civ. 4, 102. Ἡ φ. τῶν νεῶν. Vide H. Steph. ad Sext. Emp. Pyrrh. 1, 13. p. 204. Ernest. Lex. Techn. Gr. Rhet. Schleusn. Lex. V. T. “Μυστικαὶ φ., Præstigiæ, Suid. v. Μέδουσα. Fama, Auctoritas, Idem v. Χαίρων.” Schleusn. Mss.]

COMP. Φαντασιόκοπος, Qui vanis quibusdam imaginationibus et cogitationibus percellitur: sicut Ἐλπίδοκός, Qui vana spe percellitur, s. nimia spe laborat. Ita Bud. afferens hæc Eustathii de Tantalō, Τοιαῦτα δ' ἂν λέγοιτο πάσχειν καὶ ἅπας ἡ φαντασιόκοπος ὢν, καὶ ἐλπίζει κεναῖς ἐφ' οἷς οὐ χρὴ βοσκόμενος: paulo post, Καὶ ὁ Τάνταλος δὲ, τοιοῦτός τις ἂν δόξειεν εἶναι, πρὸς οὐδέν τι τέλος χρηστὸν αἰεὶ ἐλπίδοκοπούμενος. [“Sui jactator, Euseb. D. E. 126. Etym. M. 673, 46.” Wakef. Mss.] Φαντασιοκοπέω, cujus particip. φαντασιοκοπῶν legitur Eccl. 4. in fine, ubi ille itidem reddit Qui vanis imaginationibus percellitur, [Athan. 1, 74. Δαίμονες ἐφαντασιοκόπουν τοὺς ἀνθρώπους, Spectris illudebant, 80. Decipio, Cyrill. Hier. 162. LXX. Sir. 4, 33. * Φαντασιολόγος, unde * Φαντασιολογέω, e quo * Φαντασιολογία, Epiphani. 1, 80. * Φαντασιόπληκτος, adv. * Φαντασιόπληκτως, M. Anton. 1, 7. * Φαντασιοσκοπός, Schol. Aristoph. Σφ. 676. Eudocia p. 238. “Suid. et Phot. v. Πίτυλος: Kust. φαντασιόκοπος reponere vult.” Schleusn. Mss. Cf. Hæschel. ad Sap. Sirach. 321. * Φαντασιοσκοπέω, ibid.] ITEM Φαντασιώδης, Ex aliqua visione s. imaginatione proveniens, In imaginatione consistens, vel imaginationibus. In VV. LL. Imaginarius, Cogitatione informatus. [“Boiss. Philostr. 299.” Schæf. Mss. Eust. II. 1290, 37. “Ad ostentationem comparatus, Suid. v. Κεστός: ubi v. Kust.” Schleusn. Mss. * Φαντασιωδῶς, Eust. 1699, 35. “Iren. 218. Euseb. H. E. 171. * Φαντασιάζω, Fucum facio, Epiphani. Panar. passim. Φαντασιάζομαι, Formo, cum accus., Iren. 72. * Φαντασιαστὴς τοῦ μυστηρίου, Mysterium specie tenus repræsentans, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 134.” Kali. Mss.] Φαντασιαστικός, Ad visiones concipiendas aptus, Talis qui concipiat visiones s. imagines. At vero ap. Plut. de Def. Orac. (696.) Ποιοῦσι κατόχους τοῖς ἐνθουσιασμοῖς καὶ φαντασιαστικούς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφήτιδας, Furoris instinctu afflatos et visionum impulsione præsa- gos reddunt divinos atque divinas, Turn. Idem Plut. (701.)

A. Ἡ τὸ λογικὸν καὶ φροντιστικὸν ἀνέσθαι καὶ ἀπολύεσθαι τῶν παρόντων ἀλόγῳ καὶ φαντασιαστικῷ τοῦ μέλλοντος ἐπιστρεφόμενας, Aut cum ratione et cogitatione relaxata et a rebus præsentibus liberata et advocata pars ea, quæ ratione vacat et visis pellitur, in futurum intenta est, Bud. [“Visibilis, Clem. Alex. 252.” Wakef. Mss.] Ceterum habet nomen hoc formam verbalis a φαντασιάζομαι, sc. ab ejus præteriti persona tertia sing. πεφαντασίασται. [* Φαντασιαστὸς, unde * “Ἀφαντασίαστος, Vacuus a visionibus, a terriculis somniorum, Chrys. in Ep. 1. ad Cor. Serm. 43. T. 3. p. 533, 37.” Seager. Mss. “Qui vere subsistit, Amphil. 41. * Ἐφ' φαντασίαστος, Qui rerum bonarum imaginationem percipit, Athan. 1, 757.” Kall. Mss.] Item VERB. Φαντασιόδομαι, Visiones concipio, et rerum imaginationes, Visiones s. Visa mihi obversantur, Imaginor, In imaginationibus versor, Obversantur mihi imaginationes. Alex. Aphr. de Anima 2. p. 143. Ἡ δὲ αἰσθητικὴ διαίρεται εἰς τὸ αἰσθάνεσθαι καὶ φαντασιόεσθαι, καὶ τὸ μνημονεύειν, καὶ τὸ συγκατατίθεσθαι. Greg. Naz. de Homine, Ἐν τούτοις οὖν φαντασιόονται ὁ ἀνθρώπος. Bud. e Paulo Aegin. affert pro Imaginari. In VV. LL. e Plut. Apophth. (246. H.) cum accus. Φαντασιωθεὶς δαιμόνιον τι, Qui dæmonium quoddam videre sibi visus est. [“Φαντασιώω, Visiones offero, Orig. c. Cels. 35. 53.” Kall. Mss. “Plut. Mor. 1, 943.” Schæf. Mss. * Φαντασιωτὸς, unde] Ἀφαντασίωτος, ὁ, ἡ, Qui visiones non concipit, etc. sequendo signif. datas verbo φαντασιόεσθαι. Vide Φανταστικός. CONTR. Ἐφ' φαντασιώτος, Qui bene s. facile concipit visiones etc. A Fabio autem quomodo exponatur, vide in Φαντασία, cujus etiam signif. ibi sequitur, licet verbalis formam babeat. Φανταστὸς, Efficiens visiones, Concipiens, Qui talis est ut visiones efficiat, s. concipiat, vel imagines, aut imaginationes: Φανταστὸν δὲ, inquit Plut. de Plac. Philos., τὸ ποιοῦν τὴν φαντασίαν, οἷον τὸ λευκὸν καὶ τὸ ψυχρόν, καὶ πᾶν ὅ, τι ἂν δύνηται κινεῖν τὴν ψυχὴν, τοῦτ' ἐστὶ φανταστὸν. Quæ Bud. ita vertit, Φανταστὸν est Phantasiæ efficiens, ut album, ut frigidum; et omnino quicquid animam citare potest, id est phantaston. Utitur autem hoc vocabulo idem Plut. non semel in l. de Def. Orac. COMP. Ἀφάνταστος, ET Δυσφάνταστος. Est autem Ἀφάνταστος, Visionibus s. Imaginationibus carens. Plut. et Synes. [“Bibl. Crit. 2, 1. Præf. p. x. * Ἀφαντάστω, Casaub. ad Athen. 138.” Schæf. Mss.] At Δυσφάνταστος, Non facile visiones concipiens, Ad visorum informationem difficilis, Turn. ap. Plut. [7, 700. * Ἐφ' φάνταστος, Platonius π. Διαφ. Χαρακτ. * Πολυφάνταστον σκότος, Tenebræ multis et variis terriculamentis repletæ, Plut. 6, 636. * Πολυφάνταστος τῆς ἀμαρτίας πλούτος, Inani specie plurimum ludens, Andr. Cr. p. 11. * Φανταστής, Polem. Phys. 1, 6.: cf. Adamant. 1, 20.] Φανταστικός, ὁ, Talis ut visiones seu imagines concipiat, aut imaginationes. Plut. (10, 6.) opponit inter se φανταστικὸν et ἀφαντασίωτον. [“Thom. M. 888. Heyn. Hom. 6, 382.” Schæf. Mss. Plut. 7, 705. 722.] Et ANV. Φανταστικῶς ap. Eund. de Def. Orac. (702.) Ταῦτα μόνον τὰς ψυχὰς ἐνθουσιαστικῶς διατίθῃσι, καὶ φ. τοῦ μέλλοντος, Ab his solis animum furibundum reddi, et futuri imagines concipere, Turn. [* “Φανταστάω, Casaub. ad Athen. 138.” Schæf. Mss.]

[* Ἐκφαντάζομαι, Alciph. 1. Ep. 13. Bergler. p. 56. * Ἐκφάντασμα, Greg. Naz. 2, 229. * “Ἐμφαντάζω τὴν ψυχὴν, Animum variis imaginibus illudo, Method. 317. Ἐμφαντάζομαι, Tanquam larva imponor, M. Anton. 2, 12.” Kall. Mss. Synes. 139. Eust. II. A. p. 27, 17. Gal. 6, 507. * Περιφαντάζομαι, Simpl. ad Epict. 417. Περιφ. τὰ πράγματα, καὶ μὴ περικρατεῖν αὐτῶν τῆς οὐσίας, In superficie hæreere. * Συμπεριφαντάζομαι, M. Anton. 10, 38. * Συμφαντάζομαι, Simul imaginor, Plut. 7, 542. * Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 230.” Kall. Mss.]

“Φαιδρὸς, ἂ, ὄν,” [a φάω, φαίω, φαίνω,] “Hilaris, Alacer, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 16.) Λιπαροὺς καὶ φαιδρὺς ἐν τῷ φανερῷ ἀναστρεφόμενους. Lucianus “φαιδροὶ cum γεγηθότες copulat, id faciens exemplo “Demosth. (332.) Dicitur etiam aliquis esse ὁμᾶσι “καὶ σχήμασι καὶ βαδίσμασι φαιδρὸς,” [Xen. Ἀπολ.

27.] "Apud Xen. (Ἀπομν. 3, 10, 4.) huic φαίδρος ἄ ad Hes. v. Διαφαίkowski.]
 "opponitur σκυθρωπός. Interdum vero φαίδρος exp.
 "Splendidus, Luculentus." [Gl. Lætus, Faustus,
 Hilaris: Hesych. καθαρός, γεγηθώς, φανερός. "Ad
 Charit. 456. Huschk. Anal. 275. 279. Longus p. 6.
 Vill., Wyttenb. Ep. Cr. 62. Valck. Diatr. 163. Cal-
 lim. 234. Conf. c. τερπνός, Porson. Med. p. 75.:
 cum σφοδρός, Schneid. Anab. 133.: cum σεμνός, Boiss.
 Philostr. 486. Φαίδρα, adv., Brunck. Soph. 3, 474.
 (Ed. C. 324.)" Schæf. Mss. "De arbore, Achill.
 Tat. 146." Wakef. Mss. Aristoph. Eip. 156. ὦτα,
 Antip. Sid. 83. Πειρήνης φαιδροτέρα λιβάδων. * "Φαι-
 δροείμων, Agathias ap. Alemann. ad Procop. 102.
 103. Schn. Lex. Suppl. "Ad Ammian. Marc. 2. p.
 123. extr. Wagner." Schæf. Mss.] "Φαίδρωπος, Qui
 "est hilari vultu," [Æsch. Ag. 720=704. Eur. Or.
 883. "Const. Manass. Chron. p. 50." Boiss. Mss.]
 "Male autem scribitur et cum ο Φαίδρωπος in VV.
 "LL." [* Ὑπόφαιδρος, J. Poll. 4, 143.] "Φαίδρως,
 "Hilariter, Alacriter," [Xen. K. Π. 4, 6, 6. * "Φαι-
 δροράτης, Lætissime, Amphil. 99." Kall. Mss.] "Φαι-
 δρότης, ἡ, Hilaritas, Alacritas; Splendor." ["Fe-
 stivitas et Hilaritas quædam orationis, quæ nimiam
 gravitatem quodammodo mitigat, ne severa atque
 austera videatur, Hermog. περὶ Ἰδ. 1. p. 88." Ernesti
 Lex. Techn. Gr. Rhet.] "Φαίδρῳ, Exhilaro, Ala-
 "crem reddo," [ad Greg. Cor. 321.] "Dicitur et Φαι-
 "δρῶν, pro eodem. Itidemque pass. Φαίδρῶνται
 "redditur Alacer fio. Sed Φαίδρῶν reddere etiam
 "Splendidum reddo s. Nitidum, aut Tersum. Item
 "Expurgo, J. Poll. Φαίδρῶνται δὲ καὶ ἀποπλύνειν καὶ
 "διαπλύνειν." [Ad Greg. Cor. l. c. "Ad Charit.
 456=270. Wakef. Ion. 97. Heyn. Hom. 5, 91. ad
 Thom. M. 5. Toup. Opusc. 1, 432. Jacobs. Exerc.
 2, 10. Fut., Jacobs. Anth. 11, 141." Schæf. Mss.
 Apoll. Rh. 3, 300. 832. Clem. Alex. 414. Mosch.
 2, 31. Æsch. Ag. 1112=1078. Callim. H. in Jov.
 32. Schleusn. Lex. V. T. * Φαίδρῶμα s. * Φαίδρῶμα,
 Clem. Alex. Pæd. 3, 11. p. 291=248. Barker. Ep.
 Cr. ad Boiss. 258. * Φαίδρῶνται, ἡρος, unde * Φαι-
 δρῶνται, e quo per contr.] "Φαίδρῶνται, ἡ, Lo-
 "trix, Æsch. (Choeph. 747.) παιδὸς σπαργάνων Φαι-
 "δρῶνται," [J. Poll. 7, 40.] "At vero Φαίδρῶνται
 "Hes. exp. νεωκόρος: quo vocab. Æditus declara-
 "tur." [Phot. ὁ φαίδρῶνται τὰ ἀγάλματα. ["Ad
 Paus. 412." Schæf. Mss.: Bekk. Anecd. 314. * "Ἀ-
 νάφαιδρῶνται, Nitidum s. Splendidum reddo, Philes p.
 50. Τὸ κάλλος ἀνάφαιδρῶνται." Schleusn. Mss. * Ἀπο-
 φαιδρῶνται, i. q. ἀποκαθαίρω, Quint. Sm. 5, 616. 8,
 485. Crinag. 21. in Anal. 2, 145. J. Poll. 4, 31. 7,
 124. "Ad Charit. 428=270. Heringa Obs. 191." Schæf.
 Mss. * Ἐκφαιδρῶνται, Eur. Bacch. 766. * Ἐμ-
 φαιδρῶνται, Nilus de 8 Vitiis p. 382." Kall. Mss. * Ἐ-
 πιφαιδρῶνται, Apoll. Rh. 4, 662. * "Καταφαιδρῶνται,
 Illustro, Greg. Naz. eis τοὺς Μάρτυρ. App. Vol. 1." Kall.
 Mss. "Splendore s. Hilaritate perfundo, Chrys.
 Hom. 126. T. 5. p. 820. Διὰ σοῦ πανηγύρεις καὶ
 ἑορταὶ καταφαιδρῶνται καὶ καταλάμπονται." Seager.
 Mss. "Splendore, Cyr. Alex. Glaph. 2, 255." Mend-
 ham. Mss. "Euseb. V. C. 3, 34. 40. Nicet. Paphl.
 Laud. S. Eust. 67. * Συμφαιδρῶνται, Greg. Naz. (1, 52.)
 p. 6. Montac. * Φαίδρα, Equisetum, Diosc. Notlia
 465." Boiss. Mss. * "Φαιδριάδες, ad Diod. S. 2,
 103." Schæf. Mss.]
 "Φαίδριος, ὁ, ἡ, Illustris, ut φαίδριος Ἐκτωρ, Il.
 "Δ." [H. 1. "Wolf. Prol. 212." Schæf. Mss. A-
 chæus Athenæi p. 414. βραχίονας. * Φαίδριος, Pind.
 'O. 6, 22.] "Affertur et Φαιδριόεις pro eod." ["Heyn.
 Hom. 6, 490." Schæf. Mss. Il. N. 686.] "Ἐφαίδρος
 "autem factum quidam putarunt."
 [* Φαιστός, ἡ, ὄν, s. * Φαίστος, ἡ, ὄν, Luminosus,
 Lucens, nescio unde habent Lexx. Hesychio Φαιστός
 est πόλις Κρήτης. * "Ἀφαιστος, Heliod. Carm. de
 Chrysopœia." Schleusn. Mss.]
 "Φαίκοις, Levis. Reliqua vide ap. Hes." [Nempe
 hæc habet: Φαίκοις ἐλαφρόν, ἰταμόν, κοῦφον, λαμπρόν:
 Φαίκοις ἐνεργῶς, ἀκμάζοντι, ἀπὸ τοῦ φαίνειν οἶον λαμ-
 πρόν: * Φαίκοις λαμπρῶς, ἡ λαν, καὶ τὰ ὅμοια. Phot.
 Φαίκοις ἀκμάζοντι καὶ λαμπρῶς. οὕτως Σοφοκλῆς. Pha-
 vorinus habet * Διαφαίκοις διαφαίνειν: vide nott.

[* Φαίος, Gl. Aquilus, Pullus, Fuscus; proprie ex
 æstu solis. Phot. Φαίον χρώμα σύνθετον ἐκ μέλανος
 καὶ λευκῶν ἡγουν μύκον: cf. Plat. Timæo p. 68. An-
 glice Dun: v. Blomf. Gloss. in Æsch. Choeph.
 1036. "Wakef. Ion. 908. Jacobs. Anth. 9, 179. ad
 Diod. S. 624. Reitem. ad Zosim. 449." Schæf. Mss.
 "De voce gravi, Sext. Emp. 364(=133.)" Wakef.
 Mss. Dio Cass. 999. Fusca vox, Quint. 9, 3. Cf.
 Σομφός. I. q. ῥυπαρός, Athen. 114. ἄρτος, 449. Λι-
 βάδα φαίαν δροσώδη. LXX. Gen. 30, 32. πρόβατον.
 * Φαιοχίτων, Æsch. Choeph. 1048=1036. Bl. "Lo-
 beck. Aj. p. 313." Schæf. Mss. * "Ἀνάφαιος, E-
 pith. Apollinis, τοῦ ἀναφαίνοντος πάντα, secundum
 Eudociam p. 9." Schleusn. Mss.] "Νωφαίον, He-
 "sychio ἀφανές, Obscurum." [* Μελανόφαια σῦκα,
 Athen. 78. * "Ὑπόφαιον, χρώμα, Phot. v. Κίλλον." Schleusn.
 Mss. "Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. Mss. Cf. Λευκόφαιος, Φαιουρός.]
 ¶ Φῶς, ὥς, τὸ, Lux, Lumen. I. q. Poetis φάος,
 e quo etiam factum est per contr.: sicut vicissim ex
 hoc φῶς illi fecerunt φῶς. Plato Cratylus, Τὸ μέν
 πον σέλας καὶ τὸ φῶς, ταυτὸν. Xen. K. Π. 4, (2, 8.)
 Πορευομένων δὲ, ἐπεὶ νύξ ἐγένετο, λέγεται φῶς τῷ
 Κυρῷ καὶ τῷ στρατεύματι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προφανές γε-
 νέσθαι. Εἰ opp. σκότος, quod Tenebras significat.
 Plut. (8, 663.) Τὸ σκότος τοῦ φωτὸς ἡγούντο πρεσβύτε-
 ρον: (7, 129.) Διὰ τί τῇ νύμφῃ τοπρώτον οὐκ ἐντυγχά-
 νει μετὰ φωτὸς ὁ ἀνὴρ, ἀλλὰ διὰ σκότους. Xen. (K. Π.
 3, 3, 13.) Κατὰ φῶς δεῖπνον ποιῆσθαι, In luce cœ-
 nare. Dicitur etiam eis φῶς, ut ap. Athen. eis φῶς
 λέγεσθαι, (506.) "Ἀ δὲ περὶ Ἀλκιβιάδου εἰρήκεν ἐν τῷ
 συμποσίῳ, οὐδ' eis φῶς λέγεσθαι ἔστιν ἄξιον. Interdum
 φῶς pro Vita, ut Lat. Lux. Sic ap. Auctorem Axio-
 chi, (3.) Εἰ στερήσομαι τοῦδε τοῦ φωτὸς, Si privabor
 hac luce, i. e. hac vita. Et Eis φῶς ἀνελθεῖν, Ari-
 stoph. (Eip. 445.) Ad lucem redire, Ad luminis au-
 ras. ¶ Φῶς, sicut et φάος, dicitur etiam de Lumine
 ignis, s. lucernæ, facis, aut lampadis. Apoc. 18,
 (23.) additur gen. λύχνου: Καὶ φῶς λύχνου οὐ μὴ φανῇ
 ἐν σοὶ ἔτι. Et φῶς ἀνάπτειν, Accendere lumen. Plato
 Timæo, Φῶς ὁ θεὸς ἀνήψεν, Cic. Deus ipse solem
 quasi lumen accendit. Et paulo post ἵνα φαίνω, Ut
 colluceret. Atque ut Lat. Lumina etiam dicunt
 plur. num., sic Græci φῶτα, ut φῶτα πυρσῶν, Plut.
 Pericle. At vero ap. Luc. videri possit plur. num.
 φῶτα positus pro sing. φῶς: Act. 16, (29.) Αἰτήσας
 φῶτα εἰσεπήδησε. Sciendum est autem gen. plur.
 ESSE Φῶτων, Luminum: AT Φωτῶν significare Ho-
 minum, a nomin. sing. Φῶς, de quo infra. ¶ Φῶτα
 pro Luminibus, ea etiam in signif. quam habet cum
 dicitur Luminibus obstruere, ap. Plut. (8, 47.) ¶ Φῶτα
 de Lumine spirituali, quo donantur qui baptizantur,
 unde traditur DICTA Ἐμφώτεος ἐσθῆς a Greg. Naz.
 de Veste quæ induebatur ab eo qui baptizabatur,
 q. d. ἐσθῆς τῆς τῶν φωτῶν ἡμέρας. Vide Φωτίζω.
 Hes. NOMEN Φῶτα exp. ὅμματα, i. e. Oculi: item
 θυρίδες, i. e. Fenestræ. Exp. ἐνθρωπων, i. e. Ho-
 minem, quæ expositio intelligenda est de φῶτα, cujus
 nomin. singul. est Φῶς, non Φῶς. ¶ Φῶς dicta fuit
 etiam Papillarum quasi areola, et nigellus ambitus,
 sub quo lactis quasi sedimentum, κύαμος. Cam.
 ex J. Poll. Φῶς, inquit Gorr., Circulus subniger
 qui papillam ambit. Sic etiam vocari medium trans-
 versariorum quæ in Nilei machinamento sunt, quod
 Plinthium appellatur, tradit Oribasius. ["Markl.
 Iph. p. 249. Wakef. Ion. 191. Herc. F. 411. 532.
 799. Phil. 581. Jacobs. Anim. 30. Anth. 6, 218. 7,
 159. 12, 330. Luzac. Exerc. 99. ad Lucian. 1, 434.
 2, 225. ad Anton. Lib. 230. 276. Eur. Phœn. 346.
 ubi v. Valck., Herodian. Philet. 459. Piers., Græv.
 Lectt. Hes. 607. Toup. Opusc. 1, 270. 2, 91. ad Il.
 Z. 6. Π. 301. a Zeun. ad Xen. K. Π. 343. et Ind.
 Ignis, Valck. Phœn. p. 61. Sol, Wakef. Diatr.
 22. Salus, Heyn. Hom. 5, 184. 465. 7, 145. Φῶς
 βλέπειν, 4, 673. Eis φ. ἄγειν, Jacobs. Anth. 12, 282.
 Χαῖρε, φίλον φ., 9, 465. Ψῷ pro φωτὶ, Valck. Diatr.
 140. (Etym. M. 803.) Φῶτα, (Gl. Luminaria,) ad
 Charit. 775." Schæf. Mss. "Euclid. 601." Wakef.
 Mss. Strabo 5. p. 197. Lex. Xen. Valck. Schol.

in N. T. 1, 75. 539." Ernesti Lex. Techn. Gr. A Rhet.]

Φωσφόρος, ὁ, ἡ, Lucifer, Lucem afferens. Ab Hes. exp. φωτοδότης, Lucis dator. Plato Timæo ὄμματα φωσφόρα dixit. Λέγουντο δ' ἄν, inquit J. Poll., ὀφθαλμοὶ λάμποντες, φωσφόροι, ὡς καὶ Πλάτων φωσφόρα ὄμματα, στίλβοντες κ. τ. λ. Ubi Cam. φωσφόροι ὀφθαλμοὶ vertit Oculi illustres, sicut λάμποντες, Clari: στίλβοντες, Splendentes. Quidam tamen φωσφόρα secus ap. Plat. interpr. || Φωσφόρος Ἀρτεμῖς, Eur. Lucifera Diana. Quam interpr. e Cic. sumo, ita scribente, de Nat. Deor. 2. Dianam autem et Lunam, eandem esse putant: cum sol dictus sit vel quia solus ex omnibus sideribus est tantus, vel quia cum est exortus, obscuratis omnibus solus apparet: Luna a lucendo nominata sit; eadem enim est Lucina. Itaque ut ap. Græcos Dianam, eandemque Luciferam, sic ap. nostros Junonem Lucinam iu pariendo invocant. Hic enim non dubium est quin voce Luciferam Cic. exprimere voluerit φωσφόρον. Qui etiam statim post rationem affert, ob quam hæc ad partus adhibeatur, ita scribens, Adhibetur autem ad partus, quod ii maturescunt aut septem nonnuncquam, aut plerumque novem lunæ cursibus: qui quia mensa spatia conficiunt, menses nominantur. || Φωσφόρος, substantive, Lucifer, Stella Veneris. Cic. de Nat. Deor. 2. Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris: quæ φωσφόρος Græce, Lucifer Latine dicitur, cum antegreditur solem; cum subsequitur autem, ἔσπερος. Quo pertinet hic versus, "Ἐσπερε τὰς ἑρατὰς χρύσειον φάος Ἀφρογενείας. In VV. LL. φωσφόρον κύκλος, Phaethontis orbis, quintus est planetarum, ὃν οἱ μὲν, Ἀφροδίτης, οἱ δ' Ἥρας προσαγορεύουσι, Quem Veneris quidam vocant, alii Junonis. Quorum verborum Auctor ibi non nominatur. Apud Suid. autem habemus hoc nomen de sole, Φωσφόρος, ὁ τὸ φῶς ἀνατέλλων, ὁ ἥλιος. Soli certe tribuitur et quod hinc est deductum VERBUM Φωσφορέω. Dicit enim Philo illum φωσφορεῖν pro Lumen præbere, s. ministrare. ["Φωσφόρος, Musgr. Iph. T. 21. Jacobs. Anth. 7, 159. Aristoph. Fr. 278. 289. Φ. ἀστὴρ, ad Charit. 228. "Ὀμμα φ., Plut. Mor. 1, 384." Schæf. Mss. "Φωσφορέω, Manetho 1, 65." Wakef. Mss. Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 12. * Φωσφόρια, et perperam * Φωσφόρεια, τὰ, sc. ἱερὰ, Hes. Plut. 10, 604.]

["Φωτιάειρα, Wakef. S. Cr. 4, 248. (e Proclo.)" Schæf. Mss.]

Φωτοδότης, ὁ, Lucis dator, Qui lucem s. lumen præbet. Quo vocab. exponi φωσφόρος ab Hes. docui supra. [Simpl. ad Epict. 47. Φ. ὁ ἥλιος. * "Φωτοδότης, Dionys. Areop. 144." Kall. Mss.] ITEM Φωτοδοσία, q. d. Luminis præbitio, Illuminatio, Bud. e Dionysio Areop. [* Φωτοδόχος, Græcum Rituale in Classical Journal 44, 371. λαμπάδα.] Φωτοειδής, q. d. Luminis speciem præ se ferens. Sed redditur Luminosus, Illuminatus. Sic φωτοειδέστερος Bud. vertit Illuminator ap. Greg. Naz. "Ὡστε καὶ εἰ τις ἔγνω, τοσοῦτον ἔγνω ὅσον ἄλλου μὴ τὸ ἴσον ἐλλαμφθέντος φανῆναι φωτοειδέστερος. At in VV. LL. redditur, Lumen magis conformis. ["Andr. Cr. 113. (* Φωτειδής, 241.) Dionys. Areop. 9. 13. 62. 69. 85. Clem. Alex. 156. Cyrill. Hier. 168." Kall. Mss. * "Φωτοειδής, Gelas. Comm. de Conc. Nic. 4. p. 16." Boiss. Mss. Contracta forma * Φωτώδης, Hes. v. Χιονέαν. * Φωτολαμπής, Inscr. Corcyr. in Sponii Misc. x. no. cxxv. p. 373.] Φωτολήγιος, Luce orbat, Mortuus. Sonat autem φωτολήγιος, q. d. Cui lux esse desiit, i. e. Qui luce frui desiit. Nam ap. Hes. reponitur φωτολήγιον PRO Φωτολόγιον, quod exp. τυφλόν, et νεκρόν. * Φωτολήπτης, unde * Φωτοληψία, Luminis receptio, Dionys. Areop. 188. * Φωτοποιός, Jambl. Protr. 328=138. * "Φωτοποιέω, Cyrill. Hieros. 136." Kall. Mss. * Φωτοτόκος, Anon. H. in Virg. 22. * Φωτοτόφος et * Φωτοφόρος, Const. Manass. Chron. p. 79. cum varietate." Boiss. Mss. * "Φωτοφανής, Luci similis, Luce splendens, Anonym. V. Chrys. 364, 38." Seager. Mss. "Eust. II. 171, 22." Wakef. Mss. * "Φωτοφάνεια, Suid. v. Ἐκπλαγείς." Schleusn. Mss. Dionys. Areop. de Cæl.

Hier. c. 1. "p. 20. 157: Andr. Cr. 51. 134. * Φωτοφόρος, Cyrill. Alex. 3. Andr. Cr. 336." Kall. Mss. "Chrys. Hom. 85. T. 5. p. 590, 32." Seager. Mss. "Suid. 3, 574." Wakef. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 91." Boiss. Mss. * Φωτοφορέω, Cyrill. Hieros. in Bibl. Patr. 13, 850. Φωτοχυσία, ἡ, Luminis abundantia. Bud. e Dionys. Areop.

Φωταγωγός, Lucem adducens, afferens. Nam ab Hes. exp. ὁ τὸ φῶς φέρων, [Gl. Luminarium.] Et substantive, ἡ φωταγωγός, Fenestra: Lucian. (3, 433.) διὰ τῆς φωταγωγού. [Suicer. Thes. Eccl. "Clem. Alex. 59. Theod. 1, 8. Fenestra, Suid. 1, 372." Wakef. Mss.] Φωταγωγία, q. d. Lucis s. Luminis allatio. Et Illuminatio, ut Bud. vertit ap. Greg. Naz., a quo nomen hoc dici ait et de virginibus quinque lampadephoris. [Epiphan. de Hær. 1, 51. * Φωταγωγικός, Dionys. Areop. Eccl. Hier. 309.] Et VERB. Φωταγωγέω, quod itidem pro Illumino, et pro Instituo in divinis, Bud. e Dionysio Areop. affert. Idem postquam dixit φωταγωγῶ σε usurpari pro Præluceo tibi, Illumino te, profert hæc verba ejusd. Dionysii Areop., in quibus tamen habetur passiva vox, non activa, Ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ τὰς ἀγαθοποιούς ἀκτῖνας παραδεχόμενοι, πρὸς αὐτῶν ἐπὶ τὰς ἀγαθουργίας αὐτοῦ φωταγωγηθῶμεν. [Suicer. Thes. Eccl. "Valck. Callim. p. 43." Schæf. Mss. "Cyrill. Hieros. 130. Clem. Alex. 147." Wakef. Mss. LXX. 4 Macc. 17, 5. * Φωταγωγός, Theophyl. 3, 724.] * Φωταυγής, ET Φωταυγός ap. Suid., Splendidus. [* "Φωταυγή, Anna C. 500." Elberling. Mss.] Item SUBST. Φωταύγεια, ἡ, Splendor, ἡ λαμπρότης; ut idem Suid. exp. Sonat autem φωταυγής s. φωταυγός, q. d. Lucidum splendorem habens, Lucide splendidus: et φωταύγεια itidem, q. d. Lucidus splendor, cum sint e φῶς et αὐγή. [* "Φωταύγεια, Const. Manass. Chron. p. 8. 134." Boiss. Mss.]

"Αὐτοφῶς, Ipsa lux. Greg. Naz. ita vocat Spiritum sanctum, quoniam ipse vera lux est et unica, "et sine eo nemo φωτίζεται." [Suicer. Thes. Eccl. Valck. Schol. in N. T. 1, 488. "Wolf. Anecd. Gr. 3, 162." Boiss. Mss.]

["* "Αελφωτος, Semper lucens, Dionys. Areop. 188." Kall. Mss. Nicet. Paphl. 377. * "Διάφωτος, Jo. Malal. 2, 61." Elberling. Mss. * "Ὀλόφωτος, Andr. Cr. 128. 148. 150. "Psell. in Cantic. Cant. 1, 6. 50." Boiss. Mss. "Plene lucidus, Eust. Ism. 425. (500. διήγημα.)" Wakef. Mss. "Tzetz. Ch. 12, 849." Elberling. Mss. * Ὀμόφωτος, Cæsarius Dial. 1. Interr. 3. * "Πάμφωτος, Anna C. 506." Elberling. Mss. Nicet. Paphl. 377. * "Πεντάφωτος λαμπάς, Quinque ellychniis lucens, Method. 382. * Πολύφωτος, Multo lumine illustris, Andr. Cr. 47. Dionys. Areop. 63. 180. 301." Kall. Mss. Græcum Rituale in Classical Journal 44, 372. * Τρίφωτος, Ter lucidus, Epiphan. 2, 296. * Ὑπερφωτος, Dionys. Areop. 708. "Andr. Cr. 50. 124." Kall. Mss.]

["* Ἀναφωτῖς, ἡ, Fenestra, Nicet. Ann. 4, 2.] Φωτεινός, Lucidus. E Xen. (Ἀπ. 4, 3, 4.) φ. ἥλιος: [3, 10, 1. Symm. Ps. 138, 11. Φωτεινότερος, LXX. Sir. 17, 25. 23, 26. * Φωτεινοειδής, Bekk. Anecd. 754. "Schol. Eur. Hipp. 740." Wakef. Mss.]

Φωτίζω, Lucidum reddo, Illumino, Illustro. Gal. Ἡ δ' αὐγή παραχρῆμα τῷ φωτίζοντι συναπέρχεται. Item pro Illuminare spiritualiter oculos mentis, in N. T. Et pass. quoque ap. Paul. (Ephes. 1, 18.) Περφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας. Idem dixit etiam φωτίζειν pro Illuminando patefacere, s. docere, ad Ephes. 3, (9.) Καὶ φωτίζω πάντας τὰς ἡ κοινωνία κ. τ. λ. ubi tamen redditur ab Erasmo et a doctiss. Interpr. Et iu lucem proferendi omnibus, quæ sit etc. Apud Suid. quidem certe pro In lucem proferre, Patefacere, Divulgare, sed cum accus. rei, Φωτίζειν τὸ ἀπόρρητον. ["Ad Charit. 650=260. Wakef. S. Cr. 4, 208. Heyn. Hom. 8, 809. Fabric. B. Gr. 1, 355. Kuster. Hist. Cr. Hom. 102. Wolf." Schæf. Mss. Theophr. Fr. 3, 30. Ὁ ἀνθραξ οὐ φωτίζει ὥσπερ ἡ φλόξ. Nicander Fr. 2, 66. ἀστέρα φωτίζοντα. Oribas. Collect. 330. Ἀκίδας λανθανούσας φ. Vide Valck. Schol. in N. T. 2, 497.] Apud Greg. Naz. φωτίζειν et pro Illuminare lumine baptismi, atque

adeo pro Baptizare. Cui itidem VERBALE Φώτισμα A est Baptismus, sic et Chrysostomo, nec uon Dionysio Areop. Sed et τῶν φώτων ἡμέρα, Dies festus ob baptismum, Bud. ex eod. Greg. Sonat aliqui φώτισμα, sicut ET Φωτισμός, Illuminatio. Ab Hes. tamen φωτισμός exp. αὐγή: [Gl. Illuminatio, Lux, Schleusu. Lex. V. T. Suicer. Thes. Eccl. * Φωτιστήρ, unde * Φωτιστήριος, e quo * Φωτιστήριον, τὸ, Baptisterium, Acta Concilii Carthag. 118. Act. 5. Concilii sub Menna 720. Jo. Mosch. Prat. Spirit. c. 227. * Φωτιστήρια * λυχνικά, Gl. Luminaria. * Φωτιστός, unde] 'Αφώτιστος, ὁ, ἡ, Non illuminatus, etiam Obscuratus, Lucis expers. Pro Epith. lunæ prorsus obscuræ, ex Alex. Aphr. [Non baptizatus, Suicer. Thes. Eccl. * Νεοφώτιστος, Recens baptizatus, ibid. * Cyrill. Hier. 227. Euseb. H. E. 157. 206.] Kall. Mss. "Chrys. in Act. Apost. Sermon. 24. T. 4. p. 751, 14." Seager. Mss. Pachymer. in Dionys. Areop. 235. "Philo Carpas. in Cant. Cantic. p. 160. Basil. Ms. in Greg. Naz. p. 89. Cod. 573." Boiss. Mss. * "Παμφώτιστος, Omnino illustratus, Pseudo-Chrys. B Sermon. 83. T. 7. p. 499, 20. * Χάρις, παμφώτιστε σαυρὲ, ἀπεριστάτων ἀντιλήπτωρ." Seager. Mss.] Φωτιστικός, Illuminandi s. Illustrandi vim habens, q. d. Illuminatorius. In VV. LL. affertur e Greg. Naz. Φωτιστικὸν λογικὴς φύσεως. [Schol. Eur. Hipp. 191. * "Φωτιστικῶς, Eust. 122, 2." Seager. Mss. "Greg. Thaum. in Annunt. 57. Ed. 1601." Boiss. Mss. * 'Αντιφωτίζω, unde] "Ἀντιφωτισμός, quod exp. Oppositum lumen. Signif. tamen potius Illuminatio quæ "fit ex opposito." Sed et COMP. Διαφωτίζω, i. q. φωτίζω: nisi quod præp. videri potest augere signif. [Διαφωτίσας τὸν τόπον, Plut. Catone M. 20. Cum locum vacuum fecisset. * "Διαφώτισις, Illustratio, Athan. 2, 65." Kall. Mss. * "Ἐκφωτίζω, Gl. Illustro, Clem. Alex. Str. 5. p. 663, 8. * Συνεκφωτίζω, Simul illustro, Plut. 9, 214. * Ἐμφωτίζω, Clem. Alex. Str. 6, 15. Ἐμφλεγῆσονται οὐδ' ἐμφωτισθήσονται. * Ἐπιφωτίζω, Gl. Illumino.] "Καταφωτίζω, Illumino, Il- lustro, Lumine peuetro, iu Epigr. et ap. Greg. "Naz." [Vide Ἀκρίς. "Toup. Opusc. 2, 48." Schæf. Mss.] "Menæa Græcorum Jun. 25. ap. Allat. de Meth. 5." Boiss. Mss. "Anon. V. Chrys. 295, 8. Λόγους ἐκείνους — τοὺς ἐν νυκτὶ τῆς πλάνης καταφωτίσαντας." Seager. Mss. Interpr. ad Hes. v. Ἐνώπια. * Παραφωτίζω, unde * Παραφώτισμα, i. q. παραβάπτισμα, Adulterinus baptismus, Act. V. Conc. sub Menna p. 698. * Παραφωτισμός, Strabo 3. p. 202 = 368. Codd. * περιφ.] Aliud COMP. Περιφωτίζω, q. d. Circumillumino: unde pass. Περιφωτίζομαι, quo utitur Plut. (9, 752.) Τὸ δὲ λαμπρὸν οὐ παρίσιν ὑπὸ στερεότητος, ἀλλ' ἐπιπολῆς περιφωτίζεται, Lucem nullo modo præ soliditate transmittit, sed summa duntaxat terræ sola illuminantur, Turn. [* Περιφωτισμός, Heliod. 9. p. 466. * "Προφωτίζω, Cyrill. Hier. 224." Kall. Mss. * Συμφωτίζω, Collustro, Simul illumino, Plut. 9, 537. Schleusner. Lex. V. T.]

Φάσκω, Luceo, Illucesco. Sed in usu sunt potius COMPOSITA Διαφάσκω ET Ἐπιφάσκω, Herod. 3, (86.) "Ἀμ' ἡμέρῃ δὲ διαφασκούση [—φασκ.] Cumprimum dies illuxisset, Primo diluculo. Apud Matth. autem, D 28, (1.) Τῇ ἐπιφασκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, Luc. 23, (54.) Καὶ σάββατον ἐπέφωσκε: de quibus loquendi generibus lege doctissimi Interpretis annotationes. [* Διαφάσκω, Diod. S. 2, 311. ad Herod. 242. Ἐπιφάσκω, ibid. Wakef. S. Cr. 5, 75. ad Diod. S. 1, 556. 632. Ostendo, Wakef. S. Cr. 2, 141." Schæf. Mss. * Ἐπιφάσκω, Dionys. H. 9, 63. * "Ὑποφάσκω, Wakef. S. Cr. 5, 75. ad Diod. S. 1, 556. 632. ad Herod. I. c." Schæf. Mss.] AT VERO Φωστήρ, quod redditur Luminare, formatur tanquam a tertia persona pass. sing. πέφωσται. [Cf. Φώζω.] Apud LXX. Interpr. Gen. 1, (14.) Γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῇ στερεώματι. Ibid. repetitur aliquoties hæc vox. Usus est item Paul. ad Philipp. 2, [15. "Ad Charit. 521. 557. Huschk. Anal. 266. Valck. Adonias. p. 355." Schæf. Mss. Heliod. 2. p. 102. Οὐρανὸς φωστήρων εἰμαρμένη περίοδος: cf. Alex. Aphr. Probl. 2, 46. * "Φωστηρικὸς, Dionys. Areop. 242." Kall. Mss.] AT VERO Φάσκω est ab illo Æolico φαύω, cujus antea meuiui: "Ἐφανσε πρῶτ', Illuxit mane s. au-

"rora," [Gen. 44, 3. "Φαύω, Brunck. Aristoph. 1, 202. Dawes. M. Cr. 246. ad Mær. 398. Toup. Opusc. 2, 188." Schæf. Mss. Cf. Πιφαύσκω.] A quo φαύω EST Φαῦσις, quod itidem pro Luce s. Splendore capitur, cum aliqui sonet proprie q. d. Lucentia, i. e. Ipsa lucendi actio: utpote factum e verbo, quod Lucere significat, sc. Φαύω. ["Jacobs. Anth. 11, 188. Toup. Opusc. 2, 188." Schæf. Mss. "Eust. in Dionys. P. 589." Wakef. Mss. LXX. Gen. 1, 15. Exod. 25, 16. Ps. 73, 17. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 441. * Φανστήρ, unde] "Φανστήριος, Bacchi "epith. ap. Lycophr. quod cum facibus celebraren- "tur ejus mysteria." ["Musgr. Ion. 550." Schæf. Mss. * Φανστός, uude * Ἡμίφανστος, J. Poll. 6, 160.] A φάος igitur fit φάω, φαύω, deinde φαύσκω, ut φώσκω a φῶς: sed in compositione potius usurpatur. Extant autem COMP. Διαφαύσκω ET Ἐπιφαύσκω, sicut Διαφώσκω ET Ἐπιφώσκω. Ceterum exempla afferuntur usus verbi διαφαύσκω ex LXX. Interpr. in VV. LL. "Ἐως διαφάωσῃ ἡμέρα, ex 1 Reg. 14, (36.) Donec illuxerit dies: et Διέφανσεν αὐτοῖς pro Illuxit eis dies, ex 2 Reg. 2, (32.) Sed hæc sunt potius tanquam a THEM. Διαφαύω: itidem vero ἐπιφαύσει tanquam a THEM. Ἐπιφαύω, ap. Paul. ad Ephes. 5, (14.) Καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστὸς, (quæ tanquam e V. T. sumta affert,) Et illucescet tibi Christus. Quidam autem e veteribus interpretati sunt Continget te Christus, sc. aliam lectionem secuti, ἐπιφαύσει: sed hanc sequendo, fuerit dat. σοι mutandus in gen. σου. ["Διαφαύσκω, ad Diod. S. 2, 311. ad Herod. 242. 657. (9, 45.)" Schæf. Mss. "Διαφαύω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 213." Elberling. Mss. * Διάφανμα, Gl. Diluculum, "Athan. 1, 833." Kall. Mss. "Vita S. Nili Jun. p. 23." Boiss. Mss. * "Διάφανσις, Plut. de Facie Lunæ p. 924 (= 671.)" Kall. Mss. * "Ἐκφαύω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 213." Boiss. Mss. "Ἐπιφαύσκω, Musgr. Ion. 41. ad Herod. 242. * Ἐπιφανσις, Toup. Opusc. 2, 188." Schæf. Mss.] "Ὑποφαύσκω, q. d. Sublu- "ceo: ὑποφασκοντος, item ὑποφασκούσης ἔω, Prima "luce, Aristot. Probl." [8, 17. Al. male * Ὑπεπιφαύ- "σκω. Ad Diod. S. 1, 556." Schæf. Mss. * "Ὑπόφαν- "σις, ἡ, Transitus lucis, Fenestra, Apertura, Spatium patens, Herod. 7, 36. Διέκπλοον δὲ (i. q. ἐς δ.) ὑπό- "φανσιν κατέλιπον, Spatium reliquerunt, quo transire naves possent." Schw. Mss. LXX. Ezech. 41, 16. * Φαύζειν, Phot. τὸ φρύγειν Ἀττικοί. Cf. Φώζω. "Ad Mær. 398. Brunck. Aristoph. 1, 202." Schæf. Mss.] "Φαύσιγγες, Maculæ in tibiis ex igne contractæ. "Vide J. Poll. et Hes. Sed J. Poll. habet φαύσιγγες, "quod VV. LL. mendosum esse tradunt: eandem "tamen scripturam et Etym. habet, et Lex. meum "vet." ["Aristoph. Fr. 287. ad Mær. 397." Schæf. Mss.]

"Φωγνύω ET Φώγνυμι, Torreo, Uro. E Diosc. 1, "80. φώγνυται, Torretur, Adoletur. Apud Etym. "autem est Φωγύνειν, literis permutatis: quod exp. "φρύγειν, sicut et Suidas. Idem Etym. in Φώζω ait "Φώγειν esse Bithynorum. Eadem autem signif. illi "φώζω tribuitur, quod Eust. e verbo φῶ derivatum "videri ait, significante εἶδος τι πυρώσεως. Atque hinc "esse πεφωσμένas ισχύδας:" ["quas nempe ap. Athen. 653. memoratas repererat Eust. Κρόμμυον πεφωσμένον, Tostam cepam, memorat idem Athen. 662." Schw. Mss.] "Πεφωσμένος, Etym. κεκαυμέ- "νος, a φώζω, ut κεχρωσμένος a χρώζω. Apud Hip- "pocr. πεφωσμένη κριθή, Hordeum tostum: pro quo "et πεφωγμένη scribitur, a th. φώγνυμι." "(Inveni- "tur autem et φωχθεῖς pro Tostus ap. Diosc.) Nec "non φῶδες hinc deductum esse ait, qua voce ap. "Comicum intelligi ἀποκαύματα. Comicus autem "ille est Aristoph. Πλ. (535.) Σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τι "δόναι ἀγαθὸν πλὴν φῶδων ἐκ βαλανεῖου; ubi Schol. "ait esse φλυκταίνas. In VV. LL. est Φῶδος, ὁ, Ve- "sica, Bulla. Ibidem Φῶδα vel Φωῖδες, Papulæ, "Pustulæ, Maculæ rubentes in cruribus, ex ignis "propinquitate nimia inductæ. Sed hæc exp. no- "mini φαύσιγγες proprie convenit." ["Φωγνύω, Φώγνυμι, ad Mær. 398. Φώγω, 382. Toup. Opusc. 2, 295. Emendd. 3, 194. Casaub. ad Athen. 113. 125. Φώζω, ibid. Φῶζω, ad Mær. 398. Toup.

Opusc. 2, 295. Φῶδες, 296. ad Lucian. 1, 317. Heyn. ad Apollod. 1151. 1174. Valck. Adonias. p. 276. ad Moer. 397. T. H. ad Plutum p. 157. Kuster. Aristoph. 10. Fr. 253." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri 70. *Φοῖδες, Aristot. Probl. 38, 7. Φοῖδες, Φωῖδες, Lobeck. Phryn. 88. *Φόα, Hes. ἐξάνθημα ἐν τῷ σώματι. Φῶγε, Epicharmus Athenæi p. 56. *Φώγανον, J. Poll. 10, 109.] "Προφώγνυμι, Ante "s. Prius torreo: aor. 2. pass. προφώχθεις."

Venio ad POETICUM Φῶς factum ex illo φῶς, per pleon. literæ o, qui illis frequens est ante ω, et quidem in participiis præsertim: ut βοῶν et ὀρών, pro βοῶν et ὀρών. Est autem φῶς non solum Lux, sed habet etiam metaphoricæ illas signiff. quæ in Φάος annotatæ fuerunt: Il. Θ. (282.) Βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φῶς Δαναοῖσι γένηται. Sic et Π. (39.) 'Αλλ' ἐμὲ μὲν πρὸς ὧχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὅπασσον Μυρμιδόνων, ἦν ποῦ τι φῶς Δαναοῖσι γένωμαι. Possumus enim et hic φῶς accipere pro Salute s. pro Auxilio, et quidem lætitiā afferente, utpote e quo salutem atque adeo victoriam consequamur. Quo pertinet illa exp., ἡ πρὸς σωτηρίαν καὶ νίκην ἐπικουρία, Ab Hes. autem exp. et σωτηρία, et χαρὰ, ideoque addidi verba illa, Lætitiā afferente. Pro ipsa quidem certe Victoria ponitur aperte tum alibi, tum Il. Z. init. Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἔρκος Ἀχαιῶν, Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φῶς δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν. Ubi Eust. annotat vocari Victoriā φῶς, quoniam qui vincuntur, veluti jacere videntur in tenebris, quod dictum alibi repetens, Pindarum ejus auctorem facit. Sed vult eandem esse hujus nominis signif. in quodam etiam loco, qui similis est omnino illis duobus quos modo protuli: nisi potius unus est eorum, sed ἐτάροισι scripsit pro Δαναοῖσι. Ego tamen alteram illam exp. aptiorem esse existimo. Nisi quis gloriam et decus significari malit: quem usum habet Lat. Lux, ut Virg. O lux Dardaniæ, spes o fidissima Teucrum. Aptior enim ceteris videtur huic loco illa expositio. Sed pro Victoria interdum non simpliciter dicitur φῶς, sed φῶς πολέμοιο, Il. O. (741.) Τῷ ἐν χερσὶ φῶς, οὐ μείλιχ' ἡ, πολέμοιο. Meminisse autem oportet ejus, quod a me antea dictum fuit, sc. Hebræis quoque וֹשֶׁל cum proprie Lucem significet, aliquas etiam e superioribus metaphoricæ signiff. accipere. Ceterum nomen hoc φῶς in propria signif., adjunctam habet non raro particulam δε (quam et aliis plerisque jungi videmus) significantem πρὸς. Nam dicitur Φῶσδε pro In lucem, aut etiam pro eo, quod Lat. Poætæ dicunt In luminis auras. Hom. Il. B. (309.) τὸν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φῶσδε: T. (103.) Σήμερον ἄνδρα φῶσδε μογοστόκος Εἰλειθία ἔκφανεῖ. Est vero et ubi dicat pro φῶσδε: Π. (187.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος Εἰλειθία ἔξάγαγε πρὸ φῶσδε, καὶ ἡελίου ἴδεν αὐγὰς, ubi scribitur conjunctim ETIAM Προφῶσδε. ["Markl. Iph. p. 249. Wakef. Herc. F. 532. Jacobs. Anth. 6, 218. Heyn. Hom. 5, 184. 6, 411. Φῶσδε, 7, 176. Ilgen. ad Hymn. 227. *Φῶς, Heyn. Hom. 7, 176." Schæf. Mss.]

AT VERO Φῶς, ὡς, ὁ, est Poëtis ἄνθρωπος, Vir; aut etiam simpliciter ἄνθρωπος, Homo: sic tamen ut de virili duntaxat dicatur sexu. Afferuntur autem variorum hujus appellationis rationes, prout variorum ejus derivationes statuuntur. Sed a φῶς lubentius quam aliunde deduxerim: sive quod sit ὁ μόνος τὰ τῆς διανοίας φωτίζων τῷ λόγῳ, sive aliam ob causam. A φῶς certe derivari censuit et Greg. Naz. scribens Φῶς appellari τὸν ἄνθρωπον, διὰ τὴν τοῦ ἐν ἡμῖν λόγου δύναμιν. Od. A. (324.) Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπ' ὤχετο ἰσόθεος φῶς. Et alibi, ἀλλότριος φῶς. Et χείρονα φωτὶ, Il. E. (377.) Et plur. φῶτες, A. (748.) δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον Φῶτες ὁδὰς λάβον οὐδας. Et accus. φῶτας. Gen. autem φωτῶν: at φωτῶν, Luminum, ut antea dixi. ["Ad Charit. 556. T. H. ad Plutum p. 157. Aristoph. Fr. 253. Kuster. p. 10. ad Il. Δ. 194. Φ. 546. Valck. Callim. 206. Homo, Wakef. Ion. 1188. Jacobs. Anth. 11, 16. Joann. Barbuc. 9. Heyn. Hom. 4, 596. Eur. Hel. 1100. ubi etiam de Femina. Pro τὲς, ἐκείνος, ad Charit. 234. Φῶς et ἄνθρωπος conf., Lobeck. Aj. p. 289. Φῶς pro αὐτοῦ, Heyn. Hom. 6, 197. 201." Schæf. Mss.] "Ἀπερίφωτα θηρία, dicitur Polyb. vocasse Elephantos hominum

"ductu destitutos: quæ vox si mendosa non est, sonabit, περὶ ἃ οὐκ εἰσὶ φῶτες, i. e. ἄνδρες."

"ΦΙΑΡΟΣ, ἡ, ὄν, Lucidus, Splendidus, Splendor rem quandam aqueum habens," [λαμπρὸς ὑπὸ ὑγρότητος, Galen.] "Vide Suid. Apud Nicandr. ('A. 387.) ὀρνίθος φιαρῆς, Pinguis gallinæ." [Hes. Φιαρόν' καθαρὸν, λαμπρόν, ἀγρόν, ἱλαρόν. Etym. M. Φιαρὸς, παρὰ τὸ φάος, * φαιρός. Καλλιμαχὸς φιαρῆ τῆμος ἀνέσχευεν ἔως. A Schneidero ducitur a φῶς, ut μυιαρὸς a μυοῦς, quod tamen potius a μύιον ortum habet. "Musgr. Ion. 189. Jacobs. Anth. 8, 228. Toup. Add. in Theocr. 409. Opusc. 1, 269. 481. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 135. Heringa Obs. 274. Φιαρὸς, * Φιερὸς, Thom. M. 863." Schæf. Mss. Pinguis, Nicander 'A. 91. φιαρῆν δὲ ποτοῦ ἀποαἰνύσσο γρῆν, Schol. τὸν πεπηγότα ἀφρόν τοῦ γάλακτος: cf. Philostr. Icon. 1, 31.: Maximi Καταρχ. 443. φ. δέμας Ἰκαριῶν, 594. αἰγλήσι φιαρῆσι. Theocr. Athenæi 284. ἰχθὺς, "Ὀν λευκὸν καλέουσιν" ὁ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων, Idyll. 11, 21. φιαρωτέρα ὄμφακος ὤμης.] "Hinc et Φιαρῶν, λαμπρόν, Hes." [Alibi ap. Eund. male scribitur *Φαρίνει' λαμπρύνει: *Φαρώσαι' λαμπρυνθῆναι, pro *Φιαρώσαι.]

"ΦΑΡΑΓΞ, αγγος, ἡ, Barathrum, Præceps locus, Præcipitium. Plut. Ἀνεδέξατο τὸν Μιθριδάτην ὥσειν κατὰ τῆς φάραγγος. Apud Thuc. 2. quoque quosdam videmus ἐς φάραγγας ἐσβάλλεσθαι. Bud. in illo Plut. I. reddit Præcipitium, et ab Eod. usurpari de Loco prærupto in litore maris, tradit. "Quo pertinent quæ in Antonio scribit, Φερόμενος δὲ ταῖς ναυσὶ πρὸς κρημνοὺς καὶ φάραγγας ἀγχιβαθεῖς. Redditur etiam Terræ cavitas, Hiatus, Fauces terræ. Item Vallis, s. Convallis; sed Plut. πρὸς Κολ. gen. ὄρους addidit, dicens φάραγγας ὄρους." ["Ruhnck. Ep. Cr. 157. 196. Toup. Opusc. 1, 534. Brunnck. ad Æsch. Pr. 446. T. H. ad Lucian. 1, 186." Schæf. Mss. "Vallis inter montium prærupta. Steph. in Appendice ad Thes. et alii Præcipitium vertunt, non satis accurate. Lexicon Cyrilli Ms. Φάραγξ' κοιλία μετὰ ὀρέων. Etym. M. 787, 41. Φάραγξ' ἡ διεσχισμένη γῆ." Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 15. "Ripa fluvii prærupta, Aristot. Rhet. 20." Seager. Mss. Eur. Iph. T. 277. Cycl. 664. Schleusn. Lex. V. T. Valck. Schol. in N. T. 1, 85. * "Βαθυφάραγξ, Const. Mauass. Chron. p. 98." Boiss. Mss. * Φαραγγοειδής, unde] "Φαραγγώδης, ut φ. τόποι, Loca in quibus sunt terræ hiatus." [Geop. 2, 6, 10. Hes. v. Ἀγρεα. "Const. Mauass. Chron. p. 83. Theodos. Diac. Acr. 4, 7. 113. Nicet. Eug. 5, 115." Boiss. Mss. Diod. S. 230. Dio Cass. 820, 60. * Φαράγγιον, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Μεσοφαράγγιον, Gl. Convallis. * "Φαραγγίω, ad Diod. S. 1, 682." Schæf. Mss.]

"ΦΑΡΚΙΣ, ἰδος, ἡ, Ruga," [Draco 23. 45. Regul. Pros. 118. p. 447. "Brunck. Soph. 3, 532. Heringa Obs. 126." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. v. * Φάρω, signif. i. q. σχίζω, a cuius præg. πέφαρκα, h. v. farkis deducit.] "Φαρκιδώδης, Rugosus," [Gal. Erot. "Pro hoc * Φορακιδώδης legitur ap. Hippocr. 663." Schn. Lex.] "Φαρκιδούμενος, Qui rugatur s. corrugatur, Qui est fronte caperata." [Φαρκιδούμενοι, Hes. στυγνάζοντες. * Φαρκιδεύω, unde * Φαρκιδεντός, e quo] "Ἀφαρκιδεντον, Eid. * ἀγρευτον, * ἀθυσίαστον."

ΦΑΡΜΑΚΟΝ, τὸ, Medicina, Venenum. Sed in hac expositione utrique vocabulo, (ut omittam vocem Medicamentum, de qua dicam infra,) tribuo signif. antiquam; ut enim Medicina non in bonam tantum partem usurpabant prisci Latini, sed in malam, ita vicissim, Venenum non in malam duntaxat, sed et in bonam. Medicinam, inquit Nonius, dicimus et venenum. Tractum a Græcis, qui venenum φάρμακον appellant. Quibus verbis exemplum subiungit ex Accio. At de voce Venenum id testatur Gell. 12, 9. postquam enim quædam recensuit vocabula, quæ media, et communia, et ancipitia appellat, dicitque posse significare et capere duas inter sese res contrarias, addit, Periculum etiam et Vene-

num, et Contagium, non uti nunc dicuntur, pro malis tantum dicta esse, multum exemplorum hujusmodi reperias. Hæc Gellius: e quibus cum colligamus, ap. veteres duntaxat vel potius vetustissimos, si nostra tempora respiciamus, Scriptores ancipitem usum habuisse vocem illam Venenum, merito quis miretur hæc, quæ Caius de Verb. Significatione scripta reliquit. Qui venenum dicit, inquit, adjicere debet utrum malum an bonum. Nam et Medicamenta, venena sunt: quia eo nomine Omne continetur, quod adbibitum, ejus naturam, cui adhibitum est, mutat. Quin id, quod nos Venenum appellamus, Græci φάρμακον dicunt. Apud illos quoque tam Medicamenta, quam Quæ nocent, hoc nomine continentur. Unde adjectione alterius nominis distinctio fit. Sed ne id quidem verum, nisi raro, comperietur quod hic legimus ap. Caium, Græcos se. distinctionis gratia alterum nomen huic voci φάρμακον addere; potius enim pro re, de qua agitur, lectoris relinquunt judicio vocis hujus signif.: ut exemplis docebo. Homerum tamen fateor non sine adjectione usum esse, Od. Δ. (227.) ubi de utroque eorum genere loqui volens, addidit, ἐσθλὰ et λυγρά: cum enim dixisset, Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα, Ἐσθλὰ κ. τ. λ. subjunxit versu proxime sequente, de Ægyptiaca loquens ora, τῇ πλείστα φέρει Ζεῖδωρος ἄρουρα Φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά. Alibi autem inveniuntur ap. eum illa quidem ἐσθλὰ, vocata ἡπια, et ὀδυνήφατα, item ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων, illa autem λυγρὰ, appellata κακὰ, et θυμοφθόρα: itidemque φάρμακον οὐλόμενον et ἀνδροφόνον. Sunt tamen et nonnulli ejus loci in quibus φάρμακον sine adjectione ulla ponitur; sed ibi ex iis quæ dicuntur, de utro genere intelligendum sit, manifestum cuivis esse potest. Ceterum reliquos quoque, præsertimque solutæ orationis, Scriptores, plerumque nihil tale addere huic vocabulo quale additum esse videmus in superioribus illis hujus Poetæ locis, sed pro re, de qua agitur, lectoris judicio signif. ejus relinquere, uti dixi, contra quam scribat Caius, ostendunt qui sequuntur loci.

Ac primum quidem φάρμακον dictum in bonam partem, ut quidem vulgo loquuntur Gramm., pro Medicamento, (s. Medicamento salutari, cum Medicamentum de Veneno quoque dictum fuerit, ut docet Nonius,) ut ap. Xen. K. II. 8, (2, 12.) Τοὺς τε ἱατροὺς τοὺς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτόν, τῷ τε λέγειν ἐθέλειν, καὶ ὁπόσα ἢ ὄργανα χρήσιμα ἔφη τις ἂν αὐτῶν γενέσθαι, ἢ φάρμακα, ἢ σῖτα, ἢ ποτὰ, οὐδὲν τούτων ὃ, τι οὐχὶ παρασκευάσας ἐθησαύριζε παρ' αὐτῷ: sed quamvis hic χρήσιμα non magis ad φάρμακα pertineat quam ad cetera illa substantiva, possit tamen videri non satis luculentum ex h. l. testimonium posse peti. Isocr. Busir. Enc. Τοῖς μὲν σώμασιν ἱατρικὴν ἐξέυρον ἐπικουρίαν, οὐ διακεκινδυνεμένοις φαρμάκοις χρωμένῃν. Plut. An Seni Administr. Resp. Καθάπερ τὰ φάρμακα δάκνει παραχρῆμα καὶ λυπεῖ, τὸ δὲ καλὸν καὶ λυσιτελεὲς ὕστερον ἀποδίδωσι: de S. N. V. Ὡς περ ἀμέλει καὶ φάρμακα ἐνίοις μὲν οὐχ ἀρμόζει νοσοῦσιν, ἐνίοις δὲ λυσιτελεῖ καὶ μὴ νοσοῦσιν, ἐπισφαλέστερον ἐκείνων ἔχουσιν: Pericle, Δηγμοὺς καὶ φάρμακα προσφέρων τῇ σωτηρίῳ. Idem, Ὡς περ διὰ μέλιτος φάρμακον λαμβάνοντες. At cum de certo quopiam medicamento genere loquendum est, adjectivum additur, et aliud quidem καθαρτικὸν φάρμακον, aliud vero καθαιρετικὸν, aliud ὑπνωτικὸν, aliud ἰσχυαίμον, aliud alio nomine vocatur. Plut. (10, 161.) de Socrate, Ἐλεγκτικὸν λόγον ὥς περ καθαρτικὸν ἔχων φάρμακον, Oratione refutatrice, tanquam purgante medicamento, utens: (55.) Καὶ φαρμάκων ποιουμένων ἐν αὐτῷ πεῖραν ὑπνωτικοῦ μὲν, ὑποκειμένου δὲ εἶναι θανασίμου: (8, 587.) Ὑψικτὰ καὶ τὰ πλείστα τῶν ὑπνωτικῶν φαρμάκων ἐστί. Lucian. (1, 160.) Ἄλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἰσχυαίμὸν ἐστὶ τὸ φάρμακον. Generalis autem φαρμάκων divisio est in tria genera, sc. in ἐπίπαστα, et χριστὰ, et πιστὰ. Sed χριστόν vocatur etiam ἔγχριστον a Theocr., et quidem duo tantum genera recensente, initio Idyllii quod inscribitur Cy-

A clops, Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, Νικία, οὐτ' ἐγχρίστον, ἐμοὶ δοκεῖ, οὐτ' ἐπίπαστον, Ἡρατὰ Πιερίδες: ubi Schol. ποτὰ vocat quæ alii πιστὰ. Æsch. autem Pr. (478.) p. 32. μετὰ Ed. meminit ἀλεξήματος, (i. e. φαρμάκον,) βρωσίμου, et χριστοῦ, atque πιστοῦ. Ibid. dicit et φάρμακα, nec non ἀκέσματα ἡπια: quod ap. Hom. est itidem φαρμάκων quorundam epitheton. Il. Δ. (218.) Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἔλκος ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς οἶστος, Αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἡπιά φάρμακα εἰδὼς Πάσσε: in q. l. annotat Eust. tria illa φαρμάκων genera fuisse Homero nota, ἐπίπαστα quidem, ut hic: χριστὰ autem, ut cum dicit ἰοὺς χρίεσθαι: at πιστὰ, ut vocat Æschylus, (i. e. ποτὰ, s. πότιμα,) ut cum Helenam dicit crateri infundere φάρμακα. Legimus porro et καταπλαστὸν φάρμακον ap. Aristoph. Πλ. (717.) Πρῶτον δὲ πάντων τῶ Νεοκλείδῃ φάρμακον Καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν. Ponitur autem φάρμακον et cum gen. ut φάρμακον νόσου, et βηχὸς, ap. Athen. (53.) Ἀμυγδαλῇ, τῆς βηχὸς ἀγαθὸν φάρμακον. Et φάρμακον μέθης, ap. Eund. 1. Item, Ἰαμα καὶ φάρμακον τοῦ πάθους, Plut. Sed et metaphora generali pro Quovis remedio. Aristot. Polit. 6. Δεῖ δὲ πρὸς τοῦτο φάρμακον παρὰ τῶν πολεμικῶν λαμβάνειν στρατηγῶν, οἱ συνδυνάζουσι πρὸς τὴν ἱππικὴν δύναμιν, καὶ τὴν ὀπλιτικὴν, τὴν ἀρμόττουσαν τῶν ψιλῶν. Herodian. 6, (6, 6.) Τοῦτο γὰρ μόνον εἰς εὐνοίας ἀνάκτησιν στρατιωτῶν ἐνόμιζε φάρμακον. Quin etiam Hesiod. metaphorice usus est Ἐργ. (2, 103.) Εἰ δὲ κεν ὄψ' ἀρόσεις, τότε κέν τοι φάρμακον εἴη. Ἡμος κόκκυξ κ. τ. λ., ubi φάρμακον exp. βοήθημα.

Φάρμακον in altera, et quidem contraria, signif., sc. pro Veneno, sine adjectione itidem poni frequenter, scriptorum lectio docet. Thuc. 2, (48.) Ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐσβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα. Xen. K. Π. 8, (8, 7.) Οὐδαμῶν γοῦν πλείους ἢ ἐκεῖ οὔτε ἀποθνήσκουσιν, οὔτε διαφθείρονται ὑπὸ φαρμάκων. Lucian. (1, 357.) Σφαλεῖς, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν: (356.) Πριάμενος γὰρ τὸ φάρμακον, ἀνέπειρα τὸν οἶνοχόον κ. τ. λ. Synes. Φαρμάκον γ' ἂν θάττον ἢ τούτων παρ' ἡμῖν γεύσαιντο. Et ap. Historicis passim, ac nominatim ap. Plut. Fateor tamen eum ap. hunc, tum ap. ceteros Scriptores, interdum addi adj., vel θανάσιμον, s. θανατηφόρον, vel ὀλέθριον, vel aliud hujusmodi. Plut. Artax. (fin.) Ὡς περ φάρμακον σκευάσαντα τῶν θανασίμων, καὶ πίνοντα, τοῦ ζῆν ἀπαλλαγῆναι. Sic in alio Ejusd. loco, quem paulo ante protuli, Ὑπνωτικοῦ μὲν, ὑποκειμένου δὲ εἶναι θανασίμου. Diosc. 1. p. 95., in quo περὶ πίσης ὑγρᾶς agit, Ποιεῖ δὲ πρὸς θανάσιμα φάρμακα, ubi θανάσιμα φάρμακα redditur uno verbo Venena. Quidam tamen reddiderunt etiam Exitialia medicamenta. Sed Marc. annotat, θανάσιμα φάρμακα vocare Diosc. Illa omnia quæ in medicina usum aliquem habent, per se autem lethalia sunt: ut Apollinaris herba, cicutā, mandragora, spuma argenti, et pleraque alia. Dicit autem et θανάσιμα sine adjectione idem Diosc. At vero φάρμακον ὀλέθριον legimus ap. Lucian. (1, 803.) cujusmodi esse dicit κώνειον et ἀκόνιτον, ita scribens, Ἦν εἶπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἶον κωνεῖρ, ἢ ἀκόνιτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. In sequentibus autem θανατηφόρα vocat quæ modo dicta fuerunt ab aliis θανάσιμα. Subjungit enim, Οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνουσι ἂν, εἰ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξέυσας αὐτῶν, ἄκρω τῷ ὕνυχι ἀπογεύσαιο. Dicitur etiam δηλητήριον φάρμακον, quæ duo nomina plerumque copulantur ab Herodiano: 1, (17, 17.) Ἀρέσκει δὲ δυνάει φάρμακον δηλητήριον τῷ Κορμύδῳ, 3, (5, 9.) Ἐδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα, 4, (5, 7.) Τὰ μὲν οὖν ἄλλα, ὅσα διὰ δηλητηρίων φαρμάκων καὶ διὰ πάσης ἐνέδρας ἐπεβούλευσε μοι. Ubi Polit. vertit Veneficia, (alibi interpretans Venena,) cum ita reddit h. l., Ac cetera quidem, quæ sæpe in me cum veneficiis, tum omni genere insidiarum intendit. Sed Δηλητήριον etiam dicit idem Herodian. sine adjectione. Legimus denique et φαρμάκων κακουργίαι ap. Diosc. 1. cap. de Rhamno, ubi de ea dicit, Λέγεται δὲ καὶ κλῶνας αὐτῆς θύραις ἢ θυρίσι προστεθέντας ἀποκρούειν τὰς τῶν φαρμάκων κακουργίας, ubi rectius Veneficia quidam interpr. quam alii Ve-

na, aut Mala medicamenta. Ceterum ut in aliis plerisque etymologiis, sic et in ea quæ datur huic nomini, ridiculi videntur esse Grammatici, præsertimque in eo, quod non eandem utrique ejus significationi tribuunt: sed *φάρμακον* pro Medicamento salutari (quod ut potius Medicamentum, sine adjectione etiam, vocetur, usus obtinuit) dictum volunt quasi *φέρων ἄκος*, at pro Medicamento exitiali, si Venenum ita vocari libet, quasi *φέρων ἄχος*. Est *φάρμακον*, inquit Eust., *μέση λέξις, ἐπὶ τε μὴ ἀγαθὸν λαμβανομένη, παρὰ τὸ φέρειν ἄχος· καὶ ἐπὶ ἀγαθῷ, παρὰ τὸ φέρειν ἄκος*: ideoque Hom. *σαφηνείας χάριν*, post *φάρμακα* adjicit, *ἀ παύσῃ ὀδυνῶν*: quod est *ἀκέσεται*: item *ἡπια*, a quibus nomen accepit *Ἀσκληπιός*. Idem in II. (E. 401.) *Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήματα φάρμακα πάσων Ἠέσατ'*, annotat, *ὀδυνήματα* i. sonare q. *ἀκεσῶδνα*: esse autem hoc *διασαφητικὸν τῶν φαρμάκων*, quorum hic fit mentio; si enim *ὀδυνήματα* sint, *φέρειν ἄκος*, ut ostendit verbum *ἡέσατο*, non autem *ἄχος*: quod vocab. noxiis *φαρμάκοις* inest *ἐτυμολογικῶς*. In hunc quoque versum O. (394.) *ἐπὶ δ' ἔλκει λυγρῷ Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινῶν ὀδυνῶν*, scribit, hoc *ἀκήματα* conferre ad intelligendam etymologiam hujus vocis *φάρμακα*, qua sc. dicta sint quasi *φέροντα ἄκος*, non autem *ἄχος*. Additum autem gen. *ὀδυνῶν* posteris occasionem præbuisse vocandi *ἨΕΣ Ἀκεσῶδνα*: atque ita videmus hunc celebrem aliqui Grammaticum omnino de hac ancipiti, ut ita dicam, etymologia persuasum fuisse; sed quæ mihi tamen ne verisimilis quidem videtur: ac certe si diguam censeamus quæ admittatur, locum et aliis plerisque merito dabimus, quæ alioqui ab omnibus rejiciuntur. || At de etymo Latinæ vocis Venenum, quo traditur sic appellatum ex eo, quod cito per venas eat, aliorum esto judicium. Hoc autem fortasse in dubium a plerisque vocabitur, utrum prius sit, *φάρμακον*, an *φαρμάκω*, s. *φαρμάττω*. Nam si formationis commoditatem, ut ita loquar, spectemus, videbitur potius *φάρμακον* a verbo derivari, cum e *πεφάρμακται* in promptu sit formare *φάρμακτον*, et ex eo deinde *φάρμακον*, sublato τ, euphoniæ gratia. Sed cum videamus verbum hoc sequi potius eam signif. nominis *φάρμακον*, quæ velut adventitia est, quam eam quæ propria; in eam opinionem adducor, ut credam, sicut *φαρμακεύω* primam illam sequitur, habens regularem formationem, ita *φαρμάσσω* irregulari quodam fuisse modo formatum, quod alteram illam sequeretur. Hoc præterea sciendum est, e derivatis a nomine *φάρμακον* quædam ancipitem ejus signif. sequi, i. e. tam eam qua pro Medicamento salutari, quam eam qua pro Veneno ponitur: quædam vero potius unam, quam alteram: nonnulla præterea esse quæ tertiam illam, qua *περὶ βαμμάτων* dicitur, sequantur. Verum et hoc, in superioribus a me omissum, observatione non indignum videtur, quemadmodum Græci aliquando *φάρμακα* sine adjectione dixerunt, aliquando contra, ut exemplis docui supra, ita etiam Latinos et Medicamenta sine adjectione dixisse, et interdum Medicamenta salutaria. Atque ita locutum esse ipsum quoque Cic. de N. D. 2. Medicamentorum salutarium plenissimæ terræ. Idem tamen alioqui Medicamenta etiam dixit sine adjectione. Ac certe quamvis Medicamenta salutaria dixerit, nequaquam dicturum itidem fuisse existimo Exititalia medicamenta, aut Lethalia: quibus tamen appellationibus usi sunt quidam Dioscoridis Interpr., atque alii. Nam Medicamentum pro Veneno, sicut Medicina, (de qua voce dictum supra fuit,) obsoletum omnino fuisse Ciceronis quoque sæculo existimo: unde etiam derivata adjectiva Medicamentarius et Medicamentosus, videmus in bonam duntaxat partem accipi. At vocis Medicamentum pro Veneno positæ, affert e Varrone exemplum Nonius: qui postquam dixit Medicamentum esse quo homines vel animalia cetera curantur, exemplumque hoc attulit e M. Tullio de Off. 3. Si quis medicamentum cuiquam dederit ad aquam intercutem, subjungit, Medicamentum rursus venenum, ut Græce *φάρμακον*: quam signif. probat e quodam Varronis loco, uti dixi, in quo dicitur aliquis bibisse medicamentum, i. e. venenum: sicut passim ap. Græcos legimus

A hunc vel illum *πιεῖν φάρμακον*, cujus potu mortuus sit. Sed addit Nonius, de hac voce Medicamentum, Vel. producta prima syllaba: quod ap. Medos venefici sint plurimi, secundum Virg., Media fert tristes succos, tardumque saporem Felicis mali. Atque illi suum hoc commentum placuit fortasse, ut placet hodieque nonnullis; at mihi placere nullo modo potest, cui multo verisimilius videtur, Lat. vett. significationem vocabuli sui Medicamentum voluisse ad utrumque genus extendere, sicut videbant Græcos extendisse signif. sui nominis *φάρμακον*. Sic autem veteres illos Latinæ linguæ Auctores quasdam voces suas ad Græcarum usum accommodasse, observare me memini.

Φάρμακα, Colores, quibus utuntur pictores; aut generalius, quibus aliquid tingitur. Pigmenta vertit Bud., qui *φάρμακον* exp. etiam *χρωμάτων σύγκρασις*, e Plat. Politico, *Ἄλλ' ἀτεχνῶς ὁ λόγος ἦμῖν, ὥσπερ ζῶον, τὴν ἐξωθεν μὲν περιγραφὴν ἔοικεν ἰκανῶς ἔχειν, τὴν δὲ ὁλον τοῖς φαρμάκοις καὶ τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων ἐνάργειαν οὐκ ἀπειληγεναι πω*. Sed h. l. sequendo, potius plur. *φάρμακα*, quam sing. *φάρμακον* ita debuit exponere. Nam video Grammaticos etiam plur. afferre, non sing., pro illa signif.: *φάρμακα*, inquit Eust., non solum τὰ δηλητηριώδη, (observa autem hic obiter *ΕΤ Δηλητηριώδη φάρμακα*, pro *δηλητήρια φάρμακα*, quorum a me paulo ante facta fuit mentio;) item τὰ ἀκεσῶδνα, ut sexcentis videmus in II.; sed et *βάμματα* pictorum, aut simpliciter etiam *βαφαί*. Unde *Φαρμακῶνες* dicta sunt τὰ βαφεῖα. Hes. quoque habet plur. num. *φάρμακα*, quod exp. *χρώματα*, sicut et *βοτάναι*, dicens præterea esse *πάσαν πόαν*. J. Poll. item 7, (169.) ubi *περὶ βαφῆς καὶ χρωμάτων* agit, postquam dixit *φαρμάττειν τὰ ἔρια*, et *μηλοῦν ἀκαταμηλοῦν, τὸ τῷ κινήθρῳ καταδύειν*, addit et *χρώματα* et *βάμματα*, et *ἄνθη*, et *φάρμακα*. [“ Herod. 1, 98. Οἱ προμαχεῶνες ἠνθισμένοι εἰσὶ φαρμάκοις.” Schw. Mss.] *ΕΤ Φαρμακῶν*, inquit, Officina in qua id fit. Est autem *ΕΤ Φαρμακοτρίβης*, seu *Φαρμακότριψ, ἱβος*, ὁ, ab hac nominis *φαρμάκον* signif., si quidem Etym. credimus, (aut certe ei libro unde hæc petit, qui vocatur ibi *Ῥητορικὴ*: quo nomine crediderim intelligendum *Ῥητορικὸν Λεξικόν*, cujus et ab Eust. sæpe numero fit mentio: nisi potius hæc ipsa verba pro illo reponi debeant) quippe qui exponat *βαφεῖς*, addens οἱ τὰ φάρμακα *τρίβοντες, ἢ πωλοῦντες*. Sed existimantur *φαρμακοτρίβαι* a terendis et apparandis pharmacis dicti et ii, qui a Plinio vocati sunt Medicamentarii, et ii etiam, qui Seplesiarii a nonnullis appellati fuerunt. J. Poll. certe (7, 179.) post *φαρμακοπῶλαι* et verbum *φαρμακοπῶλειν*, affert hoc nomen *φαρμακοτρίβαι*, et quidem e Dem. (1170.) Ut autem *φάρμακον ἀντὶ χρώματος* dixisse traduntur Græci, sc. *φ βάπτεται τι*, vel potius *φάρμακα* plur. *ἀντὶ χρωμάτων*, sic ap. Latinos Virgilius, (ad hunc Græcæ vocis usum respiciens, ut opinor,) dixit Venenum pro Colore, i. e. *ἀντὶ χρώματος*, aut certe *ἀντὶ βάμματος*, Georg. 2. Alba nec Assyrio fucatur lana veneno. Hanc enim lectionem agnoscit et Serv. Alteram autem lectionem, quæ alicubi extat, habentem Colorem, ex hoc ejusd. Poætæ loco irrepsisse suspicor, Georg. 4. eam circum Milesia vellera nymphæ Carpebant, hyali saturo fucata colore. [Horat. Lana Tarentino violas imitata veneno.] || Quidam vero *φάρμακον* dici etiam *ἐπὶ ἄνθους* tradiderunt: e quibus est is, qui *ἀφάρμακον* exposuit τὸ ἀνεῖν ἄνθους: esse enim *ἄνθη*, τὰ φάρμακα, et *εὐφάρμακον*, τὸ εὐχρῶον. Vide Eust.

[“ Φάρμακον, Thom. M. 883. ad Charit. 693=323. Jacobs. Anth. 6, 313. 7, 212. 8, 152. 9, 277. 419. 10, 239. Thallus Miles. 3. Heyn. Hom. 4, 599. 6, 265. Plato Phædro p. 200. Brunck. Soph. 3, 424. ad Eur. Bacch. 327. Villos. ad Long. 95. Kuster. Hist. Cr. Hom. p. LXXIII. Wolf. Casaub. ad Athen. 44. Niclas ad Geop. 2. p. 535. Bernard. Rel. 108. Toup. Opusc. 1, 305. Bergler. Alciph. 353. Φ. ῥέμνειν, Heind. ad Plat. Gorg. p. 4. Φ. λιμοῦ, Schweigh. Emendd. in Suid. p. 5.: *ἔρωτος*, Valck. Anim. ad Ammon. 222.: *λήθης*, ad Lucian. 1, 305.: *ρίγους*, Wakef. S. Cr. 76.: *ἀθανασίας*, ad Diod. S. 1, 30.: *ὕγελας*, Valck. Callim. 253. Venenum, Villos. ad Long. 72. Pigmentum, ad Mær. 399. Koen. ad

Greg. Cor. 240(=504.) Κακά φ., Wakef. Trach. 1036. Μέθης φάρμακα, Casaub. ad Athen. 74. Τοιαῦτα ἔχω φ., Porson. Med. p. 56." Schæf. Mss. "Φ. ap. Suid. v. Βυρσαιεὺς dicitur Aqua qua coriarii pelles macerant. Φάρμακα dicebantur quoque τὰ καθάρματα τῆς πόλεως, teste Eod. v. Πονηροῖς: (cf. Φαρμάκος.) Dicitur quoque Id quod coriarii adhibere solent ut coria facilius macerentur, ap. Suid. v. Ἐάλειναι." Schleusn. Mss. Pind. 'O. 9, 147. φ. αὐρᾶν, 13, 120. πρᾶν, Pind. Π. 4, 332. ἀρετὰς ἐπὶ θανάτῳ. Anarcharis Diogenis 1, 104. μανίας φ., Philo 900. οἶνος ἀφροσύνης φ., Hygini Fab. 132. Malum medicamentum, quod mentes immutaret. De φαρμάκων generibus, vide Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 488.]

* "Φαρμακομήτωρ, Const. Manass. Amat. 4, 71." Boiss. Mss. * "Φαρμακοπνεύστης, Nic. Hydrunt. ap. Bast. Spec. Aristæn. (p. 8.)" Boiss. Mss.]

Φαρμακοποιός, Qui medicamenta conficit. In VV. LL. Veneficus: quæ expositio suspecta est. [Æschylus ap. Theophr. H. Pl. 9, 15, 1. ἔθνος. * Φαρμακοποιέω, Suid. 1, 425. * Φαρμακοποιᾶ, Diog. L. 7. p. 438. "Wakef. S. Cr. 4, 67." Schæf. Mss. * Φαρμακοπότης, ου, ό, UNDE] Φαρμακοποτέω, Medicamentum bibo s. sorbeo. Theophr. H. Pl. 9, (15, 4.) Διὸ καὶ οἶγε Ἀρκάδες εἰώθασιν, ἀντὶ τοῦ φαρμακοποτεῖν, γαλακτοποτεῖν περὶ τὸ ἔαρ· τότε γὰρ φαρμακωδέστατον τὸ γάλα. ET Φαρμακοποσία, ή, Medicamenti potus s. haustus, e Plat. de Rep. [Lucian. 1, 481. "Thom. M. 716. Wakef. l. c. Ion. 539. Boiss. Philostr. 364." Schæf. Mss.] Φαρμακοπώλης, Medicamentorum venditor, item Pigmentorum. Latine etiam Pharmacopola. In VV. LL. Pigmentarius, Unguentarius. [Lucian. 1, 714. 2, 440. Theophr. H. Pl. 9, 8, 5.] Φαρμακοπώλῳ, Medicamenta vendo, Sum pharmacopola, etc. Athen. et Diog. L. ["Aristoph. Fr. 219." Schæf. Mss.] Φαρμακοτρέβης, vide in Φάρμακον, Pigmentum. [Ælian. H. A. 9, 92. Lobeck. Phryn. 611. "Abresch. Æsch. 2, 69." Schæf. Mss.] Φαρμακοτρέπτῃς, Lexicon in Bekkeri Anecd. 314. e Demosthene. * Φαρμακοφόρος, Eust. Od. A. p. 54, 10. * Φαρμακεργάτης, Tzet. Ch. 8, 920. 9. p. 160. * Φαρμακουργός, Lycophr. 61. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 188." Boiss. Mss. "Schol. Opp. A. 2, 483." Wakef. Mss.]

"Ἀντιφάρμακον, τὸ, i. q. ἀλεξιφάρμακον et ἀλεξητήριον s. ἀλέξιον, Pharmacum et remedium quod "contra venena sumitur aut gestatur, s. quod venenis resistit, ut sunt antidota et amuleta. Diosc. 2, "96. Φασὶν ἀντιφάρμακον εἶναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν, "Ajunt adversus insidiantes amuletum esse. Sic "Ceb. Theb. dicit eos, qui a vipera morsi sunt, a "reliquis serpentibus non lædi, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον τούτου. Vide Ἀλεξιφάρμακον." [Athen. 370. * "Ἀντιφάρμακος (βοτάνη), Schol. Aristoph. Πλ. (303.) p. 96. T. H. Idem ad p. 300. Diod. S. 2, 230." Schæf. Mss. Pisid. 424.] Ἀφάρμακος, Veneno carens, Veneni expers. In VV. LL. Non venenatus, Non infectus. Alioqui potest signif. etiam Expers medicamenti. || Item ἀφάρμακον, τὸ ἀνευ ἄνθους, vide paulo ante de iis quæ proxime præcedunt compos." ["Brunck. Soph. 3, 504. ad Mær. 399." Schæf. Mss.] Εὐφάρμακος, Medicamenti conveniens s. utilis. Quidam interpr. In medicamentis laudatus. Item εὐφάρμακον τὸ εὐχρόον, supra in iis quæ proxime præcedunt composita. [Hesych. Eust. Theophr. H. Pl. 9, 10, 3. ὅρος. * Παμφάρμακος, Pind. Π. 4, 414. Μηδείας.] Πενταφάρμακος, Quinque medicamentis constans. || Item Πενταφάρμακον, Convivium quintuplici condimentorum genere, VV. LL. e Cælio Rhod. At Spartianus in Vero, appellat Genus cibi, p. 820. meæ Ed. Loquens enim de voluptatibus Veri, Nam tetrapiarmacum, inquit, seu potius pentapiarmacum, quo postea semper Adrianus est usus, ipse dicitur reperisse: hoc est, sumen, phasianum, pavonem, pernam crustulatam et aprugnam. De quo genere cibi aliter refert Marius Maximus, non pentapiarmacum, sed tetrapiarmacum appellans. Πολυφάρμακος, Medicamenti abundans, s. Scatens, aut Venenis. Quidam interpr. Medicamentosus. Et Medici πολυφάρμακοι, Il. Π. 28. Τοὺς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται, "Ἐλκε' ἀκεί-

μενοι. Ubi exp. Multorum medicamentorum periti, Multis medicamentis utentes. [Theophr. H. Pl. 9, 15, 1. 8.] Τετραφάρμακος, Quatuor medicamentis constans. Est autem et Emplastrum quoddam dictum τετραφάρμακον: item quoddam φάρμακον, quod et τετραφάρμακος antidotus vocatum fuit. Philo de Mundo, 'Ὡς ἡ παρὰ ἰατροῖς ἀντίδοτος. Est τετραφάρμακον, inquit Gorr., Antidoti nomen, quam alio NOMINE Μυστήριον vocarunt. Constat quatuor medicamentis, gentiana, aristolochia, baccis lauri, et myrrha, æquali pondere commistis. Valet ad podagræ præcautionem. Idem Emplastri nomen esse tradit, quod ETIAM Βασιλικὸν appelletur: et constare e quatuor simplicibus medicamentis, (unde et nomen habere,) cera, pice, resina, sevi taurini, si id non est, vitulini, pari portione, inter se mistis. Puri movendo non esse aliud melius vel expeditius. [Gal. 2, 187, 54. Bas., Alex. Trall. 1. p. 29., 3. p. 175. 177., 8. p. 422. Schæf. ad Greg. Cor. 640.]

Φαρμακόεις, Medicamentosus, Medicamentarius, Cui medicamentum inest, Medicamenti vim habens. In VV. LL. exp. Medicinalis. Ibid. afferitur e Nicandro (A. 293.) φαρμακόεις πόσιες dictum pro φαρμακόεσαι, Medicatæ potiones: [sic v. 266. ἀμπελόεις ἔλικας pro ἀμπελόεντας.] Item φαρμακόεις δόλος ex Epigr. de Arte unguentaria dictum; sed malim, Arte pigmentaria. ["Jacobs. Anth. 11, 220. ad Charit. 323." Schæf. Mss. Nicander A. 4. 538.] Φαρμακώδης, itidem ut φαρμακόεις, (sed hoc Poeticum est,) Medicamentosus, Medicamentarius, etc. Plin. interpr. Medicamenti utilis, item Medicatus; nam pro his Theophrasti, Τὸ δ' ἄνθος καὶ τῇ ὕψει καλὸν, ὥστε καὶ στεφάνους ποιεῖν ἐξ αὐτοῦ, καὶ φαρμακώδες, habet, Flos spinæ Ægyptiæ et coronis jucundus, et medicamenti utilis. Idem pro his Diosc. de solano, Φύλλα ἔχει ἐνὶ ὁδῇ σὺν δριμύτητι καὶ φαρμακώδη, habet, Folia odore medicato, et cum quadam acrimonia jucunda. Idem, Rutam, et hederas res medicatissimas ilico mori: ubi Res medicatissimas existimatur dixisse τὰ φαρμακωδέστατα. In VV. LL. exp. etiam Vim habens medicam, item Salubris; annotaturque, Theophr. H. Pl. 9. appellare φαρμακώδη, lac, succos, liquores, seminaque illa omnia quæ vim habent medicam, privatimque ad purgationes per inferna. || Ibid. φαρμακώδες τόξενμα, Venenatum telum, Diosc. 3, 94. [Theophr. H. Pl. 1, 7, 3. 4, 5, 1. 9, 15, 1. 4. "Clem. Alex. 237." Wakef. Mss.] [* Φαρμακικός, Gl. Medicamentarius, Schol. Lycophr. 1138.]

Φαρμακὼν, ὄνος, vide in Φάρμακον, Pigmentum. ["Brunck. Soph. 3, 504. ad Mær. 399." Schæf. Mss. Eust. Od. A. p. 54, 18.] AT VERO Φαρμάκων, οντος, ό, Qui medicamenti s. potius venenis est læsus: vide Etym. in Φάρμακος.

Φαρμακός, ό, Veneficus, Magus, ut interpr. Bud. afferens e Chrys. Κἂν μὲν ἰατρός δῶ τιτι στίον, μὴ περιεργάζεσθαι, ἀλλ' ὡς ὕγιαιας ποιητικὸν δέχεσθαι· ἂν δὲ φαρμακός καὶ γόης, ὡς δηλητήριον καὶ βλαβερόν ἀποστρέφεισθαι: ut autem a Chrys. hic, sic a Plat. Symp. duo hæc nomina copulantur; sed γόης quod hic postponitur, illic contra præponitur. Idem Annot. Post. in Pandectas hæc ex Eust. affert. Quod autem sanguine lustratio fieret, testis est historia: cujusmodi est homicidarum lustratio, qui sanguine abluti, lustramenti loco id esse sibi ducebant. Cujus artis professores φαρμακός Attici vocant, ut urbiuni quoque expiatores. Habes autem ap. Eust. 1935. eum quem hic Bud. interpr. locum, ubi postquam dixit φαρμακοὶ ἐκαλοῦντο Ἀττικῶς, addit, Ut declarat et Demosth. (794.) Item, ab Ionibus SCRIBI Φαρμακοὶ proparoxytone. [Vide Hes.] Sed φαρμακός, ut idem Eust. tradit p. 1415., vocabatur etiam τὸ κάθαρμα, ut in hoc Aristoph. versu, Πόθεν δ' ἐγὼ σοι συγγενής, ὦ φαρμακέ; sic et a Suida exp. κάθαρμα: quem autem hominem κάθαρμα vocent Græci, vide supra suo loco. In VV. LL. φαρμακός exp. Sacer et devotus, Detestandus, Execrabilis. Bud. huic expositioni Græcæ, qua φαρμακός dicitur esse ό ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτόμενος, subjungit h. Lysiae l. e p. 106(=255.) Καὶ φαρμακὸν ἀποπέμπειν, καὶ ἀλιτηρίου ἀπαλλάττεσθαι. [Aristoph. Ἰππ. 1402, B. 733.]

et Brunck. "Thom. M. 483. 885. Aristoph. Fr. 289. Kuster. p. 70. Brunck. 1, 183. 3, 70. 176. Toup. Opusc. 2, 142. Ammon. 142." Schæf. Mss. * "Φαρμακιστήτης γυναικῶν, Veneficiorum peritissima, Suid. v. Μήδεια." Schleusn. Mss. * Φαρμακῆ, Hesy-chio ἡ χύτρα, ἣν ἐτοίμαζον τοῖς καθαίρουσι τὰς πόλεις.] Φαρμακῆς, ἴδος, ἡ, Venefica. Aristoph. N. (749.) Γυναικα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θεσσαλήν. Sic Plaut, Amphitr. dicit Thessalum veneficum. Horat. Od. 1, 27. Quæ saga, quis te solvere Thessalis Magus veneus, quis poterit deus? ["Thom. M. 885." Schæf. Mss. Lucian. 1, 261. 2, 817. 3, 281. "Adj., Nicander A. 537. (σαύρης.) Wakef. Mss.] Affertur vero et SUPERL. Φαρμακιστότατος, pro Veneficus maximus, Triveneficus. Et φαρμακιστόταται γυναι-kes ex Josepho, Φαρμακιστόταται εἰσι γυναικῶν αἱ ἐκ τῆς Ἀραβίας. Sed suspecta est hæc superlativi forma. [Cf. Φαρμακός.]

[* "Φαρμακίτης adhibetur de Annulo, in quo est amuletum, aut fascini avertendi vi prædito, Suid. v. Ἄλλ' οὐκ ἐνεστι, cf. Schol. Aristoph. Πλ. 885. (et Hes. v. Δακτύλιος.)" Schleusn. Mss. "Kuster. Aristoph. p. 15. T. H. ad Πλ. p. 300. Toup. Opusc. 1, 305. Athen. 1, 49." Schæf. Mss. Ab Hes. exp. etiam ἀδηνάγος: cf. J. Poll. 6, 42. Καὶ φαγέω-ρον δὲ, τὸν ἀπληστον οἱ Κωμικοὶ ὠνόμαζον, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ τοιούτου, φαρμακίτην.] AT VERO Φαρμακίτης, Medicamentarius, Ad medicamenta perti-nens: ut φαρμακίτιδες βιβλοι, Gal. ad Gl. 2. Li-bri de medicamentis scripti, Libri medicamenta-rii. Invenitur et φ. γῆ ap. Diosc. eadem cum illa, quæ ETIAM Ἀμπελίτης vocatur: quæ non videtur aliud esse quam Bitumen fossile, s. Carbo fossi-lis. Plin. eam bitumini simillimam scribit, Posido-nius bituminosam appellat. Quia vero talis est, accenditur et ardet. Gal. eam non tam terram esse dicit, quam ad lapidis naturam accedere: Diosc. inter terræ species recenset: nec dubium quin hic molliorem, ille duriores viderit. Ab eadem autem causa fortasse utrumque nomen ei inditum est: valet enim contra innascentes vitibus vermes, quos κνίπας c Plut. (9, 78.) Medicatum. Vel Medicatum veneno, (ad vitandam ambiguitatem,) ut Silius dixit Tela me-dicata veneno: [7, 225. "Thom. M. 325." Schæf. Mss. Pind. II. 4, 393. Geop. 15, 8. Diosc. Parab. 2, 140. LXX. Ps. 57, 5.]

Φαρμακὲς quoque signif. illam habet, quam assi-gnavi nomini Φαρμακός. Itidem certe a Bud. redditur Veneficus, Magus, et affertur e Synes. Ἦσαν δ' ἄρα Αἰγύπτιοι φαρμακῆς. [Lobeck. Phryn. 316. Lucian. 1, 235. 700. "Toup. Opusc. 1, 534. Ammon. 142." Schæf. Mss. Aret. 8, 12. Τοὺς νοσέοντας ἐωυτῶν φαρμακῆας εὐπόρους τίθησι ἡ ἐνυφορή. Fem. * Φαρμάκεια, i. q. φαρμακῆς, Aristot. H. A. 9, 16, 4.]

Hinc VERB. Φαρμακεύω, Veneficio utor, Veneno utor; pro qua signif. affertur e Plat. de LL. A Bud. exp. Veneficio afficio, ut affecit Circe socios Ulyssis; dicitur enim illa τοὺς ἐταίρους Ὀδυσσεύς φαρμακεῦσαι. At Hippocr. signif. Medicamento purgante uti, ut e Gal. docent VV. LL. In Iisd. exp. Conficio medica-menta, et Curo medicamentis: item Tingo, Condio. ["Thom. M. 884. ad Charit. 693. Wakef. Ion. 1204. Trach. 1000. Callim. 1. p. 469. Toup. Opusc. 2, 222. ad Diod. S. 1, 298. Herod. 556. (7, 114.) Φ. τινὰ, Medicinam alicui adhibeo, Plut. de S. N. V. 73." Schæf. Mss. * Φαρμάκευμα, i. q. φάρμακον, Nicet. Annal. 11, 3.] Φαρμακεία ET Φαρμάκευσις, ἡ, Vene-ficium, Ipsa actio afficiendi veneficio, aut etiam Ipsa medicandi actio, Medicatio. In VV. LL. φαρμάκευσις e Plat. de LL. affertur pro Veneno; sed perperam, ut opinor. ["Hippocr. 87." Wakef. Mss.] Apud Aristot. φαρμακείαι legitur et pro Medicamentis. [Plato de LL. 11. p. 162=932.] ITEM φαρμακία cum i solo, pro Medicamentis, Epigr. [Callict. 2. Φαρμακίησι ῥόδων λέπραν καὶ χοιράδας αἶρει Τάλλα δὲ παντ' αἶρει καὶ διχα φαρμακίων. Φαρμακεία, Plut. Rom. 22. "Timæi Lex. 268. et n., Toup. Opusc. 1, 541. Ammon. 141. Valek. Anim. 222. Thom. M. 883. Heind. ad Plat. Phædr. 195. 322. ad Charit. 405. Φαρμακία, ibid. Manetho 2, 310." Schæf. Mss. Orac. Sibyll. 5. p. 576. * "Φαρμακεῖον, Plato Phædr. 322. Heind. Μαίνεται ἄνθρωπος καὶ ἐκ βιβλίου ποθὲν ἀκούσας ἡ περιτυχὼν φαρμακεῖοις ἰατροῖς οἶεται γεγόνε-

vai. Heindorf.: Φαρμακεῖοις Medicamenta vertit Cornarius, sed nusquam, quod sciam, extat vox φαρμακεῖον. Scr. * φαρμακίους aut φαρμακείας. Schol. Libanii (4, 750.) Φαρμακεία ἡ διὰ φαρμάκων γενόμενη μαγεία." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. "Φαρμάκιον, Plato Theæt. 306." Schæf. Mss.] Φαρμακευτής, Veneficus: ejusque FEM. Φαρμακεύτρια, Venefica. (Imo hoc deducendum est e * Φαρμακευτήρ, unde * Φαρμακευτήριος, e quo per contr. Φαρμακεύτρια.) Sed multo est usitatius hoc fem. nomen φαρμακεύτρια: quo etiam inscribitur Idyllium secundum Theocriti, sicut et Ecloga octava Virgillii. Ὁ μέντοι Φαρμακεὺς, inquit Eust. (1415.), ἡ κατὰ Πλάτωνα Φαρμακευτής, ὁ φαρμάκους διαφθεῖρων, τῷ φαύλῳ φαρμάκῳ παρωνόμασται ὥσπερ καὶ ἡ Φαρμα-κῆς καὶ Φαρμακεύτρια γυνή. [Φαρμακευτής, Alex. Trall. 1. p. 29. "Φαρμακεύτρια, Const. Manass. Chron. p. 126. Meurs., Toup. Opusc. 1, 541. * Φαρμακίστρια, ibid. (e * Φαρμακίζω, unde * Φαρμακιστήριος, e quo per contr. Φαρμακίστρια.)" Schæf. Mss.: Hes. v. Βαμ-βακεύτρια.] Φαρμακευτικός, Ad veneficia pertinens, aut etiam Ad medicamenta. Exp. et uno verbo Me-dicamentarius: τέχνη, Medicamentaria ars. Est pars τῆς θεραπευτικῆς, inquit Gorr., quæ medicamentis intro sumtis forisque admotis medetur. [Plut. * Φαρμακευτὸς, unde * "Ἀφαρμάκευτος, Bast Lettre 231. Wagner. Alciph. 2, 225." Schæf. Mss. "Cf. meas ad Aristæn. notas p. 218. Basil. Sel. Or. 35. init." Boiss. Mss. Hippocr. 401.]

[* Διαφαρμακεύω, Plut. 6, 598=Mor. 1, 620. * Ἐπιφαρμακεύω, Menander Suidæ v. Ἀναλυθῆναι, cf. Fragm. p. 76.] Καταφαρμακεύω, Veneficio s. Veneficiis afficio. Bud. reddit, Veneficio afficio et sortilegio, Additque accipi a Plat. Phædro (238.) pro Ita afficio ut qui carmine affecti sunt. Affert etiam e Plut. Dione [3. Veneno tollo.] In VV. LL. exp. Venenis inficio, et Excanto. [Alex. Trall. 12. p. 239. * "Περιφαρμακεύω, i. q. γοητεύω, Phot. v. Περικαθαίρων." Schleusner. Mss.]

Φαρμακός, Medico, ut πεφαρμακωμένον μελίκρατον Plut. (9, 78.) Medicatum. Vel Medicatum veneno, (ad vitandam ambiguitatem,) ut Silius dixit Tela me-dicata veneno: [7, 225. "Thom. M. 325." Schæf. Mss. Pind. II. 4, 393. Geop. 15, 8. Diosc. Parab. 2, 140. LXX. Ps. 57, 5.]

AT VERO Φαρμακάω, Refertur sum medicamentis, Indigeo medicamentis. Inventum est et φαρμακῶν, inquit Eust., τὸ μεστόν εἶναι ἡ δεῖσθαι φαρμάκων. Censeo autem magis ἀνάλογον esse huic terminationi hanc posteriorem exp.: ut φαρμακῶν pro δεῖσθαι φαρ-μάκων dicatur eo modo, quo VERB. Τορᾶν, ap. Soph. (Aj. 583.) pro δεῖσθαι τομῆς. Sed possumus etiam interpretari Medicamenta cupio s. desidero, sicut τορῶν, Sectionem cupio s. desidero. [Lucian. 2, 326. Τὰ ὁμματα μὴ φαρμακῶν, Medicamentis indigent. Præstigiis utor, Plut. 10, 219. Insanio, Furo a malis potionibus, Demosth. 1133. Reiskio interpr. "Valck. Oratt. 344." Schæf. Mss.]

ΦΑΡΜΑΣΣΩ, de quo et antea dictum aliquid est, VEL Φαρμάττω, Veneno inficio s. noceo. Bud. exp. Veneficio afficio; Ficinus autem, Veneno noceo, in isto Plat. loco de LL. 11. (p. 163.) Ὡς πρῶτον μὲν τὸν ἐπιχειροῦντα φαρμάττειν, οὐκ εἰδότα τί δρᾷ, τὰ τε κατὰ σώματα, ἐὰν μὴ τυγχάνῃ ἐπιστήμων ὢν λατρικῆς, τὰ τε αὐτὸ περὶ τὰ μαγανεύματα, ἐὰν μὴ μάντις ἢ τερατοσκοπὸς ὢν τυγχάνῃ. Ubi observa duplicem modum του φαρ-μάττειν. Dixerat autem paulo ante, Διαλαβόντας δὲ διχῇ τὸν τῆς φαρμακείας περὶ νόμον, ὁποτέρως ἂν τις ἐπι-χειρῇ φαρμάττειν, πρῶτον μὲν δεῖσθαι κ. τ. λ. Ex ejusd. Plat. Symp. (17.) affert Bud. pro Afficio maleficio vel carmine: Φαρμάττειν βούλει με, ὦ Σώκρατες, ἵνα δια-θορυβηθῶ, i. e., inquit, Verbis tuis quasi carmine con-turbare et perterrefacere, ne eloqui possim quod me-ditatus sum. Interdum autem φαρμάσσω metaph. Le-nocinio afficio, Adultero, Fucō, inquit Idem, afferens e Philostr. Ep. Ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς, ἐταιρικός, καὶ πάνν δὲ δυσχεραίνειν τὴν φαρμασσομένην εὐμορφίαν ὥς καὶ πανουργίας ἐγγύς. Sic in hoc Plut. loco (9, 283.) Φαρμάσσοντες τὰ πράγματα ταῖς βλασφη-μίαις, possit φαρμάσσοντες itidem exponi Adulteran-tes, aut certe Inficientes: potius quam Admiscoentes,

ut habent VV. LL. Illic affertur h. l. Greg. Naz. A
 “ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, διὰ τῆς τέχνης φαρματτο-
 μένη τοῖς χρηστοτέροις, et exp. Ut medicina alioqui
 acerba dulcore aliquo ad artis præsceptum tempe-
 rata, æquioribus animis recipiatur. Eadem interpr.
 et Medicor. At illis Budæi interpretationibus, Fucio,
 Adultero, Lenocinio afficio, affines sunt hæc ex Hes.
 sumtæ, Decipio, Assentor. || Tingo, βάπτω, Hes.
 et Eust. Legimus vero et ap. J. Poll. 7, c. περὶ
 βαφῆς, καὶ χρωμάτων κ. τ. λ. Λέγεται δὲ καὶ φαρ-
 μάττειν τὰ ἔρια, καὶ Μηλοῦν, καὶ Καταμηλοῦν, τὸ τῷ
 κινῆθρῳ καταδύνειν: sed hanc expositionem ad duo
 postrema duntaxat pertinere arbitror. || Φαρμάσσω
 τὸν σίδηρον, Intingo s. Immergo ferrum in aquam
 frigidam. Solet autem immergi, cum est candens,
 idque ut induretur ejus acies. Ita Bud. afferens
 Homeri locum ex Od. I. (393.) Ὡς δ' ὄρ' ἀνὴρ χαλ-
 κεύς πέλεκυν μέγαν, ἡ δὲ σκέπαρνον εἶν ὕδατι ψυχρῷ
 βάπτει μεγάλα ἰάχοντα, Φαρμάσσων τὸ γὰρ αὐτὸ σιδή-
 ρον τε κράτος ἐστίν. Ubi Eust. scribit φαρμάσσειν non
 esse simpliciter βάπτειν, unde φαρμακῶνες pro βαφεῖα: B
 sed poni pro στομοῦν καὶ στεγροποιεῖν. [“Markl.
 Suppl. 1110. ad Charit. 693. Jacobs. Anth. 9, 124.
 12, 297. Apoll. Rb. 3, 478. ad Mær. 113. Ammon.
 112. ad Lucian. 1, 238. Intingo, Immergo, ad
 Mær. 399.” Schæf. Mss. “Illino, Achill. Tat. 150.
 Fascino, Dio Chrys. 1, 313.” Wakef. Mss. Æsch.
 Ag. 94. Schn. Lex. * Φάρμαξις, Gl. Veneficium,
 Plato Philebo. p. 279 (46.) Plut. 7, 553. “Schol.
 Eur. Hipp. 519.” Wakef. Mss. * Φαρμακτῆς, Opp.
 ‘A. 4, 648. 693. * Φαρμακτῆρ, 2, 483. * Φαρμακτῆ-
 ριος, Lycophr. 1138. Unde per contr. * “Φαρμακτρία,
 Const. Manass. Chron. p. 77 (= 145.) Amat. 4, 39.”
 Boiss. Mss. * Φαρμακτὸς, Manetho 4, 52. Strabo 2.
 p. 409. Sieb. βέλεσι φαρμακτοῖς, al. male * Εὐφαρμά-
 κτοις.] ‘Αφάρμακτος, Veneficio non affectus, Veneno
 non infectus. Lucian. (1, 357.) ‘Εμοὶ μὲν φάρμακον,
 Προιοδῶρ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκε. At vero ἀφάρ-
 μακος a nomine φάρμακον. [“Ad Charit. 694.”
 Schæf. Mss. * ‘Επιφαρμάσσω, Achill. Tat. 263.]
 Καταφαρμάσσω, VEL Καταφαρμάττω, i. q. καταφαρμα-
 κεύω, Veneficio s. Veneficiis afficio etc. Plut. Dione
 (14.) “Οτι οὐ λέλθῃ Δίῳ κατεπαῖδων καὶ καταφαρμάσ-
 σων τῷ Πλάτωνος λόγῳ τὸν Διονύσιον. * [‘Υποφαρμάσσω,
 Plut. 10, 100.]
 “Φαρμάζω, Inficio; Curo, VV. LL.”

[* “ΦΑΡΟΣ, (s. Φάρος,) τὸ, Palla, Pallium, Vestis
 exterior, sicut χιτῶν interior, Od. O. (61.) χιτῶνα—
 ἄννες καὶ μέγα φᾶρος, pro Palla virili: (Il. Θ. 221.)
 Pro feninea autem, Od. E. (230.) ἀργύρεον φᾶρος
 μέγα ἔννυτο νύμφῃ. Corripitur ap. Hesiod. ‘Εργ. (1,
 196.) Λευκοῖσιν φάρεσσιν καλυψαμένῳ χροῖα καλόν.
 Capitur etiam pro οὐδὴν, Od. E. (258.) Τόφρα δὲ
 φάρε’ ἔνευκε Καλυψὼ δια θεᾶων, Linthea vela. Item
 Velum capitis, Tegmen, τὸ ὕφος, ap. Eur. (Suppl.
 286.)” Scapulæ Lex. “Wakef. Herc. F. 411. Musgr.
 413. Wakef. 642. Musgr. ib. Wakef. Trach. 602. ad
 Bion. 7, 7. Barnes. El. 543. Porson. Hec. p. 66.
 Ed. 2. Musgr. 1081. Brunck. Soph. 3, 426. Bion
 15, 7. ad Eur. Hipp. 132. Hymn. in Apoll. Del. D
 121. Steinbr. Mus. Tur. 1, 326. Wassenb. ad Hom.
 60. Toup. Opusc. 1, 535. 2, 25. 292. De quant.,
 Brunck. Soph. 3, 532. Etym. M. 248, 4. De acc.,
 Heyn. Hom. 4, 202. Dat. plur., Brunck. Apoll. Rh.
 124.” Schæf. Mss. Φ. ap. Tragicos, Osann. Auct.
 Lexx. Gr. 21. Adde Herodian. in Dindorfii Gramm.
 Gr. 1, 36. primam syllabam ap. Tragicos ancipitem
 esse statuentem. Conf. c. φάρσος, Schæf. ad Greg.
 Cor. 513. Vide Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T.
 * ‘Αφαρῆς, Euphorion ap. J. Poll. 4, 95. ‘Ορχομενὸν
 χαρίτεσσιν ἀφαρέσιν ὀρχηθέντα. Vide ‘Αφαρος.] “‘Α-
 φάρῳ, Sudo, Haurior: Hes. ἀφαρεῖ, ἰδρῶϊ, ἀνιμᾶ-
 “ται.” [“Leg. ἀνειματεῖ, Vestibus nudus est.” Ku-
 ster. Vide reliquos Interpr. * “Καλλίφαρος, Musgr.
 Ion. 189. Wakef. 191. Herc. F. 411.” Schæf. Mss.
 * “Φιλοφαρῆς, * Φυλλοφαρῆς, Diosc. Notha 457.” Boiss.
 Mss. * Φάριον, J. Poll. 7, 99. Φ. δὲ τὸν ἐρεοῦν κε-
 κρύφαλον ὠνόμαζον. Apud Hes. * Φαρινόν τὸ ἐρεοῦν.]
 ‘Ημιφάριον, Suidæ ἡμισυ ἱματίου, Dimidiata vestis

“pars,” [Aristæn. Ep. 1, 4. ἀλουργῆς ἡμιφ. Vide
 Suicer. Thes. Eccl. v. * ‘Ημιφόριον. At φάρος, Ara-
 tio, vide in derivv. ex ‘Αρόω. * Φάραι, Hesychio est
 ὑφαίνειν, πλέκειν.]

“Φάρσος, τὸ, Integumentum, Involucrum. Nican-
 “der Θ. (664.) τῆς δ’ ἀπὸ φάρσος Δραχμαῖον ποτα-
 “μοιο πιεῖν ὑδάτεσσι ταράξεις, Delibratæ radicis in-
 “tegumentum et involucrum, VV. LL.” [Schol. φάρ-
 σος δὲ ἦγον κλωνάριον, ἡ τὸ ἐκτὸς τῆς ρίζης φλοιῶδες, ἡ
 μερίδα.] “Ubi affertur et pro Velo s. Velamine, ex
 “Josepho (1, 134.) Λίνεον φάρσος. Exp. ab Hes.
 “τρύφος, κλάσμα, πτερύγιον, ἀκρωτήριον.” [“Apud
 Herod. 1, 180. Δύο φάρσῃα τῆς πόλεως sunt Duæ par-
 tes, Duæ regiones urbis. Apud Eund. 1, 186. perpe-
 ram in Edd. nonnullis φάρσιος pro φάρσεος legitur.”
 Schw. Mss. “Jacobs. Anth. 8, 165. 166. 170.
 Wakef. ad Mosch. 2, 60. Koen. ad Greg. Cor. 243
 (= 513.) Toup. Append. in Theocr. 41. Opusc. 1,
 450. 535. ubi de * Φάρῳ, fut. φάρσω: (cf. Φαρκίς,
 ‘Αφάρτος:) 2, 104. 240.” Schæf. Mss. Mus. Crit.
 Cantab. 5, 124. Joseph. 1, 442. Σχίσας δ’ εἰς δώδεκα
 φάρση τὸ ἱμάτιον. * Φαρσοφόρος, Gl. Signifer, Vexil-
 larius. * Διάφαρος, * Διάφαρος, * Δίφαρος, Schæf. ad
 Greg. Cor. l. c. Etym. M. 175, 38. * Φαρσίον, Glos-
 sator ap. Albert. Gloss. Gr. p. 209. 210. * Διφάρ-
 σιον, ibid. * ‘Ημιφάριον, Lex. Ms. in nott. ad Hes.
 v. ‘Ημιφάριον.]

“‘Απόφαρσις, Hes. ex Hegesandro affert pro ἡ
 “ἐταῖρα, Meretrix.” [“Meretrix nuda et sine vesti-
 bus, a φάρος.” Is. Voss.]

[* ΦΑΡΟΣ, ὁ, Turris prope Alexandriam navigan-
 tibz nocturno tempore lumen præbens, nomen ha-
 bens ab insula in qua structa fuit; Quævis turris
 ejusmodi. “Jacobs. Anth. 9, 78. 11, 395. Epigr.
 adesp. 371. 373.” Schæf. Mss.]

ΦΑΡΥΓΞ, υγγος, ὁ, ἡ, ITEM Φάρυξ, υγος, Guttur,
 Fauces. J. Poll. ait, Quicquid supra gulam sit, Φά-
 ρυγγα ΕΤ Φάρυγτρον nominari, ut docet Cam. Idem,
 Supra collum, intus cavum, φάρυγξ, i. e. Fauces.
 Idem, Nam summa gula est φάρυγξ, vel illa potius
 ibi in ore cavitas. Od. T. (480.) αὐτὰρ ‘Οδυσσεὺς
 Χεῖρ’ ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δεξιτερῇφι: com-
 pressisse dicit fauces aniles Ulyssem prehensas manu
 dextera. Theocr. (24, 28.) usus est de serpentibus,
 Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται Οὐ-
 λομένοις ὀφίεσσι. Duo signif. φάρυγξ, inquit Gorr.
 subtilius hujus nominis signif. quam alii plerique
 examinans, Fauces, et asperam arteriam. Fauces
 dico Regionem intra os, ubi tum gulæ tum asperæ
 arteriæ extrema concurrunt. Gramm. genere distin-
 guunt, ut ἡ φάρυγξ proprie dictam Pharyngem, i. e.
 Fauces, significet; (hæc autem est ἡ τῆς λάρυγγος
 προκειμένη εὐρυχωρία, b. e. Amplum illud spatium
 inter laryngem gulamque medium;) sed ὁ φάρυγξ
 genere masculino, Laryngem, quod est asperæ ar-
 teriæ summum, vel ipsa arteria. Φάρυγγα pro Fau-
 cibus usurpavit Hippocr. Progn. Φάρυγξ ἐλκουμένη
 σὺν πυρετῷ, δεινόν: quem l. exponens Gal. ait, “Οτι
 φάρυγγα τὴν προκειμένην χώραν στομάχου τε καὶ λάρ-
 υγγος ὀνομάζει δηλὸν ἐστίν. Et rursus ait eum φάρ-
 ρυγγα vocare τὴν ἐν τῷ διανοῖσαι τὸ στόμα καὶ πιλῆ-
 σαι τὴν γλῶτταν κάτω φαινομένην εὐρυχωρίαν, ἐν ἡ τὰ
 δύο στόματά ἐστι, τό, τε τοῦ στομάχου καὶ τῆς λάρυγ-
 γος. Veruntamen, inquit idem Gorr., pro Summo
 arteriæ capite aut Ipsa etiam arteria indifferenter
 utroque genere usurpari reperies, ut ap. Gal. l. 2.
 de Plac. Hippocr. et Platonis, Τὸ μὲν γὰρ τῆς τρα-
 χείας ἀρτηρίας, ἣν περ δὴ καὶ φάρυγγα προσαγορεύο-
 μεν: 8 de Usu Partium, Καὶ τό γε πρῶτόν τε καὶ
 κυριώτατον ὄργανον τῆς φωνῆς, ὃ λάρυγξ ὀνομα, τὸ ἄνω
 μέρος ἐστὶ τῆς τραχείας ἀρτηρίας” ἣν δὴ καὶ φάρυγγα
 καλοῦσιν ὁμωνύμως τῇ πρὸ τοῦ λάρυγγος. Praxago-
 ras etiam ἐν τῇ ‘Ανατομῇ, ut testatur Homericus In-
 terpres, sic scriptum reliquit, “Ἔστι δὲ ὁ μὲν φάρυγξ
 ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου, ὁ δὲ στόμαχος ἐκ τοῦ ὀπισθίου” καὶ
 ὁ μὲν φάρυγξ ἐμφύεται εἰς τὸν πνεύμονα, ὁ δὲ στόμα-
 χος εἰς τὴν κοιλίαν. E quibus liquido apparet φάρ-
 ρυγγα pro Larynge et aspera arteria sumi. Ut au-

tem sic appelletur, partium, ut opinor, vicinitas efficit. Aristot. vero Eth. 3, (10.) φάρυγγα Collum s. potius Œsophagum appellavit, genere masculino, de Philoxeno loquens: Athen. (p. 6.) de eodem, gen. fem. Prætereā Oribasius docet φάρυγγα ap. Hippocr. Aphor. 15. sect. 2. labia, palatum, et uvam significare: alii vero glandulosa omnia circa fauces corpora. Hactenus Gorr. Observa autem obiter tam in his ejus verbis quam in præcedentibus etiam ea, quæ de NOM. Λάρυγξ dicuntur. Hes. certe φάρυγξ exp. voce λάρυγξ, addens βρόγχος, et στόμα. Itidemque VERB. Φαρυγγίζω quidam annot. i. significare q. λαρυγγίζω, de quo alibi dicendum erit. J. Poll. certe (207.) Demosthenem dixisse φαρυγγίζειν, sicut vetustiores λαρυγγίζειν, tradidit. Extat vero et PARTIC. Ἐμφαρυγγάμενος, tanquam a th. Ἐμφαρύσσομαι: de eo qui in guttur immisit et deglutiit, s. devoravit. Ab Hes. ἔμφαρυγάμενος, sine γ, exp. ἔμφαγών: in VV. LL. e Diosc. Ἐμφαρυγγάμεναι λίθους διαλύουσι: sed ibi exp., Faucibus iusinuatos lapides dissolvunt, item Lapidēs ingluvie sua molli-
B tos dissolvunt. In iisd. NOM. Φαρυγγίς, ίδος, ἡ, Ingluvies, Edacitas, γαστριμαργία: qua voce exp. ab Hes. Item ADV. Φαρυγγήδην, Cum ingluvie, voracitate. Sed ap. Etym. auctorem LEGITUR Φαρυγίνδην, traditurque ab eo simile esse τῷ ἀριστίνδην: usosque esse illo Atticos σκώπτοντας τὴν γαστριμαργίαν τῶν χορευτῶν. Quod autem videmus unico γ scribi φαρυγίνδην, hanc scripturam referre debemus ad φάρυξ, φάρυγος, quo certe gen. non semel Hom. utitur. Unde etiam minus suspectum nobis esse debet illud ἔμφαρυγάμενος ap. Hes. sine γ. Neque tamen e verbis Eustathii colligere possumus, receptam itidem fuisse scripturam illam φάρυγος: licet ex Herodiano docentis, in φάρυγξ et πομφόλυγξ, ac fortassis et in similibus, abundare γ: et hanc genitivi φάρυγος scripturam comprobari VOCE Φαρύγεθρον, ITEM Φαρύγαι. Invenitur autem Φαρύγεθρον, (de quo ante) pro Pharynge etiam, tum ap. Hipp. tum Gal. Isag., licet ipsemet alibi ita dictum esse scribat os νοειδές. Sed ap. eum habetur ET Φαρύγεθρον, cum γγ. At Hes. HABET Φαρύγαθρον, (posito mendose α pro ε, ut opinor,) a quo dicitur esse ὁ κατὰ τὰ περίσθμια τόπος. At vero illud Φαρύγαι, Nomen est urbis Locridis.

[“Φάρυγξ, Phryn. Ecl. 22. 212. Thom. M. 570. ad Charit. 766. Leon. Tar. 93. Alcæus Mess. 8. Jacobs. Anth. 7, 361. 8, 173. 370. 9, 122. Proleg. 104. Kuster. Aristoph. 66. Brunck. Aristoph. 1, 158. 2, 224. Fr. 285. Toup. Opusc. 2, 192. Emendd. 1, 154. 355. ad Lucian. 1, 54. 285. Schol. Il. 22. p. 38. Valck. Heringa Obs. 61. Herodian. Philet. 475. et n., Valck. Phæn. p. 322. Ammon. 27. Φάρυξ, Brunck. Aristoph. 1, 85. Jacobs. Anth. 12, 36. Φάρυγος, Benth. ad Horat. A. P. 441. Munck. ad Anton. Lib. 229. Verh., Toup. Opusc. 1, 449. 2, 16. 100. Musgr. Cycl. 409. ad Charit. 341.” Schæf. Mss. Heliod. 3. p. 127. Βαθεῖα φ. τοῖς γόνασιν ἐπαιωρουμένη, Lat. Paleasia. Φάρυγξ, ὁ, ἡ, Lobeck. Phryn. 65. * “Μακροφάρυγξ, Jacobs. Anth. 9, 288. Toup. Opusc. 2, 244. Φαρυγγίζω, Phryn. Ecl. 213. Thom. M. 571.” Schæf. Mss. Φαρύγεθρον, Hippocr. 915. Φαρύγεθρον, J. Poll. 2, 99. 207. * “Φάρος, ὁ, i. q. φάρυγξ, Callim. Lycophr. 154. Etym. M. Meletius de Nat. Hom. p. 85.” Schn. Lex.]

“ΦΑΣΣΑ,” [s. Φάττα,] “ἡ, Palumbus,” [“Jacobs. Anim. 113. Emendd. 32. Anth. 9, 46. Harles. ad Theocr. p. 97. (5, 96.) Lucian. 1, 66. 314. Ejus mythologia in Longi Past. p. 22. Vill. Νήττας, φάττας, Aristoph. Eip. 1004.” Schæf. Mss.] “Lycophr. 357.” Kall. Mss.] “Φασσοφόνος, de quodam Accipitr. tris genere, Palumborum interfector,” [Gl. Palumbarius. “Heyn. Hom. 6, 586. 7, 48.” Schæf. Mss. Il. O. 238. Aristot. H. A. 9, 24. at Φασσηφόνος, ibid. 9, 13. vide Lobeck. Phryn. 636. * Φασσοφόντης, Ælian. H. A. 12, 4. * Φάττιον, Gl. Palumbula, Aristoph. Πλ. 1011. Νηττάριον καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο; ubi vide Benth., Hemst., et Brunck.]

“ΦΑΤΝΗ, ἡ, Præsepe, Stabulum. Φάτνη tribuitur “equis ab Hom. et Xen.” [K. Π. 3, 3, 14. Ἴππ. 4, 1. 5, 1.] “ap. Lucian. autem (1, 366.) cani, Κῶων ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένη: quod proverbialiter dicitur. “Stellæ item, quæ in caucro nubeculam referunt, “vocantur φάτνη, Præsepe: ut VV. LL. annotant e “Proclo. In iisdem Φάτναι et Φατνία, Loculamenta “dentium, quasi Præsepia et capsulæ in quibus col- “locantur. Φάτνια, inquit Gorr., dicuntur Ossa den- “tes continentia, ut scribit Gal. de Ossibus. Rufus “autem in partium hominis onomasia dicit esse Ca- “vitates in quas dentes infixi sunt; atque alio no- “mine ὀλμίσκους vocari. Verum Gal. l. c. dicit den- “tes contineri ἐν τοῖς τῶν φατνίων βοθρίοις: scribitque “φάτνια Ossa esse dentes continentia; βόθρια vero, “Cavitates in quas dentes inserti sunt. E quo pa- “tet vel easdem vel valde affines esse istas voces.” [“Φάτνη, Longus p. 67. Vill., Heyn. Hom. 5, 490. ad Mær. 391. Koppiers. Obs. 109. Valck. Anim. ad Ammon. 181. ad Diod. S. 1, 359. Κῶων ἐπὶ φάτνῃ, Jacobs. Anth. 10, 115.” Schæf. Mss. “Apud Diod. S. 1, 76. ponitur pro φάτνωμα, Καὶ τοῦτον μονόλιθος ἦν ὁροφὴ φάτνας τισὶ διαγεγλυμμένη, Lacunaribus exsculptum.” Brunck. Mss. Schleusn. Lexx. in N. et V. T.: Valck. Schol. in N. T. 1, 72. Ab Etym. M. ducitur a πάω, ἐσθίω, πάσασθαι, * πάτνη, φάτνη. Mær. p. 391. Φάτνη, Ἀττικῶς. * πάτνη, Ἑλληνικῶς: Geop. 15, 4. Τὰ στόμα τῶν παθνῶν: ubi v. nott. Cf. Φανός, Πανός. Vegetius Mulomed. 2, 28, 3. Pa-
C tena, quæ appellatur, h. e. Alveus ad hordeum mini-
strandum — loculis vel marmore vel lapide vel ligno
factis distinguenda est, ut singula jumenta hordeum
suum nullo præripiente consumant.] “Ἐπιφάτνιος,
“Lucifer: ἐωσφόρος ἀστήρ, Hes.” [“Quoniam ἄγει
ἐπὶ φάτνην. Sic (Il. A. 62.) αὐλῖος ἀστήρ legunt non-
nulli pro οὐλῖος, eand. ob causam. Vide Schol. Apoll.
Rh. 292. (4, 1630.) Is. Voss. Cf. Virg. Ecl. 6, 85.
10, 77. “Const. Manass. Amat. 6, 28.” Boiss. Mss.]
“Ἐπιφατνίδιος, Præsepialis, ut φορβεῖα ἐπιφατνίδιος
“ap. Xen.” [Ἴππ. 5, 1. Ἐπιφατνίδιās φορβεῖās — τὸ
ἄμμα: cf. J. Poll. 1, 184. 202. * Φατνικός, Strabo
17. p. 1154. * “Φατνίζω, Const. Manass. Chron. p.
11(=22.)” Boiss. Mss. Heliod. 7. p. 361. ἵππος
φατνιζόμενος. * Ἐκφατνίζω, Posidonius ap. Athen.
540. Χωρὶς τῶν ἀναλισκομένων καὶ ἐκφατνιζομένων
σωρευμάτων.] “Ἐκφατνίσματα, τὰ, Hes. τὰ ἐκβαλ-
“λόμενα, ὅταν καθαίρωσι τὰς φάτνας, Præsepium cum
“gamenta, Sordes quæ e præsepibus ejiciuntur cum
“purgantur. Athen. (270.) accipit pro Reliquiis
“mensæ quæ excutuntur cauib. Ibi enim quidam
“στραφεῖς πρὸς τὸν οἰκῆτην, Λεύκε, inquit, κὰν ἐκφατνί-
“σματα τινὰ ἄρτων ἔχῃς, δὸς τοῖς κυσίν: appellans κύ-
“νας Cynicos philosophos.” [J. Poll. 10, 166. “Ser-
mones qui alicui quotidie excidunt, Philostr. (V. A.
1, 19.) p. 24.” Kall. Mss.] “Ἐμφατνίσματα, Pól-
“luci 10, 38. sunt αἱ σανίδες αἱ ἀναιρούμεναι ἐκ τῆς
“φάτνης ὡς καθαίρεσθαι τὰ περιττὰ, Assamenta s. Ta-
“bulæ quæ tolluntur e præsepi ad expurgandas
“pabuli reliquias. At ἐκφατνίσματα sunt Ipsa pur-
“gamenta quæ e præsepi excutuntur.” [Utroque
in sensu leg. est ἐκφατνίσματα: vide nott. ad Hes.
h. v. * Φατνιάζομαι, Aqu. Prov. 14, 4. vide Schleusn.
Lex. V. T. * Φατνεύω, Theod. Prov. l. c. Œnomaus
Eusebii 5, 34. “Petav. ad Julian. p. 68. Spanh.”
Schæf. Mss.]

[* Φατνώ, Laquearibus tego, LXX. 1 Reg. 7, 3.
Ezech. 41, 15.] “Φατνώματα, Lacunaria s. Laquea-
“ria.” [Athen. 196. φ. γραπτά.] “Inde Φατνωματι-
“κός, Laqueatus, VV. LL. in quibus affertur e
“Plut. Lycurgo (16.) Τῆς στέγης τοῦ οἴκου τὴν κατα-
“σκευὴν πολυτελεῖ καὶ φατνωματικὴν.” [Plut. Mor.
1, 906. Casaub. ad Athen. 99.” Schæf. Mss.] “In
“iisdem Φατνωτὸς, Laqueatus, nec non Tabulatus.”
[“Casaub. l. c.” Schæf. Mss. Hes. Φατνωτῶν * σανι-
δωτῶν.] “Sed Φατνώματα ex Athen. (208.) afferunt
“et pro Navium foraminibus, per quæ in advnigan-
“tes missilia emittuntur.” [“Φ. signif. Opus ad præ-
sepis formam fabricatum; cujusmodi speciem exhi-
bent lacunata domorum tecta. Joseph. A. J. 8, 3.

Τὴν δ' ὑπὸ τὰς δοκοῦς στέγην τῆς αὐτῆς ὕλης ἐβάλλετο πᾶσαν ἐξεσμένην εἰς φανώματα: ibid. 'Οροφαὶ δ' αὐταῖς ἦσαν ἐκ κέδρου φανώμασιν ἐξεσμέναι." Brunck. Mss. "Ad Mær. 391. ad Diód. S. 1, 76." Schæf. Mss. "Bekk. Anecd. 36." Boiss. Mss. Euseb. V. C. 3, 36. ubi v. Vales. Schleusn. Lex. V. T. *Φάτνωσις, ibid. "Euseb. V. C. 3, 49." Boiss. Mss.]

ΦΑΥΛΟΣ, (η, ον,) Vilis, Parvi pretii, Nullius pretii, momenti, Abiectus, Humilis, Frivulus, Contemptus, Despicibilis. Dem. (350.) Οὐ γὰρ εἰ φαύλοισι χρῆσθε ἡμεῖς εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πράγματα ἐστὶ φαῦλα; ὧν ἡ πόλις ἀξιοῦται παρὰ τοῖς ἄλλοις; οὐδὲ πολλοῦ δεῖ: Neque enim quod vos sæpe hominum despiciabilium opera soletis uti in rebus vestris publice administrandis, idcirco quoque despiciabilia sunt ea, quæ nobis committenda exteri credendaque duxerunt, multumque abest ut ita res se habeant, Bud. Idem Dem. (37.) dixit, Φαῦλα καὶ μικρὰ πράττοντας: item, (150.) Ἀνώνυμα καὶ φαῦλα τὰ τῶν προγόνων. Isocr. autem copulavit φαῦλα et καταφρονούμενα. E Xen. (Ἀπ. 1, 6, 2.) affertur de veste dictum: sicut Vilis a Latinis de ea sæpe dicitur. Possumus autem pro substantivo, cui adjungitur hoc adj., aliam etiam interpretationem ei dare, ut ap. Herodian. (2, 10, 13.) φαῦλας ἐλπίδας possumus reddere Tenuēs spes, vel per singularem Tenuem aut certe Exiguam spem. Hoc etiam loquendi genus παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι variis interpretari possumus modis: sc., Rem parvi momenti existimare, vel Habere pro re parvi momenti, Existimare parvi referre, Nihili facere, Pro nihilo ducere: [Procop. Anecd. p. 52. Παρὰ φαῦλον ἡγησάμενοι κακοπάθειάν τινα, ubi male legitur παραφαῦλον.] Synes. Theophilo, "Ἦν οὐ παρὰ φαῦλον, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἐποιεῖτο πεισθῆναι, Non parvi referre censebat, Rem minime contemnendam putabat. [Dionys. Hal. Arte. Rhet. 4, 2.]

Sed quod ad illum attinet Dem. locum in quo ad φαῦλα adjungit μικρὰ, sciendum est, hanc ipsam vocem φαῦλος interdum sonare μικρός, i. e. Parvus, cum ap. alios, tum ap. Plat., si Diog. L. credimus in illius Vita. Sic certe et ap. Thuc. (4, 115.) φαῦλον τείχισμα Schol. exp. μικρόν: itidemque φαῦλον στρατίας vult esse dictum pro μικράς. Idem ἀσπίσι φαύλαις explicat ταῖς τυχεύσαις, ταῖς ἐπιτυχεύσαις καὶ ἐντελέσαι. Et alicubi φαυλότατος, ἀγεννής, ἀνανδρος. Aliibi Φαυλότεροι exp. ἀμαθέστεροι. Et φαυλότεροι γνώμην, ἀσθενεῖς. Pro qua ultima expositione videndum an faciat hic Eur. locus, φαύλην et ἀσθενῆ copulantis, Med. (607.) Μηδεὶς με φαύλην κάσθενῆ νομιζέτω. Eust. quoque inter signif. nominis hujus Φαῦλος eam numerat, qua ponitur ἐπὶ σμικρότητος. Reducit autem mihi in memoriam ista signif. eam Gallicæ linguæ consuetudinem, qua Méchant et Petit copulantur: quorum utrumque sonat Græcis hæc ipsa vox φαῦλος. Dicimus enim vulgo, Un méchant petit livre, Un méchant petit couteau, Une méchante petite épée, Une méchante petite table, etc. Itidemque de persona, Un méchant petit homme, Un méchant petit vilain. Atque adeo quemadmodum Méchant in prioribus quidem illis exemplis de Re dicitur, quæ parvi est pretii ac vilis, aut etiam talis quæ non amplius usui esse possit, in hisce autem posterioribus de persona dictum, ad Improbritatem s. Nequitiam refertur; sic φαῦλος iu superioribus quidem ll. illam vocis Méchant signif. habere videmus, in iis autem, qui paulo post afferentur, habere hanc videmus. Cic. autem φαῦλῃ vertere maluit Mediocris quam Parva, ap. Plat., p. 2. mei Cic. Lex. Ut porro ad Eust. revertar, magis quis miretur quod addit, sc. φαῦλον ἐπὶ μεγέθους etiam, i. e. de magnitudine, dici, ut φαῦλον στόμα. Nisi forte φαῦλον στόμα intelligamus dictum de Ore vitioso, utpote nimis magno et patulo; aut etiam Quod propterea ridiculum esset, nam φαῦλος ab Hesych. exp. et καταγέλαστος. Idem Grammat. φαῦλον ait exponi etiam ἀπλοῦν καὶ μέτριον. At Schol. Thuc. ab eo positum testatur pro ἀπλοῦν καὶ μονοειδές. A Xen. quidem certe K. Π. 1, (6, 19.) φαῦλον et ἀπλοῦν copulantur. Ut autem Eustathio contentus, ceteros Grammi. omitam,

Diog. L. quoque a Plat. ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ usurpari tradit. Sic autem Hipp. de Fract. κατάστασιν φαυλοτέραν dixit Extensionem simpliciore et quæ non magno negotio perficitur. Idem φαύλην δλαιταν appellavit Quæ exquisitæ contraria est, ut e Gal. annotat Gorr. A Bud. quoque φαῦλος exp. Nullius negotii, Facilis, Non arduus, Tractabilis, Levis, ap. Plat. de Rep. 4. p. 48. Οὔτοι, ὦ ἀγαθὲ Ἀδείμαντε, ὡς δόξειεν ἄν τις, ταῦτα πολλὰ καὶ μεγάλα αὐτοῖς προστάττομεν, ἀλλὰ πάντα φαῦλα, ἐὰν τὸ λεγόμενον ἐν μέγα φυλάττωσι τί τοῦτο; ἔφη· τὴν παιδείαν, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ τροφήν. Idem, Καὶ τούτου, ἣν δ' ἐγὼ, ἐτι φαυλότερον καὶ τόδε. Et paulo post σμικρότερον dixit. Eid. φαῦλος testatur signif. Ineptus: quæ signif. affinitatem habet cum ea quam tribuit illi Hes., cum exp. καταγέλαστος, Ridiculus.

Φαῦλος, Malus, Vitiosus: ὕδατα, Aristot. Malæ aquæ, aut etiam Insalubres. Sic φαῦλα ἐδέσματα, itemque ποτὰ, Herodian. (4, 12, 4.) Ubi tamen possumus etiam pro Vilibus accipere. Ac certe hæc signif., qua φαῦλον ponitur pro Malo et vitioso, affinis est ei signif. qua ponitur pro Vilis, Nullius pretii, Contemptus. Quicquid enim in suo genere malum est et vitiosum, nullius pretii esse solet. Unde etiam φαῦλοι ποιηταὶ vocantur et φαῦλοι ῥήτορες, sicut Latine Mali poetæ et mali oratores. Sic Φαῦλοι αὐληταὶ Aristot. Rhet. 1. Sed dicitur et φαῦλον πρὸς τι, quod est malum ad rem aliquam, i. e. incommodum rei alicui, aut damnosum, vel perniciosum; afferturque etiam φαῦλον εἶναι πρὸς χρηματισμὸν, pro Obesse rei pecuniariæ. || Alioqui dicitur et φαῦλος ἄνθρωπος, qui Lat. Malus, Improbis, Nequam; opponiturque interdum τῷ ἀγαθῷ, interdum τῷ σπουδαίῳ, ap. Xen. Isocr. Aristot. || Sed contra usurpari et ἐπὶ ἀγαθοῦ, annotat Eust. Quam signif. ut minus mirer, facit ea, quam ei dat Diog. L. ap. Plat. sc. τον καλοῦ. Hes. quoque φαῦλον exp. ἄδρὸν, ei addens καλόν. Sic tamen ut utriusque exemplum desiderem; nam hic quidem nullum affert: ille autem ejusmodi quod mihi non satisfaciat. [Buttm. Ind. ad Plat. Diall. IV., cf. Ruhnck. ad Tim. 269. Orion Theb. v. Ἀποφλαυρίζοντες. "Phalar. 374. Thom. M. 889. ad Diód. S. 1, 422. 508. Musgr. Iph. A. 734. Ion. 1396. Porson. Med. p. 79. Brunck. Soph. 3, 532. Phil. 35. Aristoph. 3, 120. ad Bacch. p. 401. Callim. 1. p. 462. Boiss. Philostr. 471. Heind. ad Plat. Theæt. 313. ad Lys. 5. Lobeck. Aj. p. 410. Casaub. ad Athen. 114. Valck. Phæn. p. 41. Toup. Opusc. 1, 537. Timæi Lex. 268. et n. I. q. ἀπλοῦς, Heind. ad Plat. Theæt. 299. In bonam partem, Wakef. Ion. 852. Brunck. Soph. 3, 474. Opp. σοφὸς, Eur. Phæn. 499. cf. Valek. Hipp. p. 211. Φ. πρᾶγμα, Brunck. Aristoph. 3, 120.: ὄνομα, Bergler. ad Alciph. 177. Φαῦλην συκῇ, Tzetz. ad Lycophr. p. 898. et Müller.: ἐλαία, Toup. Opusc. 2, 37. Emendd. 4, 487. De φαῦλος et φλαῦρος, ad Herod. 61. ad Charit. 313. Brunck. ad Eur. Med. 1102. ad Mær. 385. Eran. Philo 174." Schæf. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. "Φαῦλα πράγματα, vel ὀνόματα, Res et Verba humilia, vulgaria, qualia in vita communi occurrunt, eademque μικρὰ, λιτὰ, εὐκαταφρόνητα dicuntur Dionys. Comp. 3. p. 16. Opponitur ibi πρᾶγμα σεμνόν." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Φαῦλος, ὁ, ἡ, Eur. Strabonis 6. p. 199. φαῦλον χθονός.]

[* Φαυλοκόλαξ, Nicet. Ann. 9, 18. * Φαυλόνοος, Schol. Aristoph. N. 625. * Φαυλορήμων, unde * Φαυλορήμόνως, J. Poll. 8, 81. * Φαυλεπίφανλος, superl. φαυλεπιφανλότατος, Anal. 2, 56. Eust. Il. Δ. p. 332, 34. Cf. Λεπτεπίλεπτος.]

[* Ἐκφαυλος, Heliod. de Chrysopœia, Μηδὲν ἔκφ. λέγειν. "Thom. M. 846." Schæf. Mss. Conf. c. * Ἐκφαῦλος, Joseph. A. J. 3, 12, 1. * Ἐκφαῦλος, Philostr. 503. Ἐκφ. καὶ ἀκρατῶς ἀττικίζειν. * Ἡμῖφανλος, Lucian. 2, 800. * Πολύφανλος, Eust. Il. Υ. 483. p. 1429, 16. * Ὑπόφανλος, Hippocr. 536. J. Poll. 10, 98.]

Φαῦλος, Male. E Dem. (194.) affertur copulatum cum κακῶς. Et φαῦλος ἔχειν dicitur aliquis, aut res aliqua, Male se habere. Apud Herodian. dicuntur etiam ἐλπίδες φαῦλως ἔχειν, 1, (3, 2.) Ἐπεὶ δὲ αὐτῶ τὰς πρὸς σωτηρίαν ἐλπίδας φαῦλως ἔχειν ὑπώπτειν,

ubi fortasse reddere possumus Cum tenuem vel exiguum sibi spem salutis superesse suspicaretur: sequendo interpretationem datam supra adjectivo φαύλαι cum nomine ἐλπίδες. || Φαύλως, Facile. Aristoph. 'A. (215): Οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς — Ὡδε φαύλως ἂν ὁ Σπονδοφόρος ἦν ἐμοῦ δι-Ὀκόμενος ἐξέφυγεν, Schol. εὐχερώς, et μετὰ ῥαστώνης. Possumus certe ad hanc signif. referre et φαύλως φέρειν: præsertim si interpretemur Facile ferre, pro Leviter ferre, aut Leniter, Moderate. Aristoph. φαύλως φέρειν νῦν τὸ κακὸν, ubi Eust. exp. ἀπλῶς et ἡσυχῇ. In VV. LL. ex Eur. quoque (Iph. A. 850.) affertur φαύλως φέρε pro Ne feras acerbius. Sed ex Eod. (897.) τὸ δ' ἐμὸν οὐ φαύλως φέρω, pro Læsum autem me haud levi contumelia puto. At vero φαύλως φέρω τὰ θεῖα ibid. e Schol. Aristoph. ('Ορν. 961.) ἀηδίζομαι τοῖς θεοῖς. Idem certe Schol. φαύλως ἐρείδει, ap. Eund. Eip. init. Ὡς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις ἡ κύων, Φαύλως ἐρείδει, exp. συντόμως ἐσθίει. Plura autem ap. eum de h. v. vide. ["Thom. M. 889. Musgr. Rhæ. 769. Wakef. Ion. 1568. Herc. F. 89. Kuster. Aristoph. 194. Jacobs. Anth. 12, 180. Exerc. 1, 80, Valck. Phæn. p. 41. Act. Traj. 1. p. 254. Toup. Opusc. 1, 538. Brunck. El. 382. Facile, Kuster. Aristoph. 119. Brunck. 3, 120. Aristoph. A. 566. 'Εκκλ. 666. Plato de LL. 438. Ast. I. q. ἀπλῶς, Heind. ad Plat. Theæt. 299. Οὐ φ., Non temere, Plut. 5, 219. H. φ. φέρειν, Brunck. Aristoph. 3, 120." Schæf. Mss. "Φ. ἔχω, Male pronus sum, Plut. 2, 461. I. q. ἀπλῶς, Max. Tyr. 226." Wakef. Mss. * Φαυλοτέρως, Plato de LL. 9. p. 876.]

Φαυλότης, ἡτος, ἡ, Vilitas. Xen. K. Π. 2, (4, 4.) Τῇ δὲ φαυλότητι τῆς στολῆς ἡχθέσθη: (5, 2, 8.) Ὅρων φαυλότητα τῶν παρατιθεμένων βρωμάτων. || Ineptia, Rusticitas, Inscitia, Bud. e Plat. in Hipp. Huc autem pertinet illud φαυλότερος, quod a Schol. Thuc. exp. dixi ἀμαθέστεροι. || In VV. LL. affertur et pro Imbecillitate; item pro Infœcunditate, e Plat. de LL. ["Valck. Hipp. p. 211." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 1, 550." Wakef. Mss. LXX. Sap. 4, 12.]

Φαυλίζω, Pro vili habeo, (quod vulgo Vilipendo,) Floccifacio, Parvi facio. Item Pro nihilo duco, Elevo, Contemno. Xen. (Ap. 1, 6, 8.) Τὴν δαιτάν μου φαυλίζεις: [4, 4, 14. "Thom. M. 889. Mœris p. 396. et u." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Φαύλισμα, LXX. Soph. 3, 11. "Orig. c. Cels. 439." Kall. Mss.] Φαυλισμός, Contemptio, Despectus, [Schleusn. Lex. V. T. * Φαυλιστήρ, unde * Φαυλιστήριος, e quo per contr.] Φαυλιστρία, Contemtrix, Subsuanatrix, in VV. LL. Et ex Hes. ἡ καταγελῶσα. In Iisd. e Sophon. (3, 1.) Αὐτῇ ἡ πόλις ἡ φαυλιστρία, Hæc civitas malis dedita. COMP. 'Αποφαυλίζω, ET Διαφαυλίζω, ET 'Εκφαυλίζω, i. signif. q. simplex φαυλίζω: nisi quod præp. in unoquoque vim aliquam significationi addere videri potest. ["'Αποφαυλίζω, ad Mœr. 396. Διαφαυλίζω, ibid. 'Εκφαυλίζω, T. H. ad Plutum p. 188." Schæf. Mss. "'Εκφαυλίζομαι, Eludor, Nihil efficere valeo, Philes p. 228." Schleusn. Mss. Ælian. H. A. 4, 37. * 'Εκφαυλισμός, Joseph. A. J. 3, 9, 15. * 'Εκφαυλιστός, Gl. Contemtilibilis: * 'Εκφαυλισταῖος, Aspernabilis. * 'Επιφαυλίζω, Schleusn. Lex. V. T. * Καταφαυλίζω, Vilipendo, Plut. Alex. 28.]

¶ Φαυλία ἐλαία, quæ et φαύλη ἐλαία, Oliva cujus parvus est fructus, ἡ μικρόκαρπος, ut exp. Eust., hoc exemplum afferens vocis φαῦλος usurpatæ ἐπὶ μικρότητος. Hæc traditur, ut Idem addit, fieri ἐκ κοτίνου κοπέντος καὶ μεταφυτευθέντος. Commemorantur porro hæ φαυλῖαι ἐλαῖαι a Theophr. (C. Pl.) 6, 11. ["et de Odor. 444. Heins. indeque ab Athen. 67., ubi φαυλίω, non φαυλιῶν, scriptum oportebat." Schw. Mss.] Existimantur autem esse quæ ab Athen. περιγρίδες appellatur: de quibus supra, col. 336. A quibusdam vero ea creditur esse Majorina oliva Plinio, quæ a Græcis dicta sit Φαυλία. ["Vide Animadv. in Athen. 56. 67. Scilicet φαυλίαι ἐλαῖαι sunt Grandissimæ quidem, ceterum minimo succo." Schw. Mss.] || Apud Hes. est etiam Φαύλιος, et φαύλιον, nec non φαύλια μῆλα: quæ ibi vide. ["Cf. Athen. 81. 82. ibique notata." Schw. Mss. "Φαυλία, Callim. 1. p. 462. ad Lucian. 2, 329. ad Mœr. 381. Toup.

A. Opusc. 2, 38. Ammon. 141. Φ. ἐλαία, Casaub. ad Athen. 114. Φ. μῆλα, Bergler. ad Aleiphr. 83." Schæf. Mss. Φ. ἐλαία, Theophr. H. Pl. 2, 3. J. Poll. 6, 45. Plin. 15, 1. 16, 44. Colum. 5, 8.]

ΦΛΑΥΡΟΣ, idem cum præcedente φαῦλος. (Sed Atticum esse existimatur φλαῦρος, ["est vero etiam Ionicum, Herodoto maxime frequentatum: 1, 99. 120. 207. 211. etc." Schw. Mss.] et quidem non pro φαῦλος, secundum quosdam, sed pro φλύαρος, per ἀναγραμματισμόν.) Nam pro Vilis ponitur: unde VERB. Φλαυρίζω, sicut φαυλίζω, Pro vili habeo, (quod vulgo Vilipendo,) Floccifacio, etc. quæ in Φαυλίζω habes. Plut. (10, 599.) Ἐν οἷς δὲ κομιδῇ διαγελᾶ καὶ φλαυρίζει τὸν Σωκράτην: Cicerone, Φλαυρίζων δὲ τὴν τοῦ Πომπίου παρασκευήν. Item COMP. 'Αποφλαυρίζω ET 'Εκφλαυρίζω i. q. proxime præcedentia 'Αποφαυλίζω et 'Εκφαυλίζω. Hes. passivam vocem habet, ἀποφλαυρίζεσθαι, quam exp. ἐξευτελίζεσθαι. Quidam vero ἀποφλαυρίζω exp. Aversor tanquam malum s. improbum. Quin etiam datur ei signif. neutra, et quidem ab altera nominis φλαῦρος signif. itidem sumta: sc. Fio deterior, In deterius labor; item Ad malum convertor. ["'Αποφλαυρίζω, fut. ξω, Valck. ad Röver. p. 66. 'Εκφλαυρίζω, * 'Εκφλυαρίζω, * 'Εκφλυαρέω, * 'Εκφλυαρέω, T. H. ad Plutum p. 187. 188. 305." Schæf. Mss.]

Φλαῦρος, Malus. Sæpe autem de malis verbis. Isocr. 'Αλλ' αἰετὶ φλαῦρον περὶ ἐμὸν λέγουσι. Dem. (553.) Ὡμνε μετ' ἐξωλείας μὴδὲν εἰρηκέναι περὶ αὐτοῦ φλαῦρον: (581.) Περὶ ὧν οὐδὲν εἵποιμι φλαῦρον. Sic et ap. Aristoph. N. (834.) μὴδὲν εἵπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοῦς, Ne quid dixeris malum s. contumeliosum adversus eos: ubi exp. et αἰσχρόν: Idem. Eip. (96.) Εὐφημεῖν χρὴ, καὶ μὴ φλαῦρον μὴδὲν γρύζειν: ubi exp. ἀνανδές, δύσφημον, φλύαρον. Apud Soph. itidem (Aj. 1173.) φλαῦρα ἐπη exp. φλύαρα καὶ αἰσχροά. Et gradus SUPERL. Φλαυρότατος, Pessimus, Deterrimus. Quidam ap. Suid. ἀπολείπεσθαι τῆς στρατιᾶς τὸ φλαυρότατον, Deterrimum. ["Thom. M. 889. ad Charit. 495. Porson. Med. p. 79. Lobeck. Aj. p. 410. Valck. Phæn. p. 99. Timæi Lex. 271. et n. Eran. Philo 174. ad Herod. 509. Brunck. CEd. C. 395. Phil. 35. Vide Φαῦλος." Schæf. Mss. "Etym. M. 789, 48." Wakef. Mss. Æschin. Dial. Socr. 1, 12. "Ἰνα μὴ τι φλαῦρόν ἡμῖν πάθοιεν, Ne quid ipsis mali accideret. * Φλαυροτόκεια, Theod. Prodr. Ep. f. 76." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Φλαυρουργός i. q. φαυλουργός, paulo ante. Sed e Soph. affertur pro ὁ μικρὰ κακὰ ἐργασάμενος, Qui parva mala patravit et levia. ["Brunck. Phil. 35." Schæf. Mss.] Φλαῦρος, Male, ut Φλαῦρος ἔχειν, Male se habere, Herod. (3, 120.) Thuc. (1, 126.) Aristoph. ('Ορν. 653.) Sed ex hoc [Herod. 3, 130.] affertur et φλαῦρος ἔχειν τὴν τέχνην, pro Aliquantum artis tenere, ["Artem male callere: φλ. ἀκούειν, Male audire, 7, 10, 7.: φλ. πρήξας, Re male gesta." Schw. Lex. Herod. "Kuster. Aristoph. 194. Lobeck. Aj. p. 410." Schæf. Mss. * Φλαυρότης, Vanitas, Plut. 10, 11." Wakef. Mss. J. Poll. 4, 12.]

AT Φαῦρος Hes. exp. κοῦφος, i. e. Levis: quod an sit pro φλαῦρος dubium est. ["Thom. M. 889." Schæf. Mss.]

[ΦΑΨ, φαβός, ἡ, Plur.] "Φάβες, Palumbes." ["Palumbus minor, Athen. (394.) 444. ex Aristot." Schw. Mss. "Jacobs. Anim. 113." Schæf. Mss.] "Φαλακτό- vos, Accipitris genus, Hes." [Leg. * Φαβοκτόνος, quod alibi ap. Hes. occurrit, expositum * ἱερακοκτόνος, quæ exp. suspecta esse possit.] "Φαβοτύπος, "vide in Φάψ." [Ita Index ad Stephani Thes.; sed de voce Φάψ nihil agitur. Φαβοτύπος autem habet Aristot. H. A. 8, 3. 'Ιέρακες ἄμφω, ὃ τε φαβοτύπος καὶ ὁ σπιζίας, Palumbarius Gazæ. Hesych. Φαβοτύπος· εἶδος ἱέρακος, καὶ περιστερᾶς ἀγρίας σπερμοφάγου. "Jacobs. Anim. 113." Schæf. Mss.]

ΦΑΩ, ὦ, UNDE Φημί, Dico, Ajo. Est autem Φάσις a πέφασαι secunda persona præteriti vocis passivæ alioqui inusitatæ, φῶμαι: sicut a tertia πέφαται est Φάτις, et Φατός, atque alia. Quin etiam infin. Φᾶσθαι quidam Gramm., e quibus Heraclides, scri-

perunt cum circumflexo, tanquam a Φάσμαι, ὦμαι. A
 Quin etiam IMPER. Πέφασθω, pro Dictum sit, e Plat.
 et PARTIC. Πέφασμένος, Dictus, tanquam a Πέφασ-
 μαι. At φημί utrisque Scriptoribus usitatum est, nec
 non ab eo deducta tempora: F. φήσω. Præt. imperf.
 itemque Aor. 2. Ἔφην: sed hoc η retinet in duali
 quoque et plurali, illud autem mutat in α. II. B.
 (129.) Τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν
 Τρώων, Ajo esse, Affirmo esse, ἀποφαίνομαι, Eust.
 Sic autem et in plerisque aliis hujus Poetæ II. Qui,
 sicut ceteri, omisso incremento dicitur ΕΤΙΑΜ Φῆν, ΕΤ
 Φῆς, ΕΤ Φῆ, pro ἔφην, ἔφης, ἔφη. Sic II. E. (473.) Φῆς
 πον ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμειν. Pro quo interdum ΑΕΟ-
 ΛΙΣ Φῆσθα: Φ. (186.) Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος
 ἔμμεναι ἐνὺρ ῥέοντος. Pro ἔφασαν autem tertia
 persona plurali dicitur ΕΤ Φάσαν, abjecto itidem incre-
 mento, ut B. (278.) Ὡς φάσαν ἡ πληθὺς: ΕΤ Ἐφάν,
 per sync., quam nonnulli Bæoticam esse volunt,
 Γ. (161.) Ὡς ἄρ' ἔφάν: ΕΤ Φάν quoque, Od. H.
 (343.) Ὡς φάν' τῷ δ' ἀσπαστὸν εἰέσατο κοιμηθῆναι.
 Nunc autem venio ad quosdam solutæ orationis
 locos, in quibus pariter usus verbi hujus perspicitur: B
 Dem. (44.) Παρασκευάσασθαι φημι δεῖν. Æschin.
 c. Ctes. Σκοπεῖτε μὴ τίς φησιν εἶναι, ἀλλὰ τίς ἐστιν.
 Aristoph. (Πλ. 58.) μανθάνεις Ὅς φησιν εἶναι; Dem.
 Φησὶν αἴτιος γεγενῆσθαι. Idem, Φησὶ κατασχεῖν. Du-
 plicem autem constr. habet junctum infinitivo, in h.
 I. Thuc. 4. Καὶ οὐκ ἔφη αὐτὸς, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατη-
 γεῖν. Non se, sed illum dixit esse imperatorem.
 Conj. φῶ. Rursum Dem. c. Mid. Ἄν τε ἐγὼ φῶ, ἂν τε
 μὴ φῶ. Plato Apol. (12.) Ἐάν τε σὺ καὶ Ἄνυτος μὴ
 φῆτε, ἐάν τε φῆτε. ΕΤ φῆσαι ap. eund. illum Orato-
 rem in Mid. Δι' ὀργὴν γ' ἐνὶ φῆσαι πεποιθέναι. Apud
 Hom. frequens est et Φαῖς κε ea signif., qua legitur
 interdum Diceres, item Dicas: qua forma et Credas
 ap. Virg. At ὡς φασὶ s. ὡς φασὶ solutæ potius est
 orationis, pro Ut ajunt. Thuc. 2, (102.) Ὁ δ' ἀπορων
 ὡς φασὶ, μόλις κατενόησε τὴν πρόσχωσιν ταύτην κ. τ. λ.
 Dicitur vero et φασί, subaudita partic. ὡς. Φημί, in-
 quit Bud., et φασαὶ pro eod. dicunt, Ajo, Censeo,
 Existimo. Inde φήμ' ἐγὼ pro Sic ajo. Unde illud C
 Arcesilæ, φήμ' ἐγὼ: et signif. Sane inquam, Ita cen-
 seo, ap. Lucian. Responsio est ad interrogationem,
 Aristoph. Πλ. (96.) Φεύγεις ἂν ἦδ' τοὺς πονηροὺς; Πλ.
 Φήμ' ἐγὼ. Hæc ille. Quibus addo, alicubi etiam com-
 mode reddi Profiteor. In VV. LL. φημί πέμπτειν e
 Xen. affertur pro Censeo debere mittere. In Iisd.
 annotatur, φημί, cum de præterito dicitur, præterito
 jungi; cum de futuro, jungi futuro: sed hoc semper
 verum comperiri nego. Nam ποιεῖν post φῆ ponitur
 pro πεποιθέναι, Fecisse, in hoc Dem. πρὸς Λεπτ.
 loco, Καὶ τοὺς προγόνους ὀργίζεσθε ἐὰν μὴ τις φῆ ποι-
 εῖν, Et irascimini si quis majores vestros ista fecisse
 neget, ut etiam Bud. vertit. Ceterum ut hic μὴ φῆ,
 pro Neget, SIC Μὴ φημι ΕΤ Οὐ φημι pro Nego: ad
 verbum Dico non. Lys., Οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι τὴν
 εἰρήνην ποιήσασθαι, Negarunt se permisisse, Dixerunt
 se non permisisse, perinde ac si esset ἔφασαν οὐκ ἐπι-
 τρέψαι. Alia etiam exempla Bud. affert, μὴ φάσκειν
 quoque et μὴ λέγειν pro Negare poni dicens, quibus
 addi possunt infinita quæ passim occurrunt. Sed D
 hoc sciendum est, de quo ille non admonet, nonnul-
 los esse locos in quibus non satis commode uti
 possis verbo Negare, ut in Thuc. loco quem modo
 protuli, Καὶ οὐκ ἔφη αὐτὸς, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν.
 Apud Soph. (Aj. 1108.) porro μὴ φῆς reddidit etiam
 Non permittas: τόνδε δ' εἶτε μὴ σὺ φῆς, Εἴθ' ἄτερος
 στρατηγὸς, ἐς ταφὰς ἐγὼ θήσω. || Φαμὲν autem inter-
 dum vacare ap. Plat. tradit Bud. 744. Infin. quoque
 φάναι aut vacare, aut pro ἔφη poni, docet p. 395.
 At vero in his, ὡς ἔφη λέγων, quæ afferuntur e Soph.
 (Aj. 757.), vacat λέγων. Affertur vero et ἔφη εἰπὼν
 ex Hermog.

A th. Φαμαὶ alioqui inusitato, ut etiam Eust. exi-
 stimat, est ἐφάμην ap. Hom., ut Od. E. (490.) Ὡς
 ἐφάμην, ubi Eust. annotat, ex Heraclide, corripit α in
 hoc præterito, eod. modo quo in ἐδιδόμην et ἐπιθέ-
 μην. Apud Eund. ΕΤΙΑΜ Φάτο pro ἔφατο, ut Ὡς
 φάτο, quod passim occurrit ap. eum. Quin etiam
 IMPER. Φάο, Dic, ap. eund. Poetam. Item INFIN.

PARS XXIX.

Φάσθαι tanquam AB Ἐφάμην, non præt. imperf., sed
 aor. 2. m. Alii autem scripserunt Φάσθαι, tanquam a
 φάσμαι, ὦμαι. Vide Eust. Utraque certe scriptura ap.
 Hom. extat, ap. quem legitur cum alibi, tum II. I.
 (100.) et O. (167.) Illud autem φάο, Od. Σ. (170.) Inveni-
 tur autem et PARTICIP. Φάμενος, et quidem in prosa
 quoque, Xen. (Ἑλλ. 1, 6, 3.) Οὐ φαμένον Λυσάνδρον,
 Non dicente Lysandro, i. e. Negante Lysandro, Bud.
 Synes. Τοιοῦτοί τινες ἐφοίτων λογοποιοὶ, ἄλλος ἄλλοθεν
 ἤκειν φάμενοι. Sed φάμενοι poni pro φάντες, testatur
 Eust. sic Ἐφάμην pro Dixi: unde ἔφατο, Dixit, ut
 Bud. interpr. ap. Xen. K. Π. 6, (1, 13.) Ἀλλήν δὲ
 μηχανὴν αὐτὸς ἔφατο ὁ Κύρος πειρᾶσθαι ποιήσασθαι.

“Ἐφησθα, Attica paragege pro ἔφης, Dicebas,
 “Plato Epist. Ἐφησθα εἶναι σὺν εὐρημα.” “Φαντί,
 “Dorice pro φασί, Dicunt.”

“Ἡμί, Attica aphæresi pro φημί, Dico: ut et ἦμν,
 “ἦς, ἦ, pro ἔφην, ἔφης, ἔφη. Aristoph. N. (1145.)
 “Παῖ, ἦμί, παῖ, παῖ:” [B. 37. “Lucian. 3, 609.
 Heyn. Hom. 4, 75. 676. 5, 103. Ἦν δ' ἐγὼ, Lucian.
 2, 320. Ἦ δ' ὅς, 249. ad 319. 324. 326. 333. 334.
 346. ad Charit. 217. Koen. ad Greg. Cor. 61.”
 Schæf. Mss.]

[“Φημί, Abresch. Æsch. 2, 60. Jacobs. Anth. 8,
 57. ad Timæi Lex. 267. Valck. Diatr. 216. ad Lu-
 cian. 1, 199. Puto, Markl. Iph. p. 218. Heyn. Hom.
 5, 94. 7, 27. 126. 149. Faber ad Terent. Hecyr. III.
 iv. Xen. K. Π. 4, 4, 6. 5, 2, 31. (cf. 5, 3, 31.)
 Plato Apol. 26. coll. 27. ad Od. A. 539. Græv. Lectt.
 Hes. 566. Cum infin., Thom. M. 166. Heyn. Hom.
 4, 455. 526. ad Diod. S. 1, 723. 725. 2, 9. 336. 569.
 621. Longus p. 102. 145. et Vill., Boiss. Philostr.
 208. Cum accus. pers., Brunck. Soph. 3, 437. Cum
 participio, Jacobs. Anth. 12, 385. Pleonasticus hujus
 v. usus, Jacobs. Anth. 10, 106. Xen. Cæc. 4, 22. 23.
 ad Mem. 1, 6, 4. Heind. ad Plat. Charm. 87. Bos.
 Anim. ad Vorst. 240. Herod. 468. 475. Soph. Aj.
 757. Subaud., ad Xen. Eph. 163. De discrimine in-
 ter φάναι et λέγειν, Hoogev. Part. 606. Sch. I. Zeun.
 ad Xen. K. Π. 734.: inter φάνει et εἰπεῖν, ad Xen.
 Eph. 274. Ἐφη, initio positum, ad Charit. 525. 605.
 Diod. S. 2, 569. Simon. Dial. 101.: quo loco inse-
 rendum, Heind. ad Plat. Lys. 28. Charm. 81. Xen.
 K. Π. 2, 2, 27. Schneid. ad p. 47. Cæc. p. 7. (anti-
 quus ordo servandus: cf. ibid. 3, 3. var. lect. ad 3,
 6. 7, 16.) Ἐφη conf. c. ἐφν, Musgr. Ion. 1264. Φασὶν
 per parenthesin insertum, Brunck. Aristoph. 1, 19.
 Fac. ad Paus. 1, 444. ad Dionys. H. 5, 12. Φασὶν et
 σφίσιν conf., Fac. ad Paus. 1, 570. 573. ad Lucian.
 2, 6. Φ. (φασὶν) et φ' (500) conf., Bast Lettre 138.
 Φασὶ et φησὶ conf., ad Diod. S. 2, 522. 538. Boiss.
 Philostr. 489. 520. 548. 550. 588. 615. 651. Heind.
 ad Plat. Gorg. 262. Bast. Specim. 46. De sede τῶν
 φησὶ et φασὶ cum infin. junctorum, Tzschuck. ad
 Strab. 4. p. 233. Φασὶ indicium Paræmiacæ locution-
 is, Heind. ad Plat. Gorg. 262. Lennep. Phal. 195.
 Quid intersit inter φασὶν, φασὶν ἐνιοι, φ. τινες, Wolf.
 Prol. ad Hom. 77. Φασὶν quid in Scholiis significet,
 Valck. Phæn. p. 731. Φησὶ, i. e. objicitur, Ruhkopf.
 ad Senec. 4. p. 53.: ut Lat. Inquit, sc. ris, Heind. ad
 Plat. Gorg. 262. Φησὶν, in parenthesis, Ut ille ait,
 Wyttenb. ad Plut. 1, 470. Φησὶ de pluribus, Morus
 ad Long. p. 8. Villebr. ad Athen. 1. p. 430. Lips.
 Plut. Mor. 1, 443. Οὐ φημί, Nego, Fischer. ad Palæph.
 142. Valck. ad Phalar. p. xviii. ad Hipp. p. 270.
 Eur. Hec. 126. II. B. 248. Οὐ φ., cum infin., ad
 Diod. S. 1, 543. Φημί οὐκ, Dionys. H. 2, 867. Heyn.
 Hom. 6, 646. Rittersh. ad Porph. p. 30. Kuster.
 Φημί δὲ, Diod. S. 2, 569. Lex. Gr. Tittm. 1308. λέγω
 δὲ: ibid. 484. ad Phot. c. 283. Φημί σε τοῦτο et
 τοῦτο, Heind. ad Plat. Gorg. p. 8. Παλαιὰς τε, φημί,
 γραφῆς, Zonaras Lex. init. Æsopus p. 151. Fur.
 Lips. Pindarus p. ix. Ed. Lips., Schneid. ad Epicur.
 107. Φημί ἐς, ad Herod. 325. Τί φῆς; Brunck. Ari-
 stoph. 2, 127. Erfurdt. ad Soph. Aj. p. 590.: extra
 verbum, Musgr. Hel. 713. Τί φῆς; πῶς φῆς; Valck.
 Phæn. p. 339. Hipp. p. 228. Φῆς interjectum, Butt-
 m. ad Plat. Gorg. 513. Φασί, Wolf. Prol. 221. Ἐφη φάναι,
 Xen. Cæc. 7, 18.: simplex φάναι, 22.: φάναι ἔφη, 23.:
 ibid. 4, 24. Καὶ τὸν Κύρον ἀποκρίνασθαι — ἔφη —

debebat sequi φάναι, ut §. 22. 23. sic etiam §. 25. A "Εφη λέγων, Dionys. H. 2, 1002. "Εφη, ἔφησε, ad Herod. 57. Φησιν, φησ, Brunck. Aristoph. 3, 11. Οὐ, φησιν, οὐ φησιν, ad Lucian. 2, 177. Τί φῶ; τί λέξω; Eur. Hel. 483. Matth. Λέγωμεν τε καὶ φῶμεν, Plato de LL. 512. Ast. Φαίης ἄν, Heyn. Hom. 7, 119. Φαίη λέγων, Aristoph. Fr. 227. Μὴ φάναι, Heind. ad Plat. Phædr. 336. Φάθι, Dic, Mær. 392. et n. (Aristoph. Ἰππ. 23.) Φάν, Dicebant, Reputabant, Valck. ad Rön. p. xli. "Ελεγε φᾶς, ἔφη λέγων, ad Herod. 61. 564. 657. Wyttenb. Select. 376. Φάντες, φάμενοι, ad Mær. 389. De ὡς ἔφατο, Mitsch. H. in Cer. 192. Ilgen. Hymn. 545." Schæf. Mss. "Φημί, Jubeo, Isocr. 1, 136. Infin. poet. φάμεν, Opp. K. 2, 362." Wakef. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Valck. Schol. in N. T. 2, 574. Schæf. Ind. ad Greg. Cor. Φῆ, pro ἔφη, Apollon. de Adv. 553.: pro φησί, de Syntaxi 238.]

[* "Φάμα, Oraculum, Inc. ap. Suid. v. Δελοῖ, Φάμα ἐθέσπισε, Oraculum pronuntiavit." Schleusn. Mss. *Φῆμα, τὸ, plur. Φήματα, Hesychio ῥήματα, *φάσματα.]

Derivata a Πέφασαι, de quo supra.

Φάσις, ἡ, Dictio. Bud. 292. Φάσις est Dictio quæ nec κατάφασις est nec ἀπόφασις, i. e., per quam nec verum nec falsum enuntiamus: h. e. δι' ἧς οὐδὲν ἀποφαινόμεθα ἢ ἀληθὺς ἢ ψευδὺς, ut ἀνθρώπος. || Dictum, s. Sententia, et Apophthegma, ut idem Bud. 211. interpr. in h. l. Aristot., Eth. 6, (11.) Δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπετρῶν καὶ πρεσβυτέρων ἢ φρονίμων ταῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἥττον τῶν ἀποδείξεων. || In Act., inquit ibid., 21, (31.) "Ανέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ pro Denuntiatione et Rumore ponitur. Significat etiam κατάφασιν, h. e. Affirmationem. Aristot. Πάλιν γὰρ ἔσται τοῦτο ἀποφῆσαι πρὸς τὴν φάσιν, h. e. κατάφασιν. [Plato Soph. 263.] ITIDEM Φημί, pro Affirmo: UNDE Φάναι, Affirmare. Idem Aristot. "Ανάγκη ἢ φάναι ἢ ἀποφάναι, h. e. καταφάναι. Bud. l. c. || Est etiam φάσις, inquit ibid., Propositio. Aristot. Metaphys. 3. Μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένους φάσεις. Et identidem in 10. || Item Φάσις C Urbis nomen est et Fluvii. ["Toup. Opusc. 1, 449." Schæf. Mss. Φ. et φράσις conf., ad Greg. Cor. 748.]

"Αφασία, ἡ, Loqui non posse, Stupor quo vox et sermo intercipitur, s. Cum quis nescit quid dicat. Herodian. 1, (9, 12.) "Αφασία τὸν Κόμμοδον καταλαμβάνει, Hæsitat, et nescit quid dicat. Sic ἀφασία καταλαμβάνόμενος, Hæsitabundus: qua significatione et ἀπορῶν s. ἀπορούμενος. Idem Herodian. 8, (4, 5.) Οὐτε γεφύρας οὐσης οὔτε νεῶν, ὁ στρατὸς ἐν ἀφασίᾳ καθεστήκει, Substitutit incertus consilii. Et 7, (10, 1.) "Εν πολλῇ παραχῇ καὶ ἀφασία ἦν ὁ, τε δῆμος ἢ τε σύγκλητος, Perturbato animo erat et hæsitabat, nescius nimirum quid diceret et in rem præsentem consuleret. Item Infantia, h. e., ut Cic. exp., Rem quam noris, dicendo explicare non posse. Plato de LL. 1. "Αφασία ἡμᾶς λαμβάνει, Dicere non possumus. [Sext. Emp. adv. Math. 11. p. 140. "Brunck. Aristoph. 1, 132. Phil. 917. Paus. 3, 118. Thom. M. 134. Jacobs. Spec. 55. Valck. Hipp. p. 283. Ruhnck. Ep. Cr. 212. Bibl. Cr. 2, 1. p. 99." Schæf. Mss.]

Hom. metri gratia pro "Αφασία DICIT "Αμφασίῃ, addito etiam gen. ἐπέων: ut Od. Δ. (704.) Δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε, ubi Schol. exp., ἀφωνία, ἀναυδία, σιωπή. ["Jacobs. Anth. 11, 127. 199. Spec. p. 54. Ruhnck. Ep. Cr. 212. ad Thom. M. 135." Schæf. Mss.]

Διφασία, ἡ, Duobus modis dici, *διλογία, ἐκ τοῦ μὴ συμφωνεῖν τὰ λεγόμενα, Hes. δικαιολογία et δικαιοσύνη, Suid. Διφάσιος, [Ionice idem fere ac Διπλάσιος,] Bifarius, Qui duobus modis dicitur, Hes. v. Δίφαρος. || Duplex, Geminus, δίπτυχος. Pluralis autem διφασία et pro Duo: quem usum habet et δίπτυχοι et Gemini ap. Latinos. Herod. pro Duplicia quoque usurpavit plur. διφασία, (1, 18.) "Εν τοῖσι τρώματι μεγάλα διφασία Μιλησίων ἐγένετο, Duplicia, Bifaria. Ex Eod. affert Bud. Δι' αἰτίας διφασίας λεγόμενας, pro Propter alterutram duarum causarum: (cf. 3, 122.) Idemque διφάσιος interpr. etiam Duplici fama præditus. [Ad Greg. Cor. 527. *Διφασίως,

Gl. Bifariam.] Sicut vero Διφάσιος dicitur pro Bifarius, Duplex, ITA ET Τριφάσιος, Trifarius, Triplex. Proprie vero Qui tribus modis dicitur τριφασία ὁδός, Triplex via, i. e. Trivium. Et Herod. 3, (17.) Τριφασίας στρατηγίας, Triplices expeditiones, vel etiam Tres: ["Triplicem expeditionem, vel Tres diversæ expeditiones. Apud Eund. 2, 156. βωμοὶ τριφάσιοι, sunt Tres aræ: τριφασίαι ὁδοί, 2, 17. sunt Tres viæ, s. Tres alvei in quos dividitur Nilus. Sed 2, 20. τριφασίαι ὁδοί intelliguntur τριφασίαι λόγων ὁδοί, ut loquitur 1, 95. nempe Triplex fama de eadem re, Tres diversæ rationes, quibus eadem res accidisse perhibetur." Schw. Mss. Vide Porti Lex. Ion.] Hesych. Τριφάσιοι exp. τριπλάσιοι, *τρίφωνοι. [Ad Greg. Cor. 527.]

Πολυφασία, ἡ, Loquacitas, Multa loqui: Hes. et Suid. πολυφασίας exp. πολυλογίας.

"Αλλοφάσσειν, Animo anxio esse, In anxietate animi constitutum esse, Perturbari animo et quasi Tumultuari: Erot. ap. Hippocr. ἀλλοφάσσοντες, ἀπορούμενοι καὶ τεθορυβημένοι, e Bacchio. Elym. habet duntaxat τεθορυβημένοι: cujus tamen etymologia videtur esse illi alteri expositioni ἀπορούμενοι maxime consentanea; scribit enim esse ἀλλαχοῦ τὰ φᾶν περιφέρειν. || Enst. autem vult ἀλλοφάσσειν esse Alias aliud loqui, a verbo φᾶ, Dico, ut sc. compositum sit ἀλλοφάσσω ex ἄλλο et φάσσω pro φᾶ. [Lobeck. Phryn. 607. "Heyn. Hom. 4, 277. ad Herod. 43." Schæf. Mss.] || Apud Suid. autem EST "Αλλοφάζω, quod exp. Exulto, Debacchor. "Αλοφάζω, Eid. σκιρτῶ, παροινῶ, sed scr. gemino λ." || Hes. "Αλλοφάσις, quidem, quod nomen est verbale ex illo ἀλλοφάζω, exp. θόρυβος παραχῶδης, Tumultus turbulentus; sed ἀλλοφάσσειν scriptum habet, et exp. ἐτεροχρονεῖν, ἢ οὐχ ὑποφέρειν τὸ βαρὺς. Quam exp. nemo non videat a præcedentibus omnibus, etiam ab illius explicatione proxime posita, longe alienam esse. Ac mihi quidem certe ille locus Hes. valde suspectus est, ne vocis unius expositio pro alterius explicatione per errorem posita sit. "Αλόφονζον, Consilii inopes C "erant, Anxio animo erant, In angustias adducti "erant, ἐν ἀμνηχανίᾳ ἦσαν, Hes. ap. quem legitur "quidem ἀλλόφονζον cum duplici λ, sed eo in l. qui "unicum poscit, sequendo seriem alphabeticam. Ponnitur enim inter "Αλυσία et "Αλόχευτον."

Derivata a πέφαται, de quo supra.

Φατειός, Poetice Dicendus, Nominandus. Et οὔτε φατειός, Non dicendus, nominandus, Dirus. Hesiod. Θ. 310. ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτε φατειόν, Κέρβερον, i. e. οὐκ ὀνομαστόν, δυσώνυμον. Nisi malis pro Infandus, i. e. Qui verbis exprimi non potest, "A. 144. "Εν μέσσω δὲ δράκοντος ἦν φόβος οὔτε φατειός, exp. Terror inenarrabilis. ["Wakef. Trach. 1093. Ruhnck. Ep. Cr. 59. 107. Wolf. ad Hesiod. p. 96." Schæf. Mss. Buttm. A. Gr. 1, 462.]

[* Φατέον, Dicendum, Plato Soph. 237. 263. de LL. 802. 898. Tim. 51. Polyb. 2, 21. "Ad Diod. S. 1, 696. Lucian. 1, 814." Schæf. Mss. "Plut. de Educ. 4. Geminus ap. Yriart. Catal. Matrit. 389." Boiss. Mss. "Method. 340. Euseb. H. E. 143." D Kall. Mss.]

Φατός, i. q. φατειός. Et οὐ φατός, ut οὔτε φατειός, Non dicendus, Infandus, Ineffabilis. Hesiod. "A. (230.) Γοργόνες ἀπλητοὶ τε καὶ οὐ φαταί. || Celebris, ἐνδοξος, ὀνομαστός, Hesiod. "Εργ. init. "Ὅν τε διὰ βροτοὶ εἰσιν ὁμῶς ἀφατοὶ τε φατοὶ τε. || Hes. φατοὶ exp. non solum ῥητοὶ, sed etiam τεθνεῶτες, itidemque Φατόν, τεθνηκός, sicut et ῥητόν, sc. a THEM. Φάω, Occido, Perimo. ["Wakef. Trach. 1093. Jacobs. Anth. 7, 414. Ruhnck. Ep. Cr. 108. Voss Myth. Br. 1. p. 148. Οὐ φ. εἰπεῖν, Herm. ad Orph. p. 171. Beck. ad Aristoph. "Ὀρν. 1710. Dictu affabilis, Virg. Æn. 3, 621. al. effabilis. Infandus memoratus, Apuleius 706. Oud. Λόγῳ ῥητός, Bibl. Crit. 3, 2. p. 49. "Ὅσα μὲν λόγῳ εἰπον, Thuc. p. 17, 36. ubi opp. τὰ δ' ἔργα τῶν πραχθέντων. Εὐδρακίης λεύσσειν, Soph. Phil. 847." Schæf. Mss. Timon Phlias. 35. ἀρρήτοις τε φατοῖς τε. Callim. H. in Del. 60. σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ οὐ φατόν. Hes. Οὐ *φατῶς ἀφάτως.]

[* "Αείφαρος, Orac. Sibyll. 3. p. 248. Opsop.=

414. Dionys. Areop. 188.] "Αφατος, Qui dici non potest, Ineffabilis, Inenarrabilis, Qui dicendo exprimi nequit, verbis explicari non potest. Chrys. Πολὺς καὶ ἀφατος μισθός. Epigr. ἀφατοι κεφαλαί, Capita ingentia et quæ dicendo exprimere nequeas: Τρεῖς ἀφατοι κεράεσσιν—κεφαλαί ἐλάφων. Suid. id Epigr. citans, exp. μεγάλας ἢ καταπληκτικάς. Huc pertinet ἀφατον, quod Hes. exp. πολὺν, ἀμέτρητον, ἀμήχανον. || Non dicendus, Infandus; interdum etiam Nefandus. Quo referendum ἀφατον, quod Hes. exp. ἀρρήτον, δεινόν. Item Incelebris, Illaudatus, Inglorius, ἄδοξος, ἀνώνυμος: quam signif. habet ap. Hesiod. in versu quodam citato in Φατός. [Aristoph. A. 1148. "Brunck. 1, 72. Incelebris, Eichst. de Dram. 137." Schæf. Mss. "Αφατος ὡς, ἀφατον ὡς, ad Greg. Cor. 25.] "Αφάτως, Ineffabiliter, *ἀδιήγητος, [Gl. Affatim. Schol. Aristoph. "Ορν. 427. Schol. Soph. Œd. T. 1339.] Δίφατος, Qui duobus modis dicitur: Hes. Δίφατον, διψάσιον, δισπῶς λεγόμενον. || Eod. teste Cretenses δίφατον vocant ὄφιν. "Δύσφατος, exp. Tacendus, Nefandus, ut supra δύσρητος, [Lycophr. 10. Æsch. Ag. 1161. "Wakef. Eum. 316. Kuster. Aristoph. 114." Schæf. Mss.] *Ἐκφατος, i. q. ἀφατος, Maxim. Kat. 451. σέλας. *Ἐκφάτως, i. q. ἀφάτως, Modo ineffabili, Æsch. Ag. 714. *Ἡμίφατον, Hes. ἥμισυν, [Dimidium, sc. verbi quomodo Terent. Plorm. 4, 2, 4. Vixdum dimidium dixeram. *Κενεήφατος, Orac. Sibyll. 3. p. 409. *Μεγάλήφατος et *Μελανήφατος conf., Orph. Arg. 423. *Νεόφατος, poetice Νεήφατος, Hom. H. in Merc. 442. Θανμασίην γὰρ τήνδε νεήφατον ὄσαν ακούω.] Πολύφατος, Multum celebris, Multorum sermone jactatus. Extat ap. Pind. 'O. 1. init. [*Τρίφατος, Nicander Θ. 102. Scholiastæ *τρίλεκτος. *Υπέρφατος, Pind. 'O. 9, 98. Dionys. H. 2. p. 273, 18.]

Φάτης, Locutuleius, Loquax, λάλος: Mendax, ψεύστης, Hes. Fortassis autem sicut a tertia persona est hoc φάτης, ita possumus a secunda DERIVARE Φάσις, unde ap. Hes. Φάσακες, συκοφάνται. Nisi id potius est a φαίνω, ut sit Delator, quemadmodum φάσις signif. Delatio criminum.

Φάτις, i. q. φάσις, Dictum, Sententia. Ex Epigr. φάτις φυσική, Sententia physica. || Responsum vatis, Verba quæ vates effatus est, Oraculum, μαντεία, χρησμός, [Eur. Phœn. 23.] || Sermo, Verbum, λόγος, ut Suid. ap. Soph. τήνδ' ὅταν κλύη φάτιν exp. ῥῆσιν. || Nuntius, Rumor, ἀγγελία, ut Soph. Schol. exp. in Aj. (833.) p. 49. μετ' Ed. Πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν Φέροντα Τεύκρω, πρῶτος ὡς με βαστάσῃ Πεπτώτα. Hom. quoque pro Rumor, Fama, accipit, sed addito gen., Od. Ψ. (362.) Αὐτίκα γὰρ φάτις εἰσιν ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι 'Ανδρῶν μνηστῆρων οὐς ἔκτανον, Rumor de procis interfectis. Item Fama, alia signif., nt Od. Z. non procul ab init. 'Ἐκ γὰρ δὴ πάντων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει 'Εσθλή: ubi Schol. exp. διαβόητοι γίνονται, Fama eorum bona omnes homines pervagatur. Hes. quoque exp. non solum λόγος, κληδών, φήμη, verum etiam δόξα. [Oraculi responsum, Soph. Œd. T. 151. Augurium, 318. 331. Clamor, El. 331. I. q. φάσις, φάσμα, Trach. 695. || Herodoto maxime frequentatum vocab., ap. quem καταβάλλειν φάτιν, 1, 122. sonat Rumorem spargere: et ἡ φάτις μιν ἔχει, 7, 3. et 8, 94. idem valet ac αὐτὸς ἔχει φάτιν, 9, 84. Fama de illo fertur." Schw. Mss. "Epigr. adesp. 230. Koen. ad Greg. Cor. 128. Ruhnk. Ep. Cr. 63. Valek. Hipp. p. 176. nott. ad v. 130. ad Herod. 399. 594. 697. ad Lucian. 1, 240. Brunck. Or. p. 217. "Ἐχω φάτιν, φάτις ἔχει ἐμὲ, ad Herod. 403. 506. 663. 730." Schæf. Mss. *Κακόφατις, Male ominatus, Æsch. Pers. 932. κακοφάτιδα βοάν.]

Φατίζω, ἴσω, s. ἴξω, Dico. Soph. Aj. (715.) οὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' *Ἄν, Nihil non dicendum dixerim. Et pass. Φατίζεται, Dicitur, Apoll. Rh. (1, 24. 1019. 4, 658.) || Ex Herod. ἐφάτισαν pro Confessi sunt. ["Φατίζειν, Vulgo dicere, Vulgo (nomine quodam) appellare, veluti Apoll. Rh. 1, 1019. ἱερὴ δὲ φατίζεται ἥδ' ἔτι πέτρῃ. Similiter ap. Nostrum, ubi de literis agitur, (nempe de scripturæ elementis), a

A Phœnicibus ad Græcos translatis, 'Εφάτισαν (sc. οἱ Ἴωνες) ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔφερε, ἐσαγαγόντων Φοινίκων ἐς τὴν Ἑλλάδα, Φοινικῆία κεκληθῆναι, 5, 58. Quæ verba, ex Herod. more, sic intelligi debent, quasi dixisset ἐφάτισαν (ταῦτα τὰ γράμματα Φοινικῆία) ὥσπερ κ. τ. λ. Hasce literas vulgo Phœnicias appellarunt, quemadmodum æquitas postulabat, ut, quoniam a Phœnicibus in Græciam translatae sunt, Phœniciæ appellarentur. Aliena certe ab h. l. videtur Æm. Porti interpr. ἐφάτισαν reddentis Rumorem sparserunt: nec mentem Scriptoris satis commode expressit Vallæ Versio Lātina, quam alii tenuerunt Interpr. Confessi sunt, ut ratio ferebat, vocari Phœnices etc." Schw. Lex. Herod.] Hesych. φατίζει non solum λέγει, sed etiam χωρίζει. ["Markl. Iph. p. 20. Jacobs. Anim. 268. 303. Iobbeck. Aj. p. 330. Koen. ad Greg. Cor. 128." Schæf. Mss. Opp. 'A. 1, 638. *Φάτις, s. *Φατίξις, i. q. φάτις, Schol. Soph. Aj. 706.] Καταφατίζω, vide Καταφημίζω.

Derivata a Φημί.

B Φῆμις, i. q. φάτις, Sermo, Verbum: Hes. λόγος, φωνή. || Rumor, Fama, Od. Ξ. 239. χαλεπὴ δ' ἔχε δῆμον φῆμις, sc. me quoque cum ceteris ad bellum Trojæ inferendum profecturum. Schol. exp. φήμη, λόγος. Item in malam partem, Ω. (230.) de Clytæmnestra mariti sui interfetrice, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσε Θηλυτέρῃσι γυναῖξι, καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔησι, Infamavit femineum genus. || Pro Concione accipiunt O. (467.) Οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον δῆμοιο τε φῆμιν, ubi exp. ἐκκλησίαν, συνέδριον. || Item pro Omine, Od. Υ. 100. Ulysses intus aliquid dici petit, quod pro fausto omine accipiat, Φῆμιν τις μοι φάσθω ἐγειρόμενον ἀνθρώπων 'Ενδοθεν, Schol. κληδὼνα, οἰωνόν. Hes. quoque φῆμις est κληδών. ["Lobbeck. Aj. p. 364. Heyn. Hom. 6, 40. Brunck. ad Bacch. p. 424. Bibl. Crit. 3, 1. p. 60. ad Herod. 20. ad Charit. 235. ad Od. O. 467. ad Lucian. 1, 241. Ilgen. Hymn. 597." Schæf. Mss. "Fama, Gloria, Manetho 3, 183." Wakef. Mss. Od. Π. 75. Ibyci Fr. φῆμις ἔχῃσι βροτῶν.]

C Φημίζω, ἴσω, s. ἴξω, i. q. φατίζω, Dico. Unde ἐφημίζαντο, Dixerunt. Dionys. P. (90.) || Φημίζειν φήμην, Famam vulgare et dispergere, Hesiod. "Εργ. (2, 382.) Φήμη δ' οὐ τις πάμπαν ἀπόλλυται ἢν τινα πολλοὶ Λαοὶ φημίζουσι. Ex Eur. autem (Iph. A. 1356.) ἦν ἐφήμισεν πατήρ μοι, pro Quam fama mihi genitor ipse dedicasset. || Hes. Φημίζεται exp. non solum λέγει, sed etiam μαντεύεται. [Famam Spargo, Plut. 7, 73. "Markl. Iph. p. 20. Palæph. Fischer. p. lxxi. Wassenb. ad Hom. 130. Brunck. ad Gnom. 332." Schæf. Mss. Quint. Sm. 13, 538. Opp. 'A. 5, 476. cf. 637. Stob. Serm. 1. p. 20. Sch., Æsch. Ag. 626. cf. 1154. 1165. Choeph. 556. ἡ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν.] Φημισμός, i. q. φήμη, Suid. [*Φημιστός, unde *Δυσφήμιστος, Suid. v. Δυσκληδόμιστος.]

Διαφημίζω, Famam spargo, Vulgo fama aliquid, nt Virg. dicit Bella vulgata per orbem fama. [Palæph. 14, 4. p. 70. Fischer. Marc. 1, 45. διαφημίζειν τὸν λόγον, Divulgare rem. "Dionys. H. 11. p. 726. Dionys. p. 26." Boiss. Mss. "Ad Diod. S. 2, 294." Schæf. Mss. *Διαφημιστής, Gl. Famigator.] D Φημίζω, Famæ s. Nomini alicujus ascribo, simpliciter Ascribo, ἐπιγράφωμαι, Attribuo, Assigno. Greg. Naz. Τὸ ἐκεῖνον τάχος τοῖς δαίμοσιν ἐπιφημίζοντες, Tribuentes, Assignantes, quasi ἀνατιθέντες. Lucian. (1, 24.) Τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, Titanum principis titulo et nomine insignis et ornas. Plut. (Camillo 7.) Ἐπιεφημισμένον τὸ ὄχημα τῷ βασιλεὶ τῶν θεῶν, i. e. Ascriptum, Dicatum, ἀφιερωμένον. Hæc Bud. 593., ubi et h. Greg. Naz. 1. addit, de Æacidis, Heraclidis, et similibus, Δαίμονας δὲ τινὰς καὶ θεοὺς τοῖς προγούοις ἐπιφημίζοντες, Auctores sui generis assumentes dæmonas. Ibid. Chrysostomi locum affert, in quo συνωνύμως ponuntur ἐπιφημίζειν εαυτοῖς et ἐπιγράφεσθαι, Ascribere et attribueri sibi. Iridem Plut. Popl. (23.) Εἰωθότες ἅπασιν τοῖς μεγάλοις ἐπιφημίζειν τὸ δαίμόνιον, Omnes res magnas deo ascribere, s. in deum auctorem referre. Apud Lucian. (1, 533.) ἀφινὲν signif. habent ἀνατιθένα, κυθεροῦν, et ἐπιφημίζειν, h. l. "Ὀρῇ ἀνέθεον καὶ ὕρνεα

καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἐκάστῳ θεῷ, Cuique deo dedicarunt s. assignarunt. || Pervulgo, Rumorem disseminō, ut Bud. ibid. interpr. ap. Plut. Sertorio (11.) ubi de cerua ejus loquitur, Πολλὰ τῶν ἀδελῶν ἐπεφήμιζεν αὐτῷ δηλοῦν. || Hes. ἐπιφημίζουσα neutro passive accipit, exponens εὐφημουμένη, ἐπιφημιζομένη. [Jambl. V. P. 332. Lobeck. Phryn. 596-7. Schn. Lex. "Thom. M. 742. ad Charit. 572. Markl. Iph. p. 20. Thomson. Proleg. ad Parmen. p. viii. Paus. 376. Dionys. H. 5, 235. Ruhnk. ad Vell. 232. ad Timæi Lex. 198. Wernsd. ad Himer. 117. Harl. Solan. et T. H. ad Lucian. 1, 203. ad Herod. 260." Schæf. Mss. 'Επιφημίζομαι, Male ominor, Herod. 3, 124. 'Ιόντος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πεντηκόντερον ἐπεφημίζετο.] 'Επιφήμισμα, Omen. Thuc. 7, (75.) p. 259. 'Αντὶ δ' εὐχῆς τε καὶ παιάνων, μεθ' ὧν ἐξέπλεον, πάλιν τούτων τοῖς ἐναντίοις ἐπιφημίσμασιν ἀφορμᾶσθαι. Hes. ἐπιφημίσμασιν exp. οἰωνίσμασι, procul dubio ad h. l. respiciens. ["Ruhnk. ad Vell. 232. Toup. Opusc. 1, 71. Bibl. Crit. 3, 1. p. 64. 65. ad Herod. 260." Schæf. Mss. Joseph. B. J. 7, 5. * 'Επιφημισμός, Strabo 6. p. 422. Hesychio est ὀδυρμός: f. l. οἰωνός. * "Διεπιφημίζω, Divulgo, Martyr. Ignat. 50." Kall. Mss. * Κατεπιφημίζω, Dedico, Nuncupo, Polyb. 5, 10. Τῶν δὲ τοῖς θεοῖς κατεπιφημισμένων πάντων ἀπέσχετο: cf. Plut. Eum. 13. * Προσεπιφημίζω, Strabo 17. p. 1154.] AT 'Επιφημητήρ, est potius a VERBO 'Επιφημέω. Sunt autem ἐπιφημητῆρες Hesychio οἱ εὐφημοῦντες, ἢ ἐπιφωνοῦντες, ἢ συγκατατιθέμενοι: quæ si sequamur, ἐπιφημεῖν fuerit Bene ominari s. Fausta precari, Acclamare, Assentiri. Καταφημίζω, Divulgo. Cujus tamen signif. exemplum non affertur. Et videndum ne forte idem significet cum καταφατίζω, i. e. Dico s. Testor contra aliquem, "item Sancto polliceor et affirmo," ut ap. Plut. Solone (25.) 'Εν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ καταφατίζων, εἴ τι παραβαίη τῶν θεσμῶν, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἰσομέτρητον ἀναθήσειν ἐν Δελφοῖς, Contra se testatus est ad lapidem. Alii, Ad lapidem jusjurandum addidit. [Plut. Nicia 3. καταπεφημισμένον θεῷ σῶμα, ubi Interpres, Corpus quod Deo omnium vocibus esset declaratum simile: Eumene 13. var. lect. "Ad Lucian. 2, 74. 3, 256. ad Herod. 321. Wakef. S. Cr. 3, 66. Καταφημίζω, Valck. ad Rōv. 66." Schæf. Mss. * "Μεταφημίζω, Nomen muto, Manetho 2, 136. μετεφήμισαν, ubi Ms. prima manu habebat * μετεφήμησαν." Schleusner. Mss. "Heyn. ad Apollod. 1123." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 1089. * Προφημίζω, Dio Cass. 172.] "Φημὺς, ὅς, ἢ, i. q. φήμη, Fama, Rumor," [Etym. M. 379, 31.]

¶ Φημη, ἢ, Fama, Rumor. Plut. Oth. (4.) Φήμας ἀδεσπότους καὶ ἀμφιβόλους, Rumores incertos et ambiguos. Item φημίζειν φήμην, κατασκεδάζειν φήμην, διαδιδόναι, ποιεῖν, ut Latine Famam vulgare, dissipare, dispergere, fundere. Hesiod. "Erg. (2, 382.) Φήμη δ' οὐ τις πάμπαν ἀπόλλυται ἢν τινα πολλοὶ Λαοὶ φημίζουσιν. Plato Apol. (2.) Ταύτην τὴν φήμην κατασκεδάσαντες. Polyb. 5, (39, 1.) Διέδωκε τοῖς φυλάττουσιν αὐτὸν φήμην ὥς ἀφίεσθαι μέλλων ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Synes. Epist. 44. Φήμας ἐπὶ τοῖς οὐκ οὐσι ποίων, Falsos rumores spargens s. disseminans. Ipsa autem φήμη κατασκεδάννυται, διαθείει, προέρχεται, ῥέει, διαδίδεται, s. δίδεται. Plato Minoë, Αὕτη ἢ φήμη κατεσκεδάσται τοῦ Μίνω, ὥς ἀπαιδεύον τινὸς καὶ χαλεποῦ ὄντος, Hæc fama de Minoë dissipata et dispersa est. Itidem Herodian. 7, (6, 21.) Διασκεδάννυται ὑπ' αὐτῶν φήμη ὥς ἄρα καὶ Μαξιμίνος εἶη ἀνηρημένος, Vulgatur fama interfecti Maximini: 5, (4, 1.) 'Ἡ φήμη διέδραμεν ἀνὰ τὰ στρατόπεδα. Sic Virg. it fama per urbes. Et, volitans pennata per urbem Nuntia fama ruit. Item et Cic. Fama de interitu Clodii fines imperii Rom. peragravit. Quibus adde hoc e Tac. Diditas per provincias. Curt. dicit etiam, Fama urbes discurrit. Plut. Bruto, p. 1812. meæ Ed. Ταχὺ προῆλθεν φήμη, καὶ διεδόθη λόγος, ὥς τεθηκυίας αὐτῆς. Cic. Fama emanarat. Plut. de Socr. Dæm. Φήμας τοιαύτας ῥυείσας. Rursum Herodian. 8, (5, 15.) Φῆμαι δὲ μείζους ἐδίδοντο, Rumores in majus augebantur, Polit. Item * ἀπολλυται φήμη in l. Hesiodi paulo ante c., ut ap.

A Cic. Fama moritur: itidemque Sepulta fama ap. Ovid. 'Απόλλυται autem cum fidei amittit, καὶ πιστὴν οὐκ ἔχει, ut ap. Herodian. 2, (1, 7.) Πίστιν ἔχειν ὥοντο τὴν φήμην. Item (11, 5.) Τὴν φήμην φθάσαι, Famam præveniens: 5, (4, 13.) Φθάων τὴν φήμην τῆς ἑαυτοῦ τύχης, Famam suæ fortunæ præveniens. Ubi etiam nota gen. Item φήμην ἔχω, pro Fama est de me, Opinio concepta est de me. Synes. Ep. 41. Φήμην ἔχουσι διανοίᾳ κεχρησθαι, Existimantur mente præditæ esse, Fama est, Creditur, Dicitur, Rumor est, In fama est: 19. Φήμην ἔχεις προσστατεῖν ἀνδρὸς λυσσάντος, Fama est, s. Diceris, patrociniari homini rabido. Nec non aliquis φήμην αlicui περιτίθει, et ipsa φήμη illi περιφέρεται. Isocr. ad Phil. Μὴ περιωρᾶν τοιαύτην φήμην σαυτῷ περιφυομένην, ἣν οἱ μὲν ἐχθροὶ περιθεῖναι σοι ζητοῦσι. Item aliquis sibi ἐπιφέρει φήμην, aut ἀλέυεται ἐπιφερομένην καὶ περιτιθεμένην ὑφ' ἐτέρου. Plato de LL. 'Επιφέρουσιν ἑαυτοῖς γυναικεῖους φήμας, Pro mulieribus habentur, Faciunt ut mulieres existimentur esse. Hesiod. ("Erg. 2, 378.) B δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλέυει φήμην, Famam et opinio-nem de te. Item e Chrys. de Sacerd. τῶν πολλῶν φήμη pro Opinio vulgi, quam sc. habet de aliquo. || Exp. etiam Omen, sicut φῆμῖς, velut ap. Xen. K. Π. 8, (7, 1.) 'Εσημῆνατέ μοι καὶ ἐν ἱεροῖς, καὶ ἐν οὐρανίοις καὶ ἐν οἰωνοῖς, καὶ ἐν φήμας, ἃ τ' ἐχρῆν ποιεῖν ἃ τ' οὐκ ἐχρῆν, Ostentis, auguriis, ominibus. Cui loco similis hic Ejusd. Σ. (4, 28.) Σημαίνουσὶ μοι, πέμνοντες ἀγγέλους, φήμας καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνοὺς, ἃ τε δεῖ καὶ ἃ οὐ χρὴ ποιεῖν, ubi tamen et in præcedenti signif. pro Rumores accipi possit. Sicut vero in præcedenti l. Xen. dicit ἐν ἱεροῖς καὶ ἐν φήμας, ἐσημῆνατε, ita Plut. Symp. 2. Χρησάμενος ἢ φήμας ἢ ἱεροῖς, in Colot. Μαντεύμασι καὶ φήμας. Soph. vero (Æd. T. 733.) φῆμαι μαντικάι. Et Plato de LL. Μαντείας φήμη. Idem ibid. Φήμην ἀγαθὴν μαντεύομαι. Aristot. Probl. Φήμην ἀγαθὴν ποιῶμαι, Bene auguror. Aristoph. (Σφ. 864.) φήμην ἀγαθὴν Λέξομεν ὑμῖν, Bene precabimur, ἐπενφημίσομεν, s. συνενξόμεθα, ut Schol. exp., quem vide. ["Ad Phalar. 367. Musgr. Hel. 826. C Wakef. Herc. F. 1291. Trach. 1150. Jacobs. Anth. 7, 295. Exerc. 1, 50. ad Diod. S. 1, 330. 686. 2, 152. Boiss. Philostr. 280. ad Herod. 20. 408. 738. Zeun. ad Xen. K. Π. 798. ad Charit. 244. Bibl. Crit. Vol. 3. P. 1. p. 57. ad Xen. Eph. 267. Schneid. Ind. ad Xen. Mem. Pierson. Veris. 159. ad Mær. 280. ad Timæi Lex. 198. Toup. Opusc. 1, 542. Soph. El. 1109. statim κληδών. Omen, Ernesti Ind. ad Xen. Mem. Conf. c. μνήμη, Fac. ad Paus. 1, 277. Φήμη ἔχει ἐμέ, ad Herod. 403. 622." Schæf. Mss. "Divina vox, Plato 2, 624." Wakef. Mss. Soph. Phil. 846. λόγων φάμαν, pro φάτιν. Omen e voce, Od. Υ. 100. Φήμην τίς μοι φάσθω: vide Casaub. ad Theophr. Char. c. 18.]

'Απόφημος, Mali ominis, Inominatus, ut Horat. loquitur. Suid. exp. δύσφημος in h. Anonymi l. 'Ἡ γλῶττα ἢ ἀπαιδεύτος καὶ ἀμαθής, τῇ τε ἀλλῇ καὶ ταύτῃ ἐπισπαστα παλαμᾶται, καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ ἀπόφημόν τε καὶ βλάσφημον κατολισθαίνει. [Ælian. H. A. 6, 44. 9, 50. 10, 31.]

D "Αφημος ET 'Αφήμων, Qui fama celebris non est, Non famigeratus, s. Inglorius, Incelebris, Immemoratus: quorum hoc utitur Horat., illo Silius: idem cum ἀφατος Hesiodico. "Αφημοι, Hes. ἀνώνυμοι, ἀκλεεῖς: et 'Αφήμονες, ἄρρητοι, οὐκ ὀνομαζόμενοι. UNDE 'Αφήμω, quod Idem exp. ἐν κόσμῳ, ἡσυχῇ. Utitur Hom. Hymno in Apoll. (171.) Apud Thuc. 3, (104.) p. 117. Ὑποκρίνασθε ἅ, ubi Schol. quoque exp. σιγῇ, ἡσυχᾷ: item et ἀθρόως. ["Wakef. Phil. 1080. Ruhnk. Ep. Cr. 13. Ilgen. ad Hymn. 242." Schæf. Mss. * "Αφημία, Bekk. Anecd. 468." Kall. Mss.] "Αφημίζεσθαι, Hes. ἀθερίζεσθαι." ["Αφημούντας Eid. est ἀγροίκους.]

Βλάσφημος, ὁ, ἢ, Famam alicujus lædens et inquinans, Qui infamat aliquem falsis de eo rumoribus sparsis, famam criminis alicujus inurit alicui. Ab Eust. pariter et Lex. meo vet. exp. ὁ τῶν φήμας βάλλων, λοιδορός: ab aliis Maledicus, Probrusus, Convitiatorius. Dem. Epitaph. Μηδὲν εἰπόντες βλάσφημον. Herodian. 7, (8, 21.) Βλάσφημα πολλὰ εἰπών

eis τὴν Ῥώμην καὶ σύγκλητον, Cum multa in civitatem senatumque probra jecisset, Polit.: Chrys., βλάσφημον ῥήμα ἐκφέρειν, Acerbum probrosum et maledicum verbum. Rursum Dem. βλάσφημον εἰπεῖν, Probrosus dictu, h. e. Quod cui dicimus, probra in eum jacimus: Philipp. 3. Δέδοικα μὴ βλάσφημον μὲν εἰπεῖν, ἀληθὲς δὲ ἢ, Metuo ne probrosus quidem, verum tamen sit. Item βλάσφημος κρίσις, Judicium maledicum et quo probra alicui ingeruntur. In Epist. 2 Petri 2, (11.) de angelis, Οὐ φέρουσι κατ' αὐτῶν παρὰ Κυρίῳ βλάσφημον κρίσιν, Non ferunt adversus eas apud Dominum maledicum judicium. [Lobeck. Phryn. 315. "Maledicus, Anacr. Fischer. p. lxiii." Schæf. Mss. *Βλασφήμως, Ignominiose, Diod. S. 786. Appian. B. C. 2. p. 507. "Philostr. 19. p. 156. Clem. Alex. 471. Athan. 1, 511. J. Poll. 3, 139." Kall. Mss.] Βλασφημοσύνη, ἡ, Maledicentia qua probra alicui ingeruntur, λοιδορία. Apud Synes. Ep. 57. Ἀγνεῦσαι δ' ἀκοὰς βλυσφημοσύνης ἀλεγεινῆς, quales ap. Dem. Epitaph. Οἱ μὲν δὲ ἂν εἰπόντες αὐτοὶ βλάσφημον, ἄλλον γε λέγοντος χαίρουσιν ἀκούοντες. Βλασφημία, ἡ, i. q. βλασφημοσύνη, sed in prosa usitatus. Lucian. (2, 351.) de duobus philosophis non sine convitiis et contumeliis inter se altercantibus, "Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, Tota convitiiorum plaustra alter in alterum jactavit. At Synes. Τοῖς ἐξ ἀμάξης λοιδορησάμενος, Talibus convitiis probisque incessens, qualia e plaustis in obvios quosque jactari solebant. Plato de LL. 7. Βλασφημίαν πᾶσαν κατὰ τῶν ἱερῶν καταχέειν, Omni probrorum convitiiorumque genere sacra inquinare. Dem. pro Cor. (257.) "Ἀς κατὰ τῶν Εὐθυόων ἐποίησατο βλασφημίας. Herodian. 8, (5, 3.) Εἰς αὐτὸν ἀπορρίπτειν δυσφήμους καὶ αἰσχρὰς βλασφημίας, ubi Polit. In ipsum nulla non jacere convitia: 4, (12, 3.) Εἰς τοῦτον πολλάκις ἀπέσκηψε, καὶ μέχρι αἰσχρὰς βλασφημίας. Rursum Dem. Philipp. 4. Ὑπὸ βλασφημίας ἀδίκου διαβεβλημένων. Isocr. Τοιαύταις βλασφημίαις χρωμένων. In Ep. Philippi ap. Dem. (p. 164.) opp. inter se παῦσαι τῆς βλασφημίας, et ποιῆσαι λέγειν ἐπαίνους ὑπέρ τινος. Item βλασφημία παλινδρομοῦσα ap. Plut. (6, 328.) Probrum quod in convitiatore recidit, quo dicit nihil esse nec αἰσχίον nec λυπηρότερον. Item Βλασφημία τοῦ πνεύματος, Matth. 12, (31.) Probrum quo Spiritus sanctus incessitur, Contumelia qua spiritus sanctus afficitur. Alii, Convitium, s. Maledictum in Spiritum sanctum. Alii, Blasphemia in Spiritum sanctum: quam dicit οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις. Legimus ap. Eund. 15, (19.) Ψευδομαρτυρία, βλασφημία, ubi Erasmus vertit Convitia; alii Obtrectationes, Calumniæ, Sermones quibus aliena fama læditur. Nam βλάσφημος dictum videtur παρὰ τὸ τὴν φήμην βλάπτειν, a lædenda fama et existimatione. [Merita censura, Meritum convitium, Merita infamia, Demosth. 507. "Maledicentia, Alciph. 138." Schæf. Mss.] Βλασφημέω, Probra et convitia jacto in aliquem, Maledictis et contumeliis incesso, etiam Famam existimationemque alicujus lædo, eum calumniando et ei obtrectando. Herodian. 2, (6, 20.) Πόρρωθεν ἐπὶ τῶν ἐβλασφήμων καὶ κακῶς ἠγόρευον. Plut. (9, 396.) Παραθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν καὶ λέγειν ποιούμενος. Item Plato de LL. Βλασφημεῖν πᾶσαν βλασφημίαν, Nullis non probris et contumeliis incescere. Interdum cum præpp. περί, κατὰ, eis. Cum περί: Dem. Βλασφημεῖν περί πατρός, Patrem calumniari, Patri obtrectare. Sic Isocr. Ἐνίοις τῶν σοφιστῶν βλασφημεῖν περί τῆς ἐμῆς διατριβῆς. Idem in Hel. Enc. (21.) "Ἡδὲ τινὲς ἐλοιδορήσαν αὐτὸν, ὧν τὴν ἀνοίαν, ἐξ ὧν ἐβλασφήμησαν περί ἐκείνου, ῥάδιον ἅπασιν καταμαθεῖν. Ubi nota eum synonymis usurpare λοιδορεῖν τινα, et βλασφημεῖν περί τινος. Cum κατὰ autem, ut idem Isocr. Panath. Τοὺς ὑπὲρ ἐκείνων βλασφημοῦντας καθ' ἡμῶν. Suidas in Justino, Κατὰ τῶν Χριστιανῶν βλασφημεῖν, Christianos convitiis et maledictis insectari. Nec non cum eis, Plato de Rep. 2. Εἰς θεοὺς βλασφημεῖν, Diis maledicere, Deos probris et contumeliis incescere: ut Marc. 3, (29.) Βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα, Contumelia afficere Spiritum sanctum, Probro incescere, "Ὅς δ' ἂν βλασφημήσῃ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, οὐκ ἔχει

ἄφεσιν εἰς τὸν αἰῶνα. Ibid. "Ὅσας ἂν βλασφημῶσιν βλασφημίας, Quæcunque probra ac contumelias dixerint. Matth. 9, (3.) scribæ de Christo dicente ad paralyticum, Οἶσσι, τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ajunt, Οὗτος βλασφημεῖ, Impie loquitur. Quo modo accipi potest et βλασφημεῖν εἰς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, sc. Impie loqui de Spiritu sancto; et in hac signif. ap. sacros Scriptores frequentius est: ap. alios autem pro Obtrectare, Probris incescere, Maledicere, Alterius famam maledictis lædere, potius usurpat verbum βλασφημεῖν. Jungitur accusativo quoque, ut ap. Appian. Ἐβλασφήμουν αὐτὸν ὡς κακῶς ἐπὶ τρισὶν ἀνδράσιν τὰ πάντα θέμενον. Unde pass. βλασφημεῖται, Male audit, Maledictis incessitur. Et βλασφημοῦμεθα, Male de nobis loquuntur homines, Convitia et probra nobis ingeruntur, Maledictis et contumeliis laceramur. ["Heind. ad Plat. Phædr. 238. Alciph. 138." Schæf. Mss. * "Βλασφημητός, unde) * Ἀβλασφήμητος, Const. Apost. 2, 13." Kall. Mss. * Ἐπιβλασφημέω, Joseph. A. J. 20, 5, 4. Appian. B. C. 1. p. 702, 13.]

[* Διάφημος, Gl. Celeber.]

Δύσφημος, Maledicus, Famam existimationemque alicujus lædens, Probrosus, Contumeliosus, i. q. βλάσφημος. Herodian. 8, (5, 3.) Εἰς αὐτὸν ἀπορρίπτειν δυσφήμους καὶ αἰσχρὰς βλασφημίας, In ipsum nulla non jacere convitia, Polit. || Mali ominis, Inominatus, Infaustus. Hesiod. (Ἔργ. 2, 353.) Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφον ἀπονοστήσαντα Σπερμαίνειν γενεήν, Ab infausto funere reversus. [Eur. Andr. 1145. Hec. 195. "Wakéf. Trach. 783. Græv. Lectt. Hes. 589. Ruhnk. Ep. Cr. 139. Toup. Opusc. 2, 36." Schæf. Mss. "Δύσφημα, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 126. Combef." Boiss. Mss. * Δυσφήμως, Phryn. ap. Valck. Diatr. Eur. 109.] Δυσφημία, ἡ, Mala fama, Fama haudquaquam secunda, i. e. κακὴ ἀγγελία, Infelices rumores et nuntii. Apud Suid. Ὁ δὲ στρατηγὸς θεωρῶν τὴν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον δυσφημίαν, ἐταράττετο, Infelices rumores qui in castra perferrebantur. || Hes. δυσφημία exp. κακοφημία, Mala fama: quod accipi potius videtur pro Sinistra fama et existimatio, Infamia. || Accipitur et pro βλασφημία, ea peculiariter signif. qua in sacra Scriptura usurpat. Cæcum. in Act. 22. exponens verba illa, Διαρρήξαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν, "Ἔθος ἐστίν, inquit, Ἰουδαίοις ἐπὶ ταῖς κατὰ Θεοῦ δυσφημίαις περιρρηγνύναι τὰ ἱμάτια καὶ γοῶν ὁ Καϊάφας, υἱὸν εὐαντοῦ τοῦ Θεοῦ λέγοντος τοῦ Χριστοῦ, περιέρρηξε τὴν ἐσθῆτα, διακεκραγῶς τε καὶ λέγων ὅτι ἐδυσφήμησε. Pro quibus Matth. 26, (65.) habet, Ὁ ἀρχιερεὺς διέρρηξε τὰ ἱμάτια ἑαυτοῦ, λέγων ὅτι ἐβλασφήμησε. Marcus paulum mutatis verbis, sic, (14, 63.) Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς διαρρήξας τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ, λέγει, Τί ἐτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων; ἠκούσατε τῆς βλασφημίας. Synonyma item δυσφημεῖν et βλασφημεῖν. [Jambl. V. P. 360. "Brunck. Soph. 3, 386." Schæf. Mss. "Δυσφημία, in vituperationibus (ψόγοις) dicitur, Si quis alterius bona in malam partem interpretatur. Aristid. περὶ Λογ. Πολ. 661. vide Εὐφημία, quæ est illi contraria." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Δυσφημέω, i. q. βλασφημέω, ut jam dixi, i. e. Convitia dico, Probris incesso, Convitiis prosequor, Obtrecto, Famam lædo, Infamo: in sacris autem literis, Impie loquor de Deo, ut videre est e loco in Δυσφημία citato. Eundemque usum habet et βλασφημεῖν, ut tum inde cognoscere est, tum ex iis quæ supra annotavi. Et pass. Δυσφημέομαι, Infauor, Infamis sum. || Male ominor, Ominosa loquor. Ex Eur. Hec. (182.) τί δυσφημεῖς φροῖμιά μοι κακά; pro Cur male ominaris his exordiis? Cur sermonum exordia ab omine diro sumis? Schol. exp. ἐλεεινολογεῖς. [Porson habet Τί με δυσφημεῖς; φροῖμιά μοι κακά. Soph. El. 911. 1182.] Ἐπιδυσφημέω, Infami appellatione noto. Ex Aristot. Eth. 7, (1.) Καὶ τοὺς δὲ διὰ κακίαν τῶν ἀνθρώπων ὑπερβάλλοντας, οὕτως ἐπιδυσφημοῦμεν. [* Συνδυσφημέω, Una calumnior, Phot. c. Man. 3, 17. (ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 93.)" Schleusner. Mss.]

Εὔφημος, opp. præcedenti δύσφημος. Ac sicut

illud signif. Probrosus, ita hoc Honorificus. Synes. Ep. 67. Εὐφήμῳ φωνῇ τὸ μακάριον ὄνομα τῆς σῆς θεοσεβείας ἐπεκαλέσαντο, Honorifica voce: 17. Δὲ εὐφήμου μνήμης τὴν σὴν ἄγοντι σεμνοπρέπειαν, Per honorificam memoriam tuam celebranti dignitatem. Apud Plat. autem in Hipp. Majore, 474. Εὐφημα ἐρωτήματα, sunt Pia et religiosæ quæstiones, quibus opp. τὰ δύσφημα ἐρωτήματα, Quæ interrogare impium est, Quæ interrogare religio et piaculum est. || Boni ominis, Faustus, Bud. e Luciano (1, 736.) Ὁ μὲν Χαῖρε εἰπὼν, εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο. Sic Soph. (Aj. 592.) Εὐφημα φώνει, i. e. εὐφήμει, Bene ominare, precare, seu, ut Latini loquuntur, Dic bona verba, Fave lingua. Et Aristoph. Θ. (39.) Εὐφημος πᾶς ἔστω λεῶς, Στόμα συγκλείσας· ἐπίδημει γὰρ Θίασος μουσῶν. Itidem Eur. (Or. 1327.) Εὐφημος ἴσθι. Nec non εὐφημος γλώσση, Epigr. Lingua favens, s. Quæ bene precatur. || Πρὸς τὸ εὐφημον ἐξηγεῖσθαι, quod Lat. dicunt In bonam partem interpretari. Lucian. (1, 27.) Πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον, Optimam in partem interpretans, Bud. || Hes. εὐφημα exp. per καλὰ, ἐπαινετά. Idem quoque annotat, Æschylum εὐφήμοις γόοις dixisse per ἀντίφρασιν pro δυσφήμοις. Sic autem ἀνευφημήσει pro ἀνομιώξει. Eod. teste εὐφημος Jovis ap. Lesbios cognomentum est. Est vero et Nomen proprium ap. Athen. (216.) || Suid. autem in Εὐφήμῳ στόμα φροντίδος αἶτ εὐφημον accipi pro σιωπηλόν, et εὐφημεῖν pro σιωπᾶν. Vide plura ap. eum. ["Wakef. Trach. 783. Ion. 98. Jacobs. Anth. 6, 164. 7, 92. 9, 247. 12, 53. Huschk. Anal. 96. Kuster. Aristoph. 13. Ruhn. Ep. Cr. 162. ad Mær. 75. 161. Lucian. 1, 21. T. H. p. 208. Valck. Hipp. p. 242. Diatr. 213. ad Herod. 455. Callim. 276." Schæf. Mss. Plut. 10, 46. Q. S. 7, 8. M. Anton. 1, 9. 13. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1218. "Εὐφημότερος, Religiosior, Philostr. 201. * Ἀνεύφημος, Infaustus, Method. 417. "Kall. Mss.] COMP. Πανεύφημος ET Ὑπερεύφημος, Eximia et præstanti laude prædicandus, Bud. e Dionys. Areop. ["Cæl. Hier. 7, 4." Kall. Mss. "Πανεύφημος, Cyrillus Presbyter, ap. Fabric. Bibl. Gr. 9, 450." Boiss. Mss.] INDE Εὐφήμω, quod. Hes. exp. ἡδέως. At οὐκ εὐφήμω affertur pro Miserabiliter. || Honesto nomine, Schol. Thuc. Εὐφήμω τὸν πόλεμον διαφορὰν καλεῖ. [Demosth. 1435. "Heind. ad Plat. Phædr. 311. Phryn. Ecl. 212. Thom. M. 395. Ruhn. Ep. Cr. 13. Toup. Opusc. 1, 232. Valck. Diatr. 197." Schæf. Mss. Εὐφάμω, Bene precando, Theocr. 26, 8. * Εὐφημοσύνη, perperam pro ἐφημοσύνη, Pind. Π. 6, 20. Soph. Phil. 1154. ubi v. Brunck.]

INDE ET Εὐφημία, ἡ, Bona fama: cui opp. δυσφημία, Mala fama, Sinistra. Chrys. Ἡ παρὰ τῶν πολλῶν εὐφημία. Et εὐφημία ἀδιάλειπτος Bud. e Plut. (6, 462.) Gloria perpetua post mortem. || Honesta s. Honorifica appellatio, Laus, Bud. e Dem. "Ὅσων ἐπαίνων καὶ δόξης εὐφημίας μεσόν ἐστι. Pro Honesta appellatione accipit et ap. Plat. Δὲ εὐφημίαν ἀπαλλαγὴς ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος, εὐμενῶς ὀτιμάλιστος ἐξέπεμψατο, i. e. Honesto colonizæ nomine expellendus censuit. || Bonum omen, ut Idem interpr. ap. Lucian. (1, 738.) Καὶ ἔμοιγε εἴη μηδὲν τοιοῦτον σφαλῆσαι· εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν τοῦτο τραπέσθαι. Sic Æschin. (66.) Εὐφημίας ἔνεκα, Boni ominis causa. Item Εὐφημίαν κηρύττω, Jubeo favere linguis et bene precari. Athen. 10. Γελοῖον γὰρ ἔστιν αὐτὸν εὐφημίαν κηρύξαντα, καταρᾶσθαι τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις. Suidas ex Aristoph. Θ. 303.) εὐφημία ἔστω: quam Comicos indicare ait, cum εὐχὴν ἢ ψήφισμα εἰσάγουσι. Eadem et in sacris exigitur, Athen. 4. Μετ' εὐφημίας στείσαντες τοῖς θεοῖς. Idem (p. 538.) de Alexandro, Ἐθυμιάτῳ τε αὐτῷ σμύρνα καὶ τὰ ἄλλα θυμιάματα· εὐφημία τε καὶ σιγὴ κατεῖχε πάντας ὑπὸ δέους τοὺς παρόντας. || Fausta appellatio: passim ap. Herodian. : 2, (2, 21.) Πάσαις τε γεραίρει εὐφημίας, Omnibus faustis acclamationibus prosequitur, 3, (8, 6.) Ὁ δὲ δῆμος αὐτὸν δαφνηφορῶν μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐφημίας ὑπεδέξατο, Magno honore faustisque acclamationibus prosequatur, 1, (7, 11.) Εὐφημίας παντοδαπαῖς ὑπεδέχοντο, Omnibus faustis acclamationibus excipiebant, 3, (10, 2.) Μετὰ μεγάλης εὐφημίας ὑπε-

δέχθη. Sed et hisce in ll. quædam ei εὐλογίας signif. inest; qui enim faustis acclamationibus aliquem excipit prosequiturque, eidem et bene precatur. Alioqui pro εὐλογία accipitur et a Plat. de LL. Εὐφημίαν ἔχειν πρὸς αὐτοῦ γονέας, Bene precari parentibus suis. [Soph. Trach. 178. "Thom. M. 395. Musgr. Iph. A. 1470. Herc. F. 927. Wakef. S. Cr. 4, 26. Jacobs. Anth. 12, 53. Boiss. Philostr. 486. D. R. ad Longin. 266. Toup. Opusc. 1, 457. 2, 88. Leunep. ad Phal. 28. Alciph. 184. ad Diod. S. 1, 254. Valck. Callim. 226. Preces, Jambl. V. P. 110. Kiessl. Opp. βλασφημία, Eur. Ion. 1189. et Barnes." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] "Εὐ-φαμία, Etymologo est σιωπῇ, εὐλογία. Doricum id "est pro εὐφημία."

Εὐφημέω, Celebro, Laudo: Hes. εὐφημεῖ, ἐπαινεῖ. || Fausta s. Bene precor, Gratulor, Plut. (9, 90.) Οὐκ εὐφημήσετε γάμων ὄντων; Bene ominor. E Plat. Epist. 7. Νῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν χάριν οἴωνον, Felicis auspicii gratia ominemur bona. || Εὐφημεῖν, Favere linguis, Dicere bona verba, ut docebo e Tibullo in bicomposito Ἀνευφημέω, quod in sacris plerumque exigebatur a corona circumstante: unde et εὐφημίαν κηρύττειν præco jubetur, dicens Εὐφημία ἔστω, Εὐφημία ὑπαρχέτω, Εὐφημος πᾶς ἔστω λεῶς: quibus loquendi generibus utitur Aristoph. Il. I. (171.) Φέρε δὲ χερσὶν ὕδων, εὐφημήσαι τε κέλεσθε, "Ὅφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ'. Aristoph. N. (263.) Εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτερον, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν, Lingua s. Ore favere: quod fit cum silentio: unde et Suid. εὐφημεῖν αἶτ pro σιωπᾶν accipi. Item εὐφήμει dicitur ut Lat. Bona verba quæso, Dic meliora. Lucian. (1, 268.) Εὐφήμει, ὦ Ἀπες, οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, Dic meliora, Tace, σιώπα, ut alibi dicit; nam Jovem criminabatur. Itidem Soph. ap. Plat. de Rep. 1. non procul ab init., interrogatus a quodam, Πῶς, ὦ Σοφύκλεις, ἔχεις πρὸς τὰ ἀφροδίδια; ἐτι οἷός τ' εἰ γυναικὶ ἐγγίγνεσθαι; respondet, Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε, ἀσμενέτατα μὲν τοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυτῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Unde Cic. de Sen. Sophocles, cum ex eo quidam jam affecta ætate quæreret uterturne rebus veneris, Dii meliora, inquit: libenter vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso, profugi. Bud. scribit Dic meliora: quæ scriptura Græco verbo magis respondet. || Faustis acclamationibus prosequor, quemadmodum Hes. quoque εὐφημήσαι exp. βοηθαί μετ' εὐφημίας. Frequens ap. Herodian. : 3, (6, 17.) Εὐφημήσαντες δὲ τὸν Σεβήρον, πασάν τε προθυμίαν διὰ τῆς βοῆς ὑποσχόμενοι, Acceptoque faustis acclamationibus Severo, nihil non alacritatis et studii clamoribus ostendentes, Polit. : 8, (7, 22.) Ἡ δὲ σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος εὐφημοῦντες ὥσπερ θριαμβέοντας ὑπεδέχοντο, Faustis lætisque acclamationibus, veluti triumphantes, exceperunt. Itidem 2, (6, 19.) Μηδενὸς εὐφημοῦντος, ὥσπερ εἰῶθαι προπέμπειν τοὺς βασιλέας, Nemine, ut mos est, faustis acclamationibus prosequente. Idem et pass. voce usus est, 7, (10, 15.) Τῇ αὐτοῦ προσηγορίᾳ ἀποκαλοῦντες ἀνάγουσιν εἰς τὸ Καπετώλιον, εὐφημοῦμενον ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ φυλλοβολοῦμενον, Nominatim vocantes, quoad in Capitolium pertulerunt, populo subinde acclamante et conspergente puerum frondibus, Polit. || Hes. εὐφημοῦσι per antiphrasin accipi scribit pro στένουσι, κωκύουσι: quomodo et εὐφήμοις γόοις dictum itidem ab Æsch. per antiphrasin. [Lobeck. Phryn. 596. "Thom. M. 394. ad Charit. 572. 708. Musgr. Iph. A. 1470. T. 123. Jacobs. Anth. 9, 247. 11, 295. Villos. ad Long. 135. 217. Lucian. 3, 594. Heyn. Hom. 5, 566. Ruhn. Ep. Cr. 131. Valck. ad Phalar. p. xxii. Beck. ad Eur. Hec. 664. ad Callim. 1. p. 44. Precor, ad Jambl. V. P. 110. Kiessl. Εὐφήμει, Zeun. ad Xen. K. Π. 765. ad Lucian. 1, 506. Mær. 161. et n." Schæf. Mss. Diod. S. 5, 49. Soph. Trach. 178. Æsch. Suppl. 513. εὐφημονμένη Εὐφημον ἔστω τοῦπος, Ipsa contra bona verba dic, ut tibi ego dixi. * Εὐφημητός, unde * "Ἀνευφημητός, Laudibus destitutus, Greg. Thaum. in Orig. 6." Kall. Mss. * Εὐφημητικός, Eust. Il. I. p. 763.: cf. Callim. p. 437.]

Ἀνευφημέω, Celebro, faustis ominibus prosequendo, Celebro dicens bona verba. NAM Εὐφημεῖν iu-

terdum est i: q. Lat. Dicere bona verba. Tibullus, Dicamus bona verba: venit natalis ad aras. Interdum ἀνευφημῶ generaliter pro Celebro. Certe Dionys. Areop. ἀνευφημεῖν et ὕμνεῖν eadem facit. Alicubi exp. etiam læta vociferatione excipio. || Ἀνευφημεῖν, Lamenta s. Ejulatum edere, Clamorem edere cum lamentatione, aut ejulatu. Plato Phædone (3.) Ὡς οὖν εἶδεν ἡμᾶς ἡ Ξανθίππη, ἀνευφήμησέ τε καὶ τοιαύτ' ἄττ' εἶπεν οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, Ut nos conspexit Xanthippe, vocem sustulit cum ejulatu, et talia quædam dixit, qualia mulieribus moris est. Suid. autem ἀνευφήμησε ap. Plat. positum ait pro ἐβρήνησε. Soph. Trach. (794.) ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεὼς, Vociferatus est ingemendo. Notandum est vero addi οἰμωγῇ, cum ἀνευφημήσει Hes. pro ἀνοιμῶζε dicat sumi per antiphrasin ap. eund. Soph. Trach. Ceterum sciendum est, in nonnullis Sophoclis exemplaribus non ἀνευφήμησεν, sed ἀνευφώνησεν legi, in l. modo a me c.; et quidem non solum in textu, sed et in Scholl. Verum si ἀνευφώνησεν legisset Schol., cur id pro ἐστέναζε, dictum κατὰ τὸ ἐναντίον esse tradidisset? Illud vicissim mihi scrupulum injicit, cur cum subjungatur οἰμωγῇ, quod nihil aliud est quam στεναγμῶ, ἀνευφώνησεν vel potius ἀνευφήμησεν exponat ἐστέναζεν. [Longus p. 60. "Ad Charit. 608. Wakef. Trach. 783. Villos. ad Long. 135. Brunck. Soph. 3, 498. ad Lucian. 3, 636. Boiss. Philostr. 620. Valck. Phœn. p. 473. Xen. Eph. 63. Lamenta edo, Act. Traj. 1, 215. Wessel. Obs. 163. Fabricii Vita p. 289. Eur. Or. 1336. et n." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 12, 1. * "Προανευφημέω, Ante faustis ominibus prosequor, Method. 410. * Ἀνευφημέω, Bona verba reporto, Amphil. p. 9." Kall. Mss. Vicissim laudo, Synes. p. 173. "Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss. * Ἀπευφημέω, Philostr. V. A. 7, 10, p. 286. coll. Olear. ad 5, 19, p. 202. "Lucian. 3, 336." Schæf. Mss.] Ἐπευφημέω, Fausta acclamatione do signifi. quandam approbationis, Secunda admurmuratione approbo. Il. A. init. "Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ Αἰδεῖσθαι· θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα. Bud. ab Arriano poni ait pro Bene ominor. Sic in VV. LL. Omine bono prosequor. In Iisd. Faustum precor, Salutem et felicitatem precor, Secundo clamore laudo. Affertur vero et h. l. Eur. (Iph. A. 1468.) ἐπευφημήσατε Παιᾶνα τῇ μῇ συμφορᾷ Διὸς κόρην Ἀρτεμιν: et exp. Bene ominantes Artemidi filix Jovis præana canite de mea calamitate, additurque, Lascarin hic subaudisse κατὰ. Adjicitur vero et hic ejusd. Poetæ locus (Iph. T. 1403.) ἐπευφήμησαν εὐχαΐσιν κόρης Παιᾶνα, et exp. Fausto præane prosequabantur preces puellæ. Male vero ἐπευφήμησαν in illo Hom. l. interpr. simpliciter Assensi sunt. [Laudo, Arrian. 5, 3, 1. Musæus 275. Vide Passow. p. 199. Procl. H. in Sol. 26, p. 441. Eust. Il. A. 22. Lobeck. Phryn. 596. "Ad Charit. 572: 722. Jacobs. Anth. 12, 230. Valck. Phœn. p. 421. 473. T. H. ad Lucian. 1, 204." Schæf. Mss.] Συνεπευφημέω, Una cum aliis fausta acclamatione approbo etc. [Diod. S. 46. 600.] Κατευφημέω, Fausta acclamatione prosequor. Item pro Laudo, Collaudo, Bud. afferens e Plut. (Cicer. 9.) Πολλὰ κατευφημοῦντες αὐτόν: (Mario 29. Sertor. 4.) Et pass. Κατευφημοῦμαι, Laudor: unde partic. præter. κατευφημημένοι, Laudati. VV. LL. ["Dionys. H. 1, 454." Schæf. Mss. * "Προσευφημέω, Acta Jun. Bacchi p. 118. Combef." Boiss. Mss. * Συνευφημέω, Diod. S. 5, p. 223, 33.]

Εὐφημίξω, i. q. εὐφημέω, sed minus usitatum quam hoc. Passivæ vocis participio utitur Herodian. 2, (3, 25.) Καὶ πρὸς πάντων εὐφημισθεῖς, πάσης τε τιμῆς καὶ αἰδοῦς παρ' αὐτῶν τυχῶν, Votis exceptus et acclamationibus, habitusque honorificentissime, Pol. lit. Sed vereor ne mendose scripta sit hæc ejus interpr., ac potius scriptum ille reliquerit, Faustisque exceptus acclamationibus. [Lobeck. Phryn. 596-9. "Ad Charit. 572. Jacobs. Anth. 8, 172. T. H. ad Lucian. 1, 204. Toup. Opusc. 1, 580. 2, 16. ad Herod. 264. cf. Valck. Callim. p. 112." Schæf. Mss.] Εὐφημισμός, i. q. εὐφημία. Sed illud potius quam hoc usitatum est Gramm. de appellatione quæ est

A mali ominis aut alioqui auribus odiosa, mutata in aliam quæ sit potius boni ominis, aut certe non itidem aures offendere possit. Eust. ἀριστερόν dicens παρονομάζεσθαι ἐκ τοῦ ἀρίστου, addit, Καὶ ἐστὶ τὸ σχῆμα εὐφημισμός, ἀγαθῇ κλήσει περιστέλλον τὸ φαῦλον: quemadmodum, inquit, Erinny vocabant εὐμενίδας, διὰ τὸ εὐφημον, quamvis δυσμενεῖς οὖσας. Idem ap. Dionys. P. Εὐξείνων Πόντον ita vocatum ait κατ' εὐφημισμὸν. Donatus in hæc verba, quæ leguntur initio scenæ 6. actus 2. ubi Simo ad hæc verba, Ἄετι quicquam nunc quidem, respondet, Nihilne? hem, annotat quæ sequuntur, Hem interjeccio est irati adversum eum qui neget se aliquid locutum esse. Simulque quid sit Ἄετι quicquam nunc quidem, senex explicat, cum ait, Nihil? Et est εὐφημισμός antiquorum pro Nihil. Hæc ille. Sed quædam sunt itidem loquendi genera, quæ habent εὐφημισμὸν. Nam Idem in h. l. Act. 3. Scen. 3. Si eveniat (quod dii prohibeant) discessio, annotat esse παρένθεσιν per εὐφημισμὸν. Demetr. Phal. (281.) Τάχα δὲ καὶ ὁ εὐφημισμός καλούμενος μετέχει τῆς δεινότητος. [Cf. Quintil. 9, 2. * Δευσφημίξω, Dionys. H. 2, 46. p. 691. Conf. c. διαφημίξω, Anna C. 161. Lobeck. Phryn. 598. * Ἐπευφημίξω, 596. Faustum precor, Arrian. 6, 13, 9. Procl. Hymn. 1, 26. Herod. ap. Eust. Il. A. 22. Strabo 5. p. 383. Dio Cass. 406, 57. "Ad Charit. 572. Steph. Dial. 55. T. H. ad Lucian. 1, 204." Schæf. Mss. * Ἐπευφημισμός, Eust. 120. * Κατευφημίξω, Hes. v. Τραῦσος.]

Κακόφημος, ὁ, ἡ, Qui est mali ominis, Inauspicatus, Infaustus, Bonam famam lædens, et infamiam afferens, ["Schol. Soph. Aj. 214." Boiss. Mss. * Κακοφήμως, Manetho 5, 323. * Κακοφημέω, unde * Κακοφημία, Gl. Famositas, Ælian. 3, 7. "Phot. Bibl. 384." Boiss. Mss. * Κακοφημίξω, Gl. Inclamo, Schol. Ven. Il. I. 105. Lobeck. Phryn. 599. * Κατάφημος, Gl. Famosus. * Κλυτόφημος, Orph. Arg. 214. * Ματαιόφημος, Vana loquens, Suid. v. Ἀῆρος." Schleusn. Mss.]

Παλίφημος, i. q. proxime præcedens κακόφημος, si Hesychio credimus, quippe qui παλίφημα exp. κακόφημα: sed addit etiam δύσφημα et βιάσφημα. ["Cyrill. adv. Jul. 1. p. 6." Boiss. Mss. "Wakef. Ion. 1116. Musgr. 1096." Schæf. Mss. Tryphiod. 410.] "Παλίφημος, pro Παλίφημος."

Περίφημος, Cujus fama est maxima, Valde celebrer. Ab Hes. tamen exp. simpliciter ὀνομαστός, Celebrer. ["Jacobs. Anth. 6, 164. Valck. ad Herod. 169." Schæf. Mss. Orph. Arg. 24.]

Πολύφημος, i. q. proxime præcedens περίφημος, sed usitatius. Sonat autem q. d. De quo multa est fama, Qui multum celebratur fama. Item ἐς πολύφημον, Ad famæ celebritatem. VV. LL. Homero autem πολύφημος ἀγρόρα, i. e. πολύφημον forum, in quo πολλὰ φῆμαι λαλοῦνται, Varii rumores narrantur. ["In Pythiæ responso ap. Herod. 5, 78. ἐς πολύφημον ἐκφέρει signif. Ad concionem populi referre." Schw. Mss.] At πολύφημος αἰδὸς est Eid. [Hom.] ὁ πολλὰς φήμας εἰδὼς, vel ὁ πολλοὺς φημιζων. Vide Eust. Est ap. Eund., nec non ap. Theocr. aliosque Poetas, Nomen Cyclopis cujusdam ab Ulyse exæcati. Sed ap. Theocr. (6, 6.) scribitur ΔΟΡΙΣ Πολύφημος: ut enim ΝΟΜ. Φάμα pro φήμη Dorice, sic et omnia inde composita η mutantur itidem in α. ["Ad Herod. 76. 411. Wessel. Diss. 187. Toup. Emendd. 2, 545." Schæf. Mss. Od. B. 150. X. 376. Alcman Athenæi p. 498. ἐορτά. * Πολυφημέω, unde * Πολυφημία, J. Poll. 5, 158.]

["Σύμφημος, Congruus, cum dat., Method. 423." Kall. Mss.]

["Ψευδόφημος, Soph. Œd. C. 1517. πολλὰ γὰρ σε θεσπίζονθ' ὀρῶ, Κού ψευδόφημα.]

Ἀντίφημι, Contradico, Refragor, Nego. Plato Gorgia, Σὺ δὲ δὴ πότερον συγκατατίθεσαι ἡμῖν περὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἢ ἀντιφῆς; [Vide Σύμφημι. "Valck. Oratt. 332. Heind. ad Plat. Gorg. 115. Diod. S. 2, 334." Schæf. Mss.] Ἀντίφασις, Contradictio: ΕΤ Ἀντιφατικός, Contradictorius. Aristot. Ἐπεὶ δ' ἀδύνατον τὴν ἀντίφασιν ἀληθεύεσθαι ἅμα κατὰ τοῦ αὐτοῦ. Idem, Ἐναντία δ' ἐστὶ δόξα δόξη ἢ τῆς

ἀντιφάσεις· φανερόν δὲ ὅτι ἀδύνατον ἅμα ὑπολαμβάνειν τὸν αὐτὸν εἶναι καὶ μὴ εἶναι τὸ αὐτό· ἅμα γὰρ ἔχει τὰς ἐναντίας δόξας ὁ διεψευσμένος περὶ τούτου. Paulo post ἀντικειμένης φάσεις dicitur. Interdum autem dicitur ἀντιφατικὸς λόγος, Contradictoria oratio, ad verbum, vel adversaria, pro ἀντίφασις. Fabius Contradictum appellat. [“Ἀντίφασις, Clark. ad II. A. 330.” Schæf. Mss. * “Ἀντιφατικῶς, Aristot. π. Ἐρμην. 7, 8. (13.)” Kall. Mss.]

Ἀπόφημι, Contradico, s. potius Nego, Inficior. Xen. (K. Π. 1, 6, 12.) Ἀποφήσαντός μου καὶ τοῦτο. Aristot. Metaph. 3. Ἐστὶ πᾶν τὸ διανοητὸν ἢ νοητὸν, ἢ διάνοια ἢ κατάφησιν ἢ ἀπόφησιν· τοῦτο δ’ ἐξ ὁρισμοῦ δῆλον, ὅταν ἀληθεύῃ, ἢ ψεύδῃται. Ibid. infin. καταφάναι et ἀποφάναι inter se opp. Εἰ οὖν ἀδύνατον ἅμα καταφάναι καὶ ἀποφάναι ἀληθῶς, ἀδύνατον καὶ τάναντία ὑπάρχειν ἅμα. Sic in imper. *H φάθι, ἢ ἀπόφαθι, ap. Eust., Aut ai, aut nega. Et sequente μὴ cum infin. Plut. Alcib. (23.) Ἀπέφησε μὴ γεγονέναι ἐξ αὐτοῦ. At PASS. Ἀπόφασθε, II. I. (422.) Ἀλλ’ ὑμεῖς μὲν ἰόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν Ἀγγελίην ἀπόφασθε, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων, “Ὅφρ’ ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω, Bud. vertit Renuntiate, Declarete. Certe non solum pro verbi ἀπόφασθε, sed et pro substantivi illius ἀγγελίην interpretatione sufficere possit Renuntiate. Nisi ἀγγελίην vertamus Legationem, potius quam Nuntium: ut certe ille ipse in Comm. vertit Legationem renuntiare. Hes. tamen ἀπόφασθε per se positum, exp. ἀπαγγεῖλατε. At Eust. subίλλιος, ἀπόφασθε exp. ἀποφατικῶς εἶπατε ὡς οὐ πείθεται Ἀχιλλεύς. Jam vero et in II. II. (362.) Ἀντικρὺ δ’ ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω, vult Inficiationis signif. habere verbum ἀπόφημι: scribit enim, γυναῖκα οὐκ ἀποδώσω, esse ἀπόφασιν, ut ἀποδώσω γυναῖκα, esset κατάφασις: et hinc suntam esse Philosophicam vocem ἀπόφασις: quin etiam hinc esse ἀποφάσκω. Sed ego non video quomodo ἀπόφημι reddi hic possit Nego, s. Inficior. Neque enim solemus ita loqui, Aperte nego, vel Aperte inficior, mulierem non reddam. Quare malim pro ἀποφαίνομαι: ut ἀντικρὺ δ’ ἀπόφημι, sit Aperte profiteor. Hes. certe ἀπόφημι exp. cum aliis verbis, tum hoc ἀποφαίνομαι: ita enim distinguendus est totus Hes. locus, contra quam in vulg. Edd., Ἀποφῆσαι, ἀρνήσασθαι. Ἀπόφημι, ἀπολέγω, ἀποφαίνομαι, ἀπαρνοῦμαι. Annotat certe Bud. in suo Lex. ἀποφάναι pro Censere quoque, et Autumare, aut etiam Effari, ex Aristot., sed locum non proferens. Sic autem et ἀποφάσκειν e Diog. Areop. affert pro Effari et Eloqui. “Ἀποφάω, “inus. thema est, e quo derivatum ἀπόφημι, quod “et tempora sua inde mutuatur, sc. fut. ἀποφήσω et “quæ inde formantur: significat autem Nego, Dico “nou ita esse.” [“Valck. Diatr. 211. Antip. Thess. 36. Heyn. Hom. 5, 370. 590. 620. 680.” Schæf. Mss. Plato Cratylus 417.] “Ἀπόφησις, Sententia, γνώσις, “si VV. LL. credimus.” [J. Poll. 2, 129. ex Hom.] Ἀπόφασις, ἢ, Negatio. Aristot. Metaph. 3. Πάλιν γὰρ ἔσται τοῦτο ἀποφῆσαι πρὸς τὴν φάσιν καὶ ἀπόφασιν. Ibid. Οὐσίας δὲ στέρησις ἀποφάσις ἐστὶ ἀπὸ τίνος ὠρισμένον γένους. Themist. Διαίρεσει γὰρ εἰσὶν ἡ ἀπόφασις, συνθέσει δὲ ἡ κατάφασις. Eust., ut docui paulo ante, e quodam Homeri loco profectam esse hanc nominis ἀπόφασις signif. existimat, qua in re illi non assentior, cum potius inde rear esse ortam alteram nominis hujus signif., eam sc. qua ponitur pro ἀπόφανσις: de qua dictum est supra, post Ἀποφαίνομαι, col. 21. Potes autem loco Plut., quem ibi habes, in quo ἀπόφασις ponitur pro Dicto et sententia brevi, addere hunc, quem profert Bud. 293., quo etiam te remitto, ex Apophthegmatum præfatione, Αἱ δὲ γινόμεναι παρὰ τὰ ἔργα καὶ τὰ πάθη καὶ τὰς τύχας ἀποφάσεις καὶ ἀναφωνήσεις κ. τ. λ. Quos certe locos ut minus suspectos habeam, tanquam sc. ommissa sit in iis litera ν, facit ille Hom. locus. [Ad Greg. Cor. 60. “Ἀπόφασις, Hermogeni περὶ Μεθ. Δεινότη. dicitur Is modus negandi aliquid, quo vel modestiæ causa utimur, vel vitandæ tautologiæ gratia, ut si nolumus nude et καταφατικῶς dicere ἀγαθός, hoc per ἀπόφασιν enuntiemus ita: οὐ κακός. Greg. ad h. l. cap. 37. Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον, ὅπερ βυυλόμεθα ἐπαινέσαι, σαφῶς οὐκ

ἐπιστάμεθα, τούτου ἕνεκα ὑποστελλόμενοι τελειὸν τὸν ἐπαινον οὐκ εἰσάγομεν, διὰ τὸ φοβεῖσθαι, μήποτε ψευδόμεθα, καὶ μέμνηται τις ἡμᾶς. Sæpe etiam hæc ratio ἀποφάσεως usurpandæ exaggerationi servit, ut si quis dicat οὐ κακός ἦν ὁ ἀνὴρ pro λίαν ἀγαθός, quemadmodum Lat., Vir non contemnendus. Deinde Rufiniano Fig. 7. ἀπόφασις dicitur, Cum quasi alio interrogante nobis ipsis respondemus, et rationem reddimus. Eandem dicit αἰτιολογίαν. Denique ἀπόφασις simpliciter appellatur Directa affirmatio; ita sc. in ν. πέπεισμαι est ἀπόφασις: pro quo si utar verbo νομίζω, modestior est declaratio sententiæ. Sic Ulpian. ad Dem. Olynth. 1. init. Hinc et ab Hermogene ad ὄγκον et ἀξίωμα λόγον refertur τὸ δι’ ἀποφάνσεων λέγειν, quod Antiphonti Oratori tribuit: vide Ἀποφαντικῶς: cf. ν. Παρασιώπησις.” Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Vide Ἀπόφανσις.] Ἀποφατικὸς, Negativus: λόγος, Negativa oratio, Oratio qua negamus aliquid, s. inficiamur. Cui opp. καταφατικὸς. Aristot. Categ. Τὸ ἐκ τούτων ἀποφατικόν. Cic. dicit potius Negantia. [“Valck. Phæn. p. 535. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. T. H. ad Plutum p. 147.” Schæf. Mss. “Clem. Alex. 313. 371. *Ἀποφαντικῶς, Schol. Eur. Phæn. 276.” Kall. Mss. “Opp. ἀρνητικῶς, Reiz. Acc. 46. 54.” Schæf. Mss. Schol. Aristoph. B. 1479. Greg. Nyss. 2, 754. “Eust. Od. K. p. 413. Planud. Dial. ined. de Grammatica.” Boiss. Mss. * Προαπόφημι, Aristot. Soph. Elench. 1. p. 302. * Συναπόφημι, * Συναπόφασις, Schn. Lex. ἀμαρτύρω.]

Ἐκφημι, Eloquor: a cujus passiva voce est Ἐκφατο ap. Poëtas, ut ἔκφατο μῦθον, Apoll. Rh. (2, 10.) Affertur et INFIN. Ἐκφάσθαι, pro Eloqui, ἐξελεῖν. Redditur autem et Evulgare, in VV. LL. In Iisd. est Ἐκφασις pro Edictum: quod alioqui exp. φανέρωσις, Manifestatio; sed in hac signif. fuerit potius ab ἐκφαίνω. [“Ἐκφημι, Abresch. Errat. ad Aristæ. Lect. Aristæ. 335.” Schæf. Mss. “Etyim. M. 607. ἐξέφησε.” Boiss. Mss. “Ἐκφασις, Diod. S. 2, 253.” Schæf. Mss. Herod. 6, 128. Tzetz. ad Hesiod. p. 168. Jo. Protospathar. 182.]

[* “Ἐπίφημι, ad Hesych. 1, 1398. n. 17.” Dahler. Mss. Assentior, Consentio, Plut. 9, 266. Eur. Iph. A. 130. cf. Barnes. “Markl. p. 20. Cantier. Gazoph. 78.” Schæf. Mss. “Schol. Eur. Hipp. 330. Abresch. ad Æsch. 376.” Kall. Mss.]

Κατάφημι, Ajo, (ut Ajo opp. verbo Nego, hoc enim opp. itidem verbo ἀπόφημι,) Affirmo. Aristot. Εἰ οὖν ἀδύνατον ἅμα καταφάναι καὶ ἀποφάναι ἀληθῶς, ἀδύνατον καὶ τάναντία ὑπάρχειν ἅμα. Vide et alia exempla in Ἀπόφημι. [Contradico, Soph. Cæd. T. 507.] “Ἡε-“ sychius κατάφῆσις exp. ἀπορήσας, ἀνιάσας.” “Κα-“ τάφαναί, interdum est præ. infin. a κατάφημι: inter-“ dum aor. 1. infin. a καταφαίνω: ab Hes. exp. κατε-“ πειν.” Hinc autem est Κατάφασις opp. τῷ Ἀπόφασις, Affirmatio: oppositum negationi. Sed Aristot. κατάφασιν, sicut et ἀπόφασιν tribuit τῇ διανοίᾳ etiam, Eth. 6, 2. Ἐστὶ δ’ ὅπερ ἐν διανοίᾳ κατάφασις καὶ ἀπόφασις, τούτ’ ἐν ὁρέξει δίωξις καὶ φυγή. Idem vero supra ἢ διάνοια ἢ κατάφησιν ἢ ἀπόφησιν, in Ἀπόφημι. Invenitur et genitivo junctum ap. Theophyl. Ep. 40. Καὶ ἦν τῷ ποιμένι ἀπόφουσις ἢ τῆς ἀληθείας κατάφασις. [“Clark. ad II. A. 330. 761. Animon. 105. Steph. Dial. 29.” Schæf. Mss. “Κατάφασις, Affirmatio, contraria τῇ ἀποφάσει, Negationi. Hermog. περὶ Δεινότη. p. 76. Suidas: κατάφασις· πρὸρρησις διὰ συγκαταθέσεως: vide Ἀπόφασις. Lat. Rhetores Intentionem illam, hanc Depulsionem vocant: v. Fortunat. Art. Rhet. 1. p. 39.” Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] ἸΤΕΜ Καταφατικὸς, itidem opp. τῷ Ἀποφατικὸς: ut καταφατικὸς λόγος, Aristot., Affirmativa oratio, Affirmans oratio, Ajens, quo participio Cic. utitur. [“Dionys. Areop. de M. Th. 3. (p. 735.)” Boiss. Mss. * Καταφατικῶς, Schol. Aristoph. Θ. 846. Eust. II. A. p. 69, 28.]

Μετάρφημι, Interloquor, Inter alios loquor, s. verba facio, ut μετέφη τοῖσδε, non semel ap. Hom. Adeo ut SIT Μετέφην i. q. ET Μετέειπον: sic enim dicitur ab eo, (Od. E. 459.) Τοῖς δ’ Ὀδυσσεὺς μετέειπε. [“Heyn. Hom. 4, 586. II. A. 58.” Schæf. Mss.]

Παράφημι, Dico aliquid suadendo, Suadeo, Consilium do, Hortor, Admoneo, παραινῶ, συμβουλεύω. Il. A. (577.) Μητρί δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτὴ περ νοεούσῃ, Πατρὶ φίλῳ ἐπὶ λήρᾳ φέρειν Διὶ. Quemadmodum autem ostendi modo eundem omnino usum habere præp. μετὰ cum verbo ἔειπον, quem habet cum ἔφην, ita eundem habere præp. παρὰ cum εἶπον, quam et cum ἔφην, sciendum est. Itidem enim VERB. Παρειπεῖν ponitur pro παραινεῖν, aut etiam πείθειν. Particip. autem passivum interjectum habet ι, metri gratia; nam DICITUR Παραιφάμενος, pro Suadens, Admonens. Sic fem. παραιφάμενη ap. Apoll. Rh. 2, (287.) τοῖα παραιφάμενη κατέρυκεν: [876. 3, 14.] Invenitur autem ET Παρράμενος, per sync. Et quidem positum etiam pro παραπέσας, παραγαγὼν λόγους, παραλογισάμενος, ut quidem exp. Eust. Od. (B. 189.) Αἶκε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλά τε εἰδὼς, Παρράμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν. Quidam vero per præsens interpr. Decipiens. Affertur infin. Παρράσθαι syncopen itidem passum, ex Od. (Π. 287.) et quidem expositum et Decipere et Suadere. Itidemque VERBALIA Παράφασις ET Παραιφασία habent interjectum ι. Il. (A. 792.) ἀγαθὴ δὲ παράφασις ἐστὶν ἐταῖρον, ubi exp. Admonitio, Consilium quod datur. A Bud. autem Adhortatio: παρειπὼν quod ibi proxime præcedit, exponens itidem Adhortatus. Sed Hes. tradit παράφασιν significare non solum συμβουλίαν, sed etiam παραμυθίαν, et ἀπολογία, et παραλογισμόν. Accipitur vero παράφασις et pro Consolatione: quam signif. agnoscere videmus et ab Hes., utpote exponente etiam παραμυθία. Sed invenitur ETIAM Πάρφασις, syncopen passum, sc. ut παρφάμενος et παρφάσθαι, Il. E. (217.) de cesto Veneris, Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἔμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς, Πάρφασις, ἢ τ' ἐκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων, ubi scribitur etiam ὀαριστὺς Πάρφασις, non interjecta copula. Utriusque lectionis meminit Eust. 979., a quo Πάρφασις exp. πειθὼ ἢ ἐξ ὁμιλίας: addente tamen, posse intelligi vel ὀαριστὺν * παραιφατικὴν, vel παραιφασιν ὀαριστικήν. At vero ILLUD Παραιφασία pluralem habet ap. Apoll. Rh. 2, (324.) ἡμετέρῃσι παραιφασίῃσι πιδέσθαι, Nostris monitis parere, vel præceptis: [3, 554. Παρφάμεν, Pind. O. 7, 120. "Παράφημι, Heyn. Hom. 4, 147. 153. 6, 261. 317. 7, 70. Hesiod. O. 90. Παραιφάμενος, Hymn. in Cer. 336. Παρφάμενος, Gesner. Ind. Orph. v. Παρήπαφον." Schæf. Mss.] "Παράφασις, εὖς, ἢ, Adhortatio, Admonitio, Suasio, a παράφημι, quod Hes. exp. παραινῶ, συμβουλεύω. Item Dolosa persuasio, "Deceptio quæ fit persuadendo: pro quo infra "Πάρφασις, poetice. At Παρράφασις, vide in Παράφασαι." [Heyn. Hom. 6, 261. 570." Schæf. Mss. Novo sensu, de visu, Chalcidius 336. citante Schn. Lex. "Πάρφασις, Heyn. Hom. 6, 570. Alberti Peric. Crit. 96. * Παρφασία, Macedon. 39. Παράφασις, Jacobs. Anth. 11, 41. 50. Heyn. Hom. 6, 261. 7, 70. Wolf. ad Hesiod. 111. Mitsch. H. in Cer. 109. Παραιφασία, Brunck. Aristoph. 2, 54. Paus. 3, 174. Solamen, ad Timæi Lex. 217." Schæf. Mss.]

At VERBUM Παράφασσω ex eadem officina prodit, e qua et ἄλλοφάσσω, de quo lege quæ dicta sunt supra. Equidem si Galeno credimus, significatione quoque conveniunt hæc duo VERBA Ἄλλοφάσσω ET Παράφασσω, significantia sc. παραφρονῶ, i. e. Desipio; nam ἄλλοφάσσοντες exp. παραπαλόντες, παραφρονούντες: itidemque παραφάσσειν esse ait παραφρονεῖν, addens, ὥς καὶ ἄλλοφάσσειν.

Πρόφημι, Prædico. Unde aor. 1. προέφην, quod tempus magis ceteris usitatum est, Prædixi. ["Schol. Soph. Œd. T. 271. ap. Erfurdt." Boiss. Mss. "Thom. M. 860. 865." Schæf. Mss.]

HINC Προφήτης, ὁ, Qui prædicit futura, Divinus, Propheta. Et FEM. Προφῆτις, ἰδος, ἢ, Quæ prædicit futura, Divina, Prophetis: pro quo vulgo Prophetissa. Utrumque habemus in isto loco Plut. de Def. Orac. Ὡς χρώμενοι ποιοῦσι κατὸς τοῖς ἐνθουσιασμοῖς καὶ φαντασιαστικούς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφῆτιδας, Apud Eund. sæpe in l. qui inscribitur περὶ τοῦ Μη Χρᾶν Ἐμμετρα νῦν τὴν Πυθίαν. Sic Plato Phædro, Ἡ ἐν Δελφοῖς προφῆτις. ["Jacobs. Anth. 1, 1, 47. ad

Diod. S. 1, 5. 2, 102. 561. T. H. ad Plutum p. 357. Heind. ad Plat. Phædr. 241. Toup. Opusc. 2, 277. ad Herod. 636." Schæf. Mss.] || Prophetas dicebant veteres, antistites fanorum, oraculorumque interpretes, ut testatur Festus. Vel potius hæc verba sunt Pauli, (illius sc. qui Festi scripta in epitomen redegissee fertur,) at Festi hæc, Prophetas in Adrasto Julius nominat antistites fanorum, oraculorumque interpretes, Cum capita viridi lauro velare imperant prophetæ, sancta ita caste qui parant sacra. Huc autem pertinet iste Plat. Timæo locus, (392.) "Ὅθεν δὴ καὶ τὸ τῶν προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐν θεοῖς μαντείαις κριτὰς ἐπικαθιστάναι νόμος, οὗς μάντις ἐπονομάζουσιν τινες: τὸ πᾶν ἡγνοηκότες, ὅτι τῆς δι' αἰνιγμῶν οὗτοι φήμης καὶ φαντάσεως ὑποκριταί, καὶ οὗτοι μάντις, προφῆται δὲ μαντενομένων δικαιοτάτα ὀνομάζουσιν" ἄν. Sed hic pro καὶ οὗτοι repono καὶ οὗτοι. Est vero suspectum et illud θεοῖς, ubi legimus ταῖς ἐν θεοῖς μαντείαις. Ceterum quemadmodum videmus in plerisqueque verbis compositis præp. ὑπὸ occupare locum præpositionis πρό, ita non dubitem dicere, in hac nominis προφήτης signif., a præp. πρό vicissim locum præpositionis ὑπὸ occupari, et esse προφήτης pro ὑποφήτης. Qua de re dicam et in Προφητεύω. Existimo porro ad hanc signif. potius quam ad alteram referendum esse illud προφήτης, quod legimus ap. Lucian. ἐν Βίων Παράσει (§. 8.) ubi Diogenes Cynicus interrogatus ab emtore, Ἄλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; respondet, Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἱατρὸς τῶν παθῶν: τὸ δ' ὄλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι. Neque enim placere mihi potest hæc interpr., Veritatis et audaciæ in loquendo propheta esse volo. Sed plane persuasum habeo, ἀληθείας προφήτης esse quod Latine diceretur Veritatis antistes, eo quidem modo, quo Plinius Platonem Sapientiæ antistitem appellavit. Ubi Antistitem non accipio simpliciter pro Eo qui in re aliqua excellit et ejus velut principatum obtinet, sed respici puto ad Antistites illos fanorum, quos a veteribus dictos fuisse Prophetas, e Festo paulo ante docui. Legimus vero et Antistites sacrorum, nec non Antistites deorum. Gellius certe Antistites sub Sacerdotum appellatione comprehendit, cum scribit sacerdotes quoque feminas M. Ciceronem Antistites dixisse, non secundum legem Antistites: Verr. 6. Sacerdotes Cereris, atque illius fani antistitæ. Sic autem ubi canit Virg. se sacra Musarum ferre, non dubium est quin perinde sit ac si diceret se musarum esse antistitem, aut certe sacerdotem: cum Servio, qui in hæc verba, Quorum sacra fero, Georg. 2., annotat, Poeta enim quasi Musarum sacerdos est. || Nec tamen iis assentior, qui in eo Pauli loco Ep. ad Titum 1, (12.) ubi Epimenidem vocat proprium Cretensium προφήτην, ibi προφήτην significare ajunt Poetam. Quamvis enim Lat. sermonis consuetudo Poëtis nomen Vatum tribuat, insolens omnino foret hic usus vocabuli προφήτης: nec dubium est quin voce μάντις potius utendum foret: quam tamen nihilo magis usum hunc, sc. ad significandum Poetam, usquam habere existimo. Verum etiamsi usquam illud ipsum vocab. προφήτης de Poeta dictum inveniretur, quid attineret ita in hoc Pauli loco accipere? Legimus enim ap. Diog. L., ut diligenter in suis Annotationibus admonuit Beza, de hoc Epimenide, Λέγουσι δὲ τινες ὅτι Κρήτες αὐτῷ θύουσιν ὡς θεῷ: φασὶ γὰρ καὶ γνωστικώτατον γεγονέναι. Idem et quædam ejus oracula commemorat. Quin etiam Cic. de Div. 1. Cretensem Epimenidem in eorum numero, qui per furorem sunt vaticinati, ponit. Sed quid si προφήτης hic esse censeatur is, qui ἀληθείας et παρρησίας προφήτης a Luciano vocatur? Vere enim talis fuit Epimenides erga Cretenses, cum hunc de illis versum scribere ausus est, Κρήτες ἀεὶ ψεύσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί. Vereor certe ne hoc meum commentum paucis arideat; ac certe ne mihi quidem ipsi valde probatur: quod tamen ideo protuli, quia fieri posse putavi, ut viam ad melius quodpiam sterneret: nisi potius simplici illi interpretationi acquiescendum esse judicemus. ["Wakef. Eum. 19. S. Cr. 4, 211. Jacobs. Anim. 307. Anth. 7, 347. ad

Diod. S. 1, 81. 2, 199. ad Dionys. H. 1, 394. Lo-
beck. Aj. p. 275. 443. Heyn. Hom. 7, 183. Brunck.
ad Eur. Bacch. 543. Wessell. Diss. Herod. 129.
Toup. Emendd. 1, 464. ad Lucian. 1, 391. ad He-
rod. 555. 635. 684. De poetis, Bergler. ad Alciph. 258.
Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 269.
361. Schleusn. Lex. N. T. De cicada, Anacr. 43,
11. Θέρους γλυκὺς προφήτης. Αἰγυπτίων προφήται,
Barker. ad Etym. M. 1020-2. * "Προφητοκτόνος,
Phot. c. Man. 4, 30." Schleusner. Mss. Ignat. Ep. ad
Trall. p. 15. "Andr. Cr. 86. Cyr. Alex. 11. Phot.
ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 260." Kall. Mss. * "Προ-
φητοκτοκός, Philo J. 602." Wakef. Mss. * Προφητό-
φθεγκτός, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * "Προφητοφόντης,
Greg. Naz. Or. 23. p. 147." Boiss. Mss. Euseb.
V. 4. p. 151. "Const. Apost. 354. Euseb. H. E. 5,
16." Wakef. Mss.] "Προφητοφῶντες, affertur pro
"Prophetarum præcursores; sed ἀμαρτύρως." Προ-
φητικός, Propheticus, Ad prophetas pertinens: ut
προφητικαὶ γραφαὶ ap. Paul., et προφητικὸς λόγος ap.
Petr. ["Ad Charit. 441." Schæf. Mss. "Τὸ πρ.,
Prophetæ verbum, Pallad. p. 50. * Προφητικῶς,
Psell. in Cantic. Cant. 6, 7. Const. Manass. Chron.
p. 109." Boiss. Mss. "Method. 434. Andr. Cr. p.
5. Clem. Alex. p. 6. 431. Iren. 433. Cyrill. Hier.
132. Epist. Smyrn. de S. Polyc. 65." Kall. Mss.]
Προφητεύω, Prædico futura, Vaticinor. Ut Matth.
7, (22.) Οὐ τῷ σῶϊ ὀνόματι προφητεύσαμεν; 11, (13.)
Πάντες γὰρ οἱ προφῆται καὶ νόμος ἕως Ἰωάννου προεφή-
τευσαν. Act. 19, (6.) Ἐλάλουν τε γλώσσαις καὶ προε-
φήτευσαν, 21, (9.) Θυγατέρες παρθένοι τέσσαρες προφη-
τεῖν οὖσαι. Quibus in II. per se ponitur; at nonnun-
quam accus. habet, diciturque προφητεύω τοῦτο. Le-
gitur vero et sequente ὅτι, Jo. 11, (51.) Προεφήτευσεν
ὅτι ἐμελλεν ὁ Ἰησοῦς ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους.
Traditur jungi et cum futuro infinitivi. At vero
sequente τίς, ap. Matth. (26, 68.) et Luc. (22, 64.)
Προφήτευσον τίς ἐστὶν ὁ παῖσας σε. || Sed προφητεύω
ap. veteres sæpe sequitur eam signif. nominis
προφήτου, quam e Festo attuli. Plut. de Def.
Orac. Ἐχεκράτους προφητεύοντος, ἀνέλε νίκην καὶ
κράτος πολέμου τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεός, Echecrate anti-
stite victoriam bellicam decus penes Græcos fore deus
respondit, Turn. Itidem vero annuat Bud. προφη-
τεύειν dici fanorum antistites: cujus tamen signif.
aptius exemplum suppeditasset ille Plut. locus quam
hic, quem affert ex Aristot. initio libri de Mundo,
ubi dicit de Philosophia, Ῥαδίως, οἶμαι, τὰ συγγενῇ
γνωρίσασα, καὶ θεῖω ψυχῇς ὁμῶς ταῖς θεαῖς καταλα-
βούσα, τοῖς τε ἀνθρώποις προφητεύουσα. Neque enim
hic propriam, sed metaphoricam signif. habet ver-
bum προφητεύειν. Unde etiam ita vertit h. l., Fa-
cile nimirum eas res noscitant, quecum sibi natu-
ralis intercedit necessitudo. Eadem etiam cum di-
vino animæ oculo divinarum rerum naturam com-
prehendisset, hominibus subinde ea interpretari cœ-
pit, quasque antistitis officio perfungi. Est autem
tam in hoc quam in illo loco προφητεύειν nihil aliud
quam ὑποφητεύειν: adeo ut in hoc verbo, sicut in
nomine προφήτης, unde est derivatum, præp. πρὸ
ponatur pro ὑπό. Faciunt autem hi II., ut minus
novus videri debeat is usus, quem verbum istud ha-
bet ap. Paul. Ep. ad Cor. 14, 1. Δώκετε τὴν ἀγάπην,
ζηλοῦτε δὲ τὰ πνευματικά· μᾶλλον δὲ ἵνα προφητεύητε:
3. Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομῇ καὶ
παράκλησιν καὶ παραμυθίαν. Ex h. enim posteriore
I. satis apparet προφητεύειν de eo, qui sacra scri-
pta interpretatur s. enarrat, in illo etiam priore esse
dictum. Sic autem et verbale NOMEN Προφητεία,
cum proprie Prædictionem futurorum significat, s.
Vaticinationem, aut etiam Vaticinium, (ut Matth.
13, 14. Καὶ ἀναπληροῦται ἐπ' αὐτοῖς ἡ προφητεία
Ἡσαίου ἡ λέγουσα,) de hac quoque interpretatione
s. enarratione dicitur ab eod. Apostolo non semel,
ut Rom. 12, 6. et plur. 1 ad Thess. 5, (20.) Προφη-
τείας μὴ ἐξουθενεῖτε. ["Ad Charit. 552. Προφητεύω,
Wakef. Ion. 381. Jacobs. Anth. 9, 310. ad Diod. S.
1, 644. 2, 199. Valck. Hipp. p. 271. ad Lucian. 1,
391. ad Herod. 555. (7, 111.)" Schæf. Mss. "Doceo,
Philo J. 2, 289." Wakef. Mss. Valck. Schol. in N. T.
2, 293. 361. Callistratus p. 891. Μεστὰ μανίας προ-

φητεύουσι ποιήματα. * "Προφήτευμα, Vaticinatio,
Amphil. p. 31." Kall. Mss. "Phot. v. Θεοπροπία."
Schleusn. Mss. * "Προφήτευσις, Schol. Mss. Cod.
Harl. 5674. Od. M. 9. Δὴ τότε ἐγὼ πρὸ πάντων
ἐσπούδακον τὸ ἀποδοῦναι τῷ φίλῳ τὰ νομιζόμενα, μήτε
ὑπὸ τοῦ φόβου τῶν ἐν τῷ Ἄιδῃ δεινῶν τὴν μνήμην ἐκ-
ταραχθεῖς, μήτε τῆς προφητεύσεως ὑπὸ τοῦ Τειρεσίου
ἐκθαμβηθεῖς." Osann. Auct. Lexx. Gr. 142. * Συμ-
προφητεύω, Una vaticinor, Plut. 9, 415. * "Προφη-
τεῖον, Templum in honorem Prophetæ cuiuspiam
erectum. Act. 3. Concilii sub Menna, p. 605. "Ἐφη-
σαν προάστειον αὐτὸν ἔχειν πλησίον τοῦ προφητεῖον,
Dicebant eum suburbanum habere prope Prophe-
tium: 606. Πλησίον τοῦ προφητεῖον τοῦ ἁγίου Ἡσαίου,
Prope Prophetium sancti Jesaiæ. Notat etiam
Textum e Prophetarum aliquo desumptum, ac legi in
Ecclesia solitum. Vide Gl. Meursii." Suicer. Thes.
Eccl. "Fabric. Bibl. Gr. 1, 326." Schæf. Mss.]
Προφητίζω, i. q. προφητεύω, Prædico, ex Hippocr.
Πρόρητ. 2. [* "Προφητάζω, Manetho 4, 217. (an
προφητίζω?) * Προφήτωρ, ad Charit. 428. Manetho
2, 317. 4, 227. (438.)" Schæf. Mss. Osann. Anal.
98.]

Πρόσφημι, Alloquor. Unde est προσέφη tertia
persona aoristi, frequens ap. Hom., atque adeo pas-
sim obvia, sicut et προσέειπε, ut Il. I. aliquoties,
Τόνδ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
"Προσφάσθαι, προσεπείν, Alloqui, Hes." [Od. Ψ.
106. "Conf. c. μετάφημι, Heyn. Hom. 4, 400. 402."
Schæf. Mss.]

Σύμφημι, q. d. Una cum alio aliquid dico, Simul
dico. Qui autem una cum alio dicit quidpiam, illi in
eo assentitur. Unde redditur Assentior, Consentio,
Astipulor. Cum dativo personæ, Soph. (Aj. 278.)
Σύμφημι δῆσοι. Sic Eur. (Hipp. 266.) καὶ ἔμφη-
σουσι σοφοί μοι, Mihi assentientur quotquot sunt
sapientes. Paul. ad Rom. 7, (16.) junxit dativo
νόμῳ, qui locum dativi personæ obtinet, Εἰ δὲ ὁ οὐ
θέλω, τοῦτο ποιῶ, σύμφημι τῷ νόμῳ ὅτι καλός. Sed
videri possit hic σύμφημι τῷ νόμῳ ὅτι καλός dictum
esse pro σύμφημι τὸν νόμον καλὸν εἶναι. Affertur
vero e Plat. et cum fut. infin. Σύμφημι κοινωνήσκειν, et
exp. Promitto me socium futurum. Invenitur certe
et cum accus. rei, pro Concedo, Fateor, ut ap. Xen.
sæpe legi testatur Bud. Συνέφη καὶ τοῦτο, pro Hoc
concessit, Hoc fassus est. Addit ex Eod. et συμ-
φαίεν, pro Concessissent. E Plat. quoque, συνέφη
pro ὠμολόγησε, συνεχώρησε. Nec non Συνέφησε μό-
γισ, Concessit ægre. Quin etiam Σύμφαθι, pro Con-
cedo, Fateor, ex eod. Plat. Σύμφαθι, ἡ ἄπειπε. (Extat
vero et ap. Xen. hic IMPER. Σύμφαθι, ita scriben-
tem (K. II. 4, 5, 12.) Καὶ ὁ, τι ἂν σε τούτων ἐρωτᾷ,
ἡπερ γέγραπται, σύμφαθι.) Apud Eund. συνέφη et
συγκατετίθετο pro eod. poni docet; at vero ἀντεφη
opponi τῷ συνέφῃ. Itidemque dixisse illum, Τούτο
δὴ πρῶτον ἢ σύμφαθι, ἢ μὴ ἀντιφῆς. ["Conf. c. συμ-
φωνῶ, Heind. ad Plat. Gorg. 85. Σ. ταῦτα, Butt.
ibid. 512." Schæf. Mss. Συνέφη ταῦτα, Æschin. Dial.
Socr. 2, 3. 18. 19. 28.] Σύμφητωρ, opor. ὁ, q. d.
Qui una cum alio aliquid dicit, Assensor, Astipula-
tor. Ab Hes. tamen exp. μάρτυς, Testis, quæ signif.
affinis esse videtur, cum is, qui testis est, assentitur
ei, a quo producitur. At vero altera signif., quæ ab
eod. Hes. datur huic verbo, (sc. qua poni dicit pro
μάρτυς, i. e. Vates,) quomodo locum habere possit,
alii viderint.

["Υπόφημι, unde * "Καθυπόφημι, Doceo, Andr.
Cr. 124." Kall. Mss.]

Υποφήτης, (tanquam ἈΒ Υπόφημι,) q. d. Sublocu-
tor, i. e. Qui loquitur sub vate, sc. hoc illi velut
dictante vaticinia quæ loqui debet, Vaticiniorum s.
Oraculorum velut internuntius, si tamen ita loqui
mihi liceat. Il. II. (235.) ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναλοῦσ'
ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι, ubi Auctor bre-
vium Scholl. ὑποφῆται exp. * ὑπομάντεις: quod
sonat ad verbum, Subvates: item ἱερεῖς, i. e. Sa-
cerdotes. Verum cum expositione ista non sat-
tis conveniunt quæ subiungit, sc. esse τοὺς ἐκφέ-
ροντας τὰς μαντείας τὰς γιγνομένας ὑπὸ τῶν ἱε-
ρέων. Sed pro ἱερέων fortasse alius quispiam gen-
reponendus est. Vide et Eust. in h. l., p. 1057.

fin. item Hes. Quidam ὑποφήτης interpr. Subvates, (ut Schol. ille ὑποφῆται exp. * ὑπομάντεις,) et Qui ab alio oraculum acceptum promittunt. Cam. vertit, Interpres deorum. Vide et quæ dixi antea de προφήτης sumto pro ὑποφήτης. Sunt certe qui ὑποφήτης vicissim pro προφήτης alicubi accipi tradant, e quibus est Bud. : qui etiam annotat ὑποφῆτας vocari a Dionysio Areop. Eos qui dictandi docendique munere funguntur quæ divinitus acceperunt, ut archangeli a principatibus arcana excipientes, angelis quasi per manus tradunt, et vicissim angeli viris sanctis, et viri sancti indoctis. Sed in Comm. hæc aut certe his affinia dicit non de ὑποφῆται, sed de ὑποφητικαὶ τάξεις. Poetæ quoque dicuntur Musarum ὑποφῆται, quod sint veluti sacerdotes Musarum, ut annotat Serv. in eum Virg. locum, in quo ille dicit se sacra Musarum ferre. Perinde igitur fuerit, sicut docui et antea in Προφήτης, ac si diceret se esse sacerdotem s. antistitem Musarum, aut certe antistitem sacrorum Musarum. Possumus tamen fortasse non minus commode μουσῶν ὑποφῆται reddere Musarum interpretes, Interpretes et internuntii Musarum, ut Cic. augures vocavit Interpretes et Internuntios Jovis. || Sed Lascaris traditur ὑποφῆτας appellasse et Eos qui Poetarum sunt interpretes, s. potius explanatores et enarratores, qui et ὑπομνηματισταὶ dicuntur, necnon σχολιασταί. ["Jacobs. Anth. 7, 347. Heyn. Hom. 5, 462. 7, 183. cf. Apoll. Rh. 2, 845. Ruhnk. Ep. Cr. 147. Wessel. Diss. Herod. 129. Theocr. 22, 116. ubi v. Harles. p. 356. item Jacobs. p. 180. Spec. p. 51. Valck. Diatr. 171. Ὑποφ. μουσῶν, Toup. Add. in Theocr. 394." Schæf. Mss. "Ὑποφῆται, Poetæ, Arat. 162. (Διός.) Wakef. Mss. "Ὑποφῆται τῶν κακῶν ap. Phot. Amphil. 726. Wolf., de dæmonibus. Num leg. * ὑποφῆται, quia præcesserat * ὑποσπορεῖς?" Schleusn. Mss. * "Ὑποφῆτης, Eust. ap. Fabr. B. Gr. 1. p. 152." Kall. Mss. Athen. 590. Ὑποφῆται, Dorice, Pind. Π. 2, 140. διαβολιᾶν ὑποφῆταις, i. q. ψιθυροί: "ad Herod. 514." Schæf. Mss.] Ὑποφητικός, Pertinens ad eum qui ὑποφήτης dicitur, vel ad ejus munus, s. functionem. Et ὑποφητικαὶ τάξεις ap. Dionys. Areop. Angelorum ordines, qui divina interpretandi munere funguntur, etc. e Bud. Comm. 193. Ὑποφητικῶς, ex eod. Dionys. More ejus qui fungitur munere interpretandi divina, vel Fungendo munere s. officio antistitis. Ὑποφητεύω, Fungor munere ejus qui ὑποφήτης appellatur, (de cujus appellationis signif. multa dixi,) Fungor munere interpretis rerum divinarum. Apud Lucian. (3, 34.) ὑποφητεύσαι Bud. exp. etiam Enarrare et interpretari quasi per manus acceptum. Apud Eund. (2, 793.) Ὑποφητεύοντα αὐτῷ, Antistitem ejus. Vide Comm. 193. Ὑποφητεία, Munus illud, s. Functio illa ejus qui ὑποφήτης vocatur. Vide Suid. de ea quæ est inter ὑποφητεῖαν et προφητεῖαν differentia, quæ tamen mihi non valde probatur.

AT VERO Ὑποφήτωρ, opus, ὁ et ἡ, magis Poetica forma dicitur pro ὑποφήτης. Videtur tamen et aliter accipi; nam ὑποφήτορες μουσαι ex Apoll. Rh. (1, 22.) affertur. Hes. autem ὑποφήτορες exp. ὑποταγμένοι. [Lobeck. Aj. p. 275. Jacobs. Spec. p. 51." Schæf. Mss. "Manetho 2, 295. 3, 326. Nonn. Jo. 5, 157." Wakef. Mss.]

ΦΑΣΚΩ, i. q. φημί, Dico. A φῶ significante φαίνω, et φῶ significante λέγω, derivata sunt, Φάσκω, et inserto ν, Φαύσκω, et per reduplicationem Πιφαύσκω, i. e. φαίνω ἐπιδεικνύμενος, vel λέγω, inquit Eust. Est autem in usu non solum Poëtis, sed prosæ etiam Scriptoribus hoc verbum φάσκω, ut Ἐὰν φάσκη, Si dicat, Dem. Et ἔφασκον, Dicebant, Lucian. [cf. 1, 123. 127.] Item φασκέτω, Dicat, Greg. Naz. ["Ad Lucian. 1, 606. Callim. 1. p. 450. ad Anton. Lib. 213. Verb. Bibl. Crit. 3, 1. p. 57. Ammon. 44. Conf. c. φημί, ad Diod. S. 2, 412.: cum λέγω, Boiss. Philostr. 464. Jambl. Protr. 274. Kiessl. Cum infin., Thom. M. 166. ad Diod. S. 2, 12. Pass., Heyn. Hom. 5, 713. Φάσκειν, Scito, Soph. Phil. 1411. (ubi v. Schol.) El. 9. ubi v. Brunck. Sic φάθι, Theocr. 22, 56.: φάναι, Herod. 3, 35." Schæf. Mss. * Ἀντιφάσκω, Nicet.

Eugen. 6, 168. 248. 272. 523. 8, 271." Boiss. Mss.] Αποφάσκω, i. q. ἀπόφημι, Nego, Inficior. Interdum vero ἀποφάσκειν, Effari, Eloqui. Hujus signif. exemplum e Dionys. Areop., illius e Philopono affert Bud. 292. ἀποφάσκει, inquit Suidas, ἀπαγορεύει, vel ἀποφαντικῶς λέγει τι. [Soph. Œd. T. 485. * Ψευδαποφάσκω λόγος, i. q. ψευδόμενος, Clem. Alex. 651, 11. Diog. L. 2, 108. Lobeck. Phryn. 565. * Ἐκφάσκω, Aristid. 3. p. 149. * Ἐπιφάσκω, Orph. ap. Fabr. B. Gr. L. 1. p. 125. cf. Arg. 10. * Συνεπιφάσκω, Idem, quod alter, dico, Dictis alterius assentior, Plut. 6, 232.] Καταφάσκω, pro κατάφημι. In VV. LL. e Gaza affertur pro Affirmo. A Suida autem καταφάσκει exp. προλέγει, et ἐπινεύει, si non mentium ejus exempl. NEC NON Παραφάσκω, pro quo ΡΟΕΤΙΣΕ Παραφάσκω, inserto ι, i. q. παράφημι, de quo supra, col. 62. [* "Προφάσκω, Tzetz. de Metris in Potteri ad Lycophr. Proleg." Boiss. Mss.]

¶ Πιφάσκω autem, vel POTIUS Πιφαύσκω, (de cujus formatione aliquid dixi modo ex Eust.) Poëtis peculiare est: quibus signif. itidem, Dico, Loquor, Memoro, Commemoro, interdum et alia quædam. Initio Argon., quæ Orpheo tribuuntur, φρικώδεα κῆλ' ἐπιφασκον. Apud Eund. vero, (si modo est idem, quod mihi non fit verisimile,) in Carm. de Lapide Ostrite (46.) p. 141. meæ Ed. Σοὶ δ' ἔτι καὶ σθένος ἄλλο σιδηρίταιο πιφαύσκω. Apud Hom. pro φάσκειν *simpliciter, s. λέγειν, dicere, cum alibi, tum Od. Λ. (441.) Μηδ' οἱ μυθον ἅπαντα πιφανύσκεμεν. Affertur et ex Il. K. (202.) ἔπε' ἀλλήλοισι πίφανυσκον. In hoc autem ejusd. libri loco (502.) Ῥοίζησεν δ' ἄρα πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ, Bud. vertit Insibilavit et significavit: addens, Quia noctu non audebat inclamare. PASS. Πιφαύσκομαι eadem signif. ap. Eund., ut Od. O. (517.) ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι. Sic Hesiod. (Θ. 655.) οὐκ' ἀδάητα πιφανύσκει [—φάσκ. vulgo.] Exp. vero et Denuntio, Nuntio. Item Manifesto, Declaro, Demonstro. Potest certe reddi etiam In lucem profero; nam ab Hes. exp. non solum παραδείκνυμι, et ἐμφανίζω, et σημαίνω, sed etiam ἀναφαίνω, et εἰς φῶς ἄγω. Passivam quoque vocem πιφανύσκειται idem exp. διασαφεῖ, * φανεροποιεῖ, sed his præfigit φανεροῦται. Hom. Il. M. (280.) Τῶν δ' ὥστε νηάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ Ἡματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς Νηέμεν, ἀνθρώποισι πιφανυρόμενος τὰ ἄ κῆλα, ubi Eust. annotat, πιφανυρόμενος non accipi solum pro λέγων, sed et pro ἐπιδεικνύμενος. Quibus subjungit, Hom. festive ita locutum esse, quasi ἡ ἀνωθεν ἐν χειμῶνι κατασκήπτουσα * νηφοβόλια, sit quædam ἐπίδειξις Jovis, tanquam * ἐκηβολοῦντος. At in hoc ejusd. Poetæ versu Il. O. (97.) Οἷα Ζεὺς κατὰ ἔργα πιφανύσκειται, vult πιφανύσκειται accipi vel pro λέγει, vel pro φαίνει, sicut alibi. In hunc autem versum Od. B. 32. Ἡέ τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκειται ἡδ' ἀγορεύει, annotat, cum πιφαύσκεσθαι duplicem habeat signif., sc. et τοῦ δεικνύειν, (ut πιφανυρόμενος τὰ ἄ κῆλα, qui locus fuit modo prolatus,) et τοῦ λέγειν: eum explicandæ vocis gratia, dicere, πιφανύσκειται ἡδ' ἀγορεύει. Sic paulo post, πιφαύσκομαι ἡδ' ἀγορεύω. Item, μνηστῆρσι πιφανυρόμενος τὰδε εἶρω. In VV. LL. affertur et pro Considero e Nicandro Θ. (725.) dicente πιφαύσκει, quod antea dixerat περιφράζοιο. ["Πιφάσκω, Heyn. Hom. 6, 95. 322. 7, 140. Ruhnk. Ep. Cr. 231. Bibl. Crit. 3, 1. p. 57. Πιφάσκω, Πιφάσκομαι, Musgr. Heracl. 903. Brunck. Apoll. Rh. 117. 187. Πιφαύσκω, ibid. Heyn. Hom. 6, 39. 95. 322. 7, 25. 139. Ruhnk. Ep. Cr. 24. 231. Bergler. ad Alciph. 64." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pers. 668.] "Ἀντιπιφάσκει, Hes. ἀνταποδίδωσι, Reddit, Retribuit."

Apud Hes. legitur ETIAM Πιφαύσκων, quod exp. πιφαύσκων, addens itidem λέγων, et ἐμφανίζων. Cum autem subjungatur πιφαύσκων, necesse est ut partic., quod præcedit, non eod. modo, sed aliter scriptum ab eo fuisse existimemus, quæcunque illa scriptura sit. Ad me certe quod attinet, quamvis nullam apud alium vocis hujus mentionem reperiam, ut minus tamen nova videatur interjectio literæ ρ, facit VERB. Φράζω, quod interjectam itidem s. insertam habet literam ρ: interjectam, inquam, si verum est derivari a φῶ:

quod censuit Eust., nec non Auctor Etymologici : afferens tamen et aliam derivationem, et quidem priorem locum ei tribuens. Hoc interim non dissimulabo, valde durum mihi videri sonum hujus vocis *πιφραύσκων*. Sed cum dicantur Eretrienses delectati supra ceteros usu literæ ρ, suspicetur fortasse quispiam ascribendum illis hoc quoque vocabulum esse.

ΦΡΑΖΩ, F. σω, Pr. κα, Dico, Memoro, Commemoro, Expono. Od. A. 22. ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ' ὃν φράσε Κίρκη, ubi tamen quidam φράσε interpr. Monstravit. At ego malim vel Dixit, s. potius Dixerat, vel certe Indicarat. Hes. tamen φράσαντας vult significare non solum εἰπόντας, s. λέξαντας, sed etiam δείξαντας. Idem φράσον exp. non solum εἰπεῖ et λέξον, sed etiam ἐρμηνεύσον. Apud Soph. pro Dicere, Τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λόγον φράσαι. Sed rursus ap. Hom. extat medium ΠΡΑΤ. Πέφραδα, Od. T. (557.) ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς Πέφραδ' ὅπως τελέει. Apud Eund. πέφραδ' Ἀθήνη. Sic Hesiod. Θ. (475.) Καὶ οἱ πεφραδέτην. Quin etiam IMPER. Πέφραδε ap. Eund., Dic, cum alibi, tum Od. A. (273.) Μῦθον πέφραδε πᾶσι, ubi annotat Eust. vel esse medium παρακείμενον verbi φράζω, vel secundum aoristum : sc. e φράδε factum per διπλασιασμόν, i. e. reduplicationem, ut vulgo loquimur. Itidem vero OPT. Πεφράδοι, et INFIN. Πεφραδέειν ap. eum legitur. Invenitur autem ETIAM Ἐπέφραδον, quod exp. Dixi, Indicavi, item Jussi, Indixi, ut ap. Hesiod. (Θ. 74.) καὶ ἐπέφραδε τιμάς. Eust. tamen non vult esse παρακείμενον, cum hoc tempus non admittat duas αὐξήσεις, sed παρατακτικὸν a ΘΕΜΑ. Πεφράδω : idque annotat in Il. Π. 37. Καὶ τινὰ τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ. Esse autem e Syracusiæ linguæ consuetudine hoc thema, sicut πεπλήγω a πέπληγα, et πεφύκω a πέφυκα. [Clark. ad Il. E. 335. 500. "Callim. 1. p. 534. Heyn. Hom. 6, 262. 592. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 431. 437. Mitsch. H. in Cer. 224." Schæf. Mss.]

Φράζω in soluta quoque oratione minime rarum est. Dem. (12.) Φρασάτω τις ἐμοὶ τί τὸ κωλύον ἐτ' αὐτὸν ἔσται. Plut. de Loquacitate, Ταῦτα μηδενὶ φράσης, ἀλλὰ σιώπα. Aristoph. autem junxit etiam cum πρὸς habente suum accus. Σφ. (335.) πρὸς εὐνοὺς γὰρ φράσεις. Sic N. (359.) φράζε πρὸς ἡμᾶς ὃ, τι χρῆζεαι. Aristot. Polit. 7. φράζοντας et διορίζοντας copulavit, Φράζοντας καὶ διορίζοντας τίνες οὐ δεῖ καὶ τίνες ἐπιμύγεσθαι δεῖ πρὸς ἀλλήλους, ubi φράζοντας redditur etiam Exponentes, et Declarantes. Apud Thuc. alicubi exp. ἐρμηνεύειν : quam exp. habemus ap. Hes. quoque inter alias. Idem Thuc. infinitivo jungit φράσας pro κελεύσας : 6. Ὁ δὲ τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. Sic autem et cum infin. σιγᾶν ap. Aristoph. (Eip. 98.) Jubeo silere. Passim vero et cum infin. χαίρειν. Plut. Μακρὰ χαίρειν φράσας τοῖς ἐν βουλῇ νεανιενθεῖσι, Valere jubens ea quæ præclare et ingenue in Senatu dixerat et strenue, Bud. Idem vero affert pro Indico, Nuntio, e Lysia, Ἡ δὲ θεραπαινὶς ἐγείρασά με φράζει ὅτι ἔνδον ἔστί. At vero ap. Plut. Φράζειν ἑαυτὸν ἐξ ὀνόματος potius redditur Iudicare nomen suum, quam ad verbum, Indicare seipsum e nomine.

Vox autem PASS. Φράζομαι licet passim inveniatur ap. Poetas, (quibus peculiaris est) ["rectius dicas, Ionibus proprium esse hoc verbum, quod certe in soluta etiam oratione ap. Herod. frequenter occurrit. Idem dicas de quam plurimis verbis et vocabulis, quæ vulgo perhibentur Poëtis esse peculiaria." Schw. Mss.] posita pro Cogito, Verso in animo, Consilium ineo, Rationem ineo, Delibero, Statuo, Considero, Perpendo, Cogito, Animadverto, Deprehendo : ab Hes. tamen φράζω exp. etiam λέγε, ad-dente, καὶ τὰ ὅμοια. Sic certe præτ. IONICUM Πέφραδαται pro πέφρασαι, exp. Dictum est, Dicta sunt. Et PARTIC. Πεφραδμένος pro πεφρασμένος, Dictus. Apud Hesiod. vero et COMP. Προπεφραδμένος, Ante dictus, Ἔργ. (2, 273.) τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ Ἀθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες. || Eust. tamen, quod sciam, hujus signif. meminit, sed φράζεσθαι exp. et βουλευέσθαι, et βουλευτικῶς σκέπασθαι : nam in Il. Σ. 254. Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι, annotat φρά-

ζεσθαι esse hic quoque vocem συμβουλευτικὴν : nam φράσαι active esse εἰπεῖν, i. e. Dicere, at φράζεσθαι, esse βουλευτικῶς σκέπεσθαι. Idem scribit significare βουλευέσθαι in isto versu, Od. A. 206. Φράσσεται ὥς κε νήηται' ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστι. In VV. LL. affertur ex Od. E. (236.) στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς Ἐφράσαθ, pro Animo agitavit et constituit, Deliberavit de expeditione, N. (373.) φράζεσθαι μνηστῆρσιν ὄλεθρον, Consilium agitare de morte procorum. Jungit etiam quibusdam aliis accusativis. [Apoll. Rh. 3, 604. μή πού τινα μῆτιν Φράσσωνται στυγερὴν.] Possumus vero exponere et uno verbo Machinari, Moliri. Ac certe ap. Herod. quoque pro Machinari s. Commisisci, s. Excogitare, legisse mihi videor. Apud Eund. non raro legitur, sequente ὅπως : iuterdum et sequentem εἰ, ut Il. A. (83.) σὺ δὲ φράσαι εἰ με σώσεις, Schol. λόγισαι et σκέψαι. At pro Animadvertere, Ψ. (450.) Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσαθ ἵππους : paulo post, φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα. || Φράζω, uti dixi, derivat Eust. a Φάω, φῶ, 1654. Τὸ δὲ φω παραχθὲν εἰς τὸ Φάζω, ἐξ οὗ ἡ φάσις, προσλήψει τοῦ ρ, γίνεται Φράζω' ὅθεν ἡ φράσις : ubi animadverte obiter et ΘΕΜΑ Φάζω, sed prorsus inusitatum, ut opinor : a quo sit NOMEN Φάσις. At Idem p. 1411. Verbi φράσσεται, inquit, πρωτότυπον est φῶ, e quo, per pleonasmum literæ ρ, Φρῶ, unde φράζω. Vide et Etym.

["Φράζω, ad Charit. 727. 756. Markl. Iph. p. 323. Brunck. Aristoph. 3, 45. 47. Heyn. Hom. 4, 42. 6, 592. Bast Lettre 150. Boiss. Philostr. 334. 584. ad Callim. 1. p. 55. ad Herod. 331. 528. 682. 740. ad Anton. Lib. 214. 300. Valck. Phæn. p. 511. Toup. Opuisc. 1, 375. Græv. Lectt. Hes. 566. Ostendo, Kuster. Aristoph. 189. Jubeo, cum infin. Dionys. H. 2, 791. Φράζω et λέγω a librariis confusa in Poëtis describendis ; illud magis poeticum ; v. Villos. ad Long. p. 5. Toup. Emendd. 4, 463. De act. et med., Jacobs. Anth. 11, 146. Thom. M. 901. Musgr. Hel. 332. Abresch. Æsch. 2, 14. (confuudit Maittaire Misc. Carm. 129.) Salmas. Præf. in Tab. Cebet. Arabic. ad finem. Φράζω, Dico, Φράζομαι, Video, Considero, Animadverto, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 53. ad Herod. 275. Ammon. 144. Misc. Obs. 2, 167. Vann. Crit. 147. Med., ad Charit. 767. Wakef. Eum. 130. Jacobs. Anth. 6, 136. 8, 402. Eratosth. 3. Heyn. Hom. 4, 41. 5, 84. 90. 121. 546. 694. 701. 6, 71. 593. 611. Valck. Diatr. 193. 218. Φράζομαι, Animadverto, Bast Lettre 17. Φράζεσθαι in oraculis verbum usitatissimum, significans Animo considerare, sæpius etiam notat Considerata cavere, ad Herod. 225. cf. 712. De quant., ad Mær. 70. Φρ. τινὶ, πρὸς τινα, Kuster. Aristoph. 118. Ἐγὼ φράσω, Heind. ad Plat. Gorg. 57. Πῶς φράσσομεν, cum accus., Plato Phædro 319. Heind. Φράσον versum terminans, Jacobs. Anim. 195. Φράσσαι, Brunck. Aristoph. 3, 46. Kuster. 114. Φράζεσθαι τίνος, Theocr. 2, 84. (Arat. 744.) Φράζεν, Kuster. Aristoph. 114. Πέφραδε, Heyn. Hom. 4, 22. Πέφρασαι, Marcell. de V. Thuc. p. 7. 8. Ὡς ἐφράσθη, Re animadversa, Eur. Hec. 546. Herod. 531. Hesych. 1, 1556. et not. Φράσσω pro φράζω, Koen. ad Greg. Cor. 288. ad Lucian. 1, 312." Schæf. Mss. Πεφράδαται, ad Greg. Cor. 486. Φράσας, pro φρασάμενος, ἐπινοησάμενος, Soph. El. 197. : Il. Ψ. 126. ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἥριον, Designarat.]

Φράσμων, vel POTIUS Φράδμων, e quo φραδμοσύνη, ap. Poetas, Consideratus, Circumspectus, Consultus, Prudens : ["ἀπὸ τοῦ φράζεσθαι : cf. Herod. 3, 57." Schw. Mss.] Item Solers. Interdum et ἐμπείρος, Peritus. Il. Π. (638.) Οὐδ' ἂν ἐτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον ἔγνω. Illud autem Φράσμων ap. Hes. legitur, exponeutem προσέχων : quod quidam interpr., Attentus. ["Φράδμων, Markl. Iph. p. 164. Gesner. Ind. in Orph., Mitsch. H. in Cer. 181." Schæf. Mss.] Et COMP. Ἀφράδμων, vel Ἀφράσμων cum σ, ET Ὁμοφράδμων, ET Πολυφράδμων, ET Συμφράδμων. Sed Ἀφράδμων quidem et Πολυφράδμων sequuntur illam simplicis signif. ; nam ut φράδμων est Consultus, Consideratus, Circumspectus, sic ἀφράδμων, Inconsultus, Inconsideratus, Minime cir-

cumspectus, Imprudens, ἀσυνετός, ἀμαθής, Hes.: a quo ἀσύνετος quoque exp. ἀσυνετός. ["Ἀφράδμων, Hymn. in Cer. 256. 'Ἀφράδμων, Bruck. Soph. 3, 504." Schaf. Mss. Esch. Ag. 1410. *Ἀφρασίμους, 298. *Ἀφρασίμους, Pers. 417.] Sic Πολυφράδμων, Valde consultus, consideratus, circumspectus, prudens, licet in VV. LL. afferatur ex Apoll. Rh. (1, 1311.) tanquam positum simpliciter pro Consultus. ["Husch. Anal. 279." Schaf. Mss. "Clem. Alex. 337. Opp. 'A. 4, 28." Wakef. Mss. Nonn. D. 5, 135. ubi Ed. pr. Πολυφράδμων. Πολυφραδμωσύνη, Stob. Phys. 786." Nicet. in Greg. Nyss. Opp. 1, 44." Boiss. Mss. *Κακοφράδμων, Phiv. 142. *Κακοφράδμων, Anal. 3, 2. Orph. de Motu Terræ 41. Schaf. ad Aristoph. III. p. 512.] At Ὀμοφράδμων et Συμφράδμων signif. Qui una cum alio consultat, s. consilium init, Consilii particeps, Unanimis, Concors. Pro qua signif. affertur ὁμοφράδμων e Plat. etiam Epist. (1.) licet sit potius Poeticum. Invenitur autem Συμφράδμων positum et pro Consiliarius. Il. B. (372.) Τισίνοι δέκα μιν συμφράδμονες εὖν ἄγεον. Habet præterea hoc peculiare vox ista συμφράδμων, quod a verbo ducit originem: est enim a συμφράδωμαι, sicut φράδμων a φράδωμαι. Quo verbo Συμφράδωμαι utuntur Hom. et Hesiod., ut docebo infra. Jam vero ut φράδμων, Consultus, Prudens, ita ETIAM φραδμωσύνη, Consilium, Prudentia. Exp. vero et Scientia, Peritia, sicut φράδμων, Peritus, eruditus. Hesiod. plurali dativo usus est pro Consiliis, Eyr. (1, 243.) μνησθῆναι δὲ οἷκα Ζηνὸς φραδμωσύνης Ὀλύμπιου. (Θ. 626. 884.) Possumus tamen reddere et singulari numero, Consilio. Bud. autem interpr. Voluntate et destinatione: alibi quoque ita sumi dicens. [Apoll. Rh. 2, 647.]

Habet δ; licet non ex-eadem formatione, ETIAM φράδης, cum suis comp., et φράδω. Signif. autem φράδης, Consultus, Prudens, sicut φράδμων, cuius gen. legitur Il. B. 354. Φράδεο Διοφάντῳ φράδεις πῶν ἔργα τέτυκται. ["Brunck. Soph. 3, 502." Schaf. Mss.] Idem vero φράδω significare poterit Prudenter. Quod tamen in VV. LL. redditur Diserte, Aperte, propter istas Hesyebii expositiones, φραστῆς, φραστῆς. *Ἀφραδρῆς, Valde manifestus; Qui "valde facile cognoscitur, interposci potest: σήμα δὲ φράδης, Il. Y. 7." Wakef. Eum. 916. Bruck. Soph. 3, 502." Schaf. Mss. *Ἀφραδρῆς, Od. Y. 225. Apoll. Rh. 3, 314. Orph. Arg. 934.] Ἀφραδρῆς, Inconsultus, Imprudens, Stultus, Demens. Od. B. (282.) Τῷ νῦν μηχανήμων μιν εἰς δουλίην τε νόον τε Ἀφραδρῆς ἐκεῖ οὐτι νόημονες οὐδὲ δίκαιοι. At de ἀφραδρῆς νεκροί, A. (475.) lege Eust. 1695. ["Ruhnck. Ep. Cr. p. 14. Iigen. ad Hymn. 257. Mitsch. H. in Cer. 156. Jacobs. Anst. 7, 320." Schaf. Mss. *Πανοφραδῆς, Tetz. Antech. 333. Carm. Il. 160.] Ἀφραδρῆς, Inconsulte, Inconsiderate, Imprudenter, Stulte, Il. Y. [320. 426. Od. E. 481. "Heyn. Hom. 4, 543. 6, 286." Schaf. Mss.] Ἀφραδία, et Ionice Ἀφραδίη, Inconsiderantia, Incogitantia, Imprudentia, Inscitia, Stultitia, Temeritas. Utitur autem Hom. et dativo plurali ἀφραδίων pro sing. ἀφραδίῃ, Od. K. (27.) et P. (233.) atque alibi. Quomodo autem Inscitia nonnunquam sine adiectione ponitur, aliquando vero gen. adjunctum habet, ita ἀφραδία s. ἀφραδίη, ut Il. B. (368.) ἀφραδίῃ πολέμοιο pro Imperitia belli, i. e. rei militaris. ["Jacobs. Anth. 7, 320." Schaf. Mss.] E se derivatum habet ἀφραδῆς etiam VERBUM Ἀφραδέω. Inconsultus sum, Inconsulte aliquid facio s. dico, Stulte me gero, Desipio. Il. I. (32.) σοὶ πρῶτον μηχανήμων ἀφραδέωμαι. Hes. ἀφραδέωμαι, παρενοχλεῖν ἀφραδέωμαι. Apud Hom. ἀφραδέωμαι exp. etiam καὶ φραδῆναι. ["Heyn. Hom. 7, 26." Schaf. Mss.] Invenitur quidem ETIAM Ἀφραίω, ITEM Ἀφράω, pro Desipio, et illo utitur Homerus Il. B. [258. H. 109. Od. Y. 360.] hoc autem Hippocr. Sed hæc sunt potius a φράν φρενός: unde et VERB. Φράζω malit fortasse quippiam deducere: vide Schn. Lex. "Ἀφράσσει, Hesychio est ἀνευ-: rei: idem igitur ἀφράσσει est quod ἀφραίνει." [s. et ἁφραίνει, Dementem et fatuum ἀφράζειν,] "et ἁφραίνει, Dementem et fatuum

"esse." "Ἀφρασίς, vor, ὅ, i. q. ἀφραδίη, Suidæ ἀσυνετία, afferenti in exemplum hoc hemistichium, "Σχέτλας ἀνθρώπων ἀφρασσει, Incogitantia, Inconsiderantia, Dementie, vel etiam Inscitie. ["Ruhnck. Ep. Cr. 132. ad Herod. 736." Schaf. Mss.] [* Γλυκυφραδῆς, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 7. * Δυσφραδῆς; unde * Δυσφραδέα, Eust. Il. A. p. 852.] Ἐφραδῆς, Hes. σαφής, Clarus, Manifestus: ut Ἐφραδῆς quoque affertur pro Clare. ["Nicet. in Greg. Nyss. Opp. 1, 44." Boiss. Mss.] "Alioqui εὐφραδῆς, exp. etiam Bene dissersens, Disertus: et Εὐφραδία, Venustus sermonis, Vis dicendi: nec non Εὐφραδέως, Eleganter, Prudenter. Elym. certe εὐφραδῆς exp. * πεφρασμένους καὶ συνετάς: παρὰ τὴν φράδην: sed addens, ἐκπῶνι posse etiam εὐφραδῆς καὶ κοσμίως. Quarum expositionum priores due accommodari possunt huic Od. T. 352. Τὲ σὺ μὲν εὐφραδέως πεπνυμένα πάντα ἀγορεύεις: ut sit Sapienter et prudenter, simul et ore disertio." ["Ἐφραδῆς, Heyn. Hom. 6, 598. 7, 15." Schaf. Mss. Ἐφραδέσσω, Simplic. ad Epict. 486. * Εὐφραδέα, 485. Sext. Emp. adv. Gramm. 1, 5. Polyb. Proem. in Exc. Leg. 779.] "Κακοφραδῆς; Malum cogitans et machinans, Il. Y. (489.) Ἄλαν, νεῖκες ἀριστερ, κακοφραδῆς, [Apoll. Rh. 3, 936. Κακοφραδέες, Adamant. Phys. 1, 3, p. 329. * Κακοφραδέως, unde * Κακοφραδία, Hymn. in Cer. 227. Voss. Inscitia." Schaf. Mss. Nicander Θ. 348. Quint. Sm. 12, 545. * Κακοφραδῆς, Ephorion ap. Zet. ad Lyc. 440. (F. 50. p. 117. Meineke.) Kall. Mss.] "Ὀμοφραδῆς, Unanimis, Concors, Idem sentiens, Nonn." [Elym. M. ἤχοι.] "Πολυφραδῆς, Multi consilii et prudentiæ, Valde consultus, Hesiod. (Θ. 494.) ἐννεσίγη τοὺς λυφραδέσσι δουλοῦς, ["Simonid. de Mul. 93." Boiss. Mss.] Πολυφραδέως, Hesiod. ap. Clem. Alex. Str. 1, 6. Μοῦσαι αὖθις πολυφραδέωντα ριθύνουσι, Eloquentem. * Πολυφραδία, Athen. 598-viii.]

Habet autem δ et SUBST. Φράδῃ, Prudentia, φράνησι, συνέσει, Hes. Apud illum enim ita leg. censeo: Φράδῃ, φρονήσει, συνέσει: et σοφισμ, φράδε, λέγε; quod mendum non animadvertentes consarcinatores VV. LL. tradiderunt φράδῃ esse etiam verbum significans Dicere, Edisserere. Sed ap. Eund. sciendum est haberi etiam φραδῆς expositum βολαταί, i. e. Consilia: Quæ scriptura si mendosa non est, dicemus posse scribi idem sing. NOM. Φραδῆ ["Eur. Phœn. 671. Παλλάδος φραδαίς, Wakef. Eum. 245. Jacobs. Anth. 7, 10." Schaf. Mss. "Decretum, Oraculum, Lycophr. 968." Kall. Mss. Theocr. 25, 52. Ἀθανάτων, ὡς εἶπε, φραδῆ τινός, ἐνθάδ' ἰκάνει. Pind. O. 12, 13. Τῶν δὲ μελλόντων-τετέλεσται-φράδα.] Eidem VERB. Φραδαίω est λέγω, i. e. Dico. At Φραδαίω, Interpretor, Enuntio: φραδαίω, ἑρμηνεύω. [Pind. N. 3, 45. νόστον τέλος καὶ γὰρ φραδαίω, Schol. ἀπὸ τοῦ * φραδῆναι ἐποίησε καὶ δὴλην.]

Φράσις, ὅ, Elocutio, Phrasis, Corpus eloquentiæ "Fabio. Item quod vulgo dicimus Loquendi genus, cum ap. alios Grammaticos, tum Eust." ["Thom. M. 394. Dionys. H. 5, 20. ad Mær. 66. ad Herod. 207. Φράσις ἔνεκα, Eriodot. ad Soph. Antig. p. 136. Ed. min." Schaf. Mss.; ad Greg. Cor. 147. i. q. δαλέκεος, 178. Conf. c. φάσις, 748. Vide Schaf. Ind. ad Dionys. H. de C. VV. p. 166-7. * Φρασεολογία, Loquendi formularum collectio, Schneidero susp.]

Φραστής, ο, ad Greg. Cor. 871.] Φραστειός, Vi

eloquenti dicens, Diog. L. 2. [5, 4, 1. Eust. 1095, 29. Plato 11, 397. "Marcell. de V. Thuc. p. 6. Tourp. ad Longin. 336." (s. 12.) Schaf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.]

* Φραστήρ, ἦρος, ὅ, Elocutor, Indicator, Explicator. Xen. K. II. 5, (4, 18.) Καὶ εἰδὼν φραστήρα καὶ νότων καὶ χιλοῦ. Utitur et alibi: [4, 5, 8.] Sic Plut. (8, 265.) Καὶ αὐτοὶ μὲν ἐπλανήσαντο κατὰ τὴν χώραν, φραστήρων δέσμοι. Eodem teste φραστήρ est ὁ μνηστήρ, Index, ut annotant VV. LL. Ibidem φραστήρες, Dentes septennii in pueris, e Schol. Aristoph. [B. 421. "Kuster. p. 68. Bruck. 1, 167, ad Mær. 116. Zeun. ad Xen. K. II. 392." Schaf. Mss. "Philo J. 2, 77." Wakef. Mss. "Suid. v. Ἐπρέ-

της, ex emend. Kusteri; nam in Suidæ textu legitur φράστας ὀδόντας." Kall. Mss. * Φράστωρ Æsch. Suppl. 508.]

[* Φραστός, unde] "Αφραστος, Non dictus, dicens, ut Suidæ αφραστον et ἀρρητον, Hes. ὁ μὴ φράζομεν, ἄλεκτον. Item Qui dici nequit, verbis exprimi nequit, Ineffabilis, ut idem Hes. αφραστον exp. ἀνεκλάλητον, ἀδιήγητον. Soph. Trach. (695.) p. 355. Εἶσω δ' ἀποστειχουσα, δέρκομαι φάτιν" Αφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν. Ubi Schol. quod exp. ἀνεκδιήγητον. Et (v. 1059.) p. 368. διέφθαρμαι δέμας Τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ. Schol. ἀλέκτω, περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις φράσασθαι τίς εἴη τὴν φύσιν, afferens tamen et aliam expositionem, sc. ἀνεγνωτὴν et ἀπροσδοκίαν. Nam αφραστο usurpatur etiam pro Incogitatus, Improvisus, Inexpectatus, ut Schol. Eur. αφραστος κηλὶς exp. Hipp. * ἀπροόρατος καὶ ἀπροσδόκητος στίλος καὶ αἰσχύνῃ. Itidemque Schol. Apoll. Rh. ἀφράστοιο accipit pro * ἀνεπιγνώστον, * ἀπροόρατον, ἀδίηλον, 2, (224.) "Ἐκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουναι ὀλέθρου: (825.) ὁ δ' ἄρ' ἔκ ποθεν ἀφράστοιο "Υψι μάλ' ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος ἤλασε μῆρὸν Ἀΐγδην, ubi itidem Schol. exp. ἀπροσδοκίαν, Ex improviso, Inopinato, Præter expectationem. Apud Nicandrum vero (Θ. 776.) αφραστοι γελώσι, Schol. exp. ἀλογίστως, "Dementer." ["Ruhnk. Ep. Cr. 115. Ilgen. Hymn. 105. ad Charit. 237. Toup. Emend. 2, 101. Dawes. M. Cr. 220. Jacobs. Anth. 11, 100. Wakef. Trach. 831. 1057. Bast Lettre 17(=Ep. Cr. 18.) Improvisus, Musgr. ad Hipp. 820. Valck. p. 252. Occultus, Toup. Opusc. 1, 375." Schæf. Mss. "Αφράστοτατος, Philo J. 2. p. 262. P." Schleusn. Mss.] "Inde ADV. Ἀφράστως ap. Soph. (El. 1262.) Ex improviso, Præter expectationem, Inconsiderate." [* Συναφραστος, Pisd. Opif. 427. * "Υπεράφραστος, Amphil. 49. Andr. Cr. 134. * Αφραστότης, Athan. 1, 506(=649.)" Kall. Mss.] Δύσφραστος ET Εὐφραστος. Est autem δύσφραστος, Qui vix explicari potest, Vix explicabilis: ["Euthym. Z. 1, 26." Boiss. Mss. Opp. A. 2, 60. κέλευθα. Qui difficulter loquitur, Euseb. Præp. 9. δ. ισχύρῳφνος.] cui contr. Εὐφραστος. Sed hoc in VV. LL. affertur e Dionys. P. (171.) pro εὐγνωστος, et Certus. [* Δυσφράστως, Lycophr. 1406. Schol. Aristoph. "Opn. 1677. 1679. * Κακόφραστος, Schol. Eur. Or. 673. * Πολύφραστος, Opp. K. 4, 6. Parmenidis Fr. 4.]

"Φραστός, i. q. φράσις. Item σκέψις, ἔννοια, βουλή, Hes." ["Ad Herod. 736." Schæf. Mss.]

[* "Φραστέον, Clem. Alex. 519." Kall. Mss.]

[* Ἀμφιφράζομαι, i. q. ἀμφισκέπτομαι, Il. Σ. 254. Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι.]

"Ἀμφράσασθαι, Eust. exp. ἀνανοῆσαι. Hes. vero "ἀμφράσατο affert pro ἐγνώρισε. Æolicam et poeti- cam sync. habet utrumque pro ἀναφράσασθαι et "ἀνεφράσατο." [Ἀμφράσασαιτο, Od. T. 391.]

Ἀντιφράζω, Per contrarium loquor, Appellatione contraria nominio, ["Valck. ad Il. 22. p. 97. Pass., Heind. ad Plat. Phædr. 287." Schæf. Mss.] UNDE Ἀντίφρασις ap. Grammaticos Figura ea, qua bellum dicitur, quod minime sit bellum: et manes, quod minime sint manes, i. e. boni; hæc enim per ἀντίφρασιν dici, cum alii, tum Serv. scribit. [* Wakef. Trach. 783. Heind. ad Plat. Gorg. 90. ad Xen. Eph. 270." Schæf. Mss. Athen. 90. Schol. Lycophr. 91. Eust. Il. A. p. 13, 9. "Fig. Omissio, cum quædam negamus nos dicere, et tamen dicimus: vide Jul. Rufin. ad calcem Rutil. Lupi ed. Ruhnk. 274." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Ἀντιφραστικὸς, unde * Ἀντιφραστικῶς, Eust. Od. A. p. 17, 17.]

[* "Ἀποφράζομαι, Definior, Describor, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 198." Kall. Mss.]

Ἀποφράς, ádos, ἡ, unde ἀποφράδες ἡμέραι, Nefasti dies. Dicta est autem ἀποφράς ἡμέρα secundum Eust. quasi μὴ οἶα τε οὐσα φράζεσθαι. Idem alibi vult ἀποφράδα perinde esse ac si quis dicat δυσφραδῇ. Est igitur compositum hoc nomen ex integro et corrupto; nam præp. ἀπό integra est, privationem hic indicans, ut alibi sæpe: φράς autem est corruptum e φράζω, nec extra compos. ponitur. Notandum est

A autem eadem ratione dici ἀποφράδας a Græcis, qua Nefastos a Latinis, quasi a non fando. At Lucian. Pseudologista, qui libellus et περὶ τῆς Ἀποφράδος inscribitur, (§. 12.) ἀποφράδα ἡμέραν ostendit ab Atticis appellari solitam τὴν μιαν, et ἀπενκτὴν, et ἀπαίσιον, et ἀπρακτον: et statim post, paulo latius, Ea est, inquit, ὅταν μὴτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μὴτε εἰσαγώγιμοι αἱ δίκαι ᾧσι, μὴτε τὰ ἱερά ἱερονυγῇται, μὴθ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελῇται. Plut. Camillo (19.) Alliensem diem vocat ἀποφράδα ἡμέραν, ubi plura lege de his diebus. Quidam ἀποφράδας ἡμέρας exp. etiam Atros dies. Invenitur denique ἀποφράδες ἡμέραι expositum, αἱ ἀπηγορευμέναι ἡμέραι ἐν αἷς ἐδικάζον φονικάς. || Ἀποφράς alio etiam transfertur, ut ἀποφράδες πύλαι ap. Plut. (8, 58.) ad imitationem τοῦ ἀποφράδες ἡμέραι, ubi scribit, Ὡς γὰρ αἱ πόλεις ἔχουσιν τινὰς πύλας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπούς, δι' αἷς ἐξάγουσι τοὺς θανατουμένους, καὶ τὰ λύματα καὶ τοὺς καθαρμούς ἐκβάλλουσι. Bud. ἀποφράδας πύλας interpr. Portas nefastas, vel sceleratas. || Ἀποφράς ἄνθρωπος, Sceleratus homo, et Nefandus, quasi Nefastus, ap. Synes.: Hes. quoque tradit transferri hanc vocem ad improbos. Lucian., quem modo citavi, l. c. (§. 16.) Μὴ δῶς οὖν κῆμοι πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρᾳ δυσφήμῳ καὶ ἀπαίσιῳ. Vide plura ap. eum paulo post. Bud. putavit ἀποφράδα ἄνθρωπον esse quod dicunt Lat. Monstrum hominis. [Eupolis ap. Phryn. Bekkeri p. 5. "Alberti Gloss. 92. Musgr. Ion. 91. Græv. Lectt. Hes. 591. ad Lucian. 1, 111. 174. 339. 410. ad Mær. 53. ad Timæi Lex. 47. Thom. M. 89. Koen. ad Greg. Cor. 249(=525.)" Schæf. Mss.]

[* "Διαφράζω, Koppiers. Obs. 82. ad Herod. 552." Schæf. Mss. Heliod. 2. p. 155. Quint. Sm. 3, 80. 9, 409. * Διεπέφραδε, Opp. K. 4, 378. Apoll. Rh. 3, 741. 840. Il. Σ. 9. Y. 340. sed v. Ἐπιφράζω. * Διαφραδῆς, adv. * Διαφραδέως, Liqueide, Aperte, Hippocr. 408, 38.]

Ἐκφράζω, Eloquor, Enarro, Edissero, Describo, commemorando singula, et ita rem velut ante oculos ponendo, ["Orno verbis, Demetr. Phal. de Elocut. clxvi." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 6, 160. Boiss. Philostr. 584. Valck. Hipp. p. 205." Schæf. Mss.] "Ἐκφράζω, Enarro, VV. LL.: perpe- ram forsitan pro ἐκφράζω." Ἐκφρασις, Aphthionio λόγος περιγηματικὸς, ὑπ' ὧν ἄνθρωπος ἐναργῶς τὸ δηλούμενον. Addit autem, Ἐκφραστέον δὲ πρόσωπά τε καὶ πράγματα, καιροὺς τε καὶ τόπους. A quibusdam redditur Enarratio, item Descriptio: quæ interpretatio est etiam Agricola; ait enim ἐκφρασιν a Latinis vocatam esse Descriptionem, et inter præexercitamenta positam. Hermol. in præf. in Themist. scribit significare puram meramque narrationem. ["Descriptio, Dionys. Rhet. Art. 10. 17. Aphthion. Progygn. Ἐκφρασίς ἐστι λόγος περιγηματικὸς, ὑπ' ὧν ἄνθρωπος ἐναργῶς τὸ δηλούμενον. Ad h. l. Schol.: Διαφέρει δὲ ἐκφρασις διηγήματος, ὅτι τὸ μὲν ψιλὴν ἔχει τοῦ πράγματος ἐκθεσιν, ἡ δὲ πειράται θεατὰς ἐργάσασθαι μικροῦ τοὺς ἀκούοντας. Hesych. ἐκφρασις λόγος ἐναργής: cf. Hermog. Progygn. 10. ubi eadem, quæ Aphthion. definitio est. Eust. Od. B. p. 1432. Ἡ διήγησις ἔχουσά τι καὶ ἐκφραστικῆς διασκευῆς, οὐ διδάσκει, οὐδ' ἀπλῶς διηγείται τὴν μνηστειάν, ἀλλὰ τὴν βίαν ἐπαύξει ἐμβριθῶς. Quomodo ἐκφρασις differat a διατυπώσει e sententia Ulpiani, vide ad v. Διατύπωσις. Vide Eust. Il. Σ. p. 1209." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. "Phœbamm. 106. Normann." Boiss. Mss. "Dionys. H. 5, 392. Lesbos. 183. Jacobs. Exerc. 2, 143. ad Lucian. 1, 412. * Ἐκφρασεῖδιον, ad Il. Π. 385." Schæf. Mss. Ἐκφραστέον vide Ἐκφρασις, "Tzetz. Ch. 9, 136." Elberling. Mss. * Ἐκφραστὴς, unde] Ἐκφραστικὸς fuerit Qui eloqui potest, eloquendi facultate præditus est, aut describendi etc. A Bud. redditur, Vi exprimendi conceptus mentis præditus. Sed affert τὸ ἐκφραστικὸν quod ponitur pro Vi illa exprimendi conceptus mentis, e Diog. L. ["Lycone p. 189, 26. HSt." Seager. Mss. "Toup. Opusc. 2, 75." Schæf. Mss. Vide Ἐκφρασις.] AT VERO Ἀνέκφραστος, Qui eloquendo exprimi non potest, Qui describi nequit. E

Greg. Naz. pro Ineffabilis. ["Ruhnck. ad Xen. Mem. 236." Schæf. Mss. * "Ἀνεκφράστως, Athan. 1, 394. Cyrill. Hier. 98." Kall. Mss. * Ἀνεκφράζω, Athan. 2, 705. * Ἀντεκφράζω, unde * Ἀντέκφρασις, Schol. Od. A. 429. * Παρεκφράζω, unde * Παρεκφρασις, Dilucidatio, Heyn. ad Apollod. 1048." Schæf. Mss. * Συνεκφράζω, unde * Συνέκφρασις, Athan. 1, 817." Kall. Mss. * Ὑπεκφράζω, Eust. 1957.]

Ἐπιφράζω, Indico, ut quidem ἐπέφραδε τιμὰς affertur ex Hesiodo (Θ. 74.) pro Indixit honores. Sed huic ἐπέφραδον dari aliam derivationem vides supra, in Φράζω. Bud. ait poni pro Admoneo, Suggesto; sed nullum exemplum afferens: at Pass. Ἐπιφράζομαι pro Excogito, Commisiscor, ap. Herod. (1, 48. 5, 9. 6, 61.) In VV. LL. exp. etiam Animadverto, Animo complector, et Molior. Od. O. (443.) ὑμῖν ἐπιφράσσει ὄλεθρον. Suidas ἐπιφρασθεῖς exp. ἐνθυμηθεῖς et διαλογισάμενος, in quodam, quem ex Herodiano affert, loco. ["Ad Herod. 275. 574. 618. 740. Schrader. Præf. ad Emendd. p. xviii. Koen. ad Greg. Cor. 193. Theocr. 22, 166. Il. B. 282. Hesiod. Θ. 160. 162. Jacobs. Anim. 297. Heyn. Hom. 4, 250. Herod. 1, 179. an ἔτι φρ.?" Schæf. Mss. Il. E. 665. N. 741. Φ. 410. Od. E. 183. Θ. 94. Σ. 93. Arat. D. 330. * Ἐπίφραστος, unde * Ἀνεπίφραστος, Simonides in Brunckii Anal. 1, 129. "et ap. Stob. Tit. 98, 16." Boiss. Mss.] HINC Ἐπιφραδέως Poet. adv. pro Consulte, Prudentius, quod prudentium hominum sit excogitare quæ in rem sint. Apoll. Rh. 2, (1135.) ἐπιφραδέως ἐρέεινε: (1, 1021. 1336.) Verum Hes. COMPAR. Ἐπιφραδέστερον exp. non solum συνετώτερον, Prudentius, sed etiam συντομώτερον, Brevius, Magis compendiarie. Nisi forte aliud potius quam συντομώτερον eum scripsisse putemus. [* "Ἐπιφράδμων, ad Hesych. 1, 1400. n. 16." Dahler. Mss.]

Καταφράζομαι, Considero, Perpendo, Animadverto. Hesiod. Ἔργ. (1, 246.) ὦ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ τήνδε δίκην. Ubi existimatur καταφράζεσθε esse pro φράζεσθε, vacante præp. κατά. [Solon. 1, 38. "Herod. 4, 77. Καταφρασθεὶς αὐτὸν ταῦτα ποιοῦντα, Cum illum hæc facere animadvertisset." Schw. Mss. "Dionys. P. 884." Wakef. Mss. "Ad Herod. 275. 316. 740. Græv. Lectt. Hes. 537. Bast Lettre 95(=Ep. Cr. 132.) * Καταφράζω, Wakef. Trach. 892." Schæf. Mss. "Eumath. 4. p. 126." Boiss. Mss. Osann. Auct. Lexx. Gr. 93. K. et καταφράσω conf., ibid.]

Μεταφράζω, In aliud orationis genus s. In aliam formam muto, vel In alium loquendi genus. Philo V. M. 2. postquam dixit linguam Græcam supra quamvis aliam, esse divitem, Καὶ ταυτὸν ἐνθύμημα δὴν τε μεταφράζοντα καὶ παραφράζοντα σχηματίζουσι πολλαχῶς: ubi μεταφράζειν quidam interpr. Traducere orationem. Eust. 691. e quodam Anonymo, Λαμβάνουσι τὴν ἡὺν ἡμέραν, οἱ μεταφράζοντες ὃ δὴ ταυτὸν ἐστὶ τῷ μεταλαμβάνοντες ἢ γὰρ διασαφητικῇ πῶν λέξεων ἐρμηνεία, μετάληψις καὶ μετάφρασις καίριος λέγεται. || Μεταφράζω, In aliam orationem, i. e. alius lingue, transfero, Interpretor. Plut. hoc dicit de Cicerone dialogos Philosophicos scribente, quasi-que transferente, ut inquit Bud., qui etiam addit ab illo in Cat. poni pro Vertere de Græco in Lat. ["Timæus Soph. p. 3." Schæf. Mss.] HINC Μετάφρασις, ἢ, Mutatio in aliud orationis genus, s. in aliam formam. Pro eod. et μετάληψις, ut vides in eo Eust. loco quem modo protuli. Plut. Utrum Atheniens. etc. Γλῶσσαι καὶ καταχρήσεις καὶ μεταφράσεις καὶ μέλη καὶ ῥυθμοὺς ἡδύσματα τοῖς πράγμασιν ὑποτίθεται. Interdum μετάφρασις, Interpretatio, ["Bergler. ad Alciph. 17." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] ITEM Μεταφραστὴς, Qui mutat orationem in aliam formam, Qui metaphrasi utitur. Aut etiam Interpretes. ["Quis κατ' ἐξοχὴν, Koen. ad Greg. Cor. 23(=58. vide etiam p. 872. et Ind.)" Schæf. Mss.] Et ADJ. Μεταφραστὴς, ut λόγος, ap. Eust. Qui habet metaphrasin s. formam metaphraseως. Potest etiam sonare q. d. Interpretatorius. || Μεταφράζομαι, Postea s. Posterius consi-

dero, et in animo verso. Il. A. (140.) Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις, Hæc considerabimus, De his deliberabimus, aut consultabimus. ["Toup. Opusc. 2, 290." Schæf. Mss. * Μεταφραστὸς, unde * Ἀμετάφραστος, Hes. v. Πύππαξ." Schleusn. Mss. "Ad Hesych. 1, 1735. n. 2." Dahler. Mss. Schol. Il. I. 603.]

Παραφράζω, Eod. sermone utens, aliquid latius et explicatius eloquor, q. d. Juxta eloquor s. loquor, i. e. Loquor juxta ea quæ alius dixit, et velut orationis ejus vestigiis insistendo. Παραφράζω, inquit Bud., Paraphrastice dico et enuntio aliquid. Fabius hoc vocat Vertere et transferre eod. sermone. Plut. in Hom. Vita, Πολλὰς δὲ γνώμας καὶ παραινέσεις ἀγαθὰς Ὀμήρου ἐξεργάζοντο, παρέφρασαν οὐκ ὀλίγοι τῶν μετ' αὐτόν. Habes hoc verbum et e Philone in Μεταφράζω. Eust. de Odyssea Homeri loquens, Ὅθεν καὶ ὁ τὸ βιβλίον ὅλον τοῦτο παραφράσας Ὁρᾶξ Δημοσθένης, μεταβολὰς Ὀδυσσεύς τὴν τοιαύτην αὐτοῦ πράγματεϊαν ἐκάλεσεν. Fab. 1, 15. Condiscant versus primo solvere, mox mutatis verbis interpretari: tum paraphrasi audacius vertere, qua et brevius quædam, et exornare, salvo modo poetæ sensu, licebit. Idem 10, 5. Neque ego παράφρασιν esse Interpretationem tantum volo, sed circa eosdem sensus certamen atque æmulationem. Ideoque ab illis dissentio, qui vertere orationes Latinas vetant: quia optimis occupatis, quicquid aliter dixerimus, necesse sit esse deterius. Vide ap. Hermog. περὶ τῆς τοῦ παραφράζειν μεθόδου. Quamvis autem dicat Fab. in Paraphrasi quædam brevius etiam, existimo tamen esse παραφράσεως potius addere quam demere; et eo differre ἀπὸ τῆς μεταφράσεως, quod illa liberior sit quam hæc. Servat AUTEM Παράφρασις et ap. Latinos suum hoc nomen, ut vides vel in eo Fabii loco quem modo protuli. ["Παραφράζω, Cattier. Gazoph. 83. Valck. Phæn. p. 39. 333. Παραπέφρακε, Tzetz. ad Lyc. 751. Παράφρασις, Phryn. Ecl. 174. Cattier. Gazoph. 83. Valck. Adonias. p. 331. Phæn. p. 32. Paraphrasis s. Conversio orationis Poetæ in sermonem solutum et communem, Valck. ad Il. 22. p. 111. Diatr. 118. Conf. c. περίφρασις, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 278." Schæf. Mss. Apoll. Rh. T. 2. p. 98.] Est ab illo verbo derivata ETIAM Παραφραστὴς, Paraphrastes, Qui paraphrasi utitur, eo interpretandi genere utitur, quod paraphrasis appellatur. [Ad Greg. Cor. 58. 872. * Παραφραστὴς, adv. * Παραφραστικῶς, Eust. 55, 32." Seager. Mss. Conf. c. * Περιφραστικῶς, Schæf. Apoll. Rh. T. 2. p. 98.]

Περιφράζω, Circumloquor, Circumloquendo eloquor, Pluribus verbis explicio id quod uno aut certe paucioribus dici potest. Bud. vertit, Periphrastice enuntio, afferens e Dionys. H. Περιφράζων ὥδε τὴν νοήσιν. ["Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 27." Schæf. Mss.] HINC Περιφρασις, Circumlocutio, Circuitus loquendi. Fab. 8, 6. Pluribus autem verbis cum id, quod uno aut paucioribus certe dici potest, explicatur, περίφρασιν vocant, Circuitum loquendi: qui nonnunquam necessitatem habet, quoties dictu deformia operit: ut Sallustius, Ad requisita naturæ. Interim ornatum petit solum, qui est ap. Poetas frequentissimus, ut, Tempus erat quo prima quies etc. Et ap. Oratores non rarus, semper tamen astrictior. Quicquid enim significari brevius potest, et cum ornatu latius ostenditur, περίφρασις est: cui nomen Latine datum est, non sane orationis aptum virtuti, Circumlocutio. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 269. 272. Porson. Med. p. 19." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Vide Παράφρασις.] Et ADJ. Περιφραστὴς, ut περιφραστὴς λόγος, Oratio in qua utitur circumlocutione. ["Valck. Phæn. p. 58." Schæf. Mss. * Περιφραστικῶς, Theocr. 1, 1. Schol. Pind. Ὀ. 5, 20. 9, 72. Il. (3, 43.) 4, 416. 9, 218. Schol. Eur. Hec. 619. 724. Or. 15. 107. 241. Schol. Soph. Ant. 130. Œd. T. 27. 164. 177. 1231. (Aj. 140. 574.) Schol. Æsch. S. c. Th. 157. 494. Pers. 239. Pr. 659. Schol. Aristoph. Πλ. 3. N. 592. Ἀ. 1123. (A. 1288.) Schol. Thuc. 5, 323." Boiss. Mss. "Eust. Il. Γ. s. 65. Andr. Cr. 66. Dionys. Areop. 43."]

Kall. Mss. Schol. II. A. 19. 162. 395. Vide Παραφραστικῶς.] || PASS. Περιφράζομαι, Considero, Perpendo, e Nicandro Θ. (715.) "Ἔργα δέ τοι σὺνταο περιφράζοιο φάλαγγος: ubi exp. περισκόπει: [7. 541. Od. A. 76. * Περιπεφρασμένως, Perite, Prudenter, Hes. 757. * Περίφραστος, unde * Ἀπερίφραστος, Eust. 1941, 59. * Περιφραδῆς, Scitus, Peritus, Soph. Antig. 348. " Quint. Sm. 5, 343." Wakef. Mss.] " Περιφραδέως, " Scite, Perite, Rite, πάνυ ἐμπίρως καὶ ἀτέχνως, Od. " Ξ. (431.) "Ὀπητῶν τε περιφραδέως," [II. A. 466. " Jacobs. Anth. 6, 315." Schæf. Mss.]

Προφράζομαι, Prædico, Prænuntior. Cujus tamen thematis exemplum nullum affertur, sed ab eo est PARTIC. Προπεφραδμένος, quod exp. Prædictus, Prænuntiat. Subjungiturque ex Hesiodo ("Erg. 2, 273.) προπεφραδμένα πολλὰ ἄθλα. ["Græv. Lectt. 582." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 1315.]

Συμφράζομαι, Simul consulto, agito consilia, delibero. Sed interdu additur accus. βουλὴν s. μῆτιν, aut plur. βουλὰς, et tunc signif. simpliciter, Simul agito, in eo, ut II. A. (537.) ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς Ἀργυρόπεδα Θέτις. Hesiod. (Θ. 471.) Μῆτιν συμφράσασθαι: (900.) Verum aliquando in Συμφράζομαι signif. suam non retinet præp., sed potius vacat. Nisi dicamus συμφράζομαι sonare Mecum reputo, cogito, Apud me cogito. Quod tamen interpretationis genus non satis aptum fuerit, ubi additur dat., ut Od. O. (202.) Νεστορίδης δ' ἄρ' ἐφ' συμφράσσατο θυμῷ, "Ὀπῶς οἱ κατὰ μῦθον ὑποσχόμενος τελέσειεν. Hic enim non satis apte addi possit Secum. [Soph. Ant. 364. Apoll. Rh. 3, 87. 698. * "Συμφράζω, Plut. Mor. 1, 82. Wassenb. ad Hom. p. 81. Jacobs. Anth. 9, 183." Schæf. Mss. " Crates Epist. 12. in Notit. Mss. T. 11. Apollon. Lex. v. "Ἔργον." Boiss. Mss. * "Συνευφράσασθαι, Apoll. Rh. 3, 918. ut explicare difficile, ita corrigere lubricum est; interim si συμφράσασθαι h. l. idem signif. quod v. 87., suspicari licet, Poetam hoc reliquisse, σὺν εὖ φράσασθαι ἰοῦσιν, Iter facientibus, cujus tmesis exemplum in hoc ipso vocab., sed in dissimili sententia, præbet Hymn. Hom. in Merc. 294. σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος." Lobeck. Phryn. 624. * "Σύμφρασις, Basil. Schol. in Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 65. Schol. Lucian. Bis accus. 12." Boiss. Mss. " Andr. Cr. 163. Greg. Nyss. Antirrh. §. 8. p. 140." Kall. Mss. Phot. Cod. 164. I. q. συμφρόνησις, Philolaus ap. Boeckh. p. 61. Ἀρμονία πολυμυγῶν ἔνωσις καὶ διχὰ φρονούντων σύμφρασις. * Σύμφραστος, adv. * "Συμφράστως, Const. Manass. Chron. p. 136." Boiss. Mss.] Συμφράδμων, Qui una consilia agit, Consiliarius, II. B. [372. " Wakef. Georg. p. 95. Julian. Ep. 2." Schæf. Mss. Naumachius 22. συμφράδμωνα θέσθαι.]

"Υποφρασθεῖς, Qui animadvertit, subanimadvertit, " exprimendo præp., Apoll. Rh. [1, 462. * "Υποφραστήρ, Greg. Naz. 2, 142. * "Υποφράδμων, unde * "Υποφραδμοσύνη, Hesiod. Θ. 658. " Jacobs. Anth. 11, 374." Schæf. Mss.]

ΦΑΩ, ὤ, Occido. A cujus voce pass. est præt. Πέφαι, cujus tertia pers. SING. Πέφεται, II. P. (164.) Τόλου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, Occisus est, ubi Eust. annotat esse a φῶ, cujus fut. φάσω (Ab altero autem fut. φήσω, esse paulo post fut. PASS. Πεφήσομαι. Cujus pers. secunda Πεφήσει habetur II. N. fin. ἐν δέ σὺ τοῖσι πεφήσει.) Sed Idem alibi scribit, hujus verbi Φῶ esse παράγωγον VERB. Φάζω: cujus esse duo præterita pass., unum habens σ, UNDE Πεφασμένος ταῦρος ap. Lycophr., alterum sine σ, cujus tert. pers. plur. EST Πέφανται, II. E. (531.) Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σοοὶ ἤε πέφανται. Ex hoc autem Φάζω esse ait Ἀρηΐφatos, et Ἐπίσφatos, et Πρόσφatos. Hinc autem apparet quo modo sit intelligendum illud, quod scribit in fine p. 887. Sunt autem et comp. aliquot in φatos desinentia, ab hoc verbo derivata, Φῶ, φάζω, τὸ φονεύω. UNDE Ὀδυνήφaton φάρμακον, ET Πρόσφatos, ET Ἀρηΐφatos. Ac de primo quidem illo dictum fuit supra, T. 2, c. 1185. Potes autem illi addere ET Μυλήφaton, de quo item dictum fuit supra, T. 2, 988. Ad Πρόσφatos autem quod attinet, est quidem proprie πρόσφatos, Recens

interfectus s. Recenter, ut II. Ω. (757.) Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφatos ἐν μεγάροις Κεῖσαι: sed generaliter dicitur de Recenter facto s. dicto, vel simpliciter de Recente. Plut. Symp. Sept. Sap. Εἰ νῦν ἐπὶ πρόσφατος οὕτω καὶ νεαροῖς πράγμασι λόγοι ψευδεῖς συντεθέντες ἔχουσι πίστιν. Et πρόσφatos δόξα in De fin. Stoic. Recens opinio, Cic. interprete, ut videbis p. 59. mei Lex. Cic. Observa autem et NOM. Ἐπίσφatos hinc deducere Eust. in altero illo loco, ubi dicit habere pleonasmum literæ σ, ac significari eo ὁ ολέθριος, a præt. πεφάσθαι. Atque ita ἐπίσφatos erit Perniciosus, Exitialis. Sed Etym. exp. ἐπίρρητος, deducens a φημί, unde φάτος. Itidemque Hes. exp. ἐπιμύμητος. [" Infamis, Ammon. 42. Valck. Anim. 66." Schæf. Mss.] " Περίσφatos, Hes. τὰ * ἐπιθρήνητα καὶ μοχθηρὰς ἐπιφωνήσεως ἄξια, ἐπονείδιστα: " afferenti itidem Περισφάτως pro * περιδύνως et περὶβοήτως. Illud autem tertium Ἀρηΐφatos habuisti antea in Ἀρης.

[" Φάω, Heyn. Hom. 5, 103. 6, 455." Schæf. Mss. " Πεφασμένος, Occisus, Opp. 'A. 5, 122." Wakef. Mss. Πέφανται, Lycophr. 840. Φατός, Hesychio τεθνεώς.] " Ἀρηΐφatos, Hes. νεωστὶ πεφονευμένος, Nuper " interemptus, Recens s. Non ita pridem peremptus," [Opp. 'A. 4, 255.] " Κατάφatos, affertur pro Recens, " qui potius πρόσφatos." [" Πρόσφatos, Phryn. Ecl. 14. Brunck. Soph. 3, 399. Valck. Adonias. p. 401. Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 13. Mær. 377. Dawes. M. Cr. 214. ad Herod. 161. Diod. S. 1, 197." Schæf. Mss. " Ex origine Πρόσφatos notat Recens occisum. Phot. Lex. πρόσφatos ἐπὶ τοῦ νεωστὶ ἀνηρημένον. Quod recentiores Græci σφάζειν, Mactare, Vett. scribebant φάειν vel φάζειν, unde φατός, Cæsus. Inde comp. πρόσφatos eximie de Recens mactatis animalibus. Recens caro, πρόσφατον κρέας. Cadaver hominis nuperrime mortui πρόσφatos νεκρός ap. Phryn. 164 (= 374. Lobeck.) et aliquoties ap. Eust. Hinc ad alia transfertur. Pisces recentes, cum proprie dici deberent, Ammonio teste p. 97. νεαλεῖς ἰχθύς, i. e. νεωστὶ ἐαλωκότες, Menander tamen ἰχθύδια πρόσφatos dicere non dubitavit, in Trophonio, Homines insulanos, quibus magna semper præsto piscium copia, ἐκ πρόσφατοις ἰχθυόλοις τεθραμμένους vocans. In lingua communi, non attendentes originem, πρόσφατον adhibere de Quavis re recenti." Valck. Schol. in N. T. 1, 553. Vide etiam Schleusn. Lex. N. T.] " Προσφάτως, " Recens, Nuperrime, Novissime," [Hes. vv. Λεχῶ, Ἀυθῆνας, Ἐναγχο. " Phryn. Ecl. 15. Valck. Phœn. p. 69." Schæf. Mss. " Macho ap. Athen. 581. Ἐκ τῆς Κορίνθου πρόσφatos ἀφιγμένος." Strong. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * Ἀπόσφatos, unde * Ἀπροσφάτως, Eudocia p. 225." Schleusn. Mss.]

" Περιφήτης, Hes. ὁ κορινθήτης. Sed hoc potius " est illius cognomentum ex eo, quod clavam gestaret, Plut. Thes." [p. 4. Paus. Cor. 1, 4.]

Ceterum Eust. ab hoc Φάζω deducit et Σφάζω, et Φάσγανον, p. 1827.; nam alibi vult ita vocari parὰ τὸ σφαγαῖς γάνυσθαι, e quorundam opinione; at ego de Σφάζω quidem alibi dicam, sc. in eo quem alphabeticus ordo illi dat loco: at de NOM. Φάσγανον hic agam, licet et hoc a σφάζω quidam derivent, ut sit φάσγανον quasi σφάγανον. Est igitur Poetis φάσγανον, Ensis, Gladius: II. A. (190.) Ἡ ὄγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Utitur et alibi. || Est etiam Nomen herbæ, quæ et ξίφος, [Gladiolus,] appellatur, ut in hac voce dictum est. [Schneid. Ind. Theophr. Nicander Fr. 2, 163. " Ammon. 97." Schæf. Mss. * Φασγανουργός, Æsch. Choeph. 645. * Χρυσόφασγανος, Suid. v. Χρυσάσπος, Schol. Ven. II. O. 256. " Heyn. Hom. 5, 100. Mitsch. H. in Cer. 246. Ilgen. Hymn. 504." Schæf. Mss. * " Φασγανίς, ἡ, (Gladiolus,) Epigr. Phanix 6. Toup. Opusc. 1, 450." Schæf. Mss. * Φασγάνιον, τὸ, i. q. φάσγανον, Herba, Phurnut. 35. p. 235. * Φασγάνιος, Hes. φασγανίων ἐξίφισμένων. * Φασγανιάω, unde Φασγανιώσαν, Eid. ἐξίφισμένην: item * Φασγάνω, unde Φασγάνεται ἐξφει ἀναιρέται.]

* " Ἀντιφάω, (Occido loco alterius,) ad II. N. 447. (Τρεῖς ἐνὸς ἀντιπεφάσθαι:) Heyn. Hom. 6, 455. 611." Schæf. Mss.]

Φένω, itidem pro Occido, *φονεύω*, Suid. "Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον Φῶ, inquit Eust., κατάρχων τοῦ Φένω καὶ τοῦ Φόνος, καὶ τῶν ὅσα ἐκ τούτων. Vult autem ab hoc φῶ esse etiam φθείρω, et φθίνω: ut sc. e φῶ dictum sit φθῶ, e quo deinde illa. Sed de his alio dicitur loco: ["Schol. Opp. 'A. 2, 81." Schæf. Mss. * "Ἀποφένω, Suid. v. 'Ἀποφαίνει." Schleusner. Mss.] Φόνος, ὁ, Cædes, Homicidium. Exp. et Clades. Il. B. (352.) Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες. Plut. de Carn. Esu, Ἀλλὰ φόνον καὶ θάνατον ἀνθρώπων, καὶ τραύματα καὶ μάχας κ. τ. λ. Dicitur etiam φόνος ὑπό τινος, ut ap. Eund. Καὶ τὸν ὑπὸ Θήβης Ἀλεξάνδρου τοῦ τυράννου φόνον. Inter Antiphontis Orationes extant quædam ita inscriptæ, Κατηγορία Φόνου, et Ἀπολογία Φόνου. Et plur. φόνοι. Herodian. 4, (9, 13.) Παντὶ τρόπῳ φόνων ἀναίρουσιν. [Elia. H. A. 3, 21. Εἶδον τοὺς παῖδας ἐν τοῖς φόνοις, al. tais φοναῖς: cf. 1, 18.] || Φόνος, Homero est etiam Sanguis in cæde effusus, Locus in quo effusus est, cædes perpetrata est. Qui tamen locus appellatur et peculiari NOMINE Φονή. Præsertim vero Locus in quo non unus, sed plures defuncti jacent. Vide Eust. Putat certe Bud. et Lucian. φόνον pro Cruore s. Sanguine posuisse, (2, 157.) Ἰδὼν υἱὸν ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον, ἐμπεπλησμένον [τοῦ] φόνου. Sed nisi quid amplius ibi significet, videri possit otiosum esse præcedens particip. ἡμαγμένον. || Φόνοι, Dorum lingua, Qui perpetrarunt cæde digna, i. e. propter quæ merito interficiendi sint. Idem ETIAM Καταφόναι. Vide Heraclidem ap. Eust. || Φόνος dicta est et Herba atractylis, eadem ratione qua et Ἀνδρόσαιμον, quod vocab. vide supra. ["Heyn. Hom. 6, 103. Markl. Suppl. 1205. Iph. p. 398. Musgr. Rhæ. 431. El. 92. Jacobs. Anth. 6, 127. 12, 139. Anim. in Eur. p. 4. ad Lucian. 1, 546. Reiz. Acc. 116. Valck. Adoniz. p. 311. ad Ammon. 144. ad Eur. Or. 992. ad Charit. 374. Sanguis, Eur. Heracl. 822. Wakef. Ion. 1030. 1252. Abresch. Æsch. 2, 20. Simonid. 20. Antip. Thess. 26. Rulmk. Ep. Cr. 69. ad Phædr. 124. Mit. Valck. Phæn. c. 272. Homo flagitiosus, ad Herod. 405. Conf. c. πόνος, ad Phalar. 295. Markl. Iph. p. 358. Wakef. Herc. F. 1282. Jacobs. Anth. 7, 227. Fac. ad Paus. 1, 126. Porson. Or. 1559.: cum φθόνος, Markl. Suppl. 1145. Iph. p. 10. Porson. Phæn. 489. Musgr. Andr. 492. ad Charit. 378. ad Phalar. 228.: cum δόλος, Musgr. Iph. T. 1046.: cum χόλος, Jacobs. Anth. 12, 50.: cum φόβος, Wakef. Herc. F. 873. ad Diod. S. 1, 580. Porson. Or. 1599. Heyn. Hom. 6, 507. Schleusn. ad Phot. c. 49. Φ. αἵματος, Heyn. Hom. 7, 169. Φ. κατὰ τινος, Diod. S. 2, 323. Φόνον δρᾶν, Toup. O. pusc. 1, 331. Φόνον κτᾶσθαι, Markl. Iph. p. 376." Schæf. Mss. Homo sceleratus, Etym. M. 662, 4. Coray ad Heliod. 2. p. 147. "Φ. ὅξως ῥέων, Cædes grassans, Phot. c. Man. 1, 23." Schleusn. Mss.] "Ἀμφόνον, Hes. affert pro περὶ τὸν φόνον, quod "Æolica syncope usurpatum est a Poeta pro ἀνὰ "φόνον," [Il. K. 298. Ἀμφόνον, ἀννέκνας, διὰ τ' ἐν- τεα, καὶ μέλαν αἷμα. "Φονή, de quo dubitat Schneid., Aristoph. "Ορν. 1071. Æsch. Ag. 458." Dindorf. Mss. "Heyn. Hom. 6, 102. 7, 105. Reiz. Acc. 116. ad Herod. 726. Valck. ad Ammon. 144." Schæf. Mss. Φοναί, Il. K. 521. O. 633. Eur. El. 1207. Hel. 153. Pind. Π. 11, 57.]

["* Φονοεργός, Const. Manass. Chron. p. 96. (16. Meurs.)" Boiss. Mss.] Φονοκτόνος, q. d. Qui cæde interficit, s. per cædem. Quod non sine pleonasmō dicitur: qualem habent et alia quædam vocabula, quæ ab Eust. enumerantur: φονίαις, Hes. φονοκτόνοις. [Chrys. Hom. in Ψ. 5. p. 2. Cotelier.] Φονοκτόνῳ, Cædo, Cædem perpetro, Interficio. Sed ex LXX. Num. (35, 33.) affertur, Οὐ μὴ φονοκτο- νήσετε τὴν γῆν, pro Terram cæde non polluetis. [Schleusn. Lex. V. T.] Φονοκτορία, Cædes, [Homicidium, 1 Macc. 1, 25. "Suid. v. Ἀντίλοχος." Schleusn. Mss. * "Φονοκοπία, Cædes, Theophan. ap. Alemann. ad Procop. p. 107. e quo l. citat Du Cange Glossar. 1688. τὸ * φονοκόπιον s. * φονοκοπεῖον." Schn. Lex. Suppl. * Φονολιβής, Cruorem stillans, Æsch. Eum. 164. Ag. 1438=1401. Bl. * Φονόβρυτος,

S. c. Th. 946. * Φονοσταγής, Pisid. de Van. Vitæ p. 435. "Const. Manass. Chron. p. 42(=81.) * Φο- νόφυρτος, 133." Boiss. Mss. * Φονοεργός, Schol. Jen. Soph. El. 1150. p. 334. Erf. "Anna C. 258." El- berling. Mss. * Φονοεργέω, unde * "Φονοεργία, Theod. Prodr. 13, 37." Kall. Mss.]

"Ἀντίφονος, Qui pro cæde rependitur, Cædem compensans, ut Soph. (El. 248.) ἀντιφόνους δικας "vocat Pœnas pro cæde patrata," [Phil. 1156. "Wakef. ibid. Eum. 986." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 889.] "Ἀπόφονος φόνος, Injusta cædes et non "conveniens, s. ἄτοπος φόνος, ut quidam accipiunt "ap. Eur. Or. (163.) ubi Electra dicit, "Ἄ ἂ, ἄδικοι "τότ' ἄρ' ἔλακεν, ἔλακεν ἀπόφονον, ὅτ' ἐπὶ τρίποδι "Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε Φόνον ὁ Λοχίας ἐμᾶς ματέρος, "Cum super tripode Themidis Apollo judicavit ma- "tris meæ cædem injustam esse. Ita enim inter- "pretandus iste locus, quem Schol. haud scio quo "exponat modo, mire se in eo torquens." ["Ad Phalar. 255. Cattier. Gazoph. 64." Schæf. Mss. Eur. Or. 189. Ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμῶς Μέλεον ἀπόφονον αἶμα δούς Πατροφόνου ματρός. Αὐτοφόνος, vide Αὐ- τοφονευτής. "Jacobs. Exerc. 2, 98. Anth. 8, 332. 9, 54. Musgr. Herc. F. 777. Leontius 20. * Αὐτοφόνως, Lobeck. Aj. p. 355." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 67. * Αὐτοφονέω, unde * Αὐτοφονία, Schol. Eur. Hec. 1146. * Βαρύφονος, Tzetz. Hom. 228. μῆνις. "Com- modius fortasse legetur βαρυφόνος, ad Αἰακίδαο re- latum. De confusione literarum φ et ψ vide Bast. Comm. Palæogr. 747." Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 348. * "Ἐπίφονος, Wakef. Eum. 373. Abresch. Æsch. 2, 52." Schæf. Mss. * Κακόφονος, Greg. Naz. 2, 161. * Μορφοφόνος, ὁ αἰεὶ περὶ φόνον μεμορμημένος, Qui semper circa cædem vel mortua corpora versatur, Suid. v. Μορφόνος." Schleusn. Mss. * Νεόφονος, Eur. El. 1172. * Πολυφόνος, Rhæ. 62. 465. Herc. F. 420. * Πρωτοφόνος, Cæsarius Dial. Interrog. 1, 31. Καίν. * Ὑποφόνια, τὰ, i. q. ἀποινα, Philostr. 877. Dio Cass. 1298, 93. Harpocr. "Thom. M. 337. 587. ad Anton. Lib. 259. Verh., Toup. O- pusc. 1, 527." Schæf. Mss. * "Φιλόφονος, Hasius ad Leon. Diac. 245." Boiss. Mss.]

Φόνιος, ET Φοίνιος, ὁ, ἡ, Cæde contaminatus, Ho- micida, Sanguinarius, Lethalis, Mortifer. Aliquando Truculentus. Interdum vero FEM. Φονία, SEU Φονίη, ut φονίη ἔχης, Lethalis vipera. Ex Eur. autem (Andr. 1003.) φόνιον δίκην αἰτεῖ pro De cæde pœnas exigit. Ex Epigr. φόνιον κύμα μόθον pro Cæde. At vero φοίνιος, ut φοίνιος ἀνὴρ ex Epigr. Homicida. Et χεῖρ φοίνιος Eur. (Med. 864.) Et pro eod. χεῖρ φοινία e Soph. (El. 1431.) Manus sanguinolenta. ["Φόνιος, Wakef. Herc. F. 651. Musgr. ibid. Porson. Hec. 698. Med. p. 87. Heyn. Hom. 7, 169. Valck. Phæn. p. 344. 367. Toup. O. pusc. 1, 472. Brunck. Antig. 601. Φοίνιος, ibid. Wakef. Trach. 770. Brunck. 772. Jacobs. Anth. 7, 213. Porson. Or. 962. 1250. Phæn. 947. 1020. Med. p. 87. Heyn. Hom. 7, 168. 169. ad Mær. 41. Valck. Il. cc. Diatr. Theocr. 22, 99. Eur. Hec. 694. Porson. Adv. 698. Ilgen. ad Hymn. 316. Musgr. Med. 864." Schæf. Mss. Ma- netho 2, 196. φονιώτερον ἰόν. * "Φόνειος, Nicet. Eugen. 7, 52. (* Φονιώδης, adv.) * Φονιωδώς, Hasius ad Leon. Diac. 192." Boiss. Mss.]

Φονικός, Ad cædem pertinens: δίκαι, δικαστήριον, Arist. item φονικοί νόμοι. Apud Eund., Περὶ τὰ φο- νικά ὁ νόμος, redditur Lex est de cædibus. Et, Ἐπὶ τῶν φονικῶν καθεστῶτες, Plut. Rom. (20.) Alioqui φονικός, Qui facile ad cædem perpetrandam incita- tus, estque ejus velut avidus, Sanguinarius. Hero- dian. usus est non semel: item superlativo φονικώτα-τος, (2, 9, 15. 4, 9, 6.) Φονικός, generalius, Trucu- lentus, Crudelis. ["Cattier. Gazoph. 21. Luzac. Exerc. 181. ad Timæi Lex. 127. Ammon. 53. ad Diod. S. 1, 89. Schneid. ad Xen. Mem. 1, 2, 12." Schæf. Mss. "Φονικά, τὰ, Causæ capitales, Mich. Apost. Prov. 7, 80." Schleusn. Mss. "Φονικοί λόγοι, Orationes de homicidiis, quales scripsisse dicitur Antiphon Rhamnusus ap. Hermog. περὶ Ἰδ. 2. p. 340." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet.] Φονικῶς, San- guinarie, Crudeliter.

Φονώδης, Cædem repræsentans, s. Cruorem in cæde effusum. Theophr. (H. Pl. 6, 4, 6.) 'Οσμή δεινὴ καὶ φ. Gaza vertit Cruorem repræsentans. [Alciph. 3, 21. LXX. 4 Macc. 10, 17.]

[* "Φονόεις, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 184." Elberling. Mss.]

Φονεύς, ὁ, Qui cædem perpetrat, Homicida. Isocr. (Paneg. 32.) copulavit αὐτόχειρας et φονέας. ["Thoin: M. 899. Mær. 401. et n. Φονεύς, ἡ, Brunck. Aristoph. 1, 106." Schæf. Mss. II. Σ. 334. Nonn. D. 2, 310. Φονέες, Lobeck. Phryn. 69. * Αὐτοφονεύς, Hes.] Φονεύω, Cædem perpetro, Interficio. ["Ad Charit. 611. Markl. Iph. p. 123. Wakef. Herc. F. 840. Toup. Opusc. 1, 378." Schæf. Mss. * Φόνεσμα, Eur. Ion. 1497. * Φόνεσις, unde * "Φονεύσιμος, Schol. II. X. 13." Boiss. Mss.] Φονευτής, Interfector, sed minus usitatum quam φονεύς, [Lobeck. Phryn. 317: Schleusn. Lex. V. T.] "Αὐτοφονευτής, Αὐτοφόνος "et Αὐτοφόντης, Suimet peremptor, Qui seipsum "perimit vel peremit, Propriæ cædis auctor. Leon-tius Epigr. de Ajace Telamonio, Τόσσοι γὰρ χρόνος E "ἄλλον ἐπάξιον ἀνέρα τόλμης Οὐχ εὐρών, παλάμη "θῆκεν ὑπ' αὐτοφόνῳ. Eur. αὐτοφόντην vocat Eum "etiam, qui propria manu alii infert cædem, qui "αὐτοφόντης quoque s. αὐθέντης dicitur et αὐτόχειρ: "Med. (1265.) Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενὴ μιάσματ' "Ἐπὶ γὰρ αὐτοφόνταισι ξυνφ-Δά: verba chori sunt "dehortantis Medeam a cæde liberis suis inferen-"da." ["Αὐτοφόντης, Acta Soc. Traj. 1. p. 77. Brunck. El. 272." Schæf. Mss. "Αὐτοφονευτής, Bekk. Anecd. 199." Boiss. Mss. * "Φονευτικός, Lethifer, Schol. Nicandri Θ. 1." Kall. Mss. "Heyn. Hom. 6, 12." Schæf. Mss. * Φονευτήρ, unde * Φονευ-τήριος, e quo * "Φονευτήριον, τὸ, Carnificina, Laniena publica, Cedrenus p. 459." Schleusn. Mss. * "Φονευτρία, Const. Manass. Chron. 354. (p. 8= 16.) Schol. Eur. Or. 261. * Ἀντιφονεύω, Suid. v. Ἀνταναίρειται." Kall. Mss. * Ἐμφονεύω, Geop. 16, 19.] "Καταφονεύω, Occido, Perimo, Interficio, ["Nilus Epist. 273." Boiss. Mss. "Orig. c. Cels. 7, p. 346." Seager. Mss. Athen. 272. Dio Cass. 216, 29. * Συγκαταφονεύω, Polyæn. 8, 71. * Συμφονεύω, Eur. Hec. 391. Ion. 851. 1044.] At VERB. Φονάω, Cædis perpetrandæ avidus sum, Interficere cupio: φονᾶ, Gal. Lex. Hippocr. φονεύσαι ἐπιθυμεῖ. A Bud. φονῶ redditur Temerarie in cædem ruo, afferente locum quendam, quem habes ap. Suid. 'Ο δὲ πατήρ πυνθάνεται πόσα ἡ παῖς ἔδρασε· καὶ διώκει φονῶν, καὶ ἀποκτεῖναι γλιχόμενος. Et e Greg. Naz. de discipulis Christi, formidantibus Judæos, Ἐν μέσῳ τῶν φονῶντων γενέσθαι. ["Jacobs. Anth. 6, 243. 9, 103. Wakef. S. Cr. 2, 130. 4, 180. Valck. Oratt. 343. Bergler. Alciph. 56." Schæf. Mss. Soph. Phil. 1205. cf. Valck. Opusc. 2, 250. Ælian. V. H. 2, 44. 3, 9. Philostr. 874. * "Φονεῖν, Pallad. de Brachmanibus, p. 33. Οἱ φονοῦντες αἱμάτων ἀλλοτρίων. Huetius con-jecit ἀφειδούντες. Forte corruptum est φονοῦντες. Potest quidem deduci a * φονόω. Melius et usitatus esset φονῶντες a φονᾶν. Credo dici posse φονᾶν αἱμά-των. * Φονήτρια. Apud Tzetz. ad Lyc. p. 186. Τὴν μαινομένην κατατόμον καὶ φονητρίαν τῶν Ἑλλήνων. Quærendum an rectum sit φονήτρια, pro φονευτρία. Vide T. H. ad Plut. p. 338." Bast. de VV. Nihil vel dub. ad calcem Scap. Oxon. "Φονόω, i. q. φονάω, Tryphiod. 614. Cruento, Opp. K. 4, 491. (πεφονω-μένον ἔγχος.)" Wakef. Mss. "Wakef. S. Cr. 4, 180." Schæf. Mss.]

"Πέφνει, Hesychio est κτείνειν, Occidere, Interfi-cere. Frequens usus est aor. 2. indicativi: cetero-rum temporum aut nullus aut rarus saltem. II. K. (478.) ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς, i. e. ἀνέλομεν, ἐφονεύσα-μεν, Interfecimus: Ω. (756.) Πατρόκλου τὸν ἐπέφνες. "Eust. vult hoc πέφνω factum esse e φένω, e quo "φόνος: facta primum sync., deinde anadiplosi." ["Valck. Phæn. p. 286. Jacobs. Exerc. 2, 158." Schæf. Mss. II. P. 539. Opp. 'A. 2, 133.] "Κατα-πέφνω, Occido, Interficio, Interimo. II. Γ. (281.) "Εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρον καταπέφνη. Pro "quo mox dicit, Εἰ δὲ κ' Ἀλέξανδρον κτείνει ξαν-θὸς Μενέλαος: synonymως usurpans καταπέφνη et "κτείνει." [Opp. K. 2, 15.] "At Πεφναῖος, pro Morte

"dignus, nescio unde afferatur," [e Lycophr. 87.]

[Φοινὸς, i. q. φοίνιος, vide Φοῖνιξ, "Jacobs. Anth. 11, 158. Heyn. Hom. 4, 255. 7, 168. 169. Ilgen. ad Hymn. 316. (in Merc. 362.) Φοινὸν, Sanguis, ibid. Ruhn. Ep. Cr. 21." Schæf. Mss. II. Π. 159. πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν. Φοινὸς, i. q. φόνος, Nicander 'A. 187. not.] "Ἀφοίνους, Hes. affert pro " * ἀφόνους, ὕγιεις, A cæde liberos, Sospites, Incolu-"mes." "Δαφοινὸς, sive Δαφοίνεος, Hes. λίαν "φοίνιος, Cædis valde avidus, Cruoris admodum "avidus, Cruore e cæde valde conspersus, Supra "modum cruentus s. cruentatus. Priore in signif. "accipi potest ap. II. A. (473.) Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν "Τρῶες ἔπονθ' ὥσπερ τε δαφουνοὶ θῶες ὄρεσφιν Ἀμφ' "ἐλαφον κεραὸν βεβλημένον. Et ap. Hesiod. 'A. (250.) Δεινωποὶ βλοσυροὶ τε, δαφουνοὶ τ' ἄπληστοι τε. "Itemque in Epigr. δαφουινὸς Ἀρης. Potest tamen iis "locis et posterior signif. tribui, quæ sola convenit "huic versui ap. II. Σ. (538.) et Hesiod. 'A. (159.) "Εἶμα δ' ἔχ' ἄμφ' ὥμοισι δαφουίνεον αἵματι φωτῶν: "nam quod hic δαφουίνεον αἵματι vocant, alibi βρο- "τόεν appellant et βεβρωμένον, Infectum sc. βρότῳ "αἱματόεντι. Sic alibi (II. K. 23.) δαφουινὸν δέρμα "λέοντος. Exp. etiam ἐρυθρός, Rubeus, Maculis "rubris ac veluti sanguineis distinctus, quo modo "accipiendum quod Hom. II. B. (308.) dicit, δρά- "κων ἐπὶ νῶτα δαφουινός." ["Δαφουινός, Wakef. Alc. 593. Heyn. Hom. 4, 255. 6, 12. 202. 7, 168. 169. Ruhn. Ep. Cr. 86. Ilgen. ad Hymn. 305." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 1058. ἀετός, Choeph. 600. δαλόν. Orph. A. 16, 9. Εἶδος ἔχοντα δαφουινὸν ἀμαιμακέτοιολέοντος. "Opp. K. 4, 32. * Δαφουινήεις, Nonn. D. 43, 238. 44, 85." Kall. Mss.]

"Φοινῆεις, (εσσα, ει,) i. q. φόνιος, vel ἐρυθρός, Hes." [II. M. 202. Nicander Θ. 158. 'A. 483. not. "Musgr. Tro. 440. Heyn. Hom. 6, 309. Moschus 2, 58." Schæf. Mss. * "Φοινικός, i. q. φοινικός, Eunap. 89." Wakef. Mss. * Φοινώδης, i. q. ἐρυθρός, Nicander 'A. 489.]

ΦΕΒΟΜΑΙ, Fugio, Timeo, Metuo. Nam Hes. exp. φοβούμαι et φεύγω. Ac fortasse φέβοντο, quod exp. itidem et ἐφοβούντο et ἐφενγον, sumtum est ex Hom. II. E. 527. "Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφο-βούντο: dixerat enim antea, Οὔτε βίας Τρῶων ὑπε-δείδισαν, οὔτε ἰωκάς. Alioqui certe ap. hunc Poetam exp. potius φεύγω, ut in h. l., qui ex eod. l. affertur, φεβώμεθα Τυδεὸς νιόν. Sic accipi manifestum est et II. A. (404.) μέγα μὲν κακὸν, αἶ κε φέβωμαι, Πληθὺν ταρβήσας, τὸ δὲ ρίγιον αἶ κεν ἀλώω Μοῖρος. Extant et aliquot alia signifi. hujus ap. eund. Poetam exem-pla. Atque adeo eam solam agnoscit Eust., quippe qui ita scribit p. 623. "Ὡσπερ τὸ φέβεσθαι, οὕτω καὶ τὸ φοβεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ φεύγειν ἀεὶ κεῖται παρὰ τῷ Ποιητῇ. Sic autem φόβος pro φυγή: quod certe a φέβομαι de-ducitur, sicut πόνος a πένομαι, plane p̄suasum habeo. Et male quosdam Gramm. tradidisse esse φοβῶ a φέ-βομαι, sicut βρομῶ a βρέμω, cum potius dicendum fuerit e φέβομαι esse φόβος, ex hoc autem esse φοβῶ: itidemque e βρέμω fieri βρόμος, a quo esse βρομῶ. ["Heyn. Hom. 5, 41. 435. 6, 144. 155. 7, 191." Schæf. Mss. "Cum gen., Quint. Sm. 1, 417." Wakef. Mss.]

Φόβος, ὁ, Fuga, Timor, Metus. II. O. (396.) ἀτὰρ Δαναῶν γένετ' ἰαχὴ τε φόβος τε: P. (596.) Νίκην δὲ Τρῶεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς. Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο. Rursum, Ἐστάμεναι κρατερῶς μηδὲ τροπιάσθε φόβονδε. Et (Θ. 139.) φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους, pro eis φυγῇ. Sic autem et in aliis plerisque Poetæ hujus locis capitur pro φυγή: sic tamen ut alicubi ita exponatur ab Eust., ubi videtur commode accipi posse pro Timore. In soluta certe oratione hanc tantum signif. habet, ubi dicitur φόβον παρέχειν, et quidem cum ab aliis, tum a Thuc. Latine ad verbum Metum præbere. Item eis φόβον καθιστάναι ap. Eund., Conjicere in metum. Dicit vero Idem et καταστᾶς ἐς φόβον, Conjectus in metum, Metu percussus, 2. Καὶ ἐς φόβον καταστάντων. Ex Eod. (2, 89.) affertur et φόβον καθίστημι pro Metum affero, s. incuto. Item φόβος ἐμπίπτει, Metus in-cessit. Et διὰ φόβον ὦν pro φοβούμενος, Qui in metu versatur. Ceterum dicitur φόβος τινός, et φόβος ὁ

ἀπό τινος. VV. LL. ex Hesiodo (A. (144.) δράκοντος φόβος, pro Metu quem incutit draco. At φόβος φίλων, e Plat., Metus de amicis, i. e. quo metuimus amicis, qui tamen genitivi usus suspectus esse possit. At δὲ ἀπὸ τῶν πολεμίων φόβος, e Xen. (K. Π. 3, 3, 24.) Metus s. Terror ab hostibus, i. e. qui ab hostibus nobis affertur, seu incutitur. Et in plur. φόβους πέμπειν, item τοὺς φόβους λύειν, vide in meo Cic. Lex.: nec non alia exempla usus nominis hujus. [“Musgr. Suppl. 225. Markl. 548. Wolf. Proleg. 207. Boiss. Philostr. 468. Heyn. Hom. 4, 640. 5, 51. 6, 125. 165. 422. 7, 28. Wakef. Ion. 1068. Musgr. 1049. Wakef. Phil. 1251. Jacobs. Anth. 8, 295. Duker. Præf. Thuc. p. 6. Valck. Phœn. p. 131. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 61. Ammon. 39. Græv. Lectt. Hes. 636. Heyn. ad eund. 1.: ad Herod. 332. 723. Eur. Or. 118. Fuga, Heyn. Hom. 4, 395. 5, 251. 435. 439. 525. 6, 8. 135. 190. 213. 299. 459. (clarissimum fit ex Il. N. 470. coll. 481.) 7, 112. Periphr., Græv. ad Hesiod. p. 597. Conf. c. φόφος, Musgr. Iph. T. 1308. Ion. 601. Schmiel. ad Plut. Alex. p. 79.: cum φόνος, Jacobs. Anth. 9, 34. Porson. Med. p. 29. Hec. p. 18. Ed. 2.: cum δόμος, Idem Med. p. 42.: cum τόπος, ad Diod. S. 2, 427.: cum πόνος, ibid. Heyn. Hom. 4, 640. 6, 299. Sequ. inf., Xen. K. A. 110. Schn., Bredow Ep. Par. p. 113. Φ. ἀπό τινος, ad Diod. S. 1, 206. 695. 2, 412. 450. (cum solo gen. 448.) 516. (Paus. 3, 229.) Xen. K. A. p. 18. K. Π. p. 5. 8. Schn., Wyttenb. Select. 370. Λαμβάνειν φ., Markl. Suppl. 1050. Φόβονδε, Heyn. Hom. 5, 46. Φόβοι, ad Xen. Eph. 199.” Schæf. Mss. “Cum δέιμα, Eur. Hel. 319.” Wakef. Mss. Cum τρόμος, 1 Cor. 2, 3. 2 Cor. 7, 15. Eph. 6, 5. Phil. 2, 12. Valck. Schol. in N. T. 2, 116. 298. 447.]

Φοβόδαμος, ὁ, ἡ, q. d. Cum timore sitiens: de eo qui est a rabido cane morsus, qui et ὑδροφόβος appellatur. [Cæl. Aurel. M. A. 3, 9. * Φοβουειδής, Pempel ap. Stob. Flor. 77. p. 461. in * Ζοφοειδής mutatum a Valck. ad Phœn. 277. p. 99. assentiente Koenio ad Greg. Cor. 244., dissesiente Jacobo Additt. Animadv. in Athen. 360. * “Φοβοθεῖα, ad Hesych. 1, 908. n. 25.” Dahler. Mss.]

* Αφοβος, ὁ, ἡ, Metu carens, Timore carens, Expers metus. Una voce, Intrepidus, Imperterritus. Aristot. Eth. 3, (6.) “Αφοβος γὰρ τις καὶ ὁ ἀνδρείος. Dicitur etiam ἀφοβος πρὸς τι, ap. Plut. Cui res aliqua metum non affert. Apud Eund. ἀφοβος περὶ τινος, ut, Οὐδὲ ἀφοβος ἦν περὶ τοῦ μέλλοντος, quod affertur e Galbæ Vita, pro Non sine metu erat de futuro. || Metum non afferens, s. incutiens. E Plat. autem cum infin. Λόγος οὐκ ἀφοβος εἰπεῖν, Sermo cum periculo conjunctus. Ad verbum, Non talis qui nullum metum afferat. [Plut. Lycurgo 16. Æmil. P. 32. Marcello 21. “Jacobs. Anth. 9, 144. 377. Lobeck. Aj. p. 278. Metum non afferens, Visconti Inscr. Triop. p. 61.” Schæf. Mss.] Αφοβως, Absque metu, timore, Intrepide, [Plut. Dione 21. “A. ἔχω, Markl. Suppl. 305.” Schæf. Mss. “Αφοβώτατα, Tzetz. Ch. 7, 321.” Elberling. Mss. * Αφοβέω, unde] et subst. Αφοβία, ἡ, Metus vacuitas, Animus metu vacuus, carens, Intrepidus animus: A. πρὸς θάνατον, Animus adversus mortem intrepidus. [Aristot. Eth. 2, 7. Plut. Coriol. 18. Phocione 3. Cleomene 9.] At vero BICOMP. Αφοβόσπλαγχνος, quod esse Tragicum videtur vocab., [imo Comicum, ex Aristoph. B. 497.] q. d. Intrepida habens viscera. [“Toup. ad Longin. 303.” Schæf. Mss. * Παντάφοβος, Cæl. Aurel. A. M. 3, 12. * Διάφοβος, Tzetz. in Lyc. 1242.] “Εκφοβος, ET “Εμφοβος, Metu percussus, Perterritus. [“Εκφοβος, LXX. Deut. 9, 19. * “Εκφόβος, Athan. 1, 688. 692. * Συνέκφοβος, Andr. Cr. 119. (219.)” Kall. Mss.] Sed ἔμφοβος sonat q. d. Qui versatur in metu. [“Brunck. Cæl. C. 39. Wakef. Eum. 373.” Schæf. Mss.] Affertur autem et VERB. “Εμφοβοῦμαι pro Metuo, e Plut. Othone, “Εμφοβήπονται περὶ αὐτῶν: sed hoc suspectum est. [““Εμφοβέω, ad Mær. 118.” Schæf. Mss.] “Επιφοβος, i. q. duo proxime præcedentia. Quidam tamen putarunt significare proprie ὁ ἥρμα φοβούμενος. || Metus, Suspicio, e Polyb. “Ινα μη-

δεις ἐπιφοβος ἐπικάθηται τοῖς Ταραντινοῖς ἀπὸ τῶν κατεχόντων τὴν ἀκρόπολιν. Sed nisi alia extent hujus signif. exempla, suspectus merito fuerit h. l., tanquam habens ἐπιφοβος mendose scriptum pro ἐπιφόβος. [“Ruhn. Ep. Cr. 206. Wakef. Eum. 373. Thom. M. 898.” Schæf. Mss. Plut. Pyrrho 7. Γεινίασις ἐ. καὶ ἄπιστος. Æsch. Ag. 1161. ἐπιφόβω δυσφάτω κλαγγῇ. * “Επιφόβως, act. et pass., Appian. 1, 562. 569. “J. Poll. 3, 137. 5, 123.” Kall. Mss.] Habetur autem et VERB. “Επιφοβέομαι, in VV. LL. pro Metuo, sed absque Auctore. [Lex. Xen. * Κακόφοβος, Theophyl. 3, 738.] “Κατάφοβος, affertur “pro Formidolosus.” [Cum accus., Polyb. 1, 39, 12. 2, 21, 6. 10, 7, 7. “Plut. de S. N. V. p. 8.” Schæf. Mss. * Κενάφοβος, Phav. v. Ψοφοδεής.] Περίφοβος, Metu vehementi percussus s. correptus, Pertrepidus. Genitivo jungi testatur Bud. a Dem. et Xen. (K. A. 3, 1, 9. K. 5, 12.) nec non Plat., scribente Περίφοβος τοῦ καταφρονηθῆναι: [“in Phædro p. 227. Beck. ad Eurip. p. 193.” Schæf. Mss. * Περιφόβως, Plut. Arato 26. Dionys. H. 1. p. 670, 17.] Affertur autem e Xen. (K. 9, 17.) et VERB. Περιφοβεῖσθαι, pro Pertimescere, ubi dicit cervas μεθ’ ἡμέραν περιφοβεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους. [““Περιφοβέω, Phot. v. Στροβεῖ.” Schleusn. Mss. * Πολύφοβος, Schol. Soph. Trach. 854. * Ὑπέρφοβος, Supra modum timidus, Xen. Ἰππ. 3, 9. cf. J. Poll. 1, 198. Dio Cass. 880, 32. “Mimnerm. inter Brunckii Gnomicos Fr. 8.” Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * “Ὑπόφοβος, Subtimidus, Nonnihil timens, Suid. et Phot. v. Ὑποδεής.” Schleusn. Mss.]

Φοβερός, Qui est timori s. terrori, Timore dignus, Timendus, Formidabilis. Isocr. ad Phil. (33.) Τοῖς μὲν Ἕλλησιν ἔση πιστὸς, τοῖς δὲ βαρβάροις φοβερός. Dem. pro Cor. “Ὁ μὲν ἦν ἀμφοτέροις φοβερόν, καὶ φυλακῆς πολλῆς δεόμενον. || Interdum φοβερός active Timidus, Meticulosus, Trepidus, Pavidus. Arrian. (5, 24, 10.) Φοβεροὶ γενόμενοι ἐφυγον, ἀπολιπόντες τὰς πόλεις. Et φοβερώτερος, Magis timidus. Xen. K. Π. 3, (3, 9.) Εἰτε ἐκείνους μὲν φοβερώτερος ποιήσομεν, ἡμᾶς δὲ αὐτοὺς θαρράλεωτέρους. [“Thom. M. 898. ad Charit. 581. (312. 352.) Wakef. Here. F. 1421. Jacobs. Anth. 6, 164. 8, 306. ad Xen. Eph. 176. Timidus, Heyn. Hom. 4, 462. Erfurd. ad Soph. Cæl. R. p. 86. Xen. Cæl. 7, 25. Plato 8, 50. 85. Bip., Thuc. 2, 3. Φ. μέχρι λόγον, Steph. de Dionys. Imit. Thuc. Τὰ φ. ὄντα γενέσθαι, Xen. Ἑλλ. 1, 4, 17.: Φ. ἦσαν μὴ, Periculum erat ne, K. A. 5, 7, 1. “Επὶ τὸ φοβερώτατον, Dionys. H. 1, 144.” Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 567. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Φοβεροειδής, 3 Macc. 6, 18. * Φοβεροποιός, unde * Φοβεροποιέω, Onesand. 14. * “Επιφοβερός, Schleusn. Lex. V. T. * Παμφόβηρος, Gl. Torvus.] Φοβερός, Metum incutiens, Ita ut afferatur terror, Formidabiliter, [Xen. K. Π. 8, 3, 3. Σ. 1, 10.: φ. ἔχειν, Timere, Timidum esse, Ἰππαρχ. 8, 20. cf. J. Poll. 5, 123.] Φοβερότης, Timor, VV. LL. Φοβερίῳ, Terreo, sed ex LXX. Interpr. ap. Daniel. et Esdr. [4, 2. 10, 3. Nehem. 6, 9. 14. 19.] Φοβερισμός, Terror, [LXX. Ps. 87, 17. “Nilus Narrat. p. 54. Ed. Par. 1639.” Boiss. Mss. * Φοβέριος, Æschylus Strabonis 10. p. 193. S. = 721. Amst., Schneidero susp.]

Φοβέω, In fugam verito. Quam signif. putatur habere ap. Hom., sicut φοβεῖσθαι ei est φεύγειν. Vide supra quandam locum ejus in Φόβος significante Fugam. Apud Etym. EST Φοβέστρατος Minerva, Quæ fugam hostibus affert, ἡ φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐμποιοῦσα. [“Αἰγίδα ποιήσασα φοβέστρατον ἐντὸς Ἀθῆνῃ, Poeta quidam ap. Gal. Dogn. Hipp. et Plat. 3, 12.” Gataker. Mss. “Ruhn. Ep. Cr. 101.” Schæf. Mss.] Videtur autem esse potius ab hoc φοβέω quam a nomine φόβος. Ac fortasse melius scribetur φοβεστράτος, ut ap. Suid. LEGITUR Φοβεστράτη, quod exp. ἡ φοβοῦσα τὸν στρατόν. [Aristoph. Ἰππ. 1177.] AT VERO Φοβέστρα est ἡ ἀθλησις, ut Idem inquit. || Φοβῶ, Metum incutio s. Terrorem, Terrefacio, Pertrefacio. Thuc. 8. Οὐτε ἄλλο οὐδὲν οὕτως ἐφόβησεν. || Pass. Φοβέομαι, In fugam vector, Fugio, φεύγω ap. Hom. ut supra docui ex Eust. Exp. certe φοβηθεῖς, ap. Hom. etiam eis φυγὴν τραπεῖς: et πεφοβημένος,

nou simpliciter φεύγων, sed φεύγων μετὰ φόβον. || Φοβούμαι in soluta oratione, Timeo, Metuo, Formido. Dicitur autem φοβούμαι τούτον, et φοβούμαι τούτο, item περί τούτον, etc. ut videbis in ll. quos proferam. Aristot. Rhet. 2. Οὐδεὶς γὰρ ὃν φοβεῖται φιλεῖ. Et φοβεῖσθαι καὶ αἰσχύνεσθαι τινα, ap. Xen. (K. Π. 5, 3, 18.) Dicebant autem et φοβεῖσθαι τοὺς θεούς: sicut φοβεῖσθαι τὸν θεόν, legitur in N. T. At φοβούμαι cum accus. rei, ut Thuc. 1. Μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινόν. Sic Τίνα κίνδυνον φοβηθεῖς, Isocr. (Τραπεζ. 14.) Οὐ φοβεῖται θάλασσαν ὃ μὴ πλέων, Plut. At vero φοβεῖσθαι φόβον, (ut νοσεῖν νόσον, Attice,) q. d. Timere timorem, ut dicitur Gaudere gaudium, Furere furem, Marc. 4, (41.) Ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν. Alioqui dicitur etiam φοβούμαι περί τούτου, et περί τούτω, Xen. (K. Π. 3, 1, 14.) φοβούμαι περί τῆς ἐμαντοῦ δουλείας. Tale est Φοβούμενος περί τῶν μελλόντων, ap. Isocr. Evag. Interdum vero cum gen. personæ, ut φοβούμαι περί σοῦ, ex eod. Xen. Timeo de te, Tibi timeo. Interdum vero pro περί ponitur ὑπέρ. At cum dat., ut, Φοβηθεῖς περί τῷ χωρίῳ, Thuc. Item cum dat. personæ, et quidem sequente etiam accus. rei, ex eod. Thuc. (4, 123.) Περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβούμενοι τὸ κατάδηλον. Aliquando vero dicitur φοβούμαι μὴ, sequente conjunctivo, aut etiam ὅπως μὴ, ut h. l. Xen., ubi tamen habet optativum, non conj. (Ἀπ. 2, 9, 2.) Εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο. Ex Eod. affertur et cum alia constr. magis rara, (K. Π. 5, 2, 5.) Μὴ φοβοῦ ὡς ἀπορήσεις, pro Noli timere ne careas. Sed fortasse malit quispiam ἀπορήσης scribere in conjunctivo. Interdum denique et cum infin.: Plut. Solone, Φοβοῦμαι τῇ τυραννίδι ἐναντιοῦσθαι. At e Plat. affertur cum infin. itidem, sed præcedente τὸ μὴ, de LL. Φοβοῦμαι τὸ μὴ ἐπενεγκεῖν ψευδῇ τιμωρίᾳ. Ubi VV. LL. interpr. Caveo. || Φοβούμαι in lisd., e Dionys. H. pro Minor, Minitor. Hist. 6. (p. 380, 27.) Ἡ τῶν ἐπιτηδείων συγκομιδὴ ἀδύνατος οὕσα φοβεῖται ἤδη τὸν λιμόν. Sed ego non video quid obstat, quominus et hic verbo φοβεῖται suam signif. relinquamus, i. e. passim usitatam. ["Φοβέω, Jacobs. Anim. 191. Heyn. Hom. 6, 154. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 64. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 61. Mær. 286. et n. Φοβοῦμαι, Thom. M. 898. Heind. ad Plat. Phædr. 228. Kopp. Obss. 77. ad Xen. Eph. 203. Zeun. ad Xen. K. Π. 295. 599. ad Callim. 2. p. 11. Fugio, Heyn. Hom. 5, 191. 441. 6, 8. 100. 282. Φ. τι, Xen. Mem. 1, 1, 14.: φόβον, Boiss. Philostr. 424.: λιμόν, Dionys. H. 2, 1156.: πάντα, Abresch. Lectt. Aristæn. 204. Φοβοῦμαι, μὴ μὴ —, Timeo, ut, Xen. Mem. 1, 2, 7. Φοβοῦμαι τὸ, sequ. infin., K. Ἀ. 135. Μεφόβημαι, Kuster. V. M. 56. 89. Bergler. ad Alciph. 203. Φόβησαι, Anacr. p. 11. Fischer., quem vide. De act. et med., Kuster. V. M. 12." Schæf. Mss. "Arat. 290. νυκτὸς πεφοβημένος." Wakef. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 459. *Πεφοβημένος, Arrian. 2, 11, 5. Xen. Ἑλλ. 7, 5, 25. *Φόβημα, Causa terroris, Soph. Œd. C. 699. "Schol. Opp. Ἀ. 1, 40. 47." Wakef. Mss. Aqu. Ps. 9, 21. Deut. 4, 34. Schol. Eur. Hec. 93. "Φοβητέος, Planud. Ovid. Met. 11, 438." Boiss. Mss. "Φοβητέον, Clem. Alex. 385." Kall. Mss. Plato de LL. 891. *Φοβητός, Formidatus, Formidabilis, Soph. Phil. 1154.] Ἀφόβητος, ὃ ἡ, Metu non percussus; simplicius, Non metuens, formidans: δίκας ἀφόβητος, Soph. Œd. T. (895.) p. 188. meæ Ed., pro δίκην μὴ δεδοικώς. ["Musgr. Phæn. p. 189. Porson. 216." Schæf. Mss.] Φοβητικός, Meticulosus, Qui levi occasione adducitur ad concipiendum metum, facile metu percussus, ex Aristot. [*Φοβητήρ, unde *Φοβητήριος, e quo *Φοβητήριον, et contracte] Φόβητρον, τὸ, Quod metum incutit, s. incutere potest, Terribulum, Terriculamentum. In Axiocho (8.) Καὶ νηπίων ὡς ἀληθῶς φόβητρα. Usus est et Luc. 21, [11. "Musgr. Ion. 1049. Jacobs. Anth. 9, 491. 11, 181." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 260.] [*Ἀμφοβέω, Il. Π. 290. Quint. Sm. 1, 545. 2, 546. 12, 117. "Heyn. Hom. 7, 189." Schæf. Mss. *Ἀναφοβέω, Aristoph. Σφ. 668. *Ἀντιφοβέω, In mutuum timorem ago, Mich. Apost. Prov. 5, 43." Schleusn. Mss. *Ἀποφοβέω, Gl. Proterreo. *Διαφοβέω, *Διαφόβημα, LXX. Jerem. 30, 16. Ἔσονται οἱ διαφοβοῦντες σε εἰς διαφόβημα, sed al. διαφοροῦντες et

διαφόρημα.] "Ἐκφοβέω, Exterreo, Exterrefacio. Gal. "Ἀ τοὺς μὲν πολλοὺς ἐκφοβεῖ. Pass. ἐκπεφοβήσθαι, "Exterritum esse, dedeimatus. Alioqui ἐκφοβεῖσθαι neutraliter etiam ponitur pro Metuere, Permetuere, Extimescere. Soph. El. (276.) Ἐριννὺν "οὐ τιν' ἐκφοβουμένην." [1426. Œd. T. 989. C. 269. Polyb. 14, 10, 3. Plut. Mario 38. Alex. 58. "Jacobs. Anim. 314. Anth. 11, 72. Mær. 118. et n." Schæf. Mss. "Eur. Or. 264. 306. Andr. 963. Fr. 18, 1." Seager. Mss. *Ἐκφόβημα, Schol. Œsch. S. c. Th. 286. *Ἐκφόβησις, in Pr. 921. Schol. Lycophr. 352. 684. "Herodian. Epimer. 21." Boiss. Mss. *Ἐκφοβητής, unde *Ἐκφοβητικός, Eust. 1966, 16.] "Ἐκφόβητρον, Terriculamentum," [Eudocia p. 292.] "Προεκφοβέω, Ante terrefacio," [Plut. C. Mario p. 506. Lucian. 505.] "Προεκφόβησις, Prius incussus metus," [Thuc. 6, 11. *Προσεκφοβέω, Dio Cassus. 192.] "Καταφοβέω, Conterreo, Exterreo. Passivum "Καταφοβοῦμαι, Pertimesco, Extimesco. Aristoph. B. (1109.) Εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον μὴ τις ἀμαθία "προσθῇ τοῖς θεωμένοι." ["Ad Lucian. 1, 386." Schæf. Mss. *Προφοβέω, Œsch. Suppl. 1052. Xen. K. Π. 1, 6, 24. "Dio Cass. 790. (*Προφοβητής, unde) *Προφοβητικός, Qui futura timet, Aristot. Rhet." Wakef. Mss. *Συμφοβέω, Dio Cass. 659. Thuc. 6, 101. *Ὑποφοβέομαι, Terreor, Schol. Eur. Hipp. 438." Wakef. Mss.] Ὑπερφοβοῦμαι, Timeo supra quam dici possit, In summo metu versor, s. Vehementissimo, e Xen. Œc. (8, 17. K. Π. 1, 4, 2.) E Phalar. autem Epist. affertur ὑπερφοβοῦμαι σου, pro φοβοῦμαι ὑπὲρ σοῦ, Tibi metuo. Cetera autem comp. verba vide supra, post nomina e φόβος composita.

ΦΟΒΗ, ης, Coma. Secundum quosdam autem proprie Juba, quæ de equo et leone dicitur. Ac certe si verum est φόβην dictam ex eo, quod φόβον incutiat, i. e. Metum, de leonis potissimum juba verum hoc videri potest. Etym. tamen φόβη exp. generaliter θρίξ: subjungens, παρὰ τὸ φοβεροῦς εἶναι τοὺς κομῶντας. J. Poll. postquam tria hæc conjunxit, κόμην, χαίτην, et λάχνην, quæ quidam interpr. Comam, Cæsariem et Crines, addit, hæc autem quatuor, φόβαι, ἔθειραι, σμήριγγες, et ἔλικες carmini convenire, s. potius ad carmen pertinere. Quem pluralem habemus in isto jambo (Sophoclis El. 459.) qui affertur a Suida, Τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας, ubi exp. τρίχας. Idem postquam φόβην exposuit κόμη, item θρίξ, subjungit ex aliquo itidem versu, ut opinor, ὅστις φόβῃσι ξανθοτάταις ἐκόμα. Invenitur autem et singularis non raro; nec certe putandum est, cum J. Poll. dicit φόβῃ esse Poetarum, voluisse negare φόβην ap. eos reperiri; ideoque immerito hoc nomine reprehenditur in VV. LL. Soph. Œd. C. (1464.) ἐς ἄκραν Δεῖμ' ὑπὲρ λθ' κρατὸς φόβαν, Summos capitis crines subiit metus. Virg. Steteruntque comæ. De frondibus quoque, inquit Cam., usurpavit in Antig. (419.) πᾶσαν αἰκίαν φόβην Ὑλῆς πεδιάδος. Sic Nicander Θ. (564.) dixit φόβην κυπαρίσσου, ubi φόβη exp. θρίξ, et τὰ φύλλα. Et Eur. Alc. (170.) Πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσίνων φόβην. Et comæ vocabulo similiter usus est Virg., posuitque comas et brachia ferro. Sic e Theophr. affertur, H. Pl. 8, 3. Τὰ μὲν χεδροπὰ λοβὸν ἔχει, τὰ δὲ κεγχρώδη φόβην· ἡ γὰρ καλαμῶδης ἀπόφυσις, φόβη: Legumina quidem siliquam ferunt, quæ vero miliacei generis, fobam, i. e. comam, s. jubatulum culmum, ut interpr. VV. LL. Ubi additur, esse Fobam, culmi appendicem et processum. Et hoc nomen Foba pro Loba esse passim reponendum ap. Plin., (quod Loba pro Obfa restituerit Hermol.,) ut 18, 7. Panicum a paniculis dictum, cacumine languido nutans, paulatim extenuato culmo, pene in surculum prædensis acervatur granis, cum longissima pedali foba: milii comæ granum complexæ ambriato capillo curvantur, etc. Itemque paulo post, de milio, Adolescit ad pedes altitudinem septem: fobas vocant. Apud Theophr. autem H. Pl. 4, 5. de orizæ coma, perperam legi φόβην pro φόβην annot. ["Jacobs. Anth. 7, 351. 9, 403. Exerc. 1, 123. Dionys. H. 1491. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 67. Valck. Phæn. p. 434. Toup. Opusc. 1, 470. Wakef. S. Cr. 2, 108. De hominibus, Wakef. Herc. F. 748. De plantis, Valck. Hipp. p. 185." Schæf. Mss.